

ELLEN WHITE

RUGĂCIUNEA

Traducere:
Valentin Rusu

Titlul cărții în original: *Prayer* (2002)

Traducere: Valentin Rusu

Corectură: Livia Ciobanu

Tehnoredactare: Irina Toncu

Coperta: Liliana Dincă

Copyright © 2009 Editura *Viață și Sănătate*, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Rugăciunea / Ellen G. White; trad. Valentin Rusu.

– București: Casa de Editură *Viață și Sănătate*, 2009

ISBN 978-973-101-227-8

I. Rusu, Valentin (trad.)

243

Notă: Numărul paginii indicat după fiecare citat este cel din ediția în limba engleză.
Pentru lucrarea de față, cifra inserată în text între paranteze indică începutul de pagină în original.

CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
<i>Capitolul 1</i>	
Dumnezeu ne invită să ne rugăm	9
<i>Capitolul 2</i>	
Nevoia de a ne ruga	19
<i>Capitolul 3</i>	
Dumnezeu ascultă rugăciunea.....	34
<i>Capitolul 4</i>	
Rugăciunea și câștigarea de suflete.....	40
<i>Capitolul 5</i>	
Făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la rugăciune.....	46
<i>Capitolul 6</i>	
Rugăciunea credinței.....	51
<i>Capitolul 7</i>	
Rugăciunea și ascultarea	62
<i>Capitolul 8</i>	
Rugăciunea biruitoare	68
<i>Capitolul 9</i>	
Puterea rugăciunii.....	80
<i>Capitolul 10</i>	
Motive pentru a ne ruga	87

<i>Capitolul 11</i>	
Rugăciuni ascultate	93
<i>Capitolul 12</i>	
Rugăciunea și înviorarea spirituală	113
<i>Capitolul 13</i>	
Oameni ai rugăciunii	119
<i>Capitolul 14</i>	
Rugăciunea zilnică	150
<i>Capitolul 15</i>	
Exemplul lui Isus	161
<i>Capitolul 16</i>	
Rugăciunea în particular	171
<i>Capitolul 17</i>	
Rugăciunea în cercul familiei	181
<i>Capitolul 18</i>	
Rugăciunea și închinarea	189
<i>Capitolul 19</i>	
Atitudinea în rugăciune	198
<i>Capitolul 20</i>	
Rugăciunea în Numele lui Isus	208
<i>Capitolul 21</i>	
Rugăciunea pentru călăuzire divină	213
<i>Capitolul 22</i>	
Rugăciunea pentru bolnavi	218
<i>Capitolul 23</i>	
Rugăciunea pentru iertare	228
<i>Capitolul 24</i>	
Rugăciunea de mijlocire	233

<i>Capitolul 25</i>	
Rugăciunea și îngerii	240
<i>Capitolul 26</i>	
Rugăciuni false	246
<i>Capitolul 27</i>	
Rugăciunea și Satana.....	253
<i>Capitolul 28</i>	
Rugăciunea în zilele sfârșitului.....	259
<i>Capitolul 29</i>	
Privilegiul rugăciunii.....	265
<i>Capitolul 30</i>	
Rugăciunea Domnească	274
<i>Capitolul 31</i>	
Cerând pentru a da	289
<i>Capitolul 32</i>	
Rugăciunea și credința	299

PREFAȚĂ

Scriptura ne sfătuiește să ne „rugăm fără încetare”. Acest fapt nu înseamnă că trebuie să ne petrecem tot timpul pe genunchi, într-o rugăciune formală, ci înseamnă că trebuie să trăim și să-I slujim Domnului nostru într-o atmosferă a rugăciunii.

Rugăciunea este mijlocul de comunicare între suflet și Dumnezeu. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, noi Îi răspundem prin rugăciunile noastre, iar El ne ascultă întotdeauna. Noi nu putem să-L obosim sau să-L împovăram prin mesajele noastre, transmise adesea de la inimă la inimă.

Am ajuns în vremuri serioase. Evenimentele din lumea noastră cer ca fiecare urmaș al lui Hristos să fie dedicat pe deplin unei relații stăruitoare cu Dumnezeu. Pentru a întări relația aceasta și pentru a împlini nevoile noastre emoționale și spirituale, trebuie să ajungem să cunoaștem puterea rugăciunii. Trebuie să-L rugăm pe Domnul, asemenea ucenicilor din vechime, spunând: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”.

Faptul că Dumnezeu este doritor și este gata să audă și să răspundă în orice situație la rugăciunile noastre sincere este foarte liniștitor. El este un Tată iubitor, interesat de noi atât când lucrurile merg bine, cât și atunci când vicisitudinile vieții vin asupra noastră ca niște lovituri devastatoare și îngrozitoare. Când simțim că am vrea să strigăm: „Dumnezeule, unde ești?”, este bine să știm că El este doar la o rugăciune distanță de noi.

Un scriitor spunea: „Prin rugăciune sunt săvârșite mai multe lucruri decât visează lumea aceasta”. Același lucru este valabil și pentru biserică. „Reînvierea adevăratei evlavii în mijlocul nostru este nevoia cea mai mare și mai urgentă dintre toate. Căutarea ei ar trebui să fie prima noastră lucrare” (*Selected Messages*, vol. 1, p.121). Dacă ne rugăm, Dumnezeu va face pentru noi lucruri pe care nu le

va face, dacă nu le cerem (*Tragedia veacurilor*, p. 535). Noi ne dăm seama că avem nevoie de revărsarea Duhului Sfânt. Totuși aceasta poate să fie realizată numai dacă ne rugăm personal și împreună cu ceilalți. Când cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu se vor ruga stăruitor și sincer atât personal, cât și împreună cu alții, Dumnezeu va răspunde. Lumea va simți impactul venirii Duhului Sfânt pentru a înzestra cu putere poporul Său.

Credem că această carte va avea o primire bună în rândul oamenilor din toate categoriile. Când vom citi pasajele selectate din scrierile lui Ellen G. White cu privire la subiectul vital al rugăciunii, vom constata că inima noastră va fi tulburată într-o modalitate stranie, dar plină de căldură. Mesajele acestea vor ajunge în adâncul sufletului nostru. Convingerile exprimate cu privire la multiplele aspecte ale rugăciunii își vor găsi locul în inima noastră, evocând un răspuns care se va ridica la înălțimea chemării adresate nouă de Dumnezeu pentru o viață de rugăciune mai adâncă și mai bogată.

„Tatăl nostru ceresc așteaptă să reverse asupra noastră plinătatea binecuvântării Sale. Noi avem privilegiul de a bea din fântâna dragostei nemărginite. Este de mirare că ne rugăm așa de puțin. Dumnezeu este gata și este dispus să audă rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi.... De ce fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt așa de reținuți cu privire la rugăciune, când rugăciunea este cheia aflată în mâna credinței, care deschide vistieriile cerului, unde sunt adunate resursele nemărginite ale celui Atotputernic?” (*Calea către Hristos*, p. 94, 95).

Consiliul de administrare al Fundației Ellen G. White.

DUMNEZEU NE INVITĂ SĂ NE RUGĂM

În legătură cu Dumnezeu prin rugăciune. – Este minunat că ne putem ruga eficient, că ființele muritoare, nevrednice, au puterea de a-și înălța cererile spre Dumnezeu. Ce putere mai înaltă ca aceasta își poate dori omul – să intre în legătură cu Dumnezeul cel infinit? Omul slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul lui. Noi putem vorbi cu Isus, în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: Eu sunt la dreapta ta (vezi Psalmi 16,8).

Putem avea comuniune cu Dumnezeu în inima noastră și putem merge pe drum însoțiți de Domnul Hristos. Când suntem angajați în munca noastră de zi cu zi, ne putem exprima dorințele inimii, neauzite de nicio ureche omenească, dar cuvintele noastre nu se vor stinge în tăcere și nici nu se vor pierde. Ele se ridică deasupra tumultului străzii, deasupra zgomotelor. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu, iar rugăciunea noastră este auzită.

Prin urmare, cereți și veți primi. Cereți umilintă, înțelepciune, curaj și mai multă credință. Fiecare rugăciune sinceră va primi un răspuns. Poate că răspunsul nu va veni exact așa cum doriți sau în timpul în care îl așteptați, dar va veni în modalitatea și în timpul care se vor potrivi cel mai bine [8] cu nevoia voastră. Dumnezeu răspunde rugăciunilor pe care le înălțați în singurătate, când sunteți istoviți și ispitiți, deși nu întotdeauna în conformitate cu așteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 258.

Isus ne invită să ne rugăm. – Domnul ne dă privilegiul de a-L căuta personal prin rugăciune sinceră, eliberându-ne înaintea Lui sufletul încărcat de povară și neascunzând nimic de Acela care ne-a adresat invitația: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. O, cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că Domnul Isus dorește și este în stare să poarte toate neputințele noastre, să vindece și să ne întărească în urma tuturor bolilor noastre, dacă acest

lucru este spre binele nostru și spre slava Numelui Său. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 14

Invitația Sa este: „Veniți la Mine”. Oricare ar fi temerile și încercările voastre, aduceți cazul vostru înaintea Domnului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 329.

Spuneți-I lui Isus toate nevoile voastre. – Sunt puțini aceia care apreciază și folosesc cum se cuvine prețiosul privilegiu al rugăciunii. Noi trebuie să mergem la Domnul Isus și să-I spunem toate nevoile noastre. Să-I prezentăm micile noastre griji și nedumeriri, precum și marile noastre necazuri. Orice probleme s-ar ivi, care ne-ar tulbura sau ne-ar întrista, să venim cu ele la Domnul, în rugăciune. Când simțim că avem nevoie de prezența Domnului Hristos la fiecare pas, atunci Satana va avea puține ocazii de a interveni cu ispitele lui. Efortul său atent este acela de a ne ține departe de cel mai bun și cel mai înțelegător prieten al nostru. Nu ar trebui să avem alt confident, decât pe Domnul Isus. Noi putem să împărtășim cu El tot ce avem în inima noastră. – *Mărturii*, vol. 5, p. 200, 201.

Deschiderea inimii ca înaintea unui prieten. – Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Nu pentru că ar fi necesar să-I vorbim despre noi, ci pentru a ne face capabili să Îl acceptăm. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.

Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-și prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu [9] și să așeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că rugăciunile lor vor fi ascultate, este valabilă și pentru noi. – *Calea către Hristos*, p. 93.

Dumnezeu ne spune bun venit în camera de audiență. – Noi am primit invitația specială de a veni la Dumnezeu, iar El așteaptă să ne spună bun venit în camera Sa de audiență. Primii ucenici care L-au urmat pe Isus nu s-au mulțumit cu o conversație grăbită și ocazională; ei au spus: „Rabi, unde locuiești? ... S-au dus și au văzut unde locuia și în ziua aceea au rămas la El” (Ioan 1,38-39). Tot astfel putem fi și noi acceptați pentru a avea o relație mai strânsă cu Dumnezeu și pentru comuniunea cu El. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt se odihnește la umbra Celui Atotputernic” (Psalmi 91,1). Toți cei care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu să bată la ușa harului și să aștepte cu o încredere neclintită, spunând: Pentru că Tu, o, Doamne,

ai zis: „Cine cere capătă, cine caută găsește; celui ce bate, i se va deschide”. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 131.

Un privilegiu înalt. – Când sunt în încurcătură și când sunt asaltați de ispite nemiloase, copiii lui Dumnezeu au privilegiul de a se ruga. Ce privilegiu înalt! Prin mijlocirea Domnului Hristos, fapturile mărginite, din praf și țărână, sunt primite în camera de audiență a celui Preaînalt. Prin aceste practici spirituale, sufletul este adus în apropiere sfântă de Dumnezeu, cunoștința și adevărata evlavie sunt înnoite și întărite împotriva atacurilor vrăjmașului. – *An Appeal to Mothers*, p. 24.

Rugăciunea este atât o nevoie spirituală, cât și un privilegiu. – Aceia care au declarat că Îl iubesc pe Domnul Hristos nu au înțeles relația care există între ei și Dumnezeu... Ei nu își dau seama ce privilegiu mare și ce nevoie constituie rugăciunea, pocăința și îndeplinirea lucrărilor lui Hristos. – *Selected Messages*, cartea.1, p. 134.

Rugăciunea ne face în stare să trăim în lumina prezenței lui Dumnezeu. – Noi avem privilegiul de a ne deschide inima și de a lăsa lumina prezenței lui Hristos să intre în ea. [10] Fratele meu, sora mea, stați în fața luminii. Veniți în prezența reală și personală a lui Hristos, ca să puteți exercita o influență înălțătoare și înviorătoare. Credința voastră să fie puternică, statornică și curată. Recunoștința față de Dumnezeu să umple inima voastră. Când vă treziți dimineața, îngenuncheați pe marginea patului și cereți-I lui Dumnezeu să vă dea puterea necesară pentru a îndeplini datoriile zilei și pentru a înfrunta ispitele ei. Cereți-I să vă ajute să aduceți frumusețea caracterului lui Hristos în lucrarea voastră. Cereți-I să vă ajute să roștiți cuvinte care le vor inspira speranță și curaj celor din jurul vostru și vă vor aduce mai aproape de Mântuitorul. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 199.

Rugăciunile noastre nu Îl obosesc și nu Îl împovărează pe Dumnezeu. – Rugăciunea pentru călăuzirea lui Dumnezeu poate să fie înălțată în orice timp și în orice loc. Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem să aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Ar-

taxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea ca oaspete cerosc.

Deși în jurul nostru ar putea fi o atmosferă coruptă, nu trebuie să respirăm miasele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Prin înălțarea inimii noastre în prezența lui Dumnezeu, în rugăciune sinceră, noi putem închide porțile minții, împiedicând intrarea oricărui gând imoral și nesfânt. Cei a căror inimă este deschisă pentru a primi sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu cerul.

Trebuie să ajungem la convingeri mai clare despre Domnul Hristos și la o înțelegere mai amplă a valorii realităților veșnice. Frumusețea sfințeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu; iar, pentru ca acest lucru să se realizeze, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cerești.

Să îngăduim ca inima noastră să fie atrasă și înălțată spre Dumnezeu, pentru ca El să ne poată împărtăși atmosfera cerească. Noi putem menține o legătură atât de apropiată cu Dumnezeu, încât, în fiecare încercare neașteptată, gândul nostru să se întoarcă spre El tot atât de natural cum se întorc florile spre soare. [11]

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale. Tu nu Îl vei putea face să Se simtă împovărat; nici nu Îl vei face să Se simtă obosit. Dacă El ține socoteală până și de perii capului tău, atunci nu va rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă și îndurare” (Iacov 5,11). Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și ne ascultă când Îi vorbim despre ele. Să aducem la El orice dificultate cu care ne confruntăm. Nimic nu este prea greu pentru El, deoarece El ține lumile și guvernează toate lucrările universului.

Nimic din ce are legătură, într-un fel oarecare, cu pacea noastră nu este atât de neînsemnat, încât să nu fie luat în considerare de El. În experiența noastră, nu există niciun capitol atât de întunecat, încât El să nu-L poată citi și nici încurcături așa de mari, încât El să nu le poată rezolva... Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt așa de intime și profunde, ca și când n-ar mai fi pe pământ niciun alt om de care să Se îngrijească și pentru care să-L fi dat pe Fiul Său mult iubit. – *Calea către Hristos*, p. 99, 100.

O pregustare a cerului – Încredințează-te cu deplină liniște în mâinile Domnului Isus. Contemplă dragostea Sa cea mare și, în timp ce meditezi la renunțarea Sa de sine, la jertfa Sa nemărginită adusă pentru noi, ca să credem în El, inima ta va fi umplută de o bucurie sfântă, de o pace și de o dragoste de nedescris. Când vorbim despre Domnul Isus, când Îl chemăm în rugăciune, încrederea că El este Mântuitorul nostru personal și iubitor se va întări, iar caracterul Său ni se va părea din ce în ce mai plăcut... Noi putem să ne bucurăm de dovezile îmbelșugate ale dragostei, iar când credem pe deplin că suntem copiii Săi prin adopție, putem să avem o pregustare a cerului. Așteptați intervenția Domnului cu credință. Domnul atrage sufletul nostru în rugăciune și ne face să simțim dragostea Sa prețioasă. Noi putem să ne apropiem de El și să rămânem într-o comuniune plăcută cu El. Astfel, ajungem la o înțelegere clară a milei și duioșiei Sale, iar inima noastră împietrită este sfărâmată și sensibilizată prin contemplarea dragostei care ne este dată de El. Simțim într-adevăr locuirea lui Hristos în suflet. Noi rămânem în El și ne simțim confortabil în prezența lui Isus. Făgăduințele Sale se revarsă în suflet. Pacea noastră este ca un râu, val după val de slavă se rostogolesc în inimă, iar noi cinăm cu adevărat cu Isus și El cu noi. Avem un simțământ plin de înțelegere al dragostei lui Dumnezeu și ne odihnim în dragostea Sa. [12] Nicio limbă nu poate să descrie lucrul acesta, pentru că este dincolo de orice înțelegere. Noi suntem una cu Hristos, viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Avem asigurarea că, atunci când se va arăta Acela care este viața noastră, vom fi și noi cu El în slavă. Putem să Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, cu o convingere puternică. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 3, p. 1147, 1148.

Rugăciunea aduce învioreare vieții spirituale. – Viața noastră trebuie să fie strâns legată de Hristos. Trebuie să primim continuu putere de la El, să ne împărtășim din Pâinea vie care S-a coborât din cer, să bem din fântâna mereu proaspătă a vieții și să transmitem mai departe fără încetare comorile ei abundente. Dacă Îl păstrăm pe Domnul în atenția noastră, îngăduind inimii noastre să-și exprime mulțumirea și laudele la adresa Lui, viața noastră religioasă își va păstra o stare de învioreare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, ca și când am vorbi cu un prieten. El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea, vom trăi

un simțământ fericit al prezenței Domnului Isus, și inima ne va arde înăuntrul nostru, pe măsură ce Domnul ne va atrage tot mai aproape de El, stabilind o relație de comuniune cu noi, așa cum a făcut cu Enoh. Când creștinul va trăi cu adevărat această experiență, în viața lui se va vedea o simplitate, o umilință, o blândețe și o smerire a inimii, care le vor arăta tuturor celor cu care se va asocia, că a fost cu Isus și că a învățat de la El. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 129, 130.

Un loc de refugiu care este întotdeauna deschis. – Calea spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu este deschisă întotdeauna. Nu puteți să stați mereu pe genunchi în rugăciune, dar rugăciunile voastre tăcute pot să se înalțe fără încetare spre Dumnezeu, cerându-I putere și călăuzire. Când veți fi ispitiți, și veți fi, puteți să alergați la locul tainic unde Se află Cel Preaînalt. Brațele Sale nemuritoare vă vor purta mereu. – *In Heavenly Places*, p. 86.

Secretul puterii spirituale. – Rugăciunea este respirația sufletului. Este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui pentru a păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o comuniune directă cu Izvorul vieții și întărește vigoarea și tonusul experienței religioase. [13] A neglija rugăciunea sau a ne ruga ocazional, atunci când ne convine, înseamnă a pierde legătura cu Dumnezeu. Însușirile spirituale își pierd vitalitatea, iar experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și vigoare...

Este un lucru minunat că ne putem ruga cu eficiență, că noi, muritorii nevrednici și supuși greșelii, avem capacitatea de a-I prezenta cererile noastre lui Dumnezeu. Ce putere mai mare ca aceasta și-ar putea dori omul, decât să aibă legătură cu Dumnezeul cel nemărginit? Omul slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul său. Putem pronunța cuvinte care vor atinge tronul Stăpânului universului. Putem vorbi cu Isus, mergând pe cale, iar El ne spune: „Eu sunt la dreapta ta”. – *Solii pentru tineret*, p. 249, 250.

Rugăciunea tainică este sufletul religiei. – Nu neglijați rugăciunea tainică, deoarece ea este sufletul religiei. Cereți curăția inimii, în rugăciune stăruitoare și fierbinte. Rugați-vă la fel de serios și stăruitor, ca și când v-ați ruga pentru viața voastră muritoare, dacă ar fi în pericol. Rămâneți înaintea lui Dumnezeu, până când în sufletul vostru se nasc dorințe de nedescris după mântuire și veți primi dovada plăcută a iertării păcatului. – *Spiritual Gifts*, cartea 2, p. 264.

Fiecare rugăciune sinceră este auzită. – Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea și posibilitățile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu” (Ioan 16,24). El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii și a harului în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a adresa cereri în numele lor. El va prezenta rugăciunea închinătorului umil, ca și cum ar fi dorința Sa pentru sufletul acela. Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă inima este în ea, rugăciunea se va înălța spre Sanctuarul în care slujește Hristos, iar El o va înfățișa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci, bâlbâit, ci plăcută și înfrumusețată prin parfumul desăvârșirii Sale.

Cărarea sincerității și cinstei nu este lipsită de piedici, dar în fiecare dificultate, noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune. [14] Nu există suflet care să aibă putere, fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde vine ea este deschis și pentru cea mai slabă ființă omenească. „Orice veți cere în Numele Meu”, a zis Isus, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”.

„În Numele Meu” – așa i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. În Numele lui Hristos vor sta urmașii Lui în fața lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au și ei valoare în fața Domnului. Pentru că li se atribuie neprihănirea lui Hristos, sunt priviți ca având preț. Pentru Numele lui Hristos, Domnul îi iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloșia păcatului. El recunoaște în ei asemănarea cu Fiul Său, în care aceștia cred. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 667.

Îngerii consemnează rugăciunile noastre și ne influențează spre bine. – Când vă treziți dimineața, sunteți conștienți de neajutorarea voastră și de nevoia de a primi putere de la Dumnezeu? Îi aduceți voi la cunoștință Tatălui ceresc nevoile voastre, cu umilință și din toată inima? Dacă faceți așa, îngerii consemnează rugăciunile voastre, iar dacă aceste rugăciuni nu au ieșit de pe buze prefăcute, când vă aflați în pericolul de a face un rău fără să vă dați seama și de a exercita o influență care îi va determina pe alții să greșească, îngerul vostru păzitor va fi lângă voi, sugerându-vă o cale mai bună, alegând cuvintele pentru voi și influențând faptele voastre.

Dacă nu vă simțiți în niciun pericol și dacă nu înălțați nicio rugăciune pentru a primi ajutorul și puterea de a vă împotrivi ispi-

telor, cu siguranță vă veți rățăci. Faptul ca ați neglijat datoria va fi consemnat în cartea lui Dumnezeu în ceruri și veți fi găsiți cu lipsuri în ziua încercării. – *Mărturii*, vol. 3, p. 363, 364.

Asemenea lui Moise, noi putem să ne bucurăm de o comuniune intimă cu Dumnezeu. – Mâna aceea care a făcut lumea, care ține munții în locul lor, îl ia pe acest om făcut din țărână – pe acest om cu o credință puternică – și îl acoperă cu milă în crăpătura stâncii. Putem noi să ne minunăm de faptul că acea „slavă de nedescris”, care s-a reflectat de la Cel Atotputernic, a strălucit pe chipul lui [15] Moise cu o putere așa de mare, încât oamenii nu au putut să se uite la el?

Experiența aceasta și, mai presus de orice altceva, asigurarea că Dumnezeu va asculta rugăciunea lui și că prezența aceea divină îl va însoți a fost pentru Moise, în calitate de conducător, de o valoare mai mare decât învățătura primită în Egipt sau decât toate realizările lui în științele militare. Nicio putere, aptitudine sau învățătură pământească nu sunt în stare să înlocuiască prezența directă a lui Dumnezeu. În istoria lui Moise, putem să vedem că omul are privilegiul de a se bucura de o comuniune intimă cu Dumnezeu. Pentru un nelegiuit, faptul de a cădea în mâinile Dumnezeului cel viu este ceva înspăimântător. Totuși lui Moise nu i-a fost teamă să stea singur în prezența Autorului acelei Legi care fusese rostită cu o grandoare uluitoare de pe Muntele Sinai, pentru că sufletul său era în armonie cu voința Creatorului său.

Rugăciunea este deschiderea inimii înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Ochiul credinței Îl va vedea pe Dumnezeu foarte aproape, iar cel ce se roagă va putea să primească dovezi prețioase ale dragostei divine și ale grijii față de el. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 34, 35.

Rugăciunea făcută cu o îndrăzneală sfântă. – „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da”. Prezențați această făgăduință când vă rugați. Aveți privilegiul de a veni la El cu o îndrăzneală sfântă. Când Îi cerem cu sinceritate să îngăduie ca lumina Sa să strălucească asupra noastră, El ne va auzi și ne va răspunde. Totuși noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. – *Îndrumarea copilului*, p. 499.

Cerul este deschis pentru cererile noastre, iar noi suntem invitați să ne apropiem „cu deplină încredere de scaunul harului, ca să

căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Trebuie să venim cu credință, convinși că vom primi exact lucrurile pe care I le cerem. – *Signs of the Times*, 18 aprilie 1892.

Rugăciunea pentru nevoile noastre. – Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune și ne prezintă cuvântul lui Iehova ca garanție a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, [16] cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoștință grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea și îmbrăcămintea obișnuită, cât și pâinea vieții și haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc știe că ai nevoie de toate acestea și ești invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îți va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va onora acest Nume și va împlini trebuințele tale, dăruindu-ți fără nicio rețineră din bogățiile Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 133.

Cereți și credeți. – Când Îl rugați pe Domnul să vă ajute, onorați-L pe Mântuitorul vostru, crezând că primiți binecuvântarea Sa. Toată puterea și toată înțelepciunea ne stau la îndemână. Tot ce avem de făcut este să le cerem.

Umblați neîncetat în lumina lui Dumnezeu. Meditați zi și noapte la caracterul Său. Atunci, veți vedea frumusețea Lui și vă veți veseli în bunătatea Sa. Inima voastră va radia simțind iubirea Sa. Veți fi înălțați ca și cum ați fi purtați de brațe veșnice. Cu puterea și lumina pe care vi le dă Dumnezeu, veți putea înțelege și realiza mai mult decât ați crezut înainte că este posibil. – *Divina vindecare*, p. 514.

Înaintați încrezându-vă în Dumnezeu. – Noi trebuie să încurajăm unul în celălalt acea credință vie, pe care Hristos a făcut cu puțință să o aibă fiecare credincios. Lucrarea trebuie să fie adusă la îndeplinire așa cum Domnul pregătește calea. Când El îi aduce pe cei din poporul Său în locuri strâmte, atunci ei au privilegiul de a se aduna pentru rugăciune, amintindu-și că toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Aceia care încă nu au avut parte de experiențele grele care însoțesc lucrarea în aceste zile de pe urmă, vor trebui să treacă în curând prin situații care vor pune la încercare, într-o modalitate aspră, încrederea lor în Dumnezeu. Tocmai în timpul când poporul Său nu vede nicio cale pentru a înainta, când Marea Roșie este în fața lui și oștile care îl urmăresc sunt înapoia lor, atunci Dumnezeu

îl îndeamnă: „Mergeți înainte!” El lucrează în felul acesta pentru a pune la încercare credința lor. Când ajungeți în astfel de experiențe, înaintați încrezându-vă în Hristos. Mergeți pas cu pas pe cărarea pe care o trasează El. Încercări vor veni..., dar mergeți înainte. Acest fapt vă va da o experiență care va întări credința voastră în Dumnezeu și vă va pregăti pentru cea mai credincioasă slujire. – *Mărturii*, vol. 9, p. 273.

NEVOIA DE A NE RUGA

Rugăciunea este la fel de importantă pentru viață, cum este hrana zilnică. – Rugăciunea zilnică este la fel de necesară pentru a crește în har și în viața spirituală, cum este hrana obișnuită pentru bunăstarea noastră fizică. Ar trebui să ne obișnuim să înălțăm adesea gândurile noastre către Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăcește, trebuie să o aducem înapoi. Printr-un efort perseverent, odată ce obiceiul este format, ne va fi ușor să facem lucrul acesta. Nu putem să ne despărțim nici măcar o clipă de Hristos și, în același timp, să continuăm a fi în siguranță. Avem nevoie de prezența Lui, avem nevoie ca El să ne însoțească la fiecare pas, dar acest lucru va avea loc numai dacă vom respecta condițiile pe care le-a stabilit El Însuși. – *Solii pentru tineret*, p. 115.

Rugăciunea este o necesitate spirituală. – Deși Domnul Hristos le-a făgăduit ucenicilor Săi că vor primi Duhul Sfânt, acest fapt nu înlătura necesitatea rugăciunii. Ei s-au rugat mult mai stăruitor și au continuat să se roage cu un singur gând. Aceia care sunt angajați acum în lucrarea solemnă de a pregăti un popor pentru venirea Domnului trebuie să continue să se roage în același fel. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 371.

Ucenicii lui Isus nu ascultaseră avertizarea repetată: „Vegheați și rugați-vă”. La început, fuseseră foarte tulburați [18], văzându-L pe Învățătorul lor, care de obicei era foarte calm și plin de demnitate, luptându-Se cu un necaz ce era mai presus de puterea lor de înțelegere. Ei s-au rugat atunci când au auzit strigătele puternice ale Suferindului. Nu era intenția lor să-L uite pe Domnul, dar se părea că sunt paralizați de o toropeală de care s-ar fi putut scutura, doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu. Ei nu au ajuns să-și dea seama de necesitatea vegherii și a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 688.

Experiența ucenicilor din grădina Ghetsimani conține o lecție pentru cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu din zilele noastre...

Ei nu și-au dat seama de necesitatea de a veghea și de a se ruga stăruitor pentru a rezista ispitei. Mulți dintre cei de astăzi dorm la fel de adânc precum au dormit ucenicii. Ei nu veghează și nu se roagă spre a nu cădea în ispită. Să citim adesea și să studiem cu atenție acele pasaje ale Cuvântului lui Dumnezeu, care au o legătură deosebită cu aceste zile din urmă și indică pericolele care vor amenința poporul lui Dumnezeu. – *In Heavenly Places*, p. 97.

Rugăciunea este viața sufletului. – Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viața sufletului. Rugăciunea în familie și rugăciunea în public își au locul lor, dar comuniunea în taină cu Dumnezeu este aceea care susține viața sufletului. – *Educație*, p. 258.

Rugăciunea este necesară pentru sănătatea spirituală. – De câteva ori pe zi, să fie consacrate momente prețioase de aur, pentru rugăciune și studiul Scripturilor, chiar dacă este vorba numai de memorarea unui text, pentru ca în suflet să existe viața spirituală. Diferitele interese ale lucrării ne oferă subiecte de meditație și inspirație pentru rugăciunile noastre. Comuniunea cu Dumnezeu este foarte importantă pentru sănătatea spirituală și numai prin ea pot fi obținute acea înțelepciune și acea judecată corectă care sunt așa de necesare pentru îndeplinirea datoriei de fiecare zi. – *Mărturie*, vol. 4, p. 459.

Exemplul lui Hristos arată necesitatea rugăciunii. – Dacă și-ar da seama de răspunderea lor înaintea lui Dumnezeu, aceia care vestesc soliile solemne de avertizare pentru timpul acesta ar înțelege necesitatea rugăciunii fierbinți. Când orașele erau cuprinse de liniștea somnului de la miezul nopții, când fiecare om [19] era deja în casa lui, Domnul Hristos, exemplul nostru, Se retrăgea pe Muntele Măslinilor, iar acolo, printre copacii umbroși, petrecea întreaga noapte în rugăciune. Acela care nu a avut nicio pată de păcat, care a fost o vistierie a binecuvântărilor, a cărui voce a fost auzită de ucenicii îngroziți deasupra mării cuprinse de furtună, rostind binecuvântarea cerească în ceasul al patrulea din noapte, și al cărui cuvânt putea să-i cheme pe morți din mormintele lor, a fost Același Isus care Se ruga stăruitor cu plâns puternic și lacrimi. El nu Se ruga pentru Sine, ci pentru aceia pe care a venit să-i mântuiască. Când S-a rugat în calitate de înlocuitor al omului, căutând să primească din mâna Tatălui Său rezerve noi de putere și întorcându-Se de la rugăciune refăcut și înviorat, El s-a identificat cu suferința omenirii și le-a dat oamenilor un exemplu cu privire la necesitatea rugăciunii.

Natura Sa n-a fost întinată de nicio pată a păcatului. Totuși, în calitate de Fiu al omului, El S-a rugat Tatălui, arătând că natura omenească are nevoie de tot sprijinul divin pe care omul poate să-l obțină, ca să fie întărit pentru împlinirea datoriei și pregătit pentru încercare. Ca Prinț al Vieții, El a avut puterea lui Dumnezeu și a biruit pentru poporul Său. Acest Mântuitor, care S-a rugat pentru aceia care nu simțeau nicio nevoie de rugăciune și a plâns pentru aceia care nu simțeau că au nevoie de lacrimi, Se află acum înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu spre a primi și spre a-I prezenta Tatălui Său cererile Sale pentru aceia pentru care S-a rugat pe pământ. Exemplul Domnului Hristos ne-a fost dat ca să-l urmăm. Rugăciunea este o necesitate în lucrarea noastră pentru salvarea sufletelor. Numai Dumnezeu poate face să crească semințele pe care le semănăm noi. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 73.

Isus a adresat îndemnuri cu privire la necesitatea rugăciunii. – Isus i-a îndemnat pe oameni să se roage, subliniind necesitatea rugăciunii, a pocăinței, a mărturisirii și a renunțării la păcat. El i-a învățat să fie cinstiți, răbdători, miloși, poruncindu-le să-i iubească nu numai pe aceia care îi iubeau, ci și pe aceia care îi urau și îi tratau cu dispreț. Prin acest fapt, El le descoperea caracterul Tatălui, care este îndelung răbdător, milos, plin de har, încet la mânie, plin de bunătate și de adevăr. – *Christian Education*, p. 74.

Rugăciunea a fost o necesitate pentru Daniel. – Daniel a fost supus celor mai puternice ispite care i-ar putea asalta pe tinerii de astăzi. Cu toate acestea, el a fost [20] credincios educației religioase pe care a primit-o în anii dinainte. El a fost înconjurat de influențe al căror scop era acela de a-i corupe pe cei care oscilau între principii și înclinații. Totuși Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă pe Daniel ca având un caracter fără prihană. El nu a îndrăznit să se încreadă în propria putere morală. Rugăciunea era pentru el o necesitate. El a făcut din Dumnezeu tăria lui, iar temerea de Domnul era continuu înaintea lui, în toate lucrurile vieții. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 78.

Înaintarea spirituală depinde de rugăciune. – Dacă în viața noastră ar fi fost mai multă rugăciune, o exercitare mai mare a unei credințe vii și o dependență mai mică de altcineva care să aibă experiență în locul nostru, noi am fi înaintat mult mai departe decât suntem astăzi în domeniul înțelegerii spirituale. Avem nevoie de o

experiență spirituală personală profundă. Apoi, vom fi în stare să spunem ce face Dumnezeu și cum lucrează El. Avem nevoie de o experiență vie în domeniul lucrurilor lui Dumnezeu, iar dacă nu vom avea această experiență, nu vom fi în siguranță. Unii au o experiență bună și vorbesc despre ea, dar când începi să o evaluezi, vezi că nu este o experiență corectă, pentru că nu este în armonie cu un clar „așa zice Domnul”. Dacă a fost vreodată un timp în istorie când a trebuit să ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu, timpul acela este acum. Trebuie să venim la Dumnezeu, încrezându-ne în tot ce a făgăduit în Cuvântul Său, iar apoi să trăim în toată lumina și puterea pe care le dă El. – *Review and Herald*, 1 iulie 1909.

Rugăciunea este necesară zilnic. – Religia trebuie să înceapă prin golirea și curățirea inimii, iar apoi trebuie să fie cultivată prin rugăciunea zilnică. – *Mărturii*, vol. 4, p. 535.

Pentru noi este la fel de potrivit și la fel de important să ne rugăm de trei ori pe zi, cum a fost pentru Daniel. Rugăciunea este viața sufletului și temelia creșterii spirituale. Voi trebuie să mărturisiți adevărul acesta în căminul vostru, în familia voastră și în mijlocul tovarășilor de muncă. Atunci când aveți privilegiul de a vă întâlni cu frații în biserică, vorbiți-le despre necesitatea de a păstra o cale deschisă de comunicare între Dumnezeu și suflet. Spuneți-le că, dacă vor simți îndemnul inimii și cuvintele necesare pentru a se ruga, Dumnezeu va găsi răspunsuri pentru rugăciunile lor. [21] Spuneți-le să nu-și neglijeze datoriile religioase. Îndemnați-i pe frați să se roage. Dacă vrem să găsim, trebuie să căutăm, dacă vrem să primim, trebuie să cerem, iar dacă vrem să ni se deschidă, trebuie să batem. – *Signs of the Times*, 10 februarie 1890.

Prin serviciul profeției iudaice, ni se amintește continuu de jertfa și mijlocirea Domnului Hristos. Toți aceia care vin la Hristos astăzi trebuie să își aducă aminte că meritele Sale sunt ca mirosul plăcut de tămâie care înmiresmează rugăciunile celor ce se pocăiesc de păcatele lor și primesc iertare, milă și har. Nevoia noastră de a beneficia de mijlocirea Domnului Hristos este continuă. Inima umilă trebuie să înalțe în fiecare zi, dimineața și seara, rugăciuni care vor primi ca răspuns har, pace și bucurie. „Prin El, să aducem întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1078.

Ca și patriarhii din vechime, aceia care mărturisesc că-L iubesc pe Dumnezeu ar trebui să ridice un altar Domnului oriunde își înalță cortul. Dacă a fost vreodată un timp în care fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, atunci timpul acela este acum. Tații și mamele ar trebui să-și înalțe adesea inimile către Dumnezeu în cereri umile pentru ei și pentru copiii lor. Tatăl, ca preot al familiei, să așeze pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și seară, în timp ce soția și copiii se unesc cu el în rugăciune și laudă. Isus va rămâne cu plăcere într-un astfel de cămin.

Din fiecare cămin creștin ar trebui să strălucească o lumină sfântă. Iubirea ar trebui să se dea pe față în activitate. Ea trebuie să se reverse în toate câte au loc în familie, arătându-se într-o bunătate profundă și o comportare duioasă și neegoistă. Sunt familii unde acest principiu este trăit, căminuri în care Dumnezeu este adorat și unde domnește cea mai curată iubire. Din aceste case, rugăciunea de dimineață și seară se înalță la Dumnezeu ca un parfum plăcut mirositor, iar mila și binecuvântările Lui se revarsă ca roua dimineții asupra celor plecați în rugăciune. – *Patriarhi și profeți*, p.144.

Când Îl urmați pe Hristos, privindu-L ca fiind Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre, veți simți că lucrați sub [22] ocrotirea Lui, că sunteți influențați de prezența Lui și că El vă cunoaște motivele. La fiecare pas, veți întreba: „Îi va plăcea lui Isus lucrul acesta? Va fi el pentru slava lui Dumnezeu?” Rugăciunile voastre să se înalțe spre Dumnezeu dimineața și seara pentru binecuvântarea și călăuzirea Sa. Rugăciunea adevărată se prinde de Cel Atotputernic și vă dă biruința. Pe genunchi, creștinul obține putere spre a rezista ispitei. – *Mărturii*, vol. 4, p. 615, 616.

Când preoții intrau în locul sfânt dimineața și seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuiau să-și ia timp să-și cerceteze stăruitor inima și să-și mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu fețele îndreptate spre sfântul locaș. În felul acesta, cererile lor se înălțau odată cu norul de tămâie, în timp ce credința se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, simbolizat prin jertfa de ispășire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineață și seara erau socotite ca sfinte și au ajuns să fie

privite de toată națiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Mai târziu, când iudeii au fost împrăștiați ca niște captivi în țări îndepărtate, la orele rânduite, ei încă își întorceau fețele spre Ierusalim și își înălțau rugăciunile către Dumnezeu lui Israel. În practica aceasta, creștinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineața și seara. Deși condamnă un simplu șir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu privește cu multă plăcere asupra acelor care-L iubesc și care se pleacă dimineața și seara în rugăciune spre a căuta iertare pentru păcatele făptuite și spre a-I prezenta cererile lor pentru binecuvântările necesare. – *Patriarhi și profeti*, p. 353, 354.

Rugăciunea ne pune în legătură cu cerul. – Aceia care îmbracă toată armătura lui Dumnezeu și consacră zilnic un timp pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturilor, vor fi puși în legătură cu cerul și vor avea o influență mântuitoare și transformatoare asupra celor din jurul lor. Ei vor avea gânduri mari, aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și datoriei față de Dumnezeu. Ei vor avea o dorință arzătoare după [23] curăție, lumină și iubire, precum și după toate darurile nașterii din nou. Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Acești oameni vor avea o îndrăzneală sfințitoare de a veni în prezența Celui infinit. Ei vor simți că lumina și slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curățiți, înălțați și înnobilați prin această legătură apropiată cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraților creștini. – *Mărturii*, vol. 5, p. 112, 113.

Rugăciunea să fie prima activitate a zilei. – Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineață; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: „O, Doamne, primește-mă să fiu cu totul al Tău! Așez toate planurile mele la picioarele Tale. Folosește-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și tot ce fac eu să fie făcut prin puterea Ta”. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită zilnic. În fiecare dimineață, consacră-te lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Pune toate planurile tale la dispoziția Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providența Sa. În acest fel, zi de zi, ai posibilitatea de a-ți încredința viața în mâinile lui Dumnezeu și astfel viața ta va fi modelată, ajungând să fie tot mai asemănătoare cu viața Domnului Hristos. – *Calea către Hristos*, p. 70.

Prima dorință arzătoare a sufletului, dimineața, ar trebui să fie aceea de a avea prezența lui Isus. „Fără Mine”, spune El, „nu puteți

să faceți nimic”. Noi avem nevoie de Isus. Lumina Sa, viața Sa și spiritul Său trebuie să fie ale noastre fără încetare. Dimineața, ar trebui să ne rugăm ca, așa cum soarele luminează câmpul și umple lumea cu lumina lui, tot așa Soarele Neprihănirii să lumineze încăperile minții și ale inimii și să ne facă să fim cu toții o lumină în Domnul. Nicio clipă, nu putem să facem nimic fără prezența Sa. Vrajmașul știe când ne începem lucrul fără Domnul nostru și se află acolo, gata să ne umple mintea cu sugestiile lui rele, ca să ne pierdem statornicia. Totuși Domnul dorește să rămânem în El clipă de clipă și să fim desăvârșiți în El. – *My Life Today*, p. 15.

Rugăciunea este o datorie. – Nimic nu tinde să promoveze mai mult sănătatea trupului și a sufletului, așa cum o face un spirit al recunoștinței și laudei. Datoria noastră categorică de a ne împotrivi melancoliei, gândurilor și simțămintelor de nemulțumire este la fel de mare, precum este datoria de a ne ruga. – *Divina vindecare*, p. 251.

[24]

Rugăciunea este necesară cel mai mult când simțim cel mai puțin dispoziția de a ne ruga. – Când ne simțim cel mai puțin înclinați de a intra în comuniune cu Isus, atunci să ne rugăm cel mai mult. Dacă vom face așa, vom distruge capcana lui Satana, norii întunericului vor dispărea și vom simți prezența plăcută a lui Isus. – *Lift Him Up*, p. 372.

Întunericul îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. – Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi, ca ființe muritoare și slabe, ar trebui să simțim nevoia de a ne ruga zelos și consecvent.

Tatăl nostru creșc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna Iubirii Nemărginite. Este de mirare că ne rugăm așa de puțin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare reținere și lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre ființele omenești sărmene, neajutorate și supuse ispitei care, în ciuda faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre ele gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuși se roagă așa de puțin și au atât de puțină credință? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere și simt plăcere să stea aproape de El. Ei

consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuși fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale.

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea, șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat – și toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt așa reticenți și lipsiți de dispoziția de a se ruga, știind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinței deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? – *Calea către Hristos*, p. 93-95.

Să evităm neglijarea rugăciunii. – Fraților, vegheați asupra primului semn de micșorare a luminii, asupra primei neglijări a rugăciunii, asupra primului simptom al [25] somnolenței spirituale. – *Mărturii*, vol. 4, p. 124.

Trebuie să vegheați ca nu cumva activitățile încărcate ale vieții să vă ducă la neglijarea rugăciunii, tocmai atunci când aveți cea mai mare nevoie de puterea pe care numai rugăciunea poate să o dea. Evlavia este în pericolul de a fi scoasă din suflet, din cauza preocupării exagerate cu afacerile vieții. Este un mare rău să vă lipsiți sufletul de tăria și înțelepciunea cerului, care așteaptă să le cereți. Aveți nevoie de iluminarea pe care numai Dumnezeu o poate da. Dacă nu are înțelepciunea aceasta, nimeni nu este pregătit să își conducă afacerile. – *Mărturii*, vol. 5, p. 560.

Satana îi înșală pe aceia care nu se roagă. – Toți aceia care nu cercetează cu seriozitate Scripturile și care nu-și supun fiecare dorință și fiecare scop al vieții acestui test infailibil, toți aceia care nu Îl caută pe Dumnezeu în rugăciune, pentru cunoașterea voii Sale, se vor abate de la calea cea dreaptă și vor cădea sub înșelăciunile lui Satana. – *Mărturii*, vol. 5, p. 192.

Ispita face ca rugăciunea să fie o necesitate. – Puterea obținută în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul personal de a educa mintea să fie atentă și grijulie, pregătește omul pentru datorile zilnice și păstrează spiritul păcii în toate circumstanțele vieții, oricât de dificile ar fi. Ispitele la care suntem expuși zi de zi fac ca rugăciunea să fie o necesitate. Ca să putem fi păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, dorințele inimii trebuie să se înalțe con-

tinuu într-o rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru putere și cunoaștere. Totuși meditația și rugăciunea nu pot să ia locul unei folosiri conștiințioase și serioase a timpului. În lucrarea pentru desăvârșirea caracterului creștin este nevoie atât de lucrare, cât și de rugăciune.

Viața noastră trebuie să cuprindă două aspecte – o viață de cugtare, de rugăciune tăcută și o viață de acțiune, de muncă serioasă... Dumnezeu ne cere să fim niște epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Sufletul care se îndreaptă spre Dumnezeu prin rugăciune zilnică și stăruitoare spre a primi putere și susținere va avea aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și a datoriei, scopuri înalte în activitate și o foame și sete continuă după neprihănire. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 317. [26]

Rugăciunea este mai necesară acum decât a fost în vremurile de la început. – Dacă vrem să progresăm în viața spirituală, trebuie să ne rugăm mai mult. Cât de mult ne rugăm când solia adevărului a fost vestită pentru prima dată! Cât de des, vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în livadă sau în dumbrevă! Adesea am petrecut ore întregi în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei împreună, cerând împlinirea făgăduinței. Adesea, suspinul plânsului era auzit, iar apoi vocea mulțumirii și a cântecului de laudă. Acum, ziua Domnului este mai aproape decât atunci când am crezut prima dată și, de aceea, trebuie să fim mai stăruitori, mai zeloși și mai arzători, decât am fost în acele zile de început. Primejdiile sunt mult mai mari acum decât au fost atunci. Sufletele sunt mult mai împietrite. Avem nevoie să fim plini de spiritul Domnului Hristos și nu trebuie să ne odihnim până când nu-l vom primi. – *Mărturii*, vol. 5, p. 161, 162.

Căutați-L pe Domnul cu toată inima. – Rugăciunile noastre ar trebui să fie pline de duioșie și de dragoste. Când vom dori nespun o înțelegere mai adâncă și mai vastă a dragostei Mântuitorului, vom striga către Dumnezeu, cerându-I să ne dea mai multă înțelepciune. Dacă a fost vreodată nevoie de predici și rugăciuni care tulbură sufletul, timpul acela este acum. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Oh, dacă am putea să înțelegem așa cum ar trebui necesitatea de a-L căuta pe Domnul cu toată inima! Atunci, L-am găsi. Fie ca Dumnezeu să-i învețe pe cei din poporul Său cum să se roage. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 92.

Rugăciunea nu este o pierdere de vreme. – În fiecare dimineață, luați-vă timp pentru a începe lucrul vostru cu rugăciune. Nu consi-

derai că acesta este un timp pierdut, pentru că este un timp care va dăinui în veacurile veșnice. Prin acest mijloc, succesul și biruința spirituală vor fi aduse în viața practică. Mașinile de tipar vor răspunde la atingerea mâinii Domnului. Atunci, cu siguranță, binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi cerută, iar lucrul poate să fie săvârșit bine, numai dacă începutul este bun. Înainte ca Domnul să poată folosi cu succes un lucrător, mâinile lui trebuie să fie întărite și inima lui trebuie să fie curățită. – *Mărturii*, vol. 7, p. 194.

Puțini prețuiesc privilegiul rugăciunii. – Noi trebuie să veghem și să ne rugăm, ca și când aceasta ar fi ultima zi care ne mai este dată. [27] Cât de intensă și plină de zel ar fi viața noastră! Cât de îndeaproape L-am urma noi pe Isus în tot ce spunem și facem!

Puțini sunt aceia care prețuiesc și folosesc cum se cuvine prețiosul privilegiu al rugăciunii. Noi trebuie să mergem la Domnul Isus și să-I spunem toate nevoile noastre. Să-I prezentăm micile noastre griji și nedumeriri, ca și marile noastre necazuri. Orice probleme s-ar ivi, care ne-ar tulbura sau ne-ar întrista, să venim cu ele la Domnul, în rugăciune. Când simțim că avem nevoie de prezența Domnului Hristos la fiecare pas, atunci Satana va avea puține ocazii să vină cu ispitele lui. Efortul său intenționat este acela de a ne ține departe de cel mai bun și cel mai înțeleghător prieten al nostru. Nu ar trebui să avem alt confident, decât pe Domnul Isus. Noi putem să împărtășim cu El tot ce este în inima noastră. – *Mărturii*, vol. 5, p. 200, 201.

Pe măsură ce sfârșitul se apropie este nevoie de mai multă rugăciune. – Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, confederațiile vor crește ca număr și putere. Aceste confederații vor crea influențe potrivnice adevărului, formând grupări noi de preținși credincioși care își vor pune în aplicare teoriile lor amăgitoare. Apostazia va crește. „Unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4,1). Bărbații și femeile s-au asociat în confederații spre a se împotrivi Dumnezeului cerurilor, iar biserica este numai pe jumătate conștientă de situația aceasta. În mijlocul celor ce se declară a fi credincioși, este nevoie de mult mai multă rugăciune și de un efort mult mai stăruitor. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 383.

Dacă a fost vreodată un timp în care trebuie să veghem și să ne rugăm cu o adevărată seriozitate, acesta este acum. Probabil că unele lucruri pot părea bune, totuși este necesar să fie cercetate cu atenție

și cu multă rugăciune, pentru că sunt niște amăgiri iscusite, prin care Satana urmărește să conducă sufletele pe o cale care este așa de apropiată de calea adevărului, încât abia va putea să fie deosebită de calea ce duce la sfințire și la cer. Totuși ochiul credinței poate discerne lucrurile care deviază de la calea cea dreaptă, chiar dacă sunt aproape imperceptibile. La început, este posibil ca o idee să fie considerată corectă, dar, după un timp, se vede că este foarte departe de calea cea sigură, care conduce la sfințire și la cer. – *Mărturii pentru pastori*, p. 229. [28]

Biruință prin rugăciunea zilnică. – Prin rugăciuni zilnice către Dumnezeu, ei vor primi de la El har și înțelepciune pentru a suporta conflictele și realitățile dure ale vieții și pentru a ieși biruitori din acestea. Seninătatea și liniștea minții pot fi menținute doar prin veghere și rugăciune. – *Solii pentru tineret*, p. 80.

Biruința necesită rugăciune stăruitoare. – Biruința poate fi câștigată numai prin multă rugăciune stăruitoare, numai reprimând firea, clipă de clipă. Voința noastră nu trebuie silită să coopereze cu puterea divină, ci ea trebuie să se supună de bună voie. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 142.

Trebuie să ne luăm timp pentru rugăciune. – Trebuie ca acum să facem cunoștință cu Dumnezeu, punând la încercare făgăduințele Sale. Îngerii înregistrează orice rugăciune sinceră și stăruitoare. Mai degrabă să ne lipsim de satisfacțiile egoiste, decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Mai bine cea mai neagră sărăcie, cea mai mare renunțare la sine cu aprobarea Sa, decât bogăție, onoruri, confort și prietenie, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp de rugăciune. – *Tragedia veacurilor*, p. 622.

Petreceți mult timp în rugăciune. – Să petreceți mult timp în rugăciune și în studierea amănunțită a Cuvântului lui Dumnezeu. Toți să primească realitățile credinței în sufletul lor, prin credința că Spiritul Sfânt le va fi dat, pentru că au o adevărată foame și sete după neprihănire... Să cerem mai mult și să primim mai mult, prin credință, și să conlucrăm mai mult cu Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 6, p. 65, 66.

Rugați-vă ca niciodată mai înainte. – Priviți la Isus în simplitate și credință. Priviți la Isus, până când spiritul cedează din cauza excesului de lumină. Nu ne rugăm nici pe jumătate cât ar trebui și nu credem nici pe jumătate cât ar trebui. „Cereți și vi se va da” (Luca

11,9). Rugați-vă, credeți, întăriți-vă unul pe altul. Rugați-vă cum nu v-ați rugat niciodată mai înainte, ca Domnul să-Și întindă mâna peste voi, ca să fiți în stare să înțelegeți lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți iubirea lui Hristos, [29] care întrece orice cunoștință, așa încât să puteți fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 7, p. 214.

Rugați-vă, da, rugați-vă cum nu v-ați rugat niciodată mai înainte, ca să nu fiți înșelați de amăgirile lui Satana, să nu vă lăsați în voia spiritului necugetat, nepăsător și zadarnic și să ajungeți să vă îndepliniți datoriile religioase pentru a vă liniști conștiința. – *Mărturii*, vol. 2, p. 144.

Rugați-vă neîncetat. – „Rugați-vă neîncetat”, adică fiți mereu influențați de spiritul rugăciunii și, astfel, veți fi pregătiți pentru venirea Domnului vostru. – *Mărturii*, vol. 5, p. 235.

Nevoia de multă rugăciune. – Acum este nevoie de multă rugăciune. Domnul Hristos poruncește: „Rugați-vă neîncetat”, adică păstrați-vă gândurile îndreptate spre Dumnezeu, izvorul puterii și al succesului. – *Mărturii pentru pastori*, p. 510.

Activitatea nu este un înlocuitor pentru rugăciune. – Pe măsură ce activitatea crește și avem succes într-o ramură oarecare a lucrării pentru Dumnezeu, apare primejdia de a ne încrede în planurile și metodele omenești. Există tendința de a ne ruga mai puțin și de a avea credință puțină. Ca și ucenicii, suntem în primejdia de a pierde din vedere dependența noastră de Dumnezeu și de a căuta să facem un mântuitor din activitatea noastră. Trebuie să privim fără încetare la Isus și să ne dăm seama că puterea Lui este aceea care săvârșește lucrarea. Deși trebuie să lucrăm cu seriozitate pentru mântuirea celor pierduți, trebuie să ne luăm timp și pentru meditație, pentru rugăciune și pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Numai lucrul săvârșit cu multă rugăciune și sfințit prin meritele lui Hristos se va dovedi în cele din urmă a fi folositor spre bine. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 362.

Rugăciunea este necesară pentru a adopta o poziție nepopulară. – Pentru a trece de partea unui adevăr nepopular este nevoie de curaj, statornicie, hotărâre, perseverență și foarte multă rugăciune. Suntem recunoscători pentru că putem să venim la Hristos asemenea acelor sârmani suferinzi care au venit la El în templu. – *Evanghelizarea*, p. 240. [30]

Rugăciunea este necesară pentru a face lucrarea lui Dumnezeu.

– Dacă vrem să fim pregătiți pentru lucrarea pe care Dumnezeu dorește să ne-o încredințeze, este nevoie de multă rugăciune și de cea mai viguroasă exercitare a minții. Mulți nu ajung la poziția pe care ar putea să o ocupe, deoarece așteaptă ca Dumnezeu să facă pentru ei lucrurile pe care El le-a dat puterea să le facă singuri. Toți aceia care sunt pregătiți să fie folositori în viața aceasta trebuie să fie instruiți prin disciplina mintală și morală cea mai severă, iar atunci Dumnezeu îi va ajuta prin combinarea puterii divine cu efortul uman. – *Mărturii*, vol. 4, p. 611.

Rugăciunea este necesară pentru înțelegerea adevărului. – Subiectele cu privire la mântuire sunt de o importanță foarte mare și numai aceia care au o gândire duhovnicească pot să înțeleagă adâncimea și semnificația lor. A stăruii asupra adevărilor Planului de Mântuire înseamnă siguranța noastră, viața noastră și bucuria noastră. Pentru a contempla lucrurile adânci ale lui Dumnezeu este nevoie de rugăciune și credință. Mentea noastră este așa de limitată de idei înguste, încât surprindem doar niște concepții reduse cu privire la experiența pe care avem privilegiul să o deținem. Cât de puțin înțelegem noi ce semnifică rugăciunea apostolului care spune: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin”. – *Review and Herald*, 17 noiembrie 1891.

Rugăciunea necesară în cămin. – Chiar și în cercul familiei, dragostea nu poate să fie durabilă, dacă voința și înclinațiile nu se conformează cu voia lui Dumnezeu. Toate însușirile și simțămintele trebuie să fie aduse în armonie cu însușirile Domnului Isus Hristos. Dacă și-ar uni [31] preocupările, în dragoste și temere de Dumnezeu, pentru a avea autoritate în cămin, tatăl și mama ar simți nevoia de mai multă rugăciune și de cugetare serioasă și înțeleaptă. În timp

ce Îl caută pe Dumnezeu, ochii lor vor fi deschiși spre a vedea solii cerești, care sunt prezenți pentru a-i apăra, ca răspuns la rugăciunea credinței. Ei vor birui slăbiciunile din caracterul lor și vor merge înainte spre desăvârșire. – *Căminul adventist*, p. 315, 316.

Rugăciunea este necesară pentru a păstra legătura cu Dumnezeu. – Dacă neglijați rugăciunea, sau vă rugați ocazional, din când în când, după cum vi se pare convenabil, veți pierde legătura cu Dumnezeu. Viața de credință va ajunge să fie seacă, iar însușirile spirituale nu vor avea nicio putere. Experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și vigoare. – *Signs of the Times*, 31 iulie 1893.

Rugăciunea este necesară pentru a avea putere spirituală. – Motivul pentru care unii sunt neliniștiți este acela că nu merg la adevăratul izvor al fericirii. Ei se străduiesc mereu să găsească fără Hristos acea satisfacție care se găsește numai la El. La El nu sunt speranțe dezamăgite. Oh, cât de mult este neglijat privilegiul prețios al rugăciunii! Citirea Cuvântului lui Dumnezeu pregătește mintea pentru rugăciune. Unul dintre cele mai mari motive pentru care mulți au o dispoziție așa de mică de a se apropia de Dumnezeu prin rugăciune este acela că și-au pierdut singuri pregătirea pentru lucrarea aceasta sfântă prin citirea de povestiri fascinante, care le-au stârnit imaginația și pasiunile nesfinte. Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns să fie neplăcut, ora de rugăciune a ajuns să fie pierdută din vedere. Rugăciunea este puterea creștinului. Când el este singur, de fapt, nu este singur, pentru că simte prezența Aceluia care a spus: „Iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul zilelor”. – *Review and Herald*, 11 martie, 1880.

Rugăciunea este necesară pentru a intra în cer. – Nimeni nu va intra pe porțile cerului prin îngăduință de sine, nesăbuintă, amuzament și egoism, ci numai printr-o veghere continuă și o rugăciune neîncetată. Vigilența spirituală pe care o exercităm personal este prețul siguranței noastre. Nu vă abateți de partea lui Satana nici măcar un centimetru, ca nu cumva să profite de voi. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1094. [32]

Rugăciunea ne păstrează în credință. – Fără rugăciune neîncetată și fără veghere atentă, noi suntem în pericolul de a ajunge nepăsători și de a ne abate de pe calea cea dreaptă. Vrajmașul caută fără încetare să pună piedici pe calea spre tronul harului, ca să nu fim stăruitori în rugăciunea și credința care sunt necesare pentru a primi harul și

puterea de a ne împotrivi ispitei. – *Review and Herald*, 8 decembrie, 1904.

Rugăciunea pentru Duhul Sfânt. – Dacă vrem să învățăm de la Domnul Hristos, trebuie să ne rugăm așa cum s-au rugat apostolii când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra lor. Avem nevoie de un botez al Duhului lui Dumnezeu. Dacă dăm greș în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom fi în siguranță nici măcar o oră. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 537.

Slăbiciunea transformată în putere prin rugăciune. – Mulți din poporul lui Dumnezeu nu înțeleg importanța cunoașterii de sine și a stăpânirii de sine. Ei nu veghează și nu se roagă să nu cadă în ispită. Dacă ar veghea, ei ar ajunge să-și cunoască punctele slabe în care sunt cei mai înclinați să fie atacați de ispită. Prin veghere și rugăciune, punctele lor cele mai slabe pot să fie păzite în așa fel, încât să ajungă punctele cele mai puternice, iar ei pot să întâmpine ispita fără să fie biruiți. Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să se cerceteze zilnic, spre a ajunge să-și cunoască perfect propria purtare. – *Mărturii*, vol. 2, p. 511.

Rugăciune în orice situație. – În afacerile voastre, în orele de destindere ale părtașiei cu alții, în căsătorie și în toate tovărășiile în care intrați, să începeți cu rugăciune sinceră, umilă. Astfel, veți arăta că Îl onorați pe Dumnezeu, iar Dumnezeu vă va onora pe voi. Rugați-vă când sunteți cuprinși de teamă. Când deznădejdea pune stăpânire pe voi, pecetluiți-vă buzele față de oameni, nu umbriți calea altora, dar spuneți-I totul lui Isus. Ridicați-vă mâinile după ajutor. În slăbiciunea voastră, prindeți-vă de tăria infinită. Cereți umilință, înțelepciune, curaj, sporirea credinței, ca să vedeți lucrurile în lumina lui Dumnezeu și să vă bucurați în dragostea Sa. – *Divina vindecare*, p. 513.

DUMNEZEU ASCULTĂ RUGĂCIUNEA

Dumnezeu ascultă rugăciunea celor umili. – Tatăl nostru ceresc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna iubirii nemărginite. Este de mirare că ne rugăm așa de puțin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare reținerere și lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre ființele omenești sărmâne, neajutorate și supuse ispitei care, în ciuda faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre ele, gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuși se roagă așa de puțin și au atât de puțină credință? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere și simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuși, fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale. – *Calea către Hristos*, p. 94.

Dumnezeu îi primește pe aceia care au o inimă umilă, încrezătoare și pocăită și ascultă rugăciunile lor, iar când Dumnezeu ajută, toate obstacolele vor fi învinse. Cât de mulți bărbați cu mari daruri naturale și [34] cunoștințe înalte nu au reușit când au fost puși în poziții de răspundere, în timp ce aceia cu un intelect mai slab, care trăiesc într-un mediu mai puțin favorabil, au avut un succes minunat. Secretul a constat în faptul că cei dintâi s-au încrezut în ei înșiși, iar cei de pe urmă s-au unit cu Acela care este minunat la sfat și puternic în lucrare spre a-Și îndeplini voința. – *Mărturii*, vol. 4, p. 538, 539.

Dumnezeu ascultă rugăciunile și răspunde. – Dumnezeu ascultă rugăciunile. Domnul Hristos a spus: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”. De asemenea, El spune: „Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 14,14; 12,26). Dacă trăim în conformitate cu

prevederile Cuvântului Său, fiecare făgăduință prețioasă pe care a făcut-o El va fi împlinită pentru noi. Nu merităm harul Său, dar dacă ne consacram Lui, El ne primește. El va lucra pentru și prin aceia care Îl urmează. – *Divina vindecare*, p. 226, 227.

Domnul va asculta și va răspunde cu siguranță la rugăciunile slujitorilor Săi, dacă Îl vor căuta pentru sfat și învățătură. – *Evanghelizare*, p. 399.

Dumnezeu ascultă rugăciunile tuturor acelor care Îl caută cu adevărat. El deține puterea de care avem nevoie cu toții. El umple inima cu dragoste, bucurie, pace și sfințire. *Mărturii*, vol. 9, p. 169.

Am văzut că fiecare rugăciune înălțată cu credință, dintr-o inimă deschisă, va fi ascultată de Dumnezeu și va primi răspuns, iar cel care a înălțat cererea va avea binecuvântarea atunci când va avea cel mai mult nevoie de ea și, cel mai adesea, aceasta va depăși așteptările sale. Nicio rugăciune a sfinților credincioși nu este pierdută când este înălțată în credință, dintr-o inimă sinceră. – *Mărturii*, vol. 1, p. 121.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune. – Dumnezeu cel nemărginit, a spus Isus, ne-a dat privilegiul de a ne apropia de El, în Numele Tatălui. Trebuie să înțelegem tot ce implică faptul acesta. Niciun părinte pământesc nu a pledat pe lângă copilul lui greșit, așa de stăruitor cum pledează Acela care v-a creat, pe lângă omul nelegiuit. [35] Nicio preocupare omenească plină de dragoste nu s-a manifestat vreodată față de cel nepocăit și cu invitații așa de duioase. Dumnezeu locuiește în fiecare inimă. El ascultă fiecare cuvânt rostit, aude fiecare rugăciune înălțată, simte întristarea și dezamăgirea fiecărui suflet, prețuiește felul în care este tratat tatăl, mama, sora, prietenul sau semenul. El Se îngrijește de nevoile noastre, iar dragostea, mila și harul Său se revarsă continuu spre a împlini aceste nevoi. – *Signs of the Times*, 28 octombrie, 1903.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune sinceră. – Biblia ni-L prezintă pe Dumnezeu în locul Lui înalt și sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere și singurătate, ci înconjurat de zece mii de ori câte zece mii și mii de făpturi inteligente și sfinte, toate așteptând să facă voia Lui. Pe căi pe care noi nu le putem pricepe, El este în legătură vie cu fiecare parte a stăpânirii Sale. Totuși, interesul Său și al întregului cer este concentrat tocmai spre această parte a universului, asupra oamenilor pentru mântuirea cărora L-a dat pe unicul

Său Fiu. Dumnezeu Se apleacă de pe tronul Său pentru a asculta strigătele celor apăsăți. La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!” El îi ridică pe cei întristați și oboșiți. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită și în fiecare încercare, îngerul feței Sale este aproape, ca să aducă eliberare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 356.

Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea și posibilitățile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu” (Ioan 16,24). El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii și a harului în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a-I adresa cereri în numele lor. El va prezenta rugăciunea închinătorului umil ca și cum ar fi dorința Sa pentru sufletul acela. Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă este pornită din inimă, rugăciunea se va înălța spre Sanctuarul în care slujește Hristos, iar El o va înfățișa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci, bâlbâit, ci înfrumusețată și plăcută prin parfumul propriei desăvârșiri.

Cărarea sincerității și a cinstei nu este lipsită de piedici, dar, în fiecare greutate, noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune. [36] Nu există suflet care să aibă putere, fără să o fi primit de la Dumnezeu, iar izvorul de unde vine ea este deschis și pentru cea mai slabă ființă omenească. „Orice veți cere în Numele Meu”, a zis Isus, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”.

„În Numele Meu”, i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. În Numele lui Hristos vor sta urmașii Lui în fața lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au și ei valoare în fața Domnului. Pentru că li se atribuie neprihănirea lui Hristos, ei sunt priviți ca având preț. Pentru Numele lui Hristos, Domnul iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloșia păcatului. El recunoaște în ei asemănarea cu Fiul Său, în care aceștia cred. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 667.

Nicio rugăciune sinceră nu se pierde. – Aduceți la cunoștința Creatorului cererile voastre. Niciunul dintre aceia care au venit la El cu o inimă smerită nu a fost respins vreodată. Nicio rugăciune sinceră nu se pierde. Deși Se află în mijlocul immurilor corurilor cerești, Dumnezeu aude strigătele celei mai slabe făpturi omenești.

Noi ne revărsăm dorințele inimii în cămăruța noastră, rostim o rugăciune când mergem pe drum, iar cuvintele noastre ajung la scaunul de domnie al Monarhului universului. Ele pot să nu fie auzite de nicio ureche omenească, dar nu pot să se risipească în tăcere, nici să se piardă printre activitățile continue. Nimic nu poate să stingă dorința sufletului. Ea se ridică deasupra zgomotului străzii, deasupra agitației mulțimii și ajunge până în curțile cerești. Dumnezeu este Acela căruia Îi vorbim, iar rugăciunea noastră este auzită. Toți aceia care vă simțiți a fi cei mai nevrednici nu vă temeți să-I încredințați lui Dumnezeu cazul vostru. – *In Heavenly Places*, p. 82.

Dumnezeu ascultă mijlocirea lui Isus amestecată cu rugăciunile noastre. – Domnul Hristos S-a angajat să fie Înlocuitorul și Garantul nostru, iar El nu neglijează pe nimeni. Ascultarea Sa desăvârșită oferă o resursă inepuizabilă de merite. În ceruri, meritele Sale, renunțarea la sine și sacrificiul de sine pe care le-a manifestat El sunt prețuite asemenea miresmei de tămâie care se înalță împreună cu rugăciunile poporului Său. Când rugăciunile sincere și umile [37] se înalță la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, Domnul Hristos le amestecă împreună cu meritele vieții Sale de ascultare desăvârșită. Rugăciunile noastre sunt făcute să aibă un parfum plăcut, datorită meritelor Sale. Domnul Hristos S-a angajat să mijlocească pentru noi, iar Tatăl Îl ascultă întotdeauna pe Fiul Său. – *Fii și fiuce ale lui Dumnezeu*, p. 22.

Dumnezeu răspunde întotdeauna, chiar dacă noi nu ne dăm seama de lucrul acesta. – Dacă venim la Dumnezeu, simțindu-ne dependenți și neajutorați, așa cum într-adevăr suntem, și dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilință și cu încredere, Cel a cărui cunoștință este fără margini, care vede toată creațiunea Sa și conduce totul prin voința și cuvântul Său, poate să asculte și va asculta strigătele noastre și va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduși în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că fața Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă și dragoste, și totuși este așa. Poate că nu simțim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă și înțelegere – *Calea către Hristos*, p. 97.

Răspunsurile lui Dumnezeu nu sunt întotdeauna cele pe care le așteptăm noi. – Prin urmare, cereți și veți primi. Cereți umilință,

înțelepciune, curaj și o creștere în credință. Pentru fiecare rugăciune sinceră, va exista un răspuns. S-ar putea să nu vină exact când ați dori, sau la momentul pe care-l așteptați, dar va veni în forma și la momentul care va împlini cel mai bine nevoile voastre. Rugăciunile pe care le înălțați în singurătate, în oboseală și în încercări, nu vor primi întotdeauna răspuns de la Dumnezeu în conformitate cu așteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. – *Solii pentru tineret*, p. 250.

Dumnezeu ascultă rugăciunile făcute pentru convertirea sufletelor. – Când aceia care cunosc adevărul manifestă renunțarea la sine ce a fost poruncită în Cuvântul lui Dumnezeu, solia va înainta cu putere. Domnul va asculta rugăciunile voastre pentru convertirea sufletelor. Lumina celor din poporul lui Dumnezeu va străluci, iar cei necredincioși, văzând faptele lor bune, vor slăvi pe Tatăl nostru cel ceresc. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 302. [38]

Credeți că Dumnezeu ascultă rugăciunile voastre. – Cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze înțelept. Să nu fie mulțumiți, până când fiecare păcat cunoscut nu este mărturisit. Apoi, este privilegiul și datoria lor să creadă că Domnul Isus îi primește. Ei nu trebuie să aștepte ca alții să-i conducă să iasă din întuneric și să câștige în locul lor biruința de care ei doar să se bucure apoi. O astfel de bucurie va dura doar până la încheierea adunării. Dumnezeu trebuie să fie slujit din principiu, nu din sentiment. Dimineața și seara, câștigați biruința pentru voi înșivă, în familia voastră. Nu lăsați ca lucrul zilnic să vă lipsească de aceasta. Luați-vă timp să vă rugați și, în timp ce vă rugați, să credeți că Dumnezeu vă ascultă. Amestecați credința cu rugăciunile voastre. S-ar putea să nu simțiți întotdeauna răspunsul imediat, însă, în acel timp, credința este pusă la încercare. Voi sunteți încercați pentru a se vedea dacă vă veți încrede în Dumnezeu, dacă aveți o credință vie și durabilă. „Credincios este Cel ce v-a chemat și El va face lucrul acesta”. Umblați pe calea cea strâmtă a credinței. Încredeți-vă cu toții în făgăduințele Domnului. Încredeți-vă în Dumnezeu când treceți prin întuneric. Acesta este timpul când trebuie să aveți credință. Totuși, adesea, voi lăsați simțămintele să vă stăpânească. Când nu vă simțiți mângâiați de Duhul lui Dumnezeu și sunteți sperați pentru că nu Îl puteți găsi, voi căutați merite în voi înșivă. Voi nu vă încredeți suficient în Isus, scumpul Domn Isus. Voi nu lăsați totul pe seama meritelor Lui,

da, totul. Cel mai mare bine pe care sunteți în stare să îl faceți nu poate să merite favoarea lui Dumnezeu. Numai prin meritele lui Isus veți fi mântuiți, sângele Lui este singurul care vă va curăți. Totuși voi aveți de făcut niște eforturi. Trebuie să faceți ce puteți în dreptul vostru. Fiți plini de râvnă și pocăiți-vă, apoi credeți.
– *Mărturii*, vol. 1, p. 167.

RUGĂCIUNEA ȘI CÂȘTIGAREA DE SUFLETE

Rugăciunea este o parte importantă a succesului în câștigarea de suflete. – Dacă și-ar pune la lucru puterile minții spre a alcătui planuri înțelepte și spre a depune eforturi bine orientate, membrii bisericilor ar putea să facă pentru Domnul Hristos de o sută de ori mai mult decât fac în prezent. Dacă ar înainta cu rugăciune stăruitoare, cu blândețea și smerenia inimii, căutând să le împartă și altora cunoștința mântuirii, solia ar putea să ajungă la locuitorii pământului. – *Review and Herald*, 11 aprilie 1893.

Noi trebuie să venim la Dumnezeu cu credință și să aducem înaintea Lui cererile noastre, cu încrederea că El va lucra pentru noi și pentru aceia pe care căutăm să-i salvăm. Trebuie să dedicăm mai mult timp pentru rugăciune stăruitoare. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 3, p. 1146, 1147.

Alegeți un suflet, iar apoi încă unul, căutând zi de zi călăuzirea lui Dumnezeu, aducând totul înaintea Lui în rugăciune stăruitoare și lucrând cu înțelepciunea divină. Dacă veți face așa, veți vedea că Dumnezeu vă va da Duhul Sfânt pentru a-i convinge pe oameni și vă va da puterea adevărului pentru a converti suflete. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 245. [39]

Nu uita că succesul muștrării depinde în mare măsură de spiritul în care este făcută. Nu neglija rugăciunea serioasă, ca să poți avea un duh smerit și pentru ca îngerii lui Dumnezeu să meargă înaintea ta pentru a lucra cu inimile la care încerci să ajungi, sensibilizându-le prin impresii cerești în așa fel, încât eforturile tale să poată fi de folos. – *Mărturii*, vol. 2, p. 53.

Dacă mai mulți credincioși s-ar aduna cu un singur gând și, cu inima împovărată pentru sufletele care pier, ar înălța rugăciuni fierbinți și stăruitoare, ele s-ar dovedi eficiente. – *Review and Herald*, 23 august 1892.

Rugăciunea pentru suflete ne va aduce mai aproape de Dumnezeu. – Când căutăm să-i câștigăm pe alții pentru Domnul Hristos, când simțim o responsabilitate pentru mântuirea lor și ne rugăm pentru ei, inima noastră va fremăta de puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu, fețele vor radia de zel divin și întreaga noastră viață de credință va deveni o realitate mai vie, mai stăruitoare și mai plină de spiritul rugăciunii. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 354.

Când eul va muri, va fi stârnită o dorință puternică pentru mântuirea altora, o dorință care va duce la eforturi perseverente în vederea săvârșirii binelui. Semințele vor fi semănate de-a lungul tuturor apelor, iar cererile stăruitoare, rugăciunile insistente, făcute pentru sufletele care pier, vor ajunge la cer. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 470.

Veniți să ne rugăm împreună pentru convertirea sufletelor. – Dacă într-un loc se află numai doi sau trei care cunosc adevărul, aceștia să alcătuiască o grupă de lucrători. Să-și păstreze legătura frățească, depunând eforturi împreună, în dragoste și unitate și încurajându-se unul pe altul, să înainteze fiecare, primind curaj și putere din ajutorul oferit de ceilalți... Dacă vor lucra și se vor ruga în Numele lui Hristos, numărul lor va crește. – *Mărturii*, vol. 7, p. 21.

Biserica din Los Angeles să țină în fiecare zi adunări de rugăciune pentru lucrarea care se face. Bindecuvântarea Domnului va veni [41] peste acei membri care participă în felul acesta la lucrare, adunându-se în fiecare zi în grupe mici, ca să se roage pentru succesul ei. Astfel, credincioșii vor primi har pentru ei înșiși, iar lucrarea Domnului va înainta. – *Evanghelizare*, p. 111, 112.

Să ținem o adunare de rugăciune, cerându-I Domnului să deschidă calea pentru ca adevărul să pătrundă în fortărețele unde Satana și-a instaurat scaunul de domnie și să alunge întinericul pe care el l-a așternut pe calea celor pe care caută să-i amăgească și să-i nimicească. – *Mărturii*, vol. 6, p. 80.

Fiecare poate să se roage pentru suflete. – Nu toți sunt chemați să facă o lucrare personală în teritoriile din străinătate, dar toți pot să contribuie spre a ajuta lucrarea misionară, prin rugăciunile și prin darurile lor. – *Mărturii*, vol. 6, p. 29.

Frați și surori, ați uitat că rugăciunile voastre trebuie să-i însoțească pe lucrătorii din marile câmpuri de seceriș, ca niște seceri ascuțite? – *Mărturii*, vol. 3, p. 162.

Cei care sunt evlavioși să stea de vorbă cu sufletele acestea. Rugați-vă cu ele și pentru ele. Folosiți mult timp în rugăciune și în

studierea amănunțită a Cuvântului lui Dumnezeu. Toți să primească realitățile credinței în sufletul lor, prin credința că Spiritul Sfânt le va fi dat, deoarece ei au o adevărată foame și sete după neprihănire. – *Mărturii*, vol. 6, p. 65.

Când năvodul Evangheliei este aruncat, să se vegheze asupra lui cu lacrimi și rugăciune stăruitoare. Lucrătorii să se hotărască să nu se lase descurajați și să nu părăsească năvodul până când nu este tras la mal, împreună [42] cu roadele muncii lor. – *Signs of the Times*, 16 martie 1882.

Cum putem să-L cinstim pe Dumnezeu, cum putem să apărăm Cuvântul Său, dacă nu ne rugăm mult, cerându-I să-Și manifeste puterea pentru salvarea celor ce pier? – *Review and Herald*, 23 august 1892.

Efortul personal pentru câștigarea sufletelor va avea succes prin rugăciune. – Dar eu m-am hotărât ca eforturile mele să nu înceteze deloc, până când aceste suflete scumpe, pentru care eram atât de interesată, nu aveau să se supună lui Dumnezeu. Câteva nopți întregi le-am petrecut în rugăciune serioasă pentru cei pe care îi căutasem și îi adusesem laolaltă spre a lucra și spre a mă ruga împreună cu ei...

La fiecare dintre micile noastre întruniri, eu continuam să-i rog, să-i îndemn și să mă rog pentru fiecare în parte, până ce toți s-au supus lui Isus, recunoscând meritele iubirii Sale care iartă. Toți au fost convertiți pentru Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 1, p. 33, 34.

Rugăciunea pentru suflete ne abate gândurile de la grijile noastre mărunte. – Solicitați rugăciune pentru sufletele pentru care lucrați, prezentați-le înaintea bisericii ca subiecte speciale de rugăciune. Acest lucru va fi exact ce are nevoie biserica, spre a-și abate gândurile de la dificultățile mărunte, ca să simtă o răspundere mare și un interes personal pentru un suflet care este gata să piară. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 244.

Rugăciunea pentru o eficiență mai mare în câștigarea de suflete. – Oh, frații mei, faceți să se vadă că Domnul Isus este în inima voastră, susținând, întărind și mângâind! Aveți privilegiul de a fi înzestrați zi de zi cu o măsură bogată a Duhului Său Sfânt și de a avea o înțelegere mai vastă a importanței și a scopului soliei pe care o proclamăm în lume. Domnul dorește să vă descopere lucruri minunate în Legea Sa. Așteptați înaintea Sa cu o inimă umilită. [43] Rugați-vă cu cea mai mare stăruință pentru o înțelegere a timpurilor

în care trăim, pentru o concepție mai amplă cu privire la planul Său și o eficiență mai mare în salvarea sufletelor. – *Mărturii pentru pastori*, p. 513, 514.

Multe suflete au o dorință nespusă de a primi lumina, siguranța și puterea care se află dincolo de lucrurile pe care au fost în stare să le înțeleagă. Aceste suflete au nevoie să fie căutate și să se lucreze pentru ele cu răbdare și perseverență. Cereți-I Domnului ajutorul în rugăciune fierbinte. Prezentați-L pe Isus așa cum Îl cunoașteți, ca fiind Mântuitorul vostru personal. Dragostea Sa sensibilizatoare, harul Său îmbelșugat să se reverse în cuvintele voastre. Dacă nu sunteți întrebați, nu trebuie să prezentați punctele de doctrină. Luați Cuvântul lui Dumnezeu și, cu o dragoste delicată și plină de duioșie față de aceste suflete, arătați-le neprihănirea prețioasă a lui Hristos, Cel la care trebuie să veniți atât voi, cât și ele, pentru a fi mântuiți. – *Evanghelizare*, p. 442.

Ucenicii se rugau cu un zel stăruitor, ca să fie pregătiți spre a-i întâmpina pe oameni și ca să fie în stare să adreseze, în convorbirile lor de zi cu zi, cuvinte care să-i conducă pe cei păcătoși la Hristos. Ei au lăsat deoparte orice neînțelegeri, orice dorință de întâietate și s-au adunat într-o strânsă comuniune creștină. Ei s-au apropiat mai mult și tot mai mult de Dumnezeu și, făcând acest lucru, au înțeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi îngăduit să aibă o legătură așa de apropiată cu Isus. Totuși, când se gândeau de câte ori L-au întristat prin lipsa lor de înțelegere cu privire la lucrurile pe care El Se străduia să-i învețe spre binele lor, inimile le erau pline de întristare.

Aceste zile de pregătire au fost zile de cercetare adâncă a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul, cerând ungera sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare a sufletelor. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le slujească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie vestită lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 37.

Este nevoie de multă rugăciune pentru a ști cum să-i abordăm pe oameni pentru a le descoperi adevărul. – Nu oricine este în stare să lucreze înțelept [44] pentru salvarea sufletelor. În lucrarea aceasta este nevoie de o gândire serioasă. Nu trebuie să începem lucrarea Domnului într-un mod necugetat, iar apoi să ne așteptăm la succes.

Domnul are nevoie de oameni cu o gândire serioasă. Domnul Isus cheamă conlucrători, nu oameni care fac gafe. Dumnezeu dorește oameni inteligenți și cu o gândire corectă, care să îndeplinească lucrarea cea mare, necesară pentru salvarea sufletelor.

Mecanicii, avocații, negustorii, oamenii de orice profesie se construiesc spre a ajunge să-și stăpânească bine meseria. Oare urmașii lui Hristos ar trebui să fie mai puțin cunoscători și, în timp ce sunt angajați în serviciul Lui, să fie necunoscători ai căilor și mijloacelor pe care trebuie să le folosească? Îndeletnicirea de câștigare a vieții veșnice este mai presus de orice considerație pământească. Spre a conduce sufletele la Hristos, este nevoie de cunoașterea naturii umane și de studiul minții omenești. Se cere multă cugetare atentă și rugăciune fierbinte spre a ști cum să te apropii de bărbați și femei pentru a le descoperi marile subiecte ale adevărului. – *Mărturii*, vol. 4, p. 67.

Rugăciunea realizează pentru câștigarea sufletelor mai mult decât doar cuvintele. – Satana este pe urmele voastre. El este un împotrivor iscusit, iar spiritul cel răutăcios pe care îl întâlniți în lucrarea voastră este inspirat de el. Aceia pe care îi conduce el dau glas cuvintelor lui. Dacă vălul ar putea fi dat la o parte de pe ochii lor, aceia care sunt folosiți în felul acesta de el l-ar vedea pe Satana, lucrând cu toată iscusința lui spre a-i îndepărta de adevăr. Când lucrăm pentru a salva sufletele de amăgirile lui, realizăm mult mai mult prin rugăciunea umilă și creștinească, decât adresând multe cuvinte, dar fără rugăciune. – *Evanghelizarea prin literatură*, p. 81.

Dumnezeu cheamă tineri modești, liniștiți și serioși și oameni maturi, echilibrați și principiali, care se pot ruga la fel de bine precum pot vorbi și care se vor ridica în picioare în fața celor vârstnici și vor trata cu respect perii albi.

Lucrarea lui Dumnezeu suferă din cauza lipsei de lucrători înțelepți. Frații mei și surorile mele, Domnul v-a binecuvântat cu însușiri intelectuale care pot ajunge la mari performanțe. Cultivați talentele voastre cu perseverență și seriozitate. Educați-vă și disciplinați-vă mintea prin studiu, prin observație și prin meditație. [45] Dacă nu vă folosiți toate puterile, nu puteți împlini voia lui Dumnezeu. Dacă veți merge să lucrați în temere de Dumnezeu, în umilință și cu rugăciune stăruitoare, însușirile intelectuale se vor întări și se vor dezvolta. O țintă bine determinată va face minuni. Fiți

creștini sinceri, statornici și hotărâți. Înălțați-L pe Isus, vorbiți despre dragostea Lui, mărturișiți despre puterea Lui și faceți ca lumina voastră să strălucească în lume. – *Schițe din viața mea*, p. 275.

Rugați-vă pentru suflete. – Apropiați-vă de coasta sângerândă a lui Hristos. Faceți ca viața să vă fie împodobită cu un spirit blând și liniștit, iar rugăciunile voastre stăruitoare, zdrobite și smerite să se înalțe spre El, cerând înțelepciunea de care aveți nevoie, ca să aveți succes nu numai în salvarea propriului suflet, ci și a altor suflete. Cântați mai puțin și rugați-vă mai mult. Nu credeți că aveți mai multă nevoie de rugăciune decât de cântec? Tineri și tinere, Dumnezeu vă cere să lucrați pentru El. Faceți o schimbare totală în viața voastră. Voi puteți face o lucrare pe care cei care lucrează în domeniul predicării și al învățării nu o pot face. Voi puteți ajunge la o clasă de oameni la care pastorul nu poate ajunge. – *Mărturii*, vol. 1, p. 513.

Să ne rugăm stăruitor pentru aceia pe care urmează să-i vizităm spre a-i aduce, unul câte unul, printr-o credință vie, în prezența lui Dumnezeu. – *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 169.

Lucrați printre cei umili, săraci și apăsăți. Noi ar trebui să ne rugăm cu și pentru cei neajutorați, care nu au tăria și voința de a-și stăpâni poftelile degradate de patimă. Trebuie să se facă eforturi serioase, stăruitoare, pentru mântuirea celor în a căror inimă s-a trezit un interes. – *Mărturii*, vol. 6, p. 84.

FĂGĂDUINȚELE LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA RUGĂCIUNE

Dumnezeu făgăduiește să asculte rugăciunea și să răspundă.
– Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu și om. El a făgăduit mijlocirea Sa personală, prin folosirea Numelui Său. El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui ce se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuși în prezența lui Dumnezeu, folosind puterea de influență a Aceluia care Și-a dat viața pentru lume. Când recunoaștem înaintea lui Dumnezeu că prețuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Oh, cine poate să înțeleagă valoarea acestui har și a acestei mari iubiri! Când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor lui Hristos, noi suntem îmbrăcați cu veșmintele Sale preoțești. El ne așază aproape, alături de El, cuprinzându-ne cu brațul Său omenesc, în timp ce Se prinde cu brațul Său divin de scaunul de domnie al Celui Infinit. El pune în cădelnița din mâinile noastre meritele Sale, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, spre a încuraja cererile noastre. El făgăduiește să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1078.

Rugăciunile simple, făcute la îndemnul Duhului Sfânt, se vor înălța prin porțile întredeschise, prin ușa deschisă despre care Domnul Hristos a declarat: „Am [47] deschis o ușă pe care niciun om nu poate să o închidă”. Rugăciunile acestea, amestecate cu tămâia desăvârșirii lui Hristos, se vor înălța la Tatăl asemenea miresmei de tămâie plăcut mirositoare, iar răspunsurile vor veni. – *Mărturii*, vol. 6, p. 467.

Am văzut că fiecare rugăciune înălțată cu credință și dintr-o inimă sinceră va fi ascultată de Dumnezeu și va primi răspuns, iar acela care a înălțat cererea va avea binecuvântarea de care are nevoie cel mai mult și care, adesea, va întrece așteptările lui. Nicio rugăciune

a unui sfânt adevărat nu se pierde, dacă este făcută cu credință și dintr-o inimă sinceră. – *Mărturii*, vol.1, p. 121.

A te ruga așa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creștinului în împrejurări, în care alte forme de rugăciune pot fi cu neputință. Truditorii, în mersul împovărat al vieții, aglomerați și aproape copleșiți de încurcături, pot înălța la Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare și pe uscat, când sunt amenințați de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecției Cerului. În vremuri de primejdie sau greutăți neașteptate, inima își poate înălța strigătul după ajutor spre Cel care S-a angajat să vină în sprijinul celor credincioși ai Săi, oricând Îl cheamă. În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat de amărăciune și grijă, sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin și ajutor în dragostea și puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-Și păstrează legământul. – *Profeți și regi*, p. 631, 632.

Dacă Îi cerem, Dumnezeu ne va răspunde. – O parte a planului lui Dumnezeu este să ne ofere, ca răspuns la rugăciunea credinței, lucruri pe care nu ni le-ar da, dacă nu le cerem. – *Tragedia veacurilor*, p. 525.

Dumnezeu ascultă rugăciunea. Hristos a spus: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”. De asemenea, El spune: „Dacă Îmi slujește cineva, (...) Tatăl îl va cinste” (Ioan 14,14;12,26). Dacă trăim conform Cuvântului Său, fiecare făgăduință prețioasă pe care a făcut-o se va împlini. [48] Suntem nevrednici de mila Sa, dar, când ne consacram Lui, El ne primește. El va lucra pentru și prin aceia care-L urmează. – *Divina vindecare*, p. 226, 227.

Când Îl rugați pe Domnul să vă ajute, onorați-L pe Mântuitorul vostru, crezând că primiți binecuvântarea Sa. Toată puterea, toată înțelepciunea ne stau la îndemână. Tot ce avem de făcut este să le cerem. – *Divina vindecare*, p. 514.

Dumnezeu are un cer plin de binecuvântări pe care vrea să le reverse asupra acelor care Îl caută stăruitor, cerând acel ajutor pe care numai Domnul îl poate da. – *Fii și fiuce ale lui Dumnezeu*, p. 123.

Isus Îi prezintă Tatălui rugăciunile noastre chiar dacă sunt formulate în cuvinte stângace. – Orice rugăciune sinceră se aude în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă inima este în ea, ruga se va înălța spre Sanctuarul în care slujește Hristos și El o va înfățișa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci, bâlbâit, ci plăcută și

înfrumusețată prin parfumul propriei desăvârșiri. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 667.

Puterea de a birui ispita le este dată acelor care se roagă. – Atâtea vreme cât ne aflăm în lumea aceasta și suntem în timpul de probă, toți sunt răspunzători pentru faptele lor. Toți au puterea de a-și stăpâni faptele, dacă doresc. Dacă sunt slabi din punct de vedere al virtuții și al curăției gândurilor și faptelor, ei pot să primească ajutor de la Prietenul celor neajutorați. Domnul Isus este obișnuit cu toate slăbiciunile naturii omenești și, dacă este rugat, le va da puterea de a birui ispitele cele mai puternice. Toți pot să obțină această putere, dacă o caută cu umilință. – *Îndrumarea copilului*, p. 466, 467.

Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre când și cum consideră El că este cel mai bine. – Fiecare sfânt care vine înaintea lui Dumnezeu cu o inimă deschisă și își înalță cererile sincere către El prin credință va primi răspuns la rugăciunile sale. Dacă nu vedeți sau nu simțiți imediat răspunsul la rugăciune, credința voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduințele lui Dumnezeu. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Dumnezeu. Bazați-vă pe făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”. [49] Dumnezeu este prea înțelept pentru a greși și prea bun pentru a reține vreun lucru bun de la sfinții Săi, care merg pe o cale dreaptă. Omul greșește și, deși cererile sale sunt înălțate dintr-o inimă sinceră, el nu cere întotdeauna lucrurile care sunt bune pentru el, sau care vor aduce slavă lui Dumnezeu. Când este așa, Tatăl nostru cel înțelept și bun ne ascultă cererile și, uneori, ne va răspunde imediat. Totuși El ne dă lucrurile care contribuie cel mai mult pentru binele nostru și care sunt spre slava Sa. Dumnezeu ne dă binecuvântări. Dacă am putea observa planul Său, am vedea limpede că El știe ce este cel mai bine pentru noi și că rugăciunile noastre sunt ascultate. El nu ne dă nimic care să fie dăunător. În loc să ne dea un lucru pe care noi l-am cerut, dar care nu este spre binele nostru, ci ne va face rău, El ne dă tocmai binecuvântarea de care avem nevoie.

Am văzut că, dacă nu primim răspuns imediat la rugăciuni, noi ar trebui să ne menținem credința și să nu îngăduim descurajarea, căci aceasta ne va despărți de Dumnezeu. Dacă credința noastră șovăie, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică, iar când vom avea cel mai mult nevoie de aceasta, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca un ropot de ploaie. – *Mărturii*, vol. 1, p. 120, 121.

Dumnezeu oferă înțelepciune, ca răspuns la rugăciune. – Domnul ne-a făgăduit: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără măsurare, și ea îi va fi dată”. Rânduiala lui Dumnezeu este ca toți aceia care poartă răspunderi să se adune adesea pentru a se sfătui unii cu alții și pentru a se ruga stăruitor, cerând înțelepciunea pe care numai El este capabil să o ofere. Uniți-vă în rugăciune și spuneți-I lui Dumnezeu dificultățile voastre. Vorbiți mai puțin. Mult timp prețios este pierdut în conversații care nu aduc nicio lumină. Frații să se unească în rugăciune și post pentru a cere înțelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit să le-o dea fără rețineri. – *Mărturii pentru pastori*, p. 499.

Harul lui Hristos este disponibil chiar înainte de a ne ruga. – Chiar înainte ca rugăciunea să fie rostită,... harul care vine de la Hristos iese în întâmpinarea harului care lucrează asupra sufletului omenesc. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 206. [50]

Putem să cerem cu îndrăzneală împlinirea făgăduințelor Sale. – „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. Prezentați această făgăduință când vă rugați. Aveți privilegiul de a veni la El cu o îndrăzneală sfântă. Când Îi cerem cu sinceritate să îngăduie ca lumina Sa să strălucească asupra noastră, El ne va auzi și ne va răspunde. Totuși, noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. Dacă trăim contrar lor, ele nu au nicio valoare. Am văzut un tată care, după ce citea un pasaj din Scriptură și se ruga, adesea, aproape îndată ce se ridica de pe genunchi, începea să-i certe pe copii. Cum putea Dumnezeu să răspundă la rugăciunea pe care o făcuse? Dacă, după ce îi ceartă pe copiii săi, un tată se roagă, oare rugăciunea aceea le face bine copiilor? Nu, cu excepția faptului că este o rugăciune de mărturisire a păcatului înaintea lui Dumnezeu. – *Îndrumarea copilului*, p. 499.

Îngerii ne vor ajuta, ca răspuns la rugăciune. – Când ești pe punctul de a vorbi pătimaș, taci din gură. Nu rosti niciun cuvânt. Roagă-te înainte de a vorbi, iar îngerii vor veni în ajutorul tău și îi vor respinge pe îngerii răi, care vor să te determine să-L dezonorezi pe Dumnezeu, să faci de rușine lucrarea Lui și să îți slăbești propria putere sufletească. – *Mărturii*, vol. 2, p. 82.

Îngerii vor veni de partea noastră ca răspuns la rugăciune. – Tuturor acelorora care vor lucra în armonie cu căile lui Dumnezeu și vor urma planurile Sale, le este garantată paza îngerilor. Noi putem să

cerem în rugăciune stăruitoare și smerită ca ajutoarele cerești să vină de partea noastră. Oștirile invizibile ale luminii și puterii vor lucra împreună cu omul smerit și blând. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 97.

Evangelhia va face un progres rapid ca rezultat al rugăciunii. – Dumnezeu ar lucra cu putere pentru poporul Său astăzi, dacă acesta s-ar așeza pe deplin sub călăuzirea Sa. Credincioșii au nevoie de locuirea fără încetare a Duhului Sfânt în ei. Dacă în adunările acelor care poartă răspunderi ar fi mai multă rugăciune, mai multă smerire a inimii înaintea lui Dumnezeu, am vedea dovezi mai abundente ale conducerii divine și lucrarea noastră ar face un progres rapid. – *Mărturii*, vol. 8, p. 238. [51]

Rugăciunea va aduce puterea de a birui. – Noi trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu și să fim gata în fiecare clipă pentru lupta cu puterile întunericului. Când ispitele și încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu și să ne rugăm stăruitor. El nu ne va lăsa să plecăm înapoi cu suflul gol, ci ne va da harul și puterea de a birui și va sfărâma puterea vrăjmașului. – *Experiențe și viziuni*, p. 46.

Binecuvântările vor fi direct proporționale cu credința noastră. – Rugați-vă cu credință și asigurați-vă că viața voastră este în armonie cu cererile voastre, ca să puteți primi binecuvântările pentru care vă rugați. Nu îngăduiți să vă scadă credința, pentru că binecuvântările primite sunt proporționale cu credința exercitată. „Facă-vi-se după credința voastră!” „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 9,29; 21:22). Rugați-vă, credeți și bucurați-vă! Cântați laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre. Credeți-L pe cuvânt, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10,23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăți vindecătoare, oferind o putere de viață regeneratoare, sănătate și mântuire. – *Mărturii*, vol. 7, p. 274.

RUGĂCIUNEA CREDINȚEI

Rugăciunea este mijlocul cerului pentru succesul în biruirea păcatului. – Mulți dintre aceia care se străduiesc să asculte de poruncile lui Dumnezeu au puțină pace și bucurie. Această lipsă în experiența lor este urmarea faptului că nu și-au exercitat credința. Ei se comportă ca și cum ar trăi într-o țară cu pământul sărat, într-o pustie pârjolită de soare. Ei cer puțin, în timp ce ar putea să ceară mult, pentru că făgăduințele lui Dumnezeu nu au nicio limită. Astfel de oameni nu reprezintă sfințirea ce vine prin ascultarea de adevăr. Dumnezeu ar dori ca toți fiii și fiicele Sale să fie fericiți, în pace și ascultători. Prin exercitarea credinței, cel credincios ajunge în posesia acestor binecuvântări. Prin credință poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curățită orice pată, poate fi corectată orice greșeală și poate fi dezvoltată orice însușire aleasă.

Rugăciunea este mijlocul rânduitor de cer pentru a avea succes în lupta cu păcatul și în dezvoltarea caracterului creștin. Influența divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinței, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertare pentru păcate, putem cere Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa și orice dar pe care El l-a promis, [53] iar făgăduința este: „Veți primi”. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 563, 564.

Dumnezeu dorește nespus să facă lucruri mari pentru noi. – Partea noastră este să ne rugăm și să credem. Vegheați în rugăciune. Vegheați și cooperați cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile. Păstrați mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Vorbiți și lucrați în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferența infinită când încercarea va dovedi autenticitatea credinței voastre sau va arăta că rugăciunile voastre sunt doar o formă.

Când se ivesc necazuri și sunteți confrunțați cu dificultăți, nu căutați ajutorul oamenilor. Încredințați totul lui Dumnezeu. Obi-

ceiul de a le spune altora greutățile noastre ne face doar mai slabi, dar nu ne aduce nicio putere de a le rezolva. Prin aceasta, așezăm asupra lor o povară a neputințelor noastre spirituale, pe care ei nu o pot ușura. Noi căutăm putere din partea unor oameni greșiți și limitați, în timp ce putem avea puterea unui Dumnezeu infinit, care nu greșește.

Nu trebuie să mergeți până la marginile pământului în căutarea înțelepciunii, căci Dumnezeu este aproape. Nu capacitățile pe care le aveți acum sau pe care le veți avea vreodată sunt cele care vă vor da succesul, ci lucrurile pe care le poate face Domnul pentru voi. Trebuie să avem mult mai puțină încredere în ce poate face omul și mult mai multă încredere în ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet care crede. El dorește cu ardoare ca voi să-L căutați prin credință. Dumnezeu vrea să așteptați lucruri mari de la El. El dorește cu nerăbdare să vă ofere atât înțelegerea lucrurilor pământești, trecătoare, cât și a lucrurilor spirituale. Domnul poate ascuți mintea voastră. El vă poate da tact și îndemnare. Puneți la lucru talentele voastre, cereți-I lui Dumnezeu înțelepciune și vă va fi dată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 146.

Rugăciunea și credința vor face lucruri minunate – Mă tem că nu avem credința aceea care este esențială. De ce nu luptăm împotriva dezamăgirilor și a ispitei de a ne descuraja? Dumnezeu este plin de milă, iar dacă adevărul înnobilează și curățește viața noastră, aducându-ne bucurie, suntem în stare să îndeplinim o lucrare serioasă și temeinică pentru Dumnezeu. Rugăciunea și credința vor face minuni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie arma noastră de luptă. Prin Cuvântul acesta pot să fie săvârșite minuni, pentru că el este de folos în toate privințele. – *Evanghelizare*, p. 489. [54]

Credința să fie amestecată cu rugăciunile noastre. – Cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze înțelept. Să nu fie mulțumiți până când fiecare păcat cunoscut nu este mărturisit. Apoi, este privilegiul și datoria lor să creadă că Domnul Isus îi primește. Ei nu trebuie să aștepte ca alții să-i conducă să iasă din întuneric și să câștige biruința de care ei să se bucure apoi. O astfel de bucurie va dura doar până la încheierea adunării. Dumnezeu trebuie să fie slujit din principiu, nu din sentiment. Dimineața și seara, câștigați biruința pentru voi înșivă, în familia voastră. Nu lăsați ca lucrul zilnic să vă lipsească de aceasta. Luați-vă timp să vă rugați și,

în timp ce vă rugați, să credeți că Dumnezeu vă ascultă. Amestecați credința cu rugăciunile voastre. S-ar putea să nu simțiți întotdeauna răspunsul imediat, însă, în acel timp, credința este pusă la încercare. Voi sunteți încercați pentru a se vedea dacă vă veți încrede în Dumnezeu, dacă aveți o credință vie și durabilă. „Credincios este Cel ce v-a chemat și El va face lucrul acesta”. Umblați pe calea cea strâmtă a credinței. Încredeți-vă cu toții în făgăduințele Domnului. Încredeți-vă în Dumnezeu, când treceți prin întuneric. Acesta este timpul când trebuie să aveți credință. Totuși, adesea, voi lăsați simțămintele să vă stăpânească. Când nu vă simțiți mângâiați de Duhul lui Dumnezeu și sunteți sperați pentru că nu Îl puteți găsi, voi căutați merite în voi înșivă. Voi nu vă încredeți suficient în Isus, scumpul Domn Isus. Voi nu lăsați totul pe seama meritelor Lui, da, totul. Cel mai mare bine pe care îl puteți face nu poate să merite favoarea lui Dumnezeu. Numai prin meritele lui Isus veți fi mântuiți, sângele Lui este singurul care vă va curăți. Totuși voi aveți de făcut niște eforturi. Trebuie să faceți ce puteți în dreptul vostru. Fiți plini de râvnă și pocăiți-vă, apoi credeți.

Nu confundați credința cu sentimentul. Acestea sunt distincte. Credința trebuie să fie exercitată. Noi trebuie să punem această credință la lucru fără încetare. Să credem continuu. Credința voastră să vă inspire convingerea că veți primi binecuvântarea, iar aceasta va fi a voastră. Sentimentele voastre nu au nimic de a face cu această credință. Când credința aduce binecuvântare inimii voastre și voi vă bucurați de această binecuvântare, bucuria aceasta pe care o simțiți nu mai este credință, ci sentiment. – *Mărturii*, vol. 1, p. 167.

Rugăciunea și credința se bazează pe puterea lui Dumnezeu.

– Cât de puternice sunt adevărata credință și adevărata rugăciune! Ele sunt ca mâinile cu care rugătorul se prinde de puterea Iubirii Infinite. [55] A avea credință înseamnă a avea încredere în Dumnezeu, a crede că El ne iubește și știe ce este spre binele nostru. Prin urmare, în loc de a merge pe propria cale, credința ne determină să alegem calea Sa. În locul ignoranței noastre, ea acceptă înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Sa. Viața noastră, noi înșine suntem deja ai Săi. Credința recunoaște dreptul Său de proprietate și primește binecuvântările ei. Adevărul, dreptatea, curăția morală sunt evidențiate ca fiind secretele succesului în viață. Dar credința este cea care ne pune în posesia

acestor atribute. Fiecare îndemn sau aspirație spre bine este darul lui Dumnezeu. Credința primește de la Dumnezeu acea unică viață care poate produce adevărata creștere și eficiență. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 259.

Viața noastră trebuie să fie în armonie cu cererile noastre. – Rugați-vă cu credință și asigurați-vă că vă puneți viața în armonie cu cererile voastre, ca să puteți primi binecuvântările pentru care vă rugați. Nu îngăduiți să vă scadă credința, pentru că binecuvântările primite sunt proporționale cu credința exercitată. „Facă-vi-se după credința voastră!” „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 9,29; 21,22). Rugați-vă, credeți și bucurați-vă! Cântați laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre. Credeți-L pe cuvânt, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10,23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăți vindecătoare, oferind o putere regeneratoare de viață, sănătate și mântuire. – *Mărturii*, vol. 7, p. 274.

Dumnezeu primește rugăciunea credinței. – Rugăciunea credinței, care este umilă, inteligentă și vine de pe buze neprefăcute, este întru totul bine primită de Dumnezeu. Rugăciunea făcută din toată inima este auzită în ceruri și este răsplătită printr-un răspuns pe pământ. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu”. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. ‘Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite’”. [56] Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită”. – *Signs of the Times*, 3 decembrie 1896.

Stăruiți în rugăciune, cu credință. – Dumnezeu va fi totul pentru noi, dacă Îi vom îngădui să fie. Rugăciunile noastre apatice, rostite cu o jumătate de inimă, nu ne vor aduce rezultate din ceruri. Oh, trebuie să stăruim în rugăciune! Să cerem cu credință, să așteptăm cu credință, să primim cu credință, să ne bucurăm în nădejde, pentru că oricine caută găsește. Fiți serioși în privința aceasta. Căutați-L pe Dumnezeu cu toată inima. Oamenii își pun tot sufletul și seriozitatea în lucrurile trecătoare pe care vor să le realizeze până când eforturile lor sunt încununate de succes. Învățați cu toată seriozitatea îndelet-

nicirea de a căuta binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit și, printr-un efort perseverent și hotărât, veți avea lumina Sa, adevărul Său și harul Său îmbelșugat.

Strigați după Dumnezeu cu sinceritate și cu o foame a sufletului. Luptați cu solii cerești, până când veți avea biruința. Puneți-vă toată făptura în mâinile Domnului, trup, suflet și spirit, și hotărâți-vă să fiți slujitorii Săi iubitori și consacrați, conduși de voința și gândirea Sa și pătrunși de Duhul Său.

Spuneți-I lui Isus dorințele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveți o conversație lungă cu Dumnezeu sau să-I țineți o predică, dar spuneți-I cu inima plină de înținare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri!”. Pentru asemenea suflete există speranță. Ele vor căuta, vor cere, vor bate și vor găsi. Când Domnul Isus va ridica povara păcatului care zdrobește sufletul vostru, veți trăi experiența binecuvântării păcii lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 131.

Dumnezeu trimite putere ca răspuns la rugăciunea credinței. – Când oamenii vor fi la fel de consacrați ca Ilie și vor avea credința pe care a avut-o el, Dumnezeu li Se va descoperi, așa cum S-a descoperit atunci. Când oamenii se vor ruga Domnului așa cum s-a rugat Iacov, rezultatele care s-au văzut atunci se vor vedea din nou. Dumnezeu va trimite putere ca răspuns la rugăciunea credinței. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 255. [57]

Înțelegeți știința rugăciunii. – Rugăciunea și credința sunt strâns legate și trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinței există știință divină, o știință pe care trebuie s-o înțeleagă orice om care vrea să trăiască o viață plină de succes. Domnul Hristos spune: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). El ne spune clar că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Noi trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit, iar tot ce primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Când sunt împlinite condițiile, făgăduința este sigură.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creștin, înțelepciune și putere pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe care El l-a făgăduit. Apoi, urmează să credem că vom primi ce am cerut și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru primirea aceluia lucru. – *Educație*, p. 257, 258.

Rugăciunea în taină susține viața sufletului. – Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduință și putem să începem lucrul asigurați că Dumnezeu este în stare să împlinească tot ce a promis și că darul se află deja în posesia noastră și va fi disponibil când vom avea cel mai mult nevoie de el.

A trăi în acest fel după Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a-I supune Lui toată viața noastră. Vom avea un sentiment continuu de nevoie și dependență, o atracție a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viața sufletului. Rugăciunea în familie și rugăciunea publică, amândouă își au locul lor, dar comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susține viața sufletului.

Pe munte cu Dumnezeu, Moise a văzut modelul acelei construcții minunate, care urma să fie locul slavei Sale. Pe munte cu Dumnezeu – într-un loc tainic, de comuniune – urmează să contemplăm idealul Său glorios pentru neamul omenesc. Astfel, vom ajunge în stare să ne ducem la bun sfârșit zidirea caracterului, așa încât să se poată împlini pentru noi făgăduința: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6,16). [58]

Tocmai în orele de rugăciune solitară, Domnul Isus a primit înțelepciune și putere în timpul vieții Sale pământești. Tinerii să urmeze exemplul Său și să găsească, dimineața și la apus, un timp liniștit pentru comuniunea cu Tatăl lor din ceruri. Pe parcursul întregii zile să-și înalțe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!” (Isaia 41,13). Dacă ar putea învăța copiii noștri aceste lecții în zorii anilor lor, ce prospețime și putere, ce bucurie și gingășie ar fi aduse în viețile lor! – *Educație*, p. 258, 259.

Rugăciunea făcută cu credință aduce binecuvântări îmbelșugate.

– Prin cuvintele pe care le spunem oamenilor și prin rugăciunile pe care le înălțăm, Dumnezeu dorește să prezentăm o dovadă inconfundabilă că avem o viață spirituală. Noi nu ne bucurăm de plinătatea binecuvântării pe care Domnul a pregătit-o pentru noi, deoarece nu cerem cu credință. Dacă am exercita credința în Cuvântul viului Dumnezeu, am avea cele mai îmbelșugate binecuvântări. Noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu prin lipsa noastră de credință, de aceea nu le putem împărtăși altora viață, aducând o mărturie vie și înălțătoare. Noi nu putem da ce nu avem. – *Mărturie*, vol. 6, p. 63.

Cereți cu credință și apoi primiți. – Noi putem să obținem putere de la Dumnezeu. El este în stare să ne ajute. El poate să ne dea har și înțelepciune cerească. Dacă veți cere cu credință, veți primi, dar trebuie să vegheați în vederea rugăciunii. Vegheați, rugați-vă, lucrați – acestea să fie cuvintele voastre de ordine. – *Mărturii*, vol. 2, p. 427.

Credința consideră că are binecuvântarea înainte de a o vedea sau simți. – Am văzut adesea că mulți copii ai Domnului neglijează prea mult rugăciunea, îndeosebi rugăciunea în taină, și am văzut că mulți nu exercită credința aceea pe care au atât privilegiul, cât și datoria de a o exercita, așteptând adesea acel simțământ pe care numai credința poate să-l aducă. Sentimentul nu este credință. Cele două sunt deosebite. Voi trebuie să vă exercitați credința, dar Dumnezeu este acela care dă sentimentul de bucurie și binecuvântarea. Harul lui Dumnezeu vine în suflet prin intermediul unei credințe vii, iar noi avem capacitatea de a exercita credința aceasta. [59]

Credința cea adevărată se bazează pe făgăduință și consideră că are binecuvântarea înainte de a o vedea sau simți. Trebuie să trimitem cererile noastre în Sfânta Sfințelor cu credință, iar apoi, credința noastră trebuie să se bazeze pe binecuvântarea făgăduită și să considere că am primit-o. După aceea, trebuie să credem că primim binecuvântarea, deoarece credința noastră a primit-o deja și, în conformitate cu Scriptura, ea este a noastră. „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). Aceasta este credința adevărată – a crede că primim binecuvântarea chiar înainte de a o vedea. Când binecuvântarea făgăduită este văzută și ne bucurăm de ea, credința a pierit. Totuși mulți presupun că au o credință mare când se împărtășesc într-o mare măsură de Duhul Sfânt și că nu pot să aibă credință, decât dacă simt puterea Duhului. Astfel de oameni confundă credința cu binecuvântarea care vine prin credință. Timpul când trebuie să exercităm credința este tocmai timpul când ne simțim lipsiți de Duhul Sfânt. Când norii groși ai întunericului par să planeze asupra minții, atunci este timpul ca această credință vie să străpungă întunericul și să împrăstie norii. Credința adevărată se bazează pe făgăduințele aflate în Cuvântul lui Dumnezeu și numai aceia care urmează Cuvântul pot să ceară împlinirea făgăduințelor lui pline de slavă. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15,7). „Orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim

poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3,22).
– *Experiențe și viziuni*, p. 72, 73.

Nu vă clătinați, dacă nu primiți răspuns imediat la rugăciune.
– Credința voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduințele lui Dumnezeu, dacă nu vedeți sau nu simțiți imediat răspunsul la rugăciune. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Dumnezeu. Bazați-vă pe făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”. Dumnezeu este prea înțelept pentru a greși și prea bun pentru a reține vreun lucru bun de la sfinții Săi care merg pe o cale dreaptă. – *Mărturii*, vol. 1, p. 120.

Rugați-vă, apoi lăsați rezultatele în grija lui Dumnezeu. – Lucrați cu credință și lăsați rezultatele în grija lui Dumnezeu. Rugați-vă în credință, iar taina providenței Sale va aduce răspunsul. Uneori, vi se va părea că nu puteți avea succes. Lucrați și credeți, punând în eforturile [60] voastre credință, nădejde și curaj. După ce ați făcut tot ce ați putut, așteptați-L pe Domnul, mărturisind credincioșia Lui, iar El va face să se împlinească Cuvântul Său. Așteptați nu cu o îngrijorare neliniștită, ci cu o credință neclintită și cu încredere nezguduită. – *Mărturii*, vol. 7, p. 245.

Rugați-vă cu încredere. – Rugăciunea credinței, făcută din toată inima, este auzită în ceruri și primește răspuns pe pământ. Dumnezeu înțelege nevoile omenirii. El știe ce dorim înainte să-I cerem. El vede lupta sufletului cu îndoiala și ispita. El observă sinceritatea celui ce se roagă. El va primi umilința și tristețea sufletului. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile”, declară El, „spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu”.

Avem privilegiul de a ne ruga cu încredere, după cum ne îndeamnă Duhul Sfânt. Noi trebuie să-I spunem Domnului nevoile noastre cu simplitate și să cerem împlinirea făgăduinței Sale. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 92.

Isus este la fel de doritor să asculte rugăciunea astăzi, cum a fost când era pe pământ. – Înțelepciunea omenească spune că rugăciunea nu este esențială. Oamenii de știință pretind că nu poate exista un răspuns real la rugăciune, că acest fapt ar fi o călcare a legilor naturii, o minune, și că minuni nu există. Universul, spun ei, este guvernat de legi fixe și nici chiar Dumnezeu nu poate face nimic împotriva acestor legi. În felul acesta, ei Îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind legat de propriile legi – ca și când acțiunea unei legi divine ar exclude libertatea divină. O astfel de învățătură este contrară mărturiei

Scripturii. N-au făcut minuni Hristos și apostolii Săi? Același Mântuitor milostiv trăiește și astăzi și este tot atât de doritor să asculte rugăciunea credinței ca atunci când a trăit vizibil printre oameni. – *Tragedia veacurilor*, p. 525.

Rugăciunea credinței exprimă nevoile simple ale sufletului. – Rugăciunea nu este un act de ispășire a păcatului, ea nu este o virtute, sau un merit. Cele mai alese și mai frumoase cuvinte nu înseamnă nimic în comparație cu o dorință sinceră și sfântă. Dacă nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii, chiar și cele mai elocvente rugăciuni sunt doar niște cuvinte fără rost. Dar rugăciunea care izvorăște [61] dintr-o inimă sinceră și exprimă nevoile simple ale sufletului, ca și când i-am cere o favoare unui prieten, cu încrederea că ne va fi acordată – aceasta este rugăciunea credinței. Dumnezeu nu dorește complimentele noastre formale, dar strigătul nerostit al inimii frânte și copleșite de simțământul păcătoșeniei și al unei neputințe totale ajunge până la Tatăl oricărei îndurări. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 86, 87.

Rugăciunea Îl determină pe Dumnezeu să acționeze. – Prin rugăciunile voastre fierbinți, făcute cu credință, voi puteți să mișcați brațul care conduce lumea. Voi puteți să-i învățați pe copiii voștri să se roage eficient atunci când îngenunchează alături de voi. Înălțați-vă rugăciunile spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu, spunând: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: ‘Unde este Dumnezeul lor?’”

Dumnezeu este la lucru. El face minuni și, chiar dacă Se află în înaltul cerurilor, rugăciunea poate să ajungă la scaunul Său de domnie. Acela care conduce totul, Acela care poate să facă lucruri minunate, va lua în considerare rugăciunea smerită a credinței, care vine chiar și de la cel mai umil dintre copiii Săi. – *Review and Herald*, 23 aprilie 1889.

Dumnezeu nu poate să răspundă rugăciunilor care nu-I sunt adresate. – Rugăciunea și credința vor face lucruri pe care nicio putere de pe pământ nu le poate săvârși. Rareori suntem puși de două ori în aceeași situație, din toate punctele de vedere. Trebuie să trecem fără încetare prin evenimente și încercări noi, în care experiența din trecut nu poate să fie o călăuză suficientă. Trebuie să avem lumina continuă care vine de la Dumnezeu. Domnul Hristos le trimite mereu solii celor care ascultă vocea Sa.

O parte a planului lui Dumnezeu este aceea de a ne da, ca răspuns la rugăciunea credinței, binecuvântări pe care nu ni le-ar dăruia, dacă nu I le-am cere. – *My Life Today*, p. 15.

Pastorii să se roage neobosit. – Înainte de a se angaja în lucrarea de a-i ajuta pe alții, pastorii ar trebui să-și pregătească inima, deoarece poporul este cu mult înaintea multora dintre pastori. Ei trebuie să lupte neobosit în rugăciune până când Domnul îi binecuvântează. [62] Când iubirea lui Dumnezeu va arde pe altarul inimii lor, nu vor predica pentru a-și etala propria istețime, ci pentru a-L prezenta pe Hristos care ridică păcatele lumii. – *Mărturii*, vol. 5, p. 166.

Remediul pentru descurajare este credință, rugăciune și lucrare. – Există un singur remediu pentru toți cei descurajați – rugăciunea, credința și lucrarea. – *Mărturii*, vol. 6, p. 438.

Rugăciunea este arma cu care ne împotrivim vrăjmașului. – Domnul Hristos este singura noastră nădejde. Veniți la Dumnezeu în Numele Aceluia care Și-a dat viața pentru lume. Bazați-vă pe eficiența jertfei Sale. Arătați că dragostea și bucuria Lui se află în sufletul vostru și că, din motivul acesta, bucuria voastră este deplină. Dumnezeu este puterea noastră. Rugați-vă mult! Rugăciunea este viața sufletului. Rugăciunea credinței este arma cu care putem să ne împotrivim cu succes fiecărui atac al vrăjmașului. – *Signs of the Times*, 24 august 1904.

Rugăciunea nu se pierde, chiar dacă nu primește răspunsul așa cum îl așteptăm. – Rugăciunea credinței nu se pierde niciodată, dar este o încumetare să afirmăm că ea va primi întotdeauna răspunsul, exact în modalitatea pe care am așteptat-o și prin lucrul precis pe care l-am cerut. – *Mărturii*, vol. 1, p. 231.

Mângâietorul vine ca răspuns la rugăciunea credinței. – Oricând și în orice loc, în toate întristările și în toate necazurile, când împrejurările sunt întunecoase și viitorul este plin de tulburări, iar noi ne simțim fără putere și singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței. Împrejurările ne pot despărți de orice prieten pământesc, dar nici împrejurarea, nici depărtarea nu ne pot despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El Se află totdeauna la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice și să ne îmbărbăteze. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 669, 670.

Îngerii duc rugăciunile noastre în Sanctuarul ceresc. – Îngerii aud jertfa de laudă și rugăciunea credinței, iar ei [63] duc cererile

la Acela care slujește în Sanctuar pentru poporul Său și prezintă meritele Sale în favoarea lor. Rugăciunea adevărată se bazează pe Cel Atotputernic și le dă oamenilor biruința. Așezat pe genunchi, creștinul obține puterea de a se împotrivi ispitei. – *Review and Herald*, 1 februarie 1912.

Rugăciunea stăruitoare va zădărnici eforturile cele mai puternice ale lui Satana. – Omul este robul lui Satana și, în mod natural, este înclinat să urmeze sugestiile lui și să facă tot ce îi poruncește el. În el însuși, omul nu are nicio putere de a se împotrivi cu succes păcatului. El poate îndrăzni să înfrunte un vrăjmaș așa de îngrozitor numai dacă Hristos locuiește în el printr-o credință vie, care să-i influențeze dorințele și să-l întărească oferindu-i putere de sus. Orice alte mijloace de apărare sunt zadarnice. Numai prin Hristos se poate limita puterea lui Satana. Acesta este un adevăr foarte important, pe care toți ar trebui să-l înțeleagă. Satana este ocupat în fiecare clipă, mergând încoace și încolo, în sus și în jos pe pământ, căutând pe cine să înghită. Totuși rugăciunea plină de zel a credinței va zădărnici eforturile sale cele mai puternice. Așadar, fraților, luați „scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”. – *Mărturii*, vol. 5, p. 294.

Rugăciunea credinței câștigă biruința asupra lui Satana. – Rugăciunea credinței constituie cea mai mare putere a creștinului, iar aceasta îl va învinge cu siguranță pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, Apărătorul nostru, iar atunci când venim stăruitor înaintea Lui, cerând ajutor, oștirea lui Satana intră în panică. Dacă neglijăm rugăciunea, o facem spre câștigul lui, căci atunci, minunile lui mincinoase sunt primite mai ușor. – *Mărturii*, vol. 1, p. 296.

RUGĂCIUNEA ȘI ASCULTAREA

Rugați-vă și lucrați! – Noi nu trebuie să stăm într-o stare de așteptare liniștită a asupririi și necazului și să ne împreunăm mâinile, fără să facem nimic spre a abate răul. Strigătele noastre unite să se înalțe spre cer. Rugați-vă și lucrați, lucrați și rugați-vă! Totuși nimeni să nu acționeze pripit. Învățați, ca niciodată mai înainte, că trebuie să fiți blânzi și smeriți cu inima. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 370, 371.

Trebuie să ne rugăm, să lucrăm și să credem. Domnul este cel care ne dă succesul. – *Evanghelizare*, p. 438.

Veți fi nevoiți să luptați cu multe dificultăți, să purtați poveri, să sfătuiți, să alcătuiți planuri și să le îndepliniți căutându-L fără încetare pe Dumnezeu pentru ajutor. Rugați-vă și lucrați, lucrați și rugați-vă, învățați de la Domnul Isus ca niște elevi în școala Sa! – *Mărturiile pentru pastori*, p. 498, 499.

Rugăciunea este planul Cerului pentru a avea succes împotriva păcatului. – Mulți dintre aceia care se străduiesc să asculte de poruncile lui Dumnezeu au puțină pace și bucurie. Această lipsă în experiența lor este rezultatul faptului că nu reușesc să își exercite credința. Ei se comportă ca și cum ar trăi într-o țară cu pământul sărat, într-o pustie [65] pârjolită de soare. Ei cer puțin, în timp ce ar putea să ceară mult, pentru că făgăduințele lui Dumnezeu nu au nicio limită. Astfel de oameni nu reprezintă sfințirea ce vine prin ascultarea de adevăr. Dumnezeu ar dori ca toți fiii și fiicele Sale să fie fericiți, în pace și ascultători. Prin exercitarea credinței, cel credincios ajunge în posesia acestor binecuvântări. Prin credință poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curățită orice pată, poate fi corectată orice greșeală și poate fi dezvoltată orice însușire aleasă.

Rugăciunea este mijlocul rânduit de Cer pentru a avea succes în lupta cu păcatul și în dezvoltarea caracterului creștin. Influența

divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinței, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertare pentru păcate, putem cere Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa și orice dar pe care El l-a promis, iar făgăduința este: „Veți primi”. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 563, 564.

Ispitele zilnice fac din rugăciune o necesitate. – Puterea obținută în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul individual în educarea minții pentru a fi atentă și precaută, îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și păstrează spiritul de pace în toate împrejurările, oricât de critice ar fi acestea. Ispitele la care suntem expuși zilnic fac din rugăciune o necesitate. Ca să putem fi păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, dorințele sufletului să se înalțe continuu în rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru putere, pentru cunoștință. Totuși gândul și rugăciunea nu pot lua locul folosirii serioase și judicioase a timpului. Atât lucrarea, cât și rugăciunea sunt necesare pentru lucrarea de desăvârșire a caracterului creștin. – *Mărturii*, vol. 4, p. 459.

Rugăciunea zilnică schimbă greșelile în biruințe. – Dacă o persoană care comunică zilnic cu Dumnezeu se abate de pe cale, dacă încetează pentru o clipă să privească statornic la Domnul Isus, acest lucru nu se întâmplă deoarece păcătuiește cu voia, pentru că, atunci când își înțelege greșeala, se întoarce din nou și își ațintește privirile către Isus, iar faptul că a greșit nu o face să fie mai puțin dragă inimii lui Dumnezeu. El știe că persoana aceea [66] are o comuniune cu Mântuitorul, iar când este muștrată pentru greșeala ei, ea nu pleacă supărată și nu se plânge de Dumnezeu, ci schimbă greșeala într-o biruință. Ea învață lecția aflată în cuvintele Domnului și ia aminte, ca să nu fie amăgită din nou. – *Review and Herald*, 12 mai 1896.

Hristos este mijlocitorul rugăciunii, stând între noi și Dumnezeu. – Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu și om. El a făgăduit mijlocirea Sa personală. El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui care se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuși în prezența lui Dumnezeu, folosind puterea de influență a Aceluia care Și-a dat viața pentru lume. Când recunoaștem înaintea lui Dumnezeu că prețuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Oh, cine poate să înțeleagă valoarea

acestui har și a acestei mari iubiri! Când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor lui Hristos, noi suntem îmbrăcați cu veșmintele Sale preoțești. El ne așază aproape, alături de El, cuprinzându-ne cu brațul Său omenesc, în timp ce cu brațul Său divin Se prinde de scaunul de domnie al Celui Infinit. El pune în cădelnița din mâinile noastre meritele Sale, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, pentru a încuraja cererile noastre. El făgăduiește să asculte și să răspundă la rugăciunile noastre.

Da, Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii, stând între om și Dumnezeu. El a devenit și mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu și om. El a unit cele dumnezeiești cu cele omenești. Oamenii trebuie să conlucreze cu El pentru mântuirea propriului lor suflet și apoi să facă eforturi puternice și stăruitoare, pentru a-i salva pe aceia care sunt gata să piară. – *Mărturii*, vol. 8, p.178.

După cum marele preot stropea sângele cald asupra tronului harului, în timp ce norul de tămâie plăcut mirositoare se înalța înaintea lui Dumnezeu, tot așa, când ne mărturisim păcatele și cerem mijlocirea sângelui ispașitor al Domnului Hristos, rugăciunile noastre se înalță la cer însoțite de meritele caracterului Mântuitorului nostru. În ciuda nevredniciei noastre, noi trebuie să ne aducem aminte că există Cineva care poate să îndepărteze păcatul și care este doritor și nerăbdător să-l mântuiască pe cel păcătos. El a plătit cu sângele Său pedeapsa pentru toți cei greșiți. El va înlătura fiecare păcat recunoscut cu o inimă smerită înaintea lui Dumnezeu. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, [67] se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”. – *Review and Herald*, 29 septembrie 1896.

Rugăciunea nu valorează nimic dacă în inimă se află nelegiuire săvârșită cu voia. – „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie”. Hristos spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Ce poate face mulțimea rugăciunilor voastre, dacă păcatul este prețuit în inimile voastre? Dacă nu faceți o schimbare totală, nu peste mult timp, veți ajunge sătui de mustrare ca și copiii lui Israel și, ca și ei, vă veți lepăda de Dumnezeu. Unii dintre voi recunoașteți mustrarea prin cuvinte, dar nu o acceptați în inimă. Faceți aceleași lucruri ca și mai înainte, nu-

mai că sunteți mai puțin sensibili la influența Duhului lui Dumnezeu, ajungând din ce în ce mai orbiți, având mai puțină înțelepciune, mai puțină stăpânire de sine, mai puțină putere morală și mai puțin zel și atracție pentru lucrurile religioase, iar dacă nu vă convertiți, în cele din urmă veți renunța de tot să vă țineți de Dumnezeu. Când ați fost muștrați, voi n-ați făcut schimbări decisive în viața voastră, pentru că n-ați văzut și nu v-ați dat seama de defectele voastre de caracter și de contrastul cel mare dintre viața voastră și viața lui Hristos. Tactica voastră a fost aceea de a vă așeza într-o poziție din care să nu pierdeți întru totul încrederea fraților voștri. – *Mărturii*, vol. 4, p. 332.

Rugăciunea nu ține locul ascultării. – Pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu există anumite condiții, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiți”, spune Domnul Hristos, „veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,15.21). Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinței Sale, dar nu se conformează condițiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca garanție a împlinirii făgăduinței, dar nu îndeplinesc acele lucruri care demonstrează credința lor în Hristos și dragostea față de El. [68]

Mulți ignoră condiția acceptării lor de către Tatăl ceresc. Trebuie să examinăm mai atent faptele credinței prin care ne apropiem de Dumnezeu. Dacă suntem neascultători, Îi aducem Domnului un ordin de plată, pe care Îi cerem să îl onoreze, în timp ce noi nu am îndeplinit condițiile care îl fac să fie plătit. Noi Îi prezentăm lui Dumnezeu făgăduințele Sale și Îl rugăm să le îndeplinească, dar, dacă le-ar îndeplini, El Și-ar dezonora propriul Nume.

Făgăduința este: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15,7). Iar apostolul Ioan declară: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: 'Îl cunosc' și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el, dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem ai Lui” (Ioan 2,3-5). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 143, 144.

Noi trebuie să credem că Dumnezeu ne aude, iar apoi să trăim în conformitate cu rugăciunile noastre. – Copiii și tinerii pot veni la

Hristos cu poverile și nelămuririle lor, iar eu știu că El va răspunde cererilor lor și le va da exact ce au nevoie. Fii stăruitor, fii hotărât. Prezintă făgăduința lui Dumnezeu, iar apoi crede fără nicio îndoială. Nu te aștepta să ai simțăminte deosebite, înainte de a crede că Dumnezeu răspunde. Nu încerca să stabilești modalitatea precisă în care crezi că Dumnezeu trebuie să lucreze pentru tine, înainte să crezi că ai și primit lucrurile pe care I le-ai cerut, ci încrede-te în Cuvântul Lui și lasă întreaga problemă în mâinile Domnului, cu încredințarea deplină că rugăciunea ta va fi onorată și că răspunsul va veni exact la momentul și în modalitatea în care Tatăl ceresc crede că este mai bine pentru tine, iar apoi trăiește în conformitate cu rugăciunile tale. Fii umilit și continuă să înaintezi! – *Solii pentru tineret*, p. 123.

Rugăciunea pentru harul de a rezista ispitei. – În viața de zi cu zi, te vei întâlni cu surprize neașteptate, dezamăgiri și ispite. Ce spune Cuvântul? „Împotriviți-vă diavolului”, bazându-vă cu putere pe Dumnezeu, „și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi”. „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. Privește la Domnul Hristos în orice timp și în orice loc, înălțându-ți rugăciunea dintr-o inimă sinceră, [69] ca să știi să faci voia Sa. Apoi, când vrăjmașul năvălește ca un potop, Duhul lui Dumnezeu va ridica împrejurul tău un scut împotriva lui. Când ești pe punctul de a ceda, de a-ți pierde răbdarea și stăpânirea de sine, de a fi aspru și muștrător, de a găsi greșeli și de a acuza – acesta este momentul când trebuie să înalți către cer următoarea rugăciune: „Ajută-mă, o, Doamne, să rezist ispitei, să alung din inima mea orice amărăciune, orice mânie și orice vorbire de rău. Dă-mi blândețea Ta, iubirea Ta, neprihănirea Ta, răbdarea Ta. Nu mă lăsa să-L dezonorez pe Răscumpărătorul meu, să interpretez greșit cuvintele soției mele, ale copiilor mei, ale fraților și surorilor mele de credință. Ajută-mă să fiu milos, sensibil, iertător. Ajută-mă ca într-adevăr să îi unesc pe cei din casa mea și să reprezint în fața semenilor caracterul Domnului Hristos. – *Căminul adventist*, p. 214, 215.

Noi știm că pericolele și ispitele care îi tulbură pe tineri în prezent nu sunt nici puține, nici mici... Trăim într-un veac, când împotrivirea față de rău cere veghere și rugăciune continuă. Cuvântul prețios al lui Dumnezeu este standardul pentru tinerii care doresc să fie credincioși față de Împăratul cerurilor. Ei trebuie să studieze Scripturile. Să memoreze text după text și să cunoască lucrurile pe care

le-a spus Domnul.... Iar când trec prin încercări, tinerii să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu și, cu inima umilită și cu credință, să-I ceară Domnului înțelepciune spre a descoperi calea Sa și putere de a merge pe ea. – *The Youth's Instructor*, 3 august, 1887.

Tinerii noștri trebuie să pornească o luptă împotriva oricărui obicei rău, care prezintă chiar și cel mai mic pericol de a îndepărta sufletul de la datorie și devotament. Să aibă ocazii prestabilite pentru rugăciune și să nu le neglijeze niciodată, dacă le este cu putință să evite a le neglija. Dacă vor începe să lupte cu obiceiurile vicioase pe care și le-au îngăduit, la fel cum au luptat înainte de a-și declara părtașia cu Hristos, ei vor cădea curând, ca o pradă ușoară pentru uneltirile lui Satana. Totuși, dacă vor fi înarmați cu Cuvântul lui Dumnezeu, pe care l-au adunat ca pe o comoară în minte și în inimă, ei vor trece prin toate atacurile vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai omului, fără să fie atinși. – *My Life Today*, p. 315.

RUGĂCIUNEA BIRUITOARE

Nu vă desprindeți de făgăduințele lui Dumnezeu. – Fiecare sfânt care vine înaintea lui Dumnezeu cu o inimă sinceră și își înalță cererile sincere către El, prin credință, va primi răspuns la rugăciunile sale. Credința voastră nu trebuie să se desprindă de făgăduințele lui Dumnezeu, dacă nu vedeți sau nu simțiți imediat răspunsul la rugăciune. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Dumnezeu. Bazați-vă pe făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”. Dumnezeu este prea înțelept pentru a greși și prea bun pentru a reține vreun lucru bun de la sfinții Săi, care merg pe o cale dreaptă. Omul greșește și, deși cererile sale sunt înălțate dintr-o inimă sinceră, el nu cere întotdeauna lucrurile care sunt bune pentru el, sau care vor aduce slavă lui Dumnezeu. În aceste cazuri, Tatăl nostru cel înțelept și bun ne ascultă cererile și uneori ne va răspunde imediat. Totuși El ne dă lucrurile care sunt cel mai mult spre binele nostru și spre slava Sa. Dumnezeu ne dă binecuvântări. Dacă am putea observa planul Său, am vedea limpede că El știe ce este cel mai bine pentru noi și că rugăciunile noastre sunt ascultate. Nu ne dă nimic care să ne fie vătămător, ci tocmai binecuvântarea de care avem nevoie, în loc să ne dea un lucru pe care noi l-am cerut, dar care nu este spre binele nostru, ci pentru a ne face rău.

Am văzut că, dacă nu primim imediat răspuns la rugăciuni, noi ar trebui să ne menținem credința și să nu ne lăsăm cuprinși de descurajare, căci aceasta ne va despărți de Dumnezeu. Dacă credința noastră șovăie, [71] nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică, iar când vom avea cel mai mult nevoie de aceasta, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca un rotop de ploaie. – *Mărturii*, vol. 1, p. 120, 121.

Rugăciunile noastre să fie fierbinți și stăruitoare. – Dumnezeu nu spune: Cereți o singură dată și veți primi. El ne îndeamnă să cerem în continuare. Stăruțiți în rugăciune fără șovăire. Perseverența

în rugăciune îl aduce pe cel care se roagă la o atitudine mai serioasă și îi dă o dorință tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere La mormântul lui Lazăr, Domnul Hristos i-a spus Martei: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu? (Ioan 11,40).

Dar mulți nu au o credință vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinței. Ei au mai multă încredere în acțiunile lor, decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Acești oameni își asumă răspunderea de a-și purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri și proiecte, dar se roagă puțin și au doar o mică încredere reală în Dumnezeu. Ei consideră că au credință, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reușesc să-și înțeleagă propria nevoie și nici dispoziția lui Dumnezeu de a dăruii, ei nu continuă să-și aducă cererile lor înaintea Domnului cu stăruință.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot așa de insistente și de perseverente ca rugăciunea aceluia prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor și mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credință tot mai mare.

Partea noastră este să ne rugăm și să credem. Vegheați în rugăciune. Vegheați și cooperați cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile. Păstrați mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Vorbiți și lucrați în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferența infinită când încercarea va dovedi autenticitatea credinței voastre sau va arăta că rugăciunile voastre sunt doar o formă. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 145, 146.

Rugăciunea stăruitoare valorează mult. – Rugăciunea care vine dintr-o inimă stăruitoare și credincioasă este acea rugăciune eficientă și fierbinte, care valorează mult. Dumnezeu nu răspunde totdeauna la rugăciuni așa cum așteptăm, pentru că este posibil ca noi să nu cerem lucruri care ar fi spre cel mai mare bine al nostru, [72] dar, în iubirea și înțelepciunea Lui nemărginită, El ne va da acele lucruri de care noi avem cea mai mare nevoie. – *Mărturii*, vol. 4, p. 531.

Nu vă desprindeți prea repede de brațul lui Dumnezeu. – L-am întrebat pe înger de ce nu s-a manifestat mai multă credință și putere

în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeți prea repede de brațul Domnului. Aduceți cu insistență cererile voastre înaintea scaunului Său de domnie și rezistați printr-o credință puternică. Făgăduințele Sale sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pentru care vă rugați și le veți avea”. Apoi, atenția mi-a fost îndreptată spre Ilie. El a fost supus aceluiași slăbiciuni ca și noi, dar s-a rugat stăruitor. El s-a rugat de șapte ori Domnului, iar ultima oară s-a văzut norul. Am văzut că noi ne îndoiserăm de făgăduințele sigure și Îl răniserăm pe Mântuitorul, prin lipsa noastră de credință. Îngerul a spus: „Îmbracă armura și, mai presus de orice, ia scutul credinței, căci el va păzi inima și însăși viața de săgețile arzătoare ale celui rău”. Dacă vrăjmașul îi poate face pe cei descurajați să-și abată privirile de la Domnul Isus, să privească la ei înșiși și să se gândească numai la propria nevrednicie, în loc de a se gândi la vrednicia lui Isus, la dragostea Sa, la meritele Sale și la mila Sa cea mare, el va da la o parte scutul credinței și își va atinge scopul, iar ei vor fi expuși ispitelor lui nemiloase. Prin urmare, cei slabi trebuie să privească la Isus și să se încreadă în El. Așadar, ei trebuie să-și exercite credința. – *Experiența și viziuni*, p. 73.

Stăruieți în rugăciune fără șovăire. – Când un om Îi adresează lui Dumnezeu o rugăciune foarte stăruitoare în Numele lui Isus (Isus Hristos este singurul Nume de sub cer prin care putem să fim mântuiți), în acea stăruință și seriozitate se găsește un angajament al lui Dumnezeu, asigurându-l că El este gata să răspundă la rugăciune într-o măsură nespuse de îmbelșugată, mai mult decât putem noi să cerem sau să gândim. Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele lui Isus, ci și prin inspirația și îndemnul fierbinți ale Duhului Sfânt. Acest fapt explică semnificația cuvintelor: „Duhul Însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rugăciunile trebuie să fie înălțate cu o credință serioasă. Atunci, ele vor ajunge la tronul harului. Stăruieți în rugăciune fără șovăire. Dumnezeu nu spune: Rugați-vă o dată, iar Eu vă voi răspunde. El spune: Rugați-vă neîncetat, crezând că aveți lucrurile pe care le cereți și le veți primi, iar Eu vă voi răspunde.

Este nevoie de rugăciuni arzătoare, nu de rugăciuni slabe și fără tragere de inimă. – Este nevoie de rugăciune – de cea mai serioasă, arzătoare și chinuitoare rugăciune – o rugăciune ca aceea înălțată de David, când a exclamat: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule”. „Mi se topește sufle-

tul de dor după legile Tale”. „Suspîn după mântuirea Ta”. „Sufletul meu suspînă și tânjește după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu”. „Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale”. Acesta este spiritul rugăciunii luptătoare, asemenea celui de care a fost stăpânit psalmistul rege.

Daniel s-a rugat lui Dumnezeu nu înălțându-se pe sine sau revendicând vreo virtute: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine”. Aceasta este rugăciunea pe care Iacov o numește eficientă și fierbinte. Despre Hristos este scris: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte”. În ce contrast cu această mijlocire din partea Maiestății cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălțate către Dumnezeu! Mulți sunt mulțumiți cu o slujire a buzelor și puțini au o dorință sinceră, serioasă și plină de dragoste după Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 534.

Rugăciunea biruitoare nu trebuie să conțină lacrimi și lupte. – Multe suflete se zbat pentru biruințe speciale și binecuvântări deosebite, ca să poată săvârși unele lucruri mari. În scopul acesta, ele simt întotdeauna că trebuie să ducă lupte pline de agonie și lacrimi în rugăciune. Dacă vor cerceta Scripturile, rugându-se să cunoască voința explicită a lui Dumnezeu și apoi vor face voia Sa din inimă, fără rețineri sau îngăduință de sine, aceste persoane vor găsi pacea. Nici chiar toată agonია, toate lacrimile și luptele lor nu le vor aduce binecuvântarea pe care o doresc așa de stăruitor. Eul trebuie să fie supus în întregime lui Dumnezeu. Aceste suflete trebuie să facă lucrarea care li se prezintă, însușindu-și belșugul de har pe care Dumnezeu a făgăduit că-l va da tuturor celor ce îl cer cu credință. – *Mărturii*, vol. 9, p. 165.

Rugăciunea fierbinte și continuă este o necesitate. – Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi, ca ființe muritoare și slabe, ar trebui să simțim nevoia de a ne ruga zelos și consecvent. [74]

Tatăl nostru ceresc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna Iubirii Nemărginite. Este de mirare că ne rugăm așa de puțin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare rețineră și lipsă de interes pentru

a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre ființele omenești sărmame, neajutorate și supuse ispitei, care, în ciuda faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre ele gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuși se roagă așa de puțin și au atât de puțină credință? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu bucurie și simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuși fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale.

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. Șoptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat; și toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt așa reticenți și lipsiți de dispoziția de a se ruga, știind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinței deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă și fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii se străduiește fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obține, prin rugăciuni stăruitoare și credință, harul și puterea de a rezista ispitei. – *Calea către Hristos*, p. 93, 94.

Luptați în rugăciune asemenea lui Iacov. – Fiți stăruitori și sinceri. Rugăciunea fierbinte valorează mult. Luptați în rugăciune asemenea lui Iacov. Agonizați. Dacă, în grădină, Domnul Isus S-a rugat până când sudoarea I s-a făcut ca stropii mari de sânge, și voi trebuie să faceți un efort. Nu părăsiți cămăruța tainică până când nu vă simțiți puternici în Dumnezeu, apoi vegheați și, atâta vreme cât vegheați și vă rugați, veți putea rămâne netulburați, iar harul lui Dumnezeu va putea să se arate în voi. – *Mărturii*, vol. 1, p. 158. [75]

Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Experiența vieții sale este o mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învățăm această lecție a rugăciunii biruitoare, a credinței care nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului nu sunt acelea care se obțin prin talent și educație, prin avere sau prin favoarea oamenilor, ci sunt acele biruințe care sunt câștigate în camera de audiență cu Dum-

nezeu, când credința stăruitoare până la agonie se prinde strâns de brațul cel tare al puterii.

Aceia care nu sunt dispuși să părăsească orice păcat și să caute cu stăruință binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toți aceia care se vor baza pe făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iacov, și care sunt dispuși să fie tot așa de sinceri și de stăruitori cum a fost el vor birui așa cum a biruit el. – *Patriarhi și profeți*, p. 203.

Luptați în rugăciune până când vine biruința. – Dumnezeu va fi totul pentru noi, dacă Îi vom îngădui să fie. Rugăciunile noastre apatice, rostite cu o jumătate de inimă, nu ne vor aduce rezultate din ceruri. Oh, trebuie să stăruim în rugăciune! Să cerem cu credință, să așteptăm cu credință, să primim cu credință, să ne bucurăm în nădejde, pentru că oricine caută găsește. Fiți serioși în privința aceasta. Căutați-L pe Dumnezeu cu toată inima. Oamenii își pun tot sufletul și seriozitatea în lucrurile trecătoare pe care vor să le realizeze până când eforturile lor sunt încununate de succes. Învățați cu toată seriozitatea îndeletnicirea de a căuta binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit și, printr-un efort perseverent și hotărât, veți avea lumina Sa, adevărul Său și harul Său îmbelșugat.

Strigați după Dumnezeu cu sinceritate și cu o foame a sufletului. Luptați cu solii cerești până când veți avea biruința. Puneți-vă toată făptura în mâinile Domnului: trup, suflet și spirit și hotărâți-vă să fiți slujitorii Săi iubitori și consacrați, conduși de voința și gândirea Sa și pătrunși de Duhul Său.

Spuneți-I lui Isus dorințele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveți o conversație lungă cu Dumnezeu, sau să-I țineți o predică, dar spuneți-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri”. Pentru asemenea suflete există speranță. Ele vor căuta, vor cere, vor bate și vor găsi. Când Domnul Isus va ridica povara păcatului care zdrobește sufletul vostru, veți trăi experiența binecuvântării păcii lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 131. [76]

Rugați-vă fără încetare. – În lucrarea de păzire a inimii, trebuie să ne rugăm neîncetat și să trimitem neobosit cererile noastre către tronul harului, pentru a primi sprijin. Aceia care poartă Numele lui Hristos trebuie să vină la Dumnezeu cu stăruință și umilință, cerând ajutor. Mântuitorul ne-a spus să ne rugăm fără încetare. Creștinul nu poate să stea mereu în poziția de rugăciune, dar gândurile și

dorințele lui pot să fie îndreptate fără încetare spre cer. Dacă am vorbi mai puțin și ne-am ruga mai mult, încrederea de sine s-ar risipi. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 99.

Fiecare respirație ar trebui să fie o rugăciune. – Motivul pentru care așa de mulți sunt lăsați singuri în locuri ale ispitei este că nu Îl păstrează întotdeauna pe Domnul în atenția lor. Când îngăduim ca părtășia noastră cu Dumnezeu să fie întreruptă, atunci ne pierdem apărarea. Toate scopurile voastre bune, toate intențiile voastre bune nu vă vor ajuta să vă împotriviți răului. Trebuie să fiți oameni ai rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, ocazionale și de formă, ci din toată inima, perseverente și continue. Nu este întotdeauna necesar să vă plecați pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când mergeți pe drum și când sunteți ocupați cu munca zilnică. Inima voastră să se înalțe neîncetat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie, cunoaștere. Fiecare respirație să fie o rugăciune. – *Divina vindecare*, p. 510, 511.

Rugați-vă cu o credință neclintită. – Rugați-vă, da, rugați-vă cu o credință neclintită! Îngerul Legământului, chiar Domnul nostru Isus Hristos, este Mijlocitorul care Se asigură că rugăciunile credincioșilor Săi sunt primite. – *Mărturii*, vol. 8, p. 179.

Rugați-vă cu îndrăzneală. – De ce nu vă rugați ca și cum ați avea conștiința liberă și ca și cum ați putea să veniți la tronul harului cu umilință și totuși cu îndrăzneală sfântă, înălțând spre cer mâini curate, fără mânie și îndoială? Nu vă plecați capetele și nu vă acoperiți fața, ca și cum ați avea ceva de ascuns, ci ridicați-vă ochii spre Sanctuarul ceresc, unde Hristos, Mijlocitorul vostru, stă înaintea Tatălui pentru a-I prezenta rugăciunile voastre, [76] împletite cu meritele Sale și neprihănirea Sa, ca un miros de tămâie.

Sunteți invitați să veniți, să cereți, să căutați, să bateți și sunteți asigurați că nu va fi în zadar: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci orișicine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide”. (Matei 7,7.8). – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 241, 242.

Rugăciunea fierbinte se înalță ca o mireasmă plăcută. – Ei au suportat de bunăvoie greutate și lipsuri, au vegheat și s-au rugat pentru succesul lucrării lui Dumnezeu. Darurile și sacrificiile lor exprimă recunoștința fierbinte și laudele inimii lor adresate Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Nu există o mireasmă

mai plăcută care se poate înălța spre cer. Rugăciunile și imnurile lor de laudă se înălță ca o aducere aminte înaintea lui Dumnezeu. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 212.

Doi heruvimi încântători, câte unul la fiecare capăt al chivotului, stăteau în picioare cu aripile întinse deasupra lui și atingându-se deasupra capului lui Isus, în timp ce El stătea înaintea tronului îndurării. Ei stăteau față în față și priveau în jos spre chivot, reprezentând toate oștirile îngerești care privesc Legea lui Dumnezeu cu interes. Între heruvimi se afla altarul de aur al tămâierii, iar când rugăciunile sfinților, rostite cu credință, se înălțau spre Domnul Isus, El le prezenta Tatălui Său și un nor de tămâie mirositoare se ridica de pe altar, semănând cu un fum în culorile cele mai frumoase. Deasupra locului unde stătea Domnul Isus, înaintea chivotului, era o slavă atât de strălucitoare, încât nu am putut să o privesc. Ea părea la fel de strălucitoare ca scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Când tămâia se înălța spre Tatăl, slava nespusă pornea de la scaunul de domnie al lui Isus și se revărsa asupra acelorale ale căror rugăciuni se înălțaseră asemenea fumului de tămâie plăcut mirositor. Lumina se revărsa cu îmbeșugare asupra lui Isus și acoperea tronul harului, iar slava umplea templul. Nu am mai putut să privesc multă vreme strălucirea nespus de mare. Niciun limbaj nu poate să o descrie. Am fost copleșită și m-am întors din prezența maiestății și a slavei acelei priveliști. – *Experiențe și viziuni*, p. 252. [78]

Noi trebuie să imităm exemplul Domnului Hristos de rugăciune neîncetată. – Puterea lui Hristos a stat în rugăciune. El a luat natura omenească, a purtat slăbiciunile noastre și S-a făcut păcat pentru noi. Domnul Hristos Se retrăgea în dumbrăvi sau în munți, departe de mulțime și de orice altceva. Acolo era singur cu Tatăl Său, Își revărsa cererile cu o stăruință puternică și căuta cu toată puterea sufletului Său să Se prindă de mâna Celui Infinit. Când în fața Lui se găseau încercări noi și mari, El se retrăgea în singurătatea munților și petrecea noaptea întregă, rugându-Se Tatălui Său ceresc.

Pentru că Domnul Hristos este exemplul nostru în toate lucrurile, dacă noi imităm acest model de rugăciune stăruitoare și neîncetată, cerând, în Numele Aceluia care nu a cedat niciodată ispitelor lui Satana, puterea de a ne împotrivi amăgirilor dușmanului cel viclean, nu vom fi biruiți de el. – *The Youth's Instructor*, 1 aprilie 1873.

Efortul perseverent și rugăciunea ne pregătesc pentru datoriile zilnice. – Cei care Îl caută pe Dumnezeu în locul lor tainic, pentru a-I vorbi despre nevoile lor și pentru a-I cere ajutor, nu se vor ruga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Când Domnul Hristos va ajunge să fie tovarășul nostru de zi cu zi, vom simți că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru; și, privind la Isus, vom deveni asemenea Lui. Privind la El suntem schimbați. Caracterul nostru devine sensibil, blând și curat, fiind pregătit pentru Împărăția cerească. Rezultatul sigur al relației noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăției morale și a devotamentului. Rugăciunea noastră va ajunge să fie din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educație divină, iar aceasta se va vedea printr-o viață caracterizată de sârguință și zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare și serioase, pentru a primi ajutor, sprijin și putere de la El, va avea aspirații nobile, o înțelegere limpede a adevărului și a responsabilității personale, obiective înalte de acțiune și o continuă foame și sete după neprihănire. Prin menținerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem și celor cu care venim în contact, lumina, pacea, liniștea și simțământul de siguranță care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minții în ce privește sensibilitatea, atenția și grija față de nevoile altora, îl pregătește [79] pe om pentru îndatoririle zilnice și menține o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeași, indiferent de circumstanțe. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 85.

Nimic să nu ne abată de la studiul Bibliei și de la rugăciunea stăruitoare. – Nu îngăduiți niciunui lucru, oricât de drag, oricât de iubit, să vă absoarbă gândurile și simțămintele și să vă abată de la studiul Cuvântului lui Dumnezeu sau de la rugăciunea stăruitoare. Vegheați în vederea rugăciunii! Trăiți în conformitate cu cererile voastre! – *Mărturii*, vol. 8, p. 53.

Rugăciunea biruitoare implică credință. – Un alt element al rugăciunii biruitoare este credința. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6). „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). – *Calea către Hristos*, p. 96.

Credința este un element esențial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răspătește pe cei ce-L caută.” „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (Evrei 11,6: 1 Ioan 5,14.15). Cu credința stăruitoare a lui Iacov, cu stăruința neabătută a lui Ilie, să prezentăm rugăciunile noastre Tatălui, cerând tot ce a făgăduit El. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său. – *Profeți și regi*, p. 157, 158.

Rugăciunea dovedește încrederea noastră în Dumnezeu. – Domnul ne spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului” (Psalmul 50,15). El ne invită să aducem înaintea Lui greutățile, trebuințele noastre și nevoia noastră de ajutor divin. El ne îndeamnă să ne rugăm cu sinceritate și stăruință, îndată ce se ivesc dificultățile. Prin rugăciunile noastre insistente, noi ne dovedim încrederea puternică în Dumnezeu. Conștientizarea nevoii noastre ne determină să ne rugăm stăruitor, iar Tatăl nostru ceresc este mișcat de rugăciunile noastre fierbinți. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 172. [80]

Dumnezeu răspunde la rugăciunile stăruitoare. – Numai când privesc la Isus, dorim să fim ca El..., numai când ne rugăm fierbinte, Dumnezeu ne va împlini dorința sufletului. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 255.

După ce vă rugați, continuați să așteptați împlinirea făgăduinței. – După ce rugăciunea a fost făcută, dacă răspunsul nu este înțeles imediat, nu obosi să aștepti și nu deveni nestatornic. Nu te îndoii. Prinde-te de făgăduința: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta”. Ca și văduva stăruitoare, susține-ți cazul, urmărindu-ți ferm scopul. Este lucrul pe care îl ceri foarte important pentru tine? Hotărât că este. Atunci nu te îndoii, deoarece credința ta poate fi încercată. Dacă lucrul pe care îl dorești are valoare, atunci merită un efort puternic și serios. Tu ai făgăduința, așadar, veghează și roagă-te! Fii statornic, iar rugăciunea va primi răspuns, pentru că nu este, oare, Dumnezeu Acela care a făgăduit? Dacă te costă ceva pentru a-l obține, îl vei prețui mai mult după ce îl vei primi. Ți se spune clar că, dacă te îndoiești, nu te poți aștepta să primești ceva de la Domnul. Aici este adresat avertismentul de a nu obosi, ci de a te întemeia ferm pe făgăduință. Dacă ceri, El îți va da cu mână largă și fără mustrare. – *Mărturie*, vol. 2, p. 131.

Dumnezeu nu ne va lăsa să plecăm înapoi fără răspuns. – Când ispitele și încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu și să luptăm cu El în rugăciune. El nu ne va lăsa să plecăm înapoi fără răspuns, ci ne va da harul și puterea de a birui și va sfărâma puterea vrăjmașului. – *Experiențe și viziuni*, p. 46.

Rugăciunea fără o credință vie nu valorează nimic. – Credința nu este un sentiment. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd” (Evrei 11,1). Adevărata credință nu este asociată în niciun fel cu încumetarea. Numai cel care are adevărata credință este ferit de încumetare, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credință.

Credința cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și aduce roade prin ascultare. Încumetarea, de asemenea, cere împlinirea făgăduințelor, dar le folosește așa cum le-a folosit Satana, spre a scuza nelegiuirea. Credința i-ar fi determinat pe [81] primii noștri părinți să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să respecte poruncile Sale. Încumetarea i-a determinat să încalce Legea Sa, crezând că marea Sa iubire îi va salva de consecințele păcatului lor. Nu credința este cea care cere favoarea Cerului, fără a se conforma condițiilor prin care urmează a fi acordată mila.

A vorbi despre religie doar ocazional și a te ruga fără foamea sufletului și fără o credință vie nu valorează nimic. O credință formală, care Îl acceptă pe Hristos doar ca Mântuitor al lumii, nu va putea să aducă niciodată vindecare pentru suflet. Credința care duce la mântuire nu este doar un consimțământ intelectual acordat adevărului. Cel care așteaptă să cunoască totul înainte de a-și exercita credința nu va primi binecuvântarea de la Dumnezeu.

Nu este suficient să crezi ceva despre Hristos, noi trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal și prin care ne însușim meritele Sale. Mulți tratează credința ca pe o părere. Dar credința mântuitoare este un contract prin care cei care Îl primesc pe Hristos intră într-o relație cu Dumnezeu, bazată pe legământ. O credință vie înseamnă o creștere a puterii, o încredere deplină, prin care sufletul devine o forță biruitoare. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 260, 261.

Rugăciunea va fi biruitoare împotriva lui Satana. – Rugăciunea credinței constituie cea mai mare putere a creștinului, iar aceasta îl

va învinge cu siguranță pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, Apărătorul nostru, iar atunci când venim stăruitor înaintea Lui, cerând ajutor, oștirea lui Satana intră în panică. Dacă neglijăm rugăciunea, o facem spre câștigul lui, căci atunci minunile lui mincinoase sunt primite mai ușor. – *Mărturii*, vol. 1, p. 296.

Rugăciunea aduce biruințele cele mai mari. – Cele mai mari biruințe pentru cauza lui Dumnezeu nu sunt rezultatul unor argumente elaborate, al facilităților ample, al influenței vaste sau al abundenței de mijloace financiare, ci ele sunt obținute în camera de audiență a lui Dumnezeu, când oamenii credinței se sprijină cu stăruință și în agonie pe brațul Său puternic. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 259.

PUTEREA RUGĂCIUNII

Rugăciunea aduce o putere spirituală sporită. – Cei care Îl caută pe Dumnezeu în locul lor tainic pentru a-I vorbi despre nevoile lor și pentru a-I cere ajutor nu se vor ruga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Când Domnul Hristos va deveni tovarășul nostru de zi cu zi, vom simți că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru; și, privind la Isus, vom ajunge asemenea Lui. Privind la El suntem schimbați. Caracterul nostru devine sensibil, blând și curat, fiind pregătit pentru Împărăția cerească. Rezultatul sigur al relației noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăției morale și a devotamentului. Rugăciunea noastră va deveni din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educație divină, iar aceasta se va vedea printr-o viață caracterizată de sârguință și zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare și serioase, pentru a primi ajutor, sprijin și putere de la El, va avea aspirații nobile, o înțelegere limpede a adevărului și a responsabilității personale, obiective înalte de acțiune și o continuă foame și sete după neprihănire. Prin menținerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem și celor cu care venim în contact, lumina, pacea, liniștea și simțământul de siguranță care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul [83] perseverent de educare a minții în ce privește sensibilitatea, atenția și grija față de nevoile altora, îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și menține o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeași indiferent de circumstanțe. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 85.

Puterea și harul pot fi găsite în rugăciune. Dragostea sinceră trebuie să fie principiul care conduce inima. – *Căminul adventist*, p. 127.

Consacră-ți mintea lucrurilor spirituale. Abține-te de a te mai gândi la tine însăși. Cultivă un duh mulțumit și bine dispus. Vorbești

prea mult despre lucruri fără importanță. Nu câștigi nicio putere spirituală din aceasta. Dacă puterea folosită în discuții ar fi consacrată rugăciunii, ai primi putere spirituală și I-ai cânta lui Dumnezeu în inima ta. – *Mărturii*, vol. 2, p. 434, 435.

Cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu poate să o dea omului este spiritul rugăciunii stăruitoare. Tot cerul este deschis înaintea omului rugăciunii... După ce vor fi venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, ambasadorii lui Hristos vor avea putere în lucrarea cu oamenii. – *Review and Herald*, 20 octombrie 1896.

Noi nu prețuim puterea rugăciunii așa cum ar trebui. – Noi nu prețuim puterea și eficiența rugăciunii așa cum ar trebui. Rareori suntem puși de două ori în aceeași situație, din toate punctele de vedere. Trebuie să trecem fără încetare prin evenimente și încercări noi, în care experiența din trecut nu poate să fie o călăuză suficientă. Trebuie să avem continuu lumina care vine de la Dumnezeu. Domnul Hristos le trimite mereu solii aceluia care ascultă vocea Sa. – *Divina vindecare*, p. 509.

Rugăciunea ne pune sub protecția lui Dumnezeu. – Puterea primită prin rugăciunea adresată lui Dumnezeu ne va pregăti pentru îndatoririle zilnice. Ispitele la care suntem expuși zilnic fac din rugăciune o necesitate. Pentru a putea fi păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, gândurile ar trebui să fie înălțate fără încetare într-o rugăciune tăcută. Când suntem înconjurați de influențe menite să ne conducă departe [84] de Dumnezeu, cererile noastre pentru ajutor și putere trebuie să fie neobosite. Altfel, nu vom reuși niciodată să avem succes în a ne îngenunchea mândria și a birui puterea ispitei poftelor păcătoase, care ne țin departe de Mântuitorul. Lumina adevărului, sfințind viața, va descoperi celui care o primește pasiunile păcătoase ale sufletului, care luptă să-l stăpânească și care îl obligă să-și exercite toate puterile pentru a i se împotrivi lui Satana, așa încât să poată birui prin meritele lui Hristos. – *Solii pentru tineret*, p. 248.

Puterea divină îi așteaptă pe aceia care o doresc. – Puteți avea un simțământ adânc și continuu cu privire la lucrurile veșnice și aceea iubire față de omenire, pe care Domnul Hristos a arătat-o în viața Sa. O legătură strânsă cu cerul va da un ton corect credințioșiei voastre și va fi temelia succesului vostru. Simțământul vostru de

dependență vă va aduce la rugăciune și simțul datoriei vă va chema la efort. Rugăciunea și efortul, efortul și rugăciunea vor fi ocupația vieții voastre. Trebuie să vă rugați, ca și când reușita și lauda s-ar datora întru totul lui Dumnezeu și să lucrați, ca și când toată datoria ar fi a voastră. Dacă doriți să aveți putere, o puteți avea, pentru că ea vă așteaptă. Numai să credeți în Dumnezeu, credeți-L pe Cuvânt, acționați prin credință și binecuvântările vor veni. – *Mărturii*, vol. 4, p. 538, 539.

Chiar și o rugăciune scurtă este în stare să aducă putere spirituală. – Neemia a zis: „M-am rugat Dumnezeului cerurilor”. În rugăciunea aceea scurtă, Neemia a intrat în prezența Împăratului împăraților și a câștigat de partea lui o putere care este în stare să schimbe inimile, așa cum sunt schimbate cursurile râurilor.

A te ruga așa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creștinului în împrejurări, în care alte forme de rugăciune pot fi cu neputință. – *Profeți și regi*, p. 631.

Rugăciunea este secretul puterii spirituale. – Rugăciunea este respirația sufletului. Este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui spre a păstra sănătatea sufletului. [85] Rugăciunea aduce inima într-o legătură strânsă cu Izvorul vieții și întărește experiența religioasă. Dacă veți neglija rugăciunea, sau vă veți ruga ocazional, când și când, după cum vi se pare convenabil, veți pierde dependența de Dumnezeu. Însușirile spirituale își vor pierde vitalitatea, iar experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și de vigoare. – *Solii pentru tineret*, p. 249, 250.

Rugăciunea aduce putere de la Dumnezeu. – Omul va primi putere de la Dumnezeu ca răspuns la rugăciunea credinței. – *Mărturii*, vol. 4, p. 402.

Rugăciunea aduce succes în lupta cu păcatul. – Rugăciunea este mijlocul rânduit de cer pentru a avea succes în lupta cu păcatul și în dezvoltarea caracterului creștin. Influența divină, care vine ca răspuns la rugăciunea credinței, va împlini în sufletul celui care se roagă tot ce a cerut el. Noi putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, o fire asemenea lui Hristos, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa și orice dar pe care El l-a promis, iar făgăduința este: „Veți primi”. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 563, 564.

Rugăciunea se prinde de puterea infinită. – Credința adevărată și rugăciunea adevărată – cât de puternice sunt acestea! Ele sunt

asemenea celor două brațe cu care cel ce se roagă se prinde de puterea Dragostei Infinite. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 259.

Rugăciunea ne întărește împotriva ispitelor lui Satana. – Satana le înfățișează tinerilor multe ispite. El face totul pentru a le câștiga sufletul și nu lasă neîncercat niciun mijloc pentru a-i amăgi și pentru a-i ruina. Totuși Dumnezeu nu-i lasă să lupte fără ajutor împotriva ispitorului. Ei au un Ajutor atotputernic.

Acela care l-a înfruntat și l-a biruit pe Satana, când a fost în lumea aceasta în natura omenească, este mult mai puternic decât vrăjmașul tinerilor și se împotrivesc fiecărei ispite care vine la ei. El este Fratele lor mai mare. El simte pentru ei un interes adânc și duios. El veghează [86] continuu asupra lor și Se bucură când ei se străduiesc să-L mulțumească. Atunci când ei se roagă, El amestecă rugăciunile lor cu tămâia neprihănirii Sale și le aduce înaintea lui Dumnezeu, ca pe o jertfă înmiresmată. Prin puterea Sa, tinerii pot să suporte greutățile ca niște buni soldați ai crucii. Întăriți de puterea Sa, ei sunt făcuți în stare să atingă idealurile înalte care se află înaintea lor. Jertfa adusă pe Golgota este garanția biruinței lor. – *Solii pentru tineret*, p. 95, 96.

Rugăciunile noastre ajung până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. – Prin rugăciunile voastre fierbinți, făcute cu credință, voi puteți să mișcați brațul care conduce lumea. Voi puteți să-i învățați pe copiii voștri să se roage eficient atunci când îngenunchează alături de voi. Înălțați-vă rugăciunile spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu, spunând: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: ‘Unde este Dumnezeul lor?’”

Dumnezeu este la lucru. El face minuni și, chiar dacă El Se află în înaltul cerurilor, rugăciunea noastră poate să ajungă la scaunul Său de domnie. Acela care conduce totul, Acela care poate să facă lucruri minunate, va lua în considerare rugăciunea smerită a credinței, care vine chiar și de la cel mai umil dintre copiii Săi. – *Review and Herald*, 23 aprilie 1889.

Vocea noastră ajunge până la urechile lui Dumnezeu. – Cuvintele spuse lui Isus la Iordan – „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” – cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu l-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoși și de slabi, noi nu suntem aruncați ca fiind fără valoare. El ne-a pri-

mit „în Preaiubitul Lui” (Efeseni 1,6). Slava așezată asupra lui Hristos este o garanție a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii – cum poate ajunge vocea omenească la urechea lui Dumnezeu și cum sunt primite cererile noastre în curțile cerești. Prin păcat, pământul a fost despărțit de cer și înstrăinat de legăturile cu el, dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. Iubirea Lui l-a înconjurat pe om și a ajuns la cerurile preainalte. Lumina care a venit asupra Mântuitorului nostru prin porțile deschise ale cerului va veni și asupra noastră când ne rugăm pentru ajutorul de a ne împotrivi ispitei. Vocea care i-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui [87] suflet credincios: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 113.

Trebuie să luptăm cu Dumnezeu în rugăciune. – Vrem noi să ducem mai departe lucrarea în conformitate cu calea Domnului? Suntem noi dispuși să ne lăsăm învățați de Dumnezeu? Vrem noi să luptăm cu Dumnezeu în rugăciune? Vrem să primim botezul Duhului Sfânt? Acestea sunt lucrurile de care avem nevoie și pe care putem să le avem acum. Astfel, vom merge mai departe cu o solie de la Domnul, iar lumina adevărului va străluci asemenea unui sfeșnic aprins, ajungând în toate părțile lumii. Dacă vom trăi cu umilință în legătură cu Dumnezeu, El va fi alături de noi. Să ne umilim sufletul și atunci vom vedea mântuirea Sa. – *Review and Herald*, 1 iulie 1909.

Cele mai mari biruințe sunt câștigate prin rugăciune stăruitoare. – Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Experiența vieții sale este o mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învățăm această lecție a rugăciunii biruitoare, a credinței ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului nu sunt acelea care se obțin prin talent și educație, prin avere sau prin favoarea oamenilor. Ci sunt acele biruințe care sunt câștigate în camera de audiență cu Dumnezeu, când credința stăruitoare până la agonie se prinde strâns de brațul cel tare al puterii.

Aceia care nu sunt dispuși să părăsească orice păcat și să caute cu stăruință binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toți aceia care se vor baza pe făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iacov, și care sunt dispuși să fie tot așa de sinceri și de stăruitori cum a fost el vor birui, așa cum a biruit el. – *Patriarhi și profeti*, p. 203.

Lauda și recunoștința aduc putere rugăciunilor noastre. – Oare toate exercițiile noastre devoționale să conștie numai în a cere și a

primi? Să ne gândim oare întotdeauna la nevoile noastre și niciodată la ce primim? Să fim oare primitori ai milei Sale și niciodată să nu-L lăudăm pentru ce a făcut El pentru noi? De rugat nu ne rugăm prea mult, dar suntem prea zgârçiti în a-I aduce mulțumiri. Dacă iubirea plină de bunătate a lui Dumnezeu ar stârni mai multă [88] mulțumire, recunoștință și laudă, noi am avea mult mai multă putere în rugăciune. Vom avea mai mult și tot mai mult din iubirea lui Dumnezeu și vom avea mai multe cuvinte de laudă pe care să I le adresăm. Voi, cei care vă plângeți că Dumnezeu nu vă ascultă rugăciunile, schimbați ordinea prezentă a lucrurilor și amestecați lauda cu cererile voastre. Atunci când vă veți gândi la bunătatea și mila Sa, veți constata că El va lua în considerare nevoile voastre. – *Mărturii*, vol. 5, p. 317.

Puterea rugăciunii aduce roade în lucrarea noastră pentru Dumnezeu. – Aceia care se află în întunericul ideilor false sunt răscumpărați cu sângele lui Hristos. Acești oameni sunt roadele suferințelor Sale și trebuie să se lucreze pentru ei. Colportorii noștri trebuie să știe că ei lucrează pentru înaintarea Împărăției lui Hristos. El îi va învăța ce să facă atunci când vor merge să îndeplinească lucrarea pe care le-a rânduit-o Dumnezeu spre a avertiza lumea cu privire la judecata care vine curând. Dacă este însoțită de puterea convingerii, de puterea rugăciunii și de puterea dragostei lui Dumnezeu, lucrarea evanghelistului nu va fi și nu va putea să fie lipsită de roade. Gândiți-vă la interesul pe care îl au Tatăl și Fiul față de lucrarea acesta. După cum Tatăl Îl iubește pe Fiul, tot așa Fiul îi iubește pe cei ce sunt ai Săi – cei care lucrează așa cum a lucrat El pentru salvarea sufletelor care pier. Nimeni nu trebuie să simtă că este lipsit de putere, pentru că Domnul Hristos declară: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. El a făgăduit că le va da lucrătorilor Săi puterea acesta. Puterea Sa trebuie să ajungă puterea lor. – *Evanghelizarea prin literatură*, p. 108.

Satana nu poate să biruiască pe cineva care se roagă. – Vrăjmașul nu poate să-l biruiască pe elevul umil al lui Hristos, pe acela care trăiește într-un spirit de rugăciune înaintea Domnului. Hristos Se așază între el și atacurile celui rău, ca un adăpost, un loc de scăpare. Făgăduința este: „Când va năvăli vrăjmașul ca un rău, Duhul Domnului îl va pune pe fugă”... În toată oștirea satanică nu există nicio putere care să fie în stare să nimicească sufletul care manifestă o

încredere simplă în înțelepciunea care vine de la Dumnezeu. – *My Life Today*, p. 316. [89]

Rugăciunea aduce puterea de a rezista ispitei. – Fără rugăciune continuă și fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrajmașul mântuirii se străduiește fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obține, prin rugăciuni stăruitoare și credință, harul și puterea de a rezista ispitei. – *Calea către Hristos*, p. 95.

Neglijarea rugăciunii și studiului Bibliei ne face vulnerabili la ispite. – Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti cu ușurință făgăduințele lui Dumnezeu și nu-l poate întâmpina pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul aceluia care sunt gata să se lase învățați în lucrurile dumnezeiești și, în timp de mare dificultate, ei își vor aminti chiar acele adevăruri de care au nevoie. – *Tragedia veacurilor*, p. 600.

Lui Satana îi este frică, dacă ne rugăm. – În rugăciune se află o mare putere. Vrajmașul nostru caută fără încetare să țină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Un apel către Cer făcut de cel mai umil dintre sfinți îl înspăimântă pe Satana mai mult decât hotărârile din guverne sau poruncile împăraților. – *In Heavenly Places*, p. 82.

Izvorul puterii în timpul Reformațiunii a fost rugăciunea. – Din locul ascuns al rugăciunii a venit puterea care a zguduit lumea în marea Reformă. Acolo, în liniște sfântă, slujitorii lui Dumnezeu și-au sprijinit picioarele pe stânca făgăduințelor Sale. În timpul luptei de la Augsburg, Luther „nu lăsa să treacă nicio zi, fără să consacre cel puțin trei ore pentru rugăciune și erau ceasurile cele mai potrivite pentru studiu”. În cămăruța lui retrasă, era auzit revărsându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu în cuvinte pline de adorare, teamă și nădejde, ca și când ar fi vorbit cu un prieten. – *Tragedia veacurilor*, p. 210.

MOTIVE PENTRU A NE RUGA

Rugăciunea iluminează mintea cu privire la adevăr. – De ce nu primim mai mult de la Acela care este izvorul luminii și al puterii? Noi așteptăm prea puțin. Oare Și-a pierdut Dumnezeu dragostea pentru om? Oare dragostea aceasta nu se revarsă încă peste pământ? Și-a pierdut El dorința de a Se dovedi plin de putere pentru poporul Său? Domnul Hristos ne va da biruință în luptă. Cine se poate îndoi de lucrul acesta, când noi știm că El Și-a lăsat la o parte mantia și coroana împărătească și a venit în lumea aceasta în veșmântul naturii omenești spre a putea fi înlocuitorul și garantul omului?

Noi nu prețuim așa cum ar trebui puterea și eficiența rugăciunii. „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Dumnezeu dorește să venim la El în rugăciune, ca să poată ilumina mintea noastră. Numai El poate să ofere o înțelegere clară a adevărului. Numai El poate să sensibilizeze și să supună inima. El poate să mărească inteligența noastră, ca să facem deosebire între adevăr și ideile false. El poate să întărească mintea șovăitoare și să-i dea o cunoaștere și o credință care vor rezista încercării. Prin urmare, rugați-vă fără încetare. Domnul care a auzit rugăciunea lui Daniel va auzi și rugăciunile voastre, dacă vă veți apropia de El asemenea lui Daniel. – *Review and Herald*, 24 martie 1904. [91]

Rugăciunea ne ajută să-L cunoaștem pe Tatăl. – Oh, Îl cunoaștem noi oare pe Dumnezeu așa cum ar trebui? Ce mângâiere, ce bucurie am avea, dacă am învăța zi de zi lecțiile pe care El dorește să le învățăm! Noi trebuie să Îl cunoaștem din experiență personală. Va fi de mare folos pentru noi să petrecem mai mult timp în rugăciune tainică, personală, cunoscându-L pe Tatăl nostru ceresc. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 102.

Rugăciunea aduce unitate între noi și Dumnezeu. – Rugăciunea ne unește unii cu alții și cu Dumnezeu. Rugăciunea Îl aduce pe Domnul Isus de partea noastră și îi dă sufletului dezorientat și ajuns la epuizare o putere nouă pentru a birui lumea, firea pământească și pe diavol. Rugăciunea îndepărtează atacurile lui Satana. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 250.

Rugăciunea ne face în stare să rezistăm ispitei. – De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt așa reticenți și lipsiți de dispoziția de a se ruga, știind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinței deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele nepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă și fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii se străduiește fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obține, prin rugăciune stăruitoare și prin credință, harul și puterea de a rezista ispitei. – *Calea către Hristos*, p. 94, 95.

Domnul Hristos este singura noastră nădejde. Veniți la Dumnezeu, în Numele Aceluia care Și-a dat viața pentru lume. Bazați-vă pe eficiența jertfei Sale. Arătați că dragostea și bucuria Lui se află în sufletul vostru și că, din motivul acesta, bucuria voastră este deplină. Dumnezeu este puterea noastră. Rugați-vă mult! Rugăciunea este viața sufletului. Rugăciunea credinței este arma cu care putem să ne împotrivim cu succes fiecărui atac al vrăjmașului. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 88.

Rugăciunea ne pregătește pentru a fi membri ai bisericii din cer. – Pentru sufletul umil și credincios, Casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântecul de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții Domnului Hristos sunt instrumentele rânduite de Dumnezeu ca să pregătească un popor pentru biserica din cer, pentru acea închinare înaltă, în care nu poate intra nimic ce întinează. – *Mărturii*, vol. 5, p. 491. [92]

Rugăciunea întărește convingerile noastre. – Convingerile noastre trebuie să fie întărite zilnic prin rugăciune smerită și sinceră și prin citirea Cuvântului. În timp ce fiecare dintre noi are o individualitate, în timp ce fiecare trebuie să își susțină convingerile cu tărie, noi trebuie să le susținem ca fiind adevărul lui Dumnezeu și cu puterea pe care o dă Dumnezeu. Dacă nu facem lucrul acesta, vom înceta să mai fim stăpâni pe ele. – *Mărturii*, vol. 6, p. 401.

Rugăciunea împlinește nevoile trecătoare. – Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune și ne prezintă cuvântul lui Iehova ca pe o garanție a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoștință grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea și îmbrăcămintea obișnuită, cât și pâinea vieții și haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc știe că ai nevoie de toate acestea și ești invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îți va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va onora acest Nume și va împlini trebuințele tale, dându-ți fără nicio rețineră din bogățiile Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 133.

Fiecare suflet are privilegiul de a-I spune Domnului propriile nevoi deosebite și de a-I aduce mulțumirile personale pentru binecuvântările pe care le primește zi de zi. – *Mărturii*, vol. 9, p. 278, 279.

Rugăciunea nu-I oferă lui Dumnezeu informații noi. – Rugăciunea nu este înțeleasă așa cum ar trebui. Rugăciunile noastre nu au scopul de a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceva ce El nu cunoaște. Domnul este familiarizat cu tainele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi și rostite cu voce puternică. Dumnezeu cunoaște gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în taină, iar Acela care știe tainele ne va asculta și ne va răspunde pe față. – *Solii pentru tineret*, p. 247.

Rugăciunea zilnică oferă harul divin. – Aceia care, în Ziua Cincizecimii, au fost înzestrați cu putere de sus nu au fost scutiți mai departe de ispite și încercări. În timp ce mărturiseau despre adevăr și neprihănire, ei au fost asaltați în repetate rânduri de vrăjmașul adevărului, care [93] căuta să le răpească experiența creștină. Ei erau nevoiți să lupte cu toate puterile date lor de Dumnezeu, pentru a ajunge la starea de bărbați și femei în Hristos Isus. Ei se rugau zilnic pentru noi resurse de har, ca să poată ajunge mai sus și tot mai sus pe calea spre desăvârșire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, exercitând credința în Dumnezeu, chiar și cei mai slabi învățau să-și dezvoltate puterile care le-au fost încredințate și să ajungă sfințiți, curați și înnobilati. În umilință, ei se supuneau influenței modelatoare a Duhului Sfânt, primeau plinătatea dumnezeirii și erau modelați, făcuți asemenea dumnezeirii. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 49, 50.

Rugăciunea oferă înțelepciune. – Noi trebuie să căutăm înțelepciune de sus, ca să putem rezista în aceste zile ale amăgirii și ale ideilor false. – *Experiențe și viziuni*, p. 87, 88.

Rugați-vă cât se poate de stăruitor pentru a înțelege vremurile în care trăim, ca să aveți o concepție deplină cu privire la scopul Său și să aveți un succes mai mare în salvarea sufletelor. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 399.

Botezul Duhului Sfânt este dat prin rugăciune. – Solii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să ducă mai departe lucrarea Domnului pe calea rânduită de El. Ei trebuie să intre într-o relație strânsă cu Marele Învățător, ca să poată fi învățați zilnic de Dumnezeu. Să lupte cu Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, ca să primească botezul Duhului Sfânt, așa încât să fie în stare să împlinească nevoile unei lumi care pierde în păcat. Celor ce înaintează încrezători, proclamând Evanghelia veșnică, le este făgăduită toată puterea. Atunci când slujitorii lui Dumnezeu vor vesti lumii solia vie și nouă, care vine de la tronul de slavă, lumina adevărului va străluci până la mari depărtări, ca o candelă aprinsă ce luminează în toate părțile lumii. În felul acesta, întunericul greșelii și al necredinței va fi alungat din mintea celor cu inima sinceră, care Îl caută acum pe Dumnezeu „și se silesc să-L găsească bătând”. – *Mărturii pentru pastori*, p. 459, 460.

Rugăciunea asigură împlinirea nevoilor zilei de astăzi. – Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă este în stare să te facă înțelept pentru mântuire. Dacă vei crede în el [94] și i te vei supune, vei primi har suficient pentru îndatoririle și încercările de azi. Nu ai nevoie de har pentru mâine. Ar trebui să simți că ai de-a face numai cu ziua de astăzi. Obține biruința astăzi, învinge eul astăzi, veghează și roagă-te pentru astăzi, primește biruințe în Dumnezeu pentru astăzi. – *Mărturii*, vol. 3, p. 333.

Nevoile lucrării lui Dumnezeu sunt împlinite prin rugăciune. – Diferitele interese ale lucrării lui Dumnezeu ne oferă subiecte pentru meditație și o inspirație pentru rugăciunile noastre. – *Mărturii*, vol. 4, p. 459.

Răspunsurile primite la rugăciune sunt un motiv de laudă și mulțumire. – În capitolul al doilea din 1 Samuel este redată rugăciunea unei femei consacrate, care Îi slujea lui Dumnezeu și Îl slăvea. Ea se ruga: „Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înălțată

de Domnul; mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei, căci mă bucur de ajutorul Tău. Nimeni nu este sfânt ca Domnul; nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru”. Jertfa de mulțumire a Anei pentru răspuns primit la rugăciunea ei este o lecție pentru aceia care primesc astăzi răspunsuri la cererile lor. Oare neglijăm noi să-I adresăm laude și mulțumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa iubitoare?

David declară: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea”. Bunătatea manifestată de Dumnezeu prin faptul că ascultă rugăciunile noastre și le răspunde ne face să avem obligația serioasă de a ne exprima recunoștința pentru favorurile pe care ni le oferă. Ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu mai mult decât o facem. Binecuvântările primite ca răspuns la rugăciune trebuie să fie recunoscute cu promptitudine. Raportul lor trebuie să fie scris în jurnalul nostru, pentru ca, atunci când luăm cartea în mână, să ne aducem aminte de bunătatea Domnului și să lăudăm Numele Său sfânt”. – *Review and Herald*, 7 mai 1908.

Caracterul nostru poate să fie schimbat. – Schimbarea de care avem nevoie este o schimbare a inimii, iar aceasta poate să fie obținută, numai dacă Îl căutăm pe Dumnezeu personal, cerând binecuvântarea și puterea Sa, rugându-ne fierbinte ca harul Său să vină asupra noastră, [95] așa încât caracterul nostru să poată fi schimbat. Aceasta este schimbarea de care avem nevoie astăzi, iar pentru realizarea unei asemenea experiențe ar trebui să depunem un efort perseverent și să manifestăm o stăruință din toată inima. Să ne întrebăm cu toată sinceritatea: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” Noi trebuie să știm bine care sunt pașii pe care îi facem pe calea spre ceruri. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 187.

Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este mărită prin rugăciune.

– Niciun om nu este în siguranță nici măcar o zi sau o oră, fără rugăciune. În mod deosebit trebuie să-L rugăm pe Domnul pentru înțelepciunea de a înțelege Cuvântul Său. Aici sunt descoperite ademenirile ispititorului și mijloacele prin care putem să ne împotrivim lui cu succes. Satana este expert în citarea Scripturii și în a-și pune propria interpretare asupra pasajelor prin care nădăjduiește să ne facă să cădem. Trebuie să studiem Biblia cu inima smerită și să nu pierdem niciodată din vedere dependența noastră de Dumnezeu. În

timp ce trebuie să fim continuu atenți la planurile lui Satana, trebuie să ne rugăm continuu în credință: „Și nu ne duce în ispită”. – *Tragedia veacurilor*, p. 530.

Biblia nu ar trebui să fie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt poate să ne facă în stare să simțim importanța acelor lucruri ușor de înțeles sau să ne ferească de interpretarea tendențioasă a adevărilor greu de înțeles. Lucrarea îngerilor cerești este aceea de a pregăti inima pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să fim încântați de frumusețea lui, muștrați de adevărurile lui sau însuflețiți și întăriți de făgăduințele lui. Cererea psalmistului trebuie să fie și a noastră: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmi 119,18). Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti cu ușurință făgăduințele lui Dumnezeu și nu-l poate întâmpina pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul acelor care sunt gata să se lase învățați în lucrurile dumnezeiești, iar ei își vor aminti chiar acele adevăruri care le sunt necesare în timp de mare nevoie. În felul acesta, „când vrăjmașul va năvăli ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59,19). – *Tragedia veacurilor*, p. 599, 600.

RUGĂCIUNI ASCULTATE

Dacă vom cere, Dumnezeu ne va răspunde. – Înțelepciunea omenească spune că rugăciunea nu este esențială. Oamenii de știință pretind că nu poate exista un răspuns real la rugăciune, că acest fapt ar fi o călcare a legilor naturii, o minune, și că minuni nu există. Universul, spun ei, este guvernat de legi fixe și nici chiar Dumnezeu nu poate face nimic împotriva acestor legi. În felul acesta, ei Îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind legat de propriile legi – ca și când acțiunea unei legi divine ar exclude libertatea divină. O astfel de învățătură este contrară mărturiei Scripturii. N-au fost făcute minuni de către Hristos și apostolii Săi? Același Mântuitor milostiv trăiește și astăzi și este tot atât de doritor să asculte rugăciunea credinței ca atunci când a trăit vizibil printre oameni. O parte a planului lui Dumnezeu este să ne ofere, ca răspuns la rugăciunea credinței, lucruri pe care nu ni le-ar da, dacă nu le cerem. – *Tragedia veacurilor*, p. 525.

Când aveți privilegiul de a-i întâlni pe frații voștri la biserică, vorbiți-le despre necesitatea de a păstra deschisă calea de comunicare dintre Dumnezeu și suflet. Spuneți-le că, dacă ei vor asculta îndemnul inimii și se vor ruga, Dumnezeu va găsi răspunsuri pentru cererile lor. Spuneți-le să nu-și neglijeze îndatoririle religioase. [97] Îndemnați-i pe frați să se roage. Dacă vrem să găsim, trebuie să căutăm. Dacă vrem să primim, trebuie să cerem și dacă vrem să ni se deschidă o ușă, trebuie să batem. – *Signs of the Times*, 10 februarie 1890.

Domnul Isus nu ne cere să-L urmăm, pentru ca după aceea să ne părăsească. Dacă ne consacram viața în slujba Sa, nu vom fi niciodată într-o situație pentru care Dumnezeu nu a prevăzut dinainte resursele necesare. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, noi avem un Sfântuitor sigur. Oricare ar fi necazul nostru, întristarea sau însingurarea, noi avem un Prieten plin de simpatie. Dacă greșim din neștiință, Domnul Hristos nu ne părăsește...

„Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 21,22). – *Slujitorii Evangheliei*, p. 263.

Binecuvântarea lui Dumnezeu va veni ca rezultat al credinței umile. – O strânsă legătură cu cerul va da un ton corect credincioșiei voastre și va fi temelia succesului vostru. Simțământul vostru de dependență vă va aduce la rugăciune și simțul datoriei vă va chema la efort. Rugăciunea și efortul, efortul și rugăciunea vor fi ocupația vieții voastre. Trebuie să vă rugați, ca și când reușita și lauda s-ar datora întru totul lui Dumnezeu și să lucrați, ca și când toată datoria ar fi a voastră. Dacă doriți să aveți putere, o puteți avea, pentru că ea vă așteaptă. Numai să credeți în Dumnezeu, credeți-L pe Cuvânt, acționați prin credință și binecuvântările vor veni.

Dumnezeu îi primește pe aceia care au o inimă umilă, încrezătoare și pocăită și ascultă rugăciunile lor, iar când Dumnezeu ajută, toate obstacolele vor fi învinse. Cât de mulți bărbați cu mari daruri naturale și cunoștințe înalte nu au reușit când au fost puși în poziții de răspundere, în timp ce aceia cu un intelect mai slab, care trăiesc într-un mediu mai puțin favorabil, au avut un succes minunat. Secretul a constat în faptul că cei dintâi s-au încrezut în ei înșiși, iar cei de pe urmă s-au unit cu Acela care este minunat la sfat și puternic în lucrare spre a-Și îndeplini voința. – *Mărturii*, vol. 4, p. 538, 539.

Rugăciunile simple, făcute la îndemnul Duhului Sfânt, se vor înălța prin [98] porțile întredeschise, prin ușa deschisă despre care Domnul Hristos a declarat: „Am deschis o ușă pe care nimeni n-o poate închide”. Rugăciunile acestea, amestecate cu tămâia desăvârșirii lui Hristos, se vor înălța la Tatăl asemenea fumului de tămâie plăcut mirositor, iar răspunsurile vor veni. – *Mărturii*, vol. 6, p. 467.

Rugăciunile făcute cu simplitatea unui copil vor fi ascultate. – „Dacă însetează cineva, să vină după Mine și să bea”. „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă, apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 7,37; 4,14).

Dacă, având făgăduințele acestea înaintea noastră, alegem totuși să rămânem uscați și ofiliți din lipsă de apa vieții, este vina noastră. Dacă am veni la Hristos cu simplitatea unui copil care vine la părinții săi pământești și am cere cele ce El a făgăduit, crezând că le primim, noi le-am avea. – *Mărturii*, vol. 9, p. 179.

Rugați-vă și credeți. – Dumnezeu nu spune: Cereți o singură dată și veți primi. El ne îndeamnă să cerem în continuare. Stăruiiți în rugăciune fără șovăire. Perseverența în rugăciune îl aduce pe cel care se roagă la o atitudine mai serioasă și îi dă o dorință tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere. La mormântul lui Lazăr, Domnul Hristos i-a spus Martei: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu? (Ioan 11,40).

Dar mulți nu au o credință vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinței. Ei au mai multă încredere în acțiunile lor, decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Acești oameni își asumă răspunderea de a-și purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri și proiecte, dar se roagă puțin și au doar o mică încredere reală în Dumnezeu. Ei consideră că au credință, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reușesc să-și înțeleagă propria nevoie și nici dispoziția lui Dumnezeu de a dărui, ei nu continuă să-și mențină cererile înaintea Domnului cu perseverență.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot așa de insistente și de perseverente ca rugăciunea aceluia prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor și mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credință tot mai mare. [99]

Partea noastră este să ne rugăm și să credem. Vegheați în rugăciune. Vegheați și cooperați cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile. Păstrați mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Vorbiți și lucrați în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferența infinită când încercarea va dovedi autenticitatea credinței voastre sau va arăta că rugăciunile voastre sunt doar o formă. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 145, 146.

Rugați-vă cu credință, iar răspunsurile vor veni. – Lecțiile pe care ni le trimite Dumnezeu, dacă sunt bine învățate, ne vor fi întotdeauna de ajutor la timpul potrivit. Puneți-vă încrederea în Dumnezeu. Rugați-vă mult și credeți. Încrezându-vă, nădăjduind, crezând, ținând tare mâna Puterii Nemărginite, voi veți fi mai mult decât biruitori.

Adevărații lucrători umblă și lucrează prin credință. Uneori, ei obolesc urmărind înaintarea lentă a lucrării, când lupta se dă cu putere între forțele binelui și ale răului. Dar, dacă refuză să renunțe

sau să fie descurajați, vor vedea cum norii se dau la o parte și cum se împlinesc făgăduința eliberării. Prin ceața cu care i-a înconjurat Satana, ei vor vedea strălucirea razelor vii ale Soarelui Neprihănirii.

Lucrați cu credință și lăsați rezultatele în grija lui Dumnezeu. Rugați-vă în credință, iar taina providenței Sale va aduce răspunsul. Uneori, vi se va părea că nu puteți avea succes. Lucrați și credeți punând în eforturile voastre credință, nădejde și curaj. După ce ați făcut tot ce ați putut, așteptați-L pe Domnul, mărturisind credințioșia Lui, iar El va face să se împlinescă Cuvântul Său. Așteptați nu cu o îngrijorare neliniștită, ci cu o credință neclintită și încredere nezuguduită. – *Mărturii*, vol. 7, p. 245.

Noi putem să obținem putere de la Dumnezeu. El este în stare să ne ajute. El poate să ne dea har și înțelepciune cerească. Dacă veți cere cu credință, veți primi, dar trebuie să vegheați în vederea rugăciunii. Vegheați, rugați-vă, lucrați – acestea să fie cuvintele voastre de ordine. – *Mărturii*, vol. 2, p. 427.

Dumnezeu ne-a trimis să lucrăm în via Sa. Datoria noastră este să facem tot ce putem. „Dimineața seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, [100] aceasta sau aceea”. Noi avem prea puțină credință. Noi Îi punem limite Sfântului lui Israel. Ar trebui să fim recunoscători că El Se coboară până acolo, încât să folosească pe vreunul dintre noi ca unealtă a Sa. Fiecare rugăciune stăruitoare făcută cu credință va primi un răspuns. Acesta poate să nu vină întocmai cum l-am așteptat, dar va veni exact atunci când vom avea cea mai mare nevoie de el. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. – *Review and Herald*, 23 martie 1897.

Dacă găsim timp să ne rugăm, Dumnezeu va găsi timp să răspundă. – Fiecare rugăciune stăruitoare pentru har și putere va primi răspuns... Cereți-I lui Dumnezeu să facă pentru voi lucrurile pe care nu puteți să le faceți singuri. Spuneți-I lui Isus totul. Împărtășiți-I tainele inimii voastre, pentru că ochii Săi cercetează încăperile cele mai ascunse ale sufletului și cunoaște gândurile voastre ca pe o carte deschisă. După ce ați cerut lucrurile necesare pentru binele sufletului vostru, credeți că le veți primi și le veți avea. Primiți darurile Sale cu toată inima, pentru că Isus a murit ca să puteți avea lucrurile prețioase ale cerului și să găsiți, în cele din urmă, un cămin alături de îngerii din Împărăția lui Dumnezeu. Dacă veți găsi timp și cuvinte

să vă rugați, Dumnezeu va găsi timp și cuvinte să vă răspundă. – *My Life Today*, p. 16.

Bucurați-vă că Dumnezeu a răspuns la rugăciunile voastre. – Rugați-vă cu credință și asigurați-vă că vă puneți viața în armonie cu cererile voastre, ca să puteți primi binecuvântările pentru care vă rugați. Nu îngăduiți să vă scadă credința, pentru că binecuvântările primite sunt proporționale cu credința exercitată. „Facă-vi-se după credința voastră!” „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 9,29; 21,22). Rugați-vă, credeți și bucurați-vă. Cântați laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre. Credeți-L pe cuvânt. „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10,23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăți vindecătoare, oferind o putere regeneratoare de viață, sănătate și mântuire. – *Mărturii*, vol. 7, p. 274. [101]

Însuși stăruința voastră în rugăciune este o garanție că Dumnezeu va răspunde. – Când un om îi adresează lui Dumnezeu o rugăciune foarte stăruitoare (Isus Hristos este singurul nume de sub cer prin care putem să fim mântuiți), în acea stăruință și seriozitate se găsește un angajament al lui Dumnezeu, asigurându-l că El este gata să răspundă la rugăciune într-o măsură nespus de îmbelșugată, mai mult decât putem noi să cerem, sau să gândim. Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele lui Isus, ci și prin inspirația și îndemnul fierbinți ale Duhului Sfânt. Acest fapt explică semnificația cuvintelor: „Duhul Însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rugăciunile trebuie să fie înălțate cu o credință serioasă. Atunci, ele vor ajunge la tronul harului. Stăruiți în rugăciune fără șovăire. Dumnezeu nu spune: Rugați-vă o dată, iar Eu vă voi răspunde. El spune: Rugați-vă neîncetat, crezând că aveți lucrurile pe care le cereți și le veți primi, iar Eu vă voi răspunde. – *The Gospel Herald*, 28 mai 1902.

Condițiile pentru ascultarea rugăciunii. – Noi ne putem aștepta ca Dumnezeu să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre, dar există anumite condiții. Prima dintre aceste condiții este să simțim nevoia după ajutorul Său. El a făgăduit că „va turna ape peste pământul însetat și râuri peste pământul uscat” (Isaia 44,3). Cei care flămânez și însetează după neprihănire, care doresc fierbinte împăcarea cu Dumnezeu, pot fi siguri că vor fi săturați. Pentru ca

binecuvântarea lui Dumnezeu să poată fi primită, inima trebuie să fie deschisă influenței Duhului Sfânt.

Marea noastră nevoie de ajutor constituie prin ea însăși un argument și pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră. Totuși, ca să facă toate aceste lucruri pentru noi, Dumnezeu trebuie să fie căutat și rugat. El spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi”. Și „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Matei 7,7; Romani 8,32).

Dacă iubim nelegiuirea din inima noastră, dacă ne atașăm de vreun păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va asculta, dar rugăciunea inimii căite și zdrobite va fi ascultată întotdeauna. Când ne-am corectat toate greșelile cunoscute, putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Propriile merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinței lui Dumnezeu. Numai meritele lui Hristos ne vor mântui și numai sângele Său ne va curăți. Totuși noi avem de făcut o lucrare, și anume aceea de a împlini condițiile cerute pentru a fi acceptați de Dumnezeu. [102]

Un alt element al rugăciunii cu succes este credința. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6). Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). Îl credem noi oare pe Dumnezeu pe cuvânt?

Făgăduința aceasta este cuprinzătoare și nelimitată și Cel care a dat-o este credincios în împlinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuși să credem că Dumnezeu aude și că va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem atât de supuși greșelii și avem o înțelegere atât de limitată, încât uneori cerem lucruri care nu ar fi o binecuvântare pentru noi, Totuși, pentru că ne iubește, Tatăl nostru cerească răspunde rugăciunilor noastre, dându-ne lucrurile care sunt cu adevărat spre binele nostru și pe care noi înșine am dori să le avem, dacă, iluminați fiind de Duhul lui Dumnezeu, le-am putea vedea așa cum sunt ele în realitate. Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc un răspuns, trebuie să rămânem încrezători în făgăduințele sfinte, căci timpul răspunsului va veni în mod sigur și vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Totuși a pretinde ca rugăciunea

să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi constituie o încumetare, o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înțelept ca să poată greși și prea bun ca să rețină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”.

Dacă ne lăsăm călăuziți de îndoielile și de temerile noastre sau dacă nu suntem dispuși să credem până când nu reușim să găsim răspuns la orice problemă pe care nu o înțelegem cu claritate, dificultățile noastre vor ajunge să fie tot mai multe și mai complicate. Dar, dacă venim la Dumnezeu simțindu-ne dependenți și neajutorați, așa cum într-adevăr suntem, și dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilință și cu încredere, Cel a cărui cunoștință este fără margini, care vede toată creațiunea Sa și conduce totul prin voința și Cuvântul Său poate să asculte și va asculta strigătele noastre și va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduși în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că fața Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă și dragoste, și totuși este așa. Poate că nu simțim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă și înțelegere. [103]

Când venim să cerem mila și binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor și iertător. Oare cum ne putem ruga: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” și totuși să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6,12). Dacă ne așteptăm ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să-i iertăm pe alții în același fel și în aceeași măsură în care sperăm să fim iertați noi.

O altă condiție a ascultării rugăciunii este perseverența. Dacă dorim să creștem în credința și experiența creștină, trebuie să ne rugăm neîncetat. Să fim „stăruitori în rugăciune”, să „stăruim în rugăciune, veghind în ea cu mulțumiri” (Romani 12,12; Coloseni 4,2). Apostolul Petru îi sfătuia pe credincioși să fie „înțelepți și să vegheze în vederea rugăciunii” (1 Petru 4,7). Pavel sfătuia: „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4,6). „Dar voi, preaiubiților”, spunea apostolul Iuda, „... rugați-vă prin Duhul Sfânt și țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20.21). – *Calea către Hristos*, p. 95-97.

Dacă Îi aducem lui Dumnezeu doar o ascultare parțială, cu o jumătate de inimă, făgăduința Sa nu va fi împlinită pentru noi. – *Divina vindecare*, p. 227.

Dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să trăim în conformitate cu ele. – Noi trebuie să ne rugăm și să veghem, ca să nu fie nicio lipsă de consecvență în viața noastră. Să nu dăm greș în a le arăta altora că noi înțelegem că a veghea în vederea rugăciunii înseamnă a trăi înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu rugăciunile noastre, pentru ca El să le poată asculta. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 116, 117.

Rugăciunea nu are nicio valoare, dacă viața nu este trăită în conformitate cu ea. – „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. Prezentați această făgăduință când vă rugați. Aveți privilegiul de a veni la El cu o îndrăzneală sfântă. Când Îi cerem cu sinceritate să îngăduie ca lumina Sa să strălucească asupra noastră, El ne va auzi și ne va răspunde. Totuși noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. Dacă trăim contrar lor, ele nu au nicio valoare. Am văzut un tată care, după ce citea un pasaj din Scriptură și se ruga, adesea aproape îndată ce se ridica de pe genunchi, începea să-l certe pe copil. [104] Cum putea Dumnezeu să răspundă la rugăciunea pe care o făcuse? Dacă, după ce îi ceartă pe copiii săi, un tată se roagă, oare rugăciunea aceea le face bine copiilor? Nu, cu excepția faptului că este o rugăciune de mărturisire a păcatului înaintea lui Dumnezeu. – *Îndrumarea copilului*, p. 499.

Dacă vrem să primim răspuns la rugăciune, trebuie să includem în ea laudele noastre. – Oare toate exercițiile noastre devoționale să conștea numai în a cere și a primi? Să ne gândim oare totdeauna la nevoile noastre și niciodată la ce primim? Să fim oare primitori ai milei Sale și niciodată să nu-L laudăm pentru ce a făcut El pentru noi? De rugat, nu ne rugăm prea mult, dar suntem prea zgârciți în a-I aduce mulțumiri. Dacă iubirea plină de bunătate a lui Dumnezeu ar stârni mai multă mulțumire, recunoștință și laudă, noi am avea mult mai multă putere în rugăciune. Vom avea tot mai mult din iubirea lui Dumnezeu și mai multe cuvinte de laudă pe care să I le adresăm. Voi, cei care vă plângeți că Dumnezeu nu vă ascultă rugăciunile, schimbați ordinea prezentă a lucrurilor și amestecați lauda cu cere-rile voastre. Atunci când vă veți gândi la bunătatea și mila Sa, veți constata că El va lua în considerare nevoile voastre.

Rugați-vă, rugați-vă cu ardoare și fără încetare, dar nu uitați să aduceți laude. – *Mărturie*, vol. 5, p. 317.

Lipsa credințioșiei în isprăvnicie poate face ca rugăciunile să nu fie ascultate. – Ca Dătător al tuturor binecuvântărilor, Dumnezeu pretinde o parte din tot ce avem. Acesta este planul Său pentru susținerea predicării Evangheliei. Noi trebuie să arătăm faptul că apreciem darurile Sale, înapoiindu-I lui Dumnezeu partea Sa. Dar, dacă reținem pentru noi ceea ce Îi aparține Lui, cum ne putem aștepta ca El să ne încredințeze lucrurile cerești? Probabil că aici se află taina rugăciunilor la care nu s-a primit răspuns. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 144.

Când cerem împlinirea făgăduințelor, fără a îndeplini condițiile, noi Îl insultăm pe Dumnezeu. – Pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu există anumite condiții, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiți”, spune Domnul Hristos, „veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. [105] Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,15,21). Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinței Sale, dar nu se conformează condițiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca garanție a împlinirii făgăduinței, dar nu îndeplinesc acele lucruri care evidențiază credința lor în Hristos și dragostea față de El. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 143.

Dacă sunt îndeplinite condițiile, făgăduința răspunsului la rugăciune este de netăgăduit. – Rugăciunea și credința sunt strâns legate și trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinței există știință divină, o știință pe care trebuie s-o înțeleagă orice om care vrea să trăiască o viață plină de succes. Domnul Hristos spune: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). El ne spune clar că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Noi trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit și tot ce primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Când sunt îndeplinite condițiile, făgăduința este sigură.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creștin, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe

care l-a făgăduit. Apoi, urmează să credem că vom primi ce am cerut și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru primirea aceluia lucru.

Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduința și putem merge la lucrarea noastră, asigurați că Dumnezeu poate împlini ceea ce a promis și că darul care se află deja în posesia noastră, îl vom primi când vom avea cel mai mult nevoie de el. – *Educație*, p. 257, 258.

Rugăciunile noastre nu sunt niște porunci adresate lui Dumnezeu. – Noi știm că El ne ascultă, dacă vom cere în conformitate cu voia Sa. Cererile noastre nu trebuie să preia forma unei porunci, ci aceea a unei mijlociri în care Îl rugăm să facă lucrurile pe care dorim ca El să le facă. – *Mărturii*, vol. 2, p.149.

Rugăciunile nu primesc întotdeauna răspuns imediat. – Dumnezeu are un cer plin de binecuvântări pentru aceia care vor conlucra cu El. Toți cei ce Îl ascultă pot să ceară cu încredere împlinirea făgăduințelor Sale. [106]

Dar noi trebuie să manifestăm o încredere fermă și neabătută în Dumnezeu. Adesea, El întârzie să ne răspundă pentru a pune la încercare încrederea noastră sau pentru a verifica sinceritatea dorinței noastre. Dacă am cerut după Cuvântul Său, trebuie să credem în făgăduința Sa și să continuăm cu insistență să-I adresăm cererile noastre, având convingerea că nu vor fi respinse. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 145.

Când aceia care cunosc adevărul practică renunțarea la sine poruncită în Cuvântul lui Dumnezeu, solia va înainta cu putere. Domnul va auzi rugăciunile noastre pentru convertirea sufletelor. Lumina celor care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu va străluci cu putere, iar cei necredincioși, văzând faptele lor bune, vor da slavă Tatălui nostru ceresc. – *Solii pentru tineret*, p. 315.

Cele două zile de întârziere ale lui Hristos, după ce a auzit că Lazăr era bolnav, nu au fost o neglijare sau un refuz din partea Sa. Scopul Său a fost acela de a rămâne acolo unde era, până după moartea lui Lazăr, ca să le poată da oamenilor o dovadă cu privire la divinitatea Sa nu prin vindecarea unui om aflat pe moarte, ci prin învierea unui om care fusese înmormântat.

Aceasta ar trebui să fie o încurajare pentru noi. Uneori suntem ispițiți să credem că făgăduința „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” nu se împlinește dacă răspunsul

nu vine imediat după ce am adresat cererea. Noi avem privilegiul să cerem binecuvântări speciale și să credem că ele ne vor fi date. Totuși, dacă binecuvântările cerute nu ne sunt acordate imediat, să nu credem că rugăciunile noastre nu sunt auzite. Le vom primi, chiar dacă răspunsul este amânat pentru o vreme. În împlinirea Planului de Mântuire, Domnul Hristos vede în oameni suficiente motive de descurajare. Totuși El nu Se descurajează. În mila și dragostea Sa, El continuă să ne ofere ocazii favorabile și privilegii. Răspunsul la rugăciunile noastre ar putea să nu vină așa de repede cum dorim și ar putea să nu fie întocmai lucrul pe care l-am cerut, totuși, dacă nu ajungem lipsiți de credință și descurajați, Acela care știe ce este cel mai bine pentru copiii Săi ne va da un bine mult mai mare decât acela pe care l-am cerut. – *The Youth's Instructor*, 6 aprilie 1899. [107]

Noi toți dorim răspunsuri imediate și directe la rugăciunile noastre și suntem ispitiți să ne descurajăm când răspunsul întârzie sau sosește într-o formă neașteptată. Însă Dumnezeu este prea înțelept și bun ca să răspundă întotdeauna la rugăciunile noastre exact când și cum dorim noi. El va face mai mult și mai bine pentru noi decât să ne împlinească toate dorințele. Pentru că ne putem încrede în înțelepciunea și iubirea Sa, nu ar trebui să-I cerem să fie de acord cu voința noastră, ci să căutăm să pătrundem și să împlinim scopul Său. Dorințele și interesele noastre ar trebui să se piardă în voința Sa. Aceste experiențe care ne pun la probă credința sunt spre binele nostru. Prin ele se descoperă dacă credința noastră este dreaptă și sinceră, sprijinindu-se numai pe Cuvântul lui Dumnezeu sau dacă, depinzând de împrejurări, este nesigură și schimbătoare. Credința este întărită prin exercițiu. Trebuie să lăsăm răbdarea să-și facă lucrarea sa desăvârșită, amintindu-ne că există în Scripturi făgăduințe prețioase pentru aceia care Îl așteaptă pe Domnul. – *Divina vindecare*, p. 230, 231.

Am văzut că slujitorii lui Dumnezeu și biserica s-au descurajat prea ușor. După ce I-au cerut Tatălui lor din ceruri lucrurile de care au crezut că au nevoie, pentru că ele nu au venit imediat, credința lor a șovăit, și-au pierdut curajul și simțămintele de murmurare au pus stăpânire pe ei. Am văzut că faptul acesta nu I-a plăcut lui Dumnezeu.

Fiecare sfânt care vine la Dumnezeu cu toată inima, cu credință și Îi adresează cereri sincere va primi răspuns la rugăciunile lui.

Dacă ei nu văd, sau nu simt, un răspuns imediat la rugăciunile lor, credința lor nu trebuie să renunțe la făgăduințele lui Dumnezeu. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Dumnezeu. Bazați-vă pe făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”. Dumnezeu este prea înțelept ca să greșească și prea bun ca să rețină vreun lucru bun de la sfinții Săi care trăiesc o viață corectă. Omul este supus greșelii și, deși cererile lui vin dintr-o inimă sinceră, nu cere întotdeauna lucruri care sunt bune pentru el sau care Îi vor da slavă lui Dumnezeu. Când se întâmplă așa, Tatăl nostru cel bun și înțelept va auzi rugăciunile noastre și va răspunde uneori imediat, dar ne va da lucrurile care sunt cele mai bune pentru noi și care sunt spre slava Sa.

Dacă ar putea să vadă planul Său, copiii lui Dumnezeu ar ști că lucrurile pe care li le dă El sunt acele lucruri care vor fi pentru binele lor cel mai mare. Deși ei ar putea să nu [108] primească întocmai lucrurile pe care le-au așteptat sau le-au cerut, totuși rugăciunile lor vor fi ascultate. Nu le va fi dat nimic dăunător; în locul unui lucru pe care l-au cerut, dar care nu ar fi fost bun pentru ei, ci le-ar fi făcut rău, le va fi dată binecuvântarea de care au nevoie cel mai mult.

Am văzut că, dacă nu simțim imediat un răspuns la rugăciunile noastre, trebuie să rămânem neclintiți în credință și să nu lăsăm îndoiala să pătrundă în inima noastră, pentru că ea ne va despărți de Dumnezeu. Dacă credința noastră este șovăitoare, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică, iar binecuvântarea va veni peste noi ca o ploaie atunci când vom avea cea mai mare nevoie de ea.

Când slujitorii lui Dumnezeu se roagă pentru Duhul și binecuvântarea Sa, acestea vin uneori imediat, dar nu sunt dăruite întotdeauna chiar atunci. În aceste situații, să nu vă clătinați! Credința voastră să se bazeze cu putere pe făgăduința că lucrurile cerute vor veni. Încredeți-vă pe deplin în Dumnezeu, iar binecuvântarea va veni adesea când aveți cea mai mare nevoie de ea, iar când le vorbiți celor necredincioși despre adevăr, veți primi ajutor de la Dumnezeu pe neașteptate și veți fi în stare să prezentați cuvântul cu claritate și cu putere.

Mi-a fost arătat că noi suntem asemenea copiilor care cer o binecuvântare de la părinții lor pământești, care îi iubesc. Ei cer un lucru despre care părintele știe că le va face rău, dar în locul aceluia lucru

pe care copiii l-au dorit, el le dă lucruri care vor fi bune și sănătoase pentru ei. Am văzut că fiecare rugăciune adresată cu credință și dintr-o inimă sinceră va fi auzită de Dumnezeu și va primi răspuns, iar cel care s-a rugat va avea binecuvântarea atunci când va fi cea mai mare nevoie de ea, iar binecuvântarea va întrece adesea așteptările lui. Nicio rugăciune rostită de un sfânt adevărat nu se pierde, dacă vine dintr-o inimă sinceră, cu credință. – *Spiritual Gifts*, cartea 4b, p. 7-9.

După ce rugăciunea a fost făcută, dacă răspunsul nu este înțeles imediat, nu obosi să aștepti și nu deveni nestatornic. Nu te îndoii. Prinde-te de făgăduința: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta”. Ca și văduva stăruitoare, susține-ți cazul, urmărindu-ți ferm scopul. Este lucrul pe care îl ceri foarte important pentru tine? Hotărât că este. Atunci nu te îndoii, deoarece credința ta poate fi încercată. Dacă lucrul pe care îl dorești are valoare, atunci merită un efort puternic și serios. Tu ai făgăduința, așadar, veghează și roagă-te. Fii statornic și rugăciunea va primi răspuns, pentru că nu este, oare, Dumnezeu Acela care a făgăduit? Dacă te costă ceva [109] spre a-l obține, îl vei prețui mai mult după ce îl vei primi. Ți se spune clar că, dacă te îndoiești, nu te poți aștepta să primești ceva de la Domnul. Aici este adresat avertismentul de a nu obosi, ci de a te întemeia ferm pe făgăduință. Dacă ceri, El îți va da cu mână largă și fără mustrare. – *Mărturii*, vol. 2, p. 131.

„Cereți și veți primi”. Asigurarea este vastă și nelimitată, iar Acela care a făcut făgăduința este credincios. Uneori, noi șovăim în credință, pentru că Înțelepciunea Infinită nu se potrivește gândirii noastre. Dacă, din vreun motiv oarecare, nu primim întocmai lucrurile pe care le cerem și atunci când le cerem, trebuie să continuăm să credem că Domnul ne ascultă și că El ne va da acele lucruri care sunt cele mai bune pentru noi. Slava Sa însăși este un motiv suficient pentru a nu ne da lucrurile pe care le cerem și pentru a răspunde la rugăciunile noastre într-o modalitate pe care nu am așteptat-o. Noi trebuie să ne prindem de făgăduință, deoarece timpul răspunsului va veni și vom primi binecuvântările de care avem cea mai mare nevoie. – *Signs of the Times*, 21 august 1884.

Dumnezeu nu răspunde întotdeauna așa cum ne așteptăm, dar răspunde întotdeauna spre binele nostru. – Prin urmare, cereți și vi se va da. Cereți umilință, înțelepciune, curaj și o creștere în credință.

Pentru fiecare rugăciune sinceră, va exista un răspuns. S-ar putea să nu vină exact când ați dori, sau la momentul pe care-l așteptați, dar va veni în forma și la momentul care va împlini cel mai bine nevoile voastre. Rugăciunile pe care le înălțați în singurătate, în oboseală și în încercări, nu vor primi întotdeauna răspuns de la Dumnezeu în conformitate cu așteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. – *Solii pentru tineret*, p. 250.

Când te-ai rugat în necazul tău, cerând pace de la Hristos, un nor de întuneric a părut că se așterne peste mintea ta. Pacea și liniștea nu au venit așa cum te-ai așteptat. Uneori, credința ta a părut că este încercată până la extrem. Când ai privit înapoi la viața ta din trecut, ai văzut tristețe și dezamăgire, iar când ai privit în viitor, totul a fost nesigur. Mâna divină te-a condus într-o modalitate minunată, ca să te aducă la cruce și să te învețe că Dumnezeu este cu adevărat un Dumnezeu care îi răsplătește pe aceia care Îl caută cu perseverență. Aceia care cer după voia lui Dumnezeu vor primi. Aceia care caută cu credință vor găsi. Experiența câștigată în [110] cuptorul încercării și al necazului valorează mai mult decât toată durerea și disconfortul care au însoțit-o.

Rugăciunile pe care le-ai înălțat în singurătatea ta, când te simțeai încercat și trudit, nu au primit întotdeauna răspuns de la Dumnezeu în conformitate cu așteptările tale, dar întotdeauna spre binele tău. Tu nu ai avut concepții clare și corecte cu privire la frații tăi, nici nu te-ai văzut pe tine însuși într-o lumină corectă. Totuși, în providența Sa, Dumnezeu a lucrat spre a răspunde rugăciunilor pe care le-ai înălțat în necazul tău, într-o modalitate care te-a salvat și a dat slavă Numelui Său. Pentru că nu te-ai cunoscut pe tine însuși, nu ai cerut lucrurile care erau cele mai bune pentru tine. Dumnezeu a ascultat rugăciunile tale sincere, dar binecuvântarea pe care ți-a dat-o a fost foarte diferită de așteptările tale. În providența Sa, Dumnezeu a plănuit să te aducă într-o legătură mai apropiată cu biserica Sa, ca să ajungi să te încrezi mai puțin în tine însuși și să te încrezi mai mult în aceia pe care El îi conduce în vederea înaintării lucrării Sale.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune sinceră. – *Mărturii*, vol. 3, p. 415, 416.

Dumnezeu răspunde la rugăciune la timpul rânduit de El. – Pe întregul parcurs al căsătoriei lui, Zaharia se rugase pentru un fiu. Acum, el și soția lui erau bătrâni și, chiar dacă rugăciunea lor

rămăsese fără răspuns, ei nu au murmurat. Dumnezeu nu uitase, ci avusese timpul rânduit de El pentru a răspunde acestei rugăciuni, iar când situația părea fără speranță, Zaharia a primit răspunsul. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 5, p. 1114.

De ce răspunsurile la rugăciune ar putea să fie amânate. – Dumnezeu nu răspunde întotdeauna de prima dată când ne rugăm, pentru că, dacă ar face așa, noi am putea crede că avem dreptul să primim toate binecuvântările și favorurile pe care le-a revărsat asupra noastră. În loc să ne cercetăm inima pentru a vedea dacă nu trim vreun rău, dacă ne îngăduim vreun păcat, noi am ajunge să fim neglijenți și nu am reuși să ne dăm seama de dependența noastră de El și de nevoia noastră de a primi ajutorul Său. – *Review and Herald*, 9 iunie 1891.

În Scripturi se află făgăduințe prețioase pentru aceia care așteaptă ajutorul Domnului. Cu toții dorim un răspuns imediat la rugăciunile noastre și, dacă ele nu primesc un răspuns imediat, suntem ispitiți să ne descurajăm. [111] Așadar, experiența m-a învățat că aceasta este o greșeală mare. Amânarea răspunsului este pentru binele nostru deosebit. Noi avem ocazia de a vedea dacă credința noastră este adevărată și sinceră sau schimbătoare ca valurile mării. Trebuie să ne legăm pe altar cu funiile puternice ale credinței și dragostei și să lăsăm răbdarea să-și îndeplinească lucrarea ei desăvârșită. Credința se întărește printr-o exercitare continuă. Așteptarea aceasta nu înseamnă că, dacă Îi cerem Domnului vindecarea, noi nu avem nimic de făcut. Dimpotrivă, noi trebuie să folosim cât mai bine mijloacele pe care Domnul, în bunătatea Sa, le-a pus la dispoziție pentru împlinirea nevoilor noastre. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 380, 381.

Continuați să vă rugați, chiar dacă răspunsul nu vine. – Uneori, răspunsurile la rugăciunile noastre vin imediat. Alteori, trebuie să așteptăm cu răbdare și să continuăm să cerem stăruitor lucrurile de care avem nevoie, asemenea aceluia om din pildă care a cerut pâine cu insistență. „Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice...” etc. Învățătura aceasta înseamnă mai mult decât putem să ne imaginăm. Noi trebuie să continuăm să cerem, chiar dacă nu vedem răspunsul imediat la rugăciunile noastre. „De aceea și Eu vă spun: Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Luca 11,9,10).

Avem nevoie de har, avem nevoie de iluminarea divină, pentru ca, prin ajutorul Duhului, să știm cum să cerem lucrurile de care avem nevoie. Dacă vor fi inspirate de îndemnul Domnului, cererile noastre vor primi răspuns. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 380.

Răspunsuri amânate pentru a da pe față egoismul nostru. – Aceia care l-a binecuvântat pe slujbașul împărătesc din Capernaum vrea tot așa de mult să ne binecuvânteze și pe noi. Dar, la fel ca tatăl îndurerat, noi Îl căutăm pe Mântuitorul de multe ori, din dorința de a câștiga bunuri pământești. Noi avem încredere în iubirea Lui numai când ni se împlinesc cererile. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem și întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă și cât de mult avem nevoie de harul Lui. El vrea să renunțăm la egoismul [112] care ne determină să-L căutăm. Când mărturisim starea noastră rea și lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui.

Slujbașul împărătesc voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă, dar el a trebuit să primească asigurarea lui Isus că rugăciunea lui era ascultată și binecuvântarea era dată. Noi trebuie să învățăm același lucru. Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduințele Lui. Când venim la El în credință, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem în același timp că le primim și să-I mulțumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, fiind siguri că binecuvântarea se va da, atunci când vom avea mai mare nevoie de ea. Când am învățat să facem lucrul acesta, vom ști că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult”, „potrivit cu bogăția slavei Sale” și „după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 3,20.16; 1,19). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 200.

Rugăciunile la care aparent nu primim răspuns ar putea să fie printre binecuvântările noastre cele mai mari. – În grija Sa iubitoare și în interesul arătat față de noi, adesea, Cel care ne înțelege mai bine decât ne înțelegem noi înșine refuză să ne lase să căutăm în mod egoist satisfacerea propriei ambiții. El nu ne permite să trecem pe lângă îndatoririle comune, dar sfinte, care se află chiar lângă noi. Adesea, aceste îndatoriri reprezintă tocmai pregătirea esențială pentru o lucrare mai înaltă. Deseori, planurile noastre dau greș numai pentru a avea succes acelea pe care le are Dumnezeu pentru noi.

Nu suntem niciodată chemați să facem cu adevărat un sacrificiu pentru Dumnezeu. El ne cere să-I cedăm multe lucruri, dar dacă facem așa, nu renunțăm decât la ceva ce ne împiedică în calea noastră spre cer. Chiar și când ni se cere să renunțăm la acele lucruri care sunt bune în ele însele, putem fi siguri că Dumnezeu ne pregătește un bine și mai mare.

În viața viitoare, tainele care aici ne-au necăjit și dezamăgit ni se vor desluși. Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate și așteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari.

Trebuie să privim fiecare îndatorire ca fiind sfântă, oricât de umilă ar fi, pentru că ea este o parte din slujirea adusă lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie: „Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine. Învață-mă cum să fac o lucrare mai bună. [113] Dă-mi energie și voieșie. Ajută-mă să aduc în slujirea mea spiritul iubitor cu care a slujit Mântuitorul”. – *Divina vindecare*, p. 473, 474.

Uneori, Dumnezeu nu ne dă lucrurile pe care le cerem, deoarece are ceva mai bun pentru noi. – Când venim la El, trebuie să ne rugăm să fim făcuți în stare să împlinim scopul Său și să cerem ca dorințele și interesele noastre să poată fi pierdute în ale Lui. Trebuie să recunoaștem că acceptăm voința Sa, nu să ne rugăm ca El să fie de acord cu voința noastră. Este mai bine pentru noi că Dumnezeu nu răspunde întotdeauna la rugăciunile noastre exact când dorim și în modalitatea pe care o dorim noi. El va face pentru noi mai mult și mai bine decât să îplinească toate dorințele noastre, pentru că înțelepciunea noastră nu este bună. – *Mărturii*, vol. 4, p. 148.

Rugăciunea care vine dintr-o inimă stăruitoare și credincioasă este cea rugăciune eficientă și fierbinte, care valorează mult. Dumnezeu nu răspunde totdeauna la rugăciuni așa cum așteptăm, pentru că noi nu putem cere lucruri care ar fi spre cel mai mare bine al nostru, dar, în iubirea și înțelepciunea Lui nemărginită, El ne va da acele lucruri de care noi avem cea mai mare nevoie. – *Mărturii*, vol. 4, p. 531.

Noi trebuie să conlucrăm cu Dumnezeu în răspunsul la rugăciunile noastre. – În Cuvântul lui Dumnezeu sunt reprezentate două tabere opuse, care influențează și conduc acțiunile omenești din lumea noastră. Aceste tabere lucrează cu fiecare faptură omenească. Aceia

care se află sub conducerea lui Dumnezeu și sunt influențați de îngerii Săi vor fi în stare să vadă lucrările viclene ale puterilor nevăzute ale întinericului. Aceia care doresc să fie în armonie cu slujitorii cerești vor fi foarte serioși în împlinirea voinței lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să acorde niciun loc lui Satana și îngerilor lui.

Dacă nu veghem fără încetare, vom fi biruiți de vrăjmașul. Deși tuturor ne-a fost făcută o descoperire solemnă a voinței lui Dumnezeu cu privire la noi, totuși cunoașterea voinței Sale nu înlătură nevoia de a-I adresa cereri stăruitoare pentru ajutor și de a căuta sârguincios să conlucrăm cu El în răspunsul la rugăciunile înălțate. El Își îndeplinește scopurile prin intermediul uneltelor omenești. – *Comentariul Biblic AZS*, vol. 6, p. 1119. [114]

Rugăciunile făcute cu jumătate de inimă nu vor aduce răspunsuri. – Dumnezeu va fi totul pentru noi, dacă Îi vom îngădui să fie. Rugăciunile noastre apatice, rostite cu jumătate de inimă, nu ne vor aduce rezultate din ceruri. Oh, trebuie să stăruim în rugăciune! Să cerem cu credință, să așteptăm cu credință, să primim cu credință, să ne bucurăm în nădejde, pentru că oricine caută găsește. Fiți serioși în privința aceasta. Căutați-L pe Dumnezeu cu toată inima. Oamenii își pun tot sufletul și seriozitatea în lucrurile trecătoare pe care vor să le realizeze, până când eforturile lor sunt încununate de succes. Învățați cu toată seriozitatea îndeletnicirea de a căuta binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit și, printr-un efort perseverent și hotărât, veți avea lumina Sa, adevărul Său și harul Său îmbelșugat.

Strigați după Dumnezeu cu sinceritate și cu foame a sufletului. Luptați cu solii cerești până când veți avea biruința. Puneți-vă toată făptura în mâinile Domnului: trup, suflet și spirit și hotărâți-vă să fiți slujitorii Săi iubitori și consacrați, conduși de voința și gândirea Sa și pătrunși de Duhul Său.

Spuneți-I lui Isus dorințele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveți o conversație lungă cu Dumnezeu sau să-I țineți o predică, dar spuneți-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri!”. Pentru asemenea suflete există speranță. Ele vor căuta, vor cere, vor bate și vor găsi. Când Domnul Isus va ridica povara păcatului care zdrobește sufletul vostru, veți trăi experiența binecuvântării păcii lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 131.

Rugăciunea pentru iertare primește întotdeauna un răspuns imediat. – În unele cazuri de vindecare, Isus n-a dat îndată binecuvântarea cerută. Totuși, în cazuri de lepră, când I se cerea ajutorul, cererea era ascultată de îndată. Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciune poate să întârzie sau este posibil ca Dumnezeu să ne dea altceva decât lucrul pe care îl cerem, dar nu așa se întâmplă când cerem să fim scăpați de păcat. Dorința Lui este tocmai să ne curățească de păcat, să facă din noi copii ai Lui și să ne dea putere pentru a trăi o viață sfântă. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Gal. 1,4). „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva [115] după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5,14.15). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

Hristos prezintă rugăciunile noastre înaintea Tatălui, ca și când ar fi cererile Sale. – Îndată ce se apropie de tronul harului, orice copil al lui Dumnezeu ajunge să fie clientul marelui Avocat. La cea dintâi rostire a părerii lui de rău și a cererii lui de iertare, Hristos preia cazul lui ca fiind al Său, prezentând rugămintea înaintea Tatălui, ca și când ar fi cererea Sa. – *Mărturii*, vol. 6, p. 364.

Mulțumiți și lăudați pe Dumnezeu pentru rugăciunile ascultate. – În capitolul al doilea din 1 Samuel este redată rugăciunea unei femei consacrate, care Îi slujea lui Dumnezeu și Îl slăvea. Ea se ruga: „Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înălțată de Domnul; mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei, căci mă bucur de ajutorul Tău. Nimeni nu este sfânt ca Domnul; nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru”. Jertfa de mulțumire a Anei pentru răspunsul primit la rugăciunea ei este o lecție pentru aceia care primesc astăzi răspunsuri la cererile lor. Oare neglijăm noi să-I adresăm laude și mulțumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa iubitoare?

David declară: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea”. Bunătatea manifestată de Dumnezeu prin faptul că ascultă rugăciunile noastre și răspunde ne face să avem obligația serioasă de a ne exprima recunoștința pentru favorurile pe

RUGĂCIUNEA

care ni le oferă. Ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu mai mult decât o facem. Binecuvântările primite ca răspuns la rugăciune trebuie să fie recunoscute cu promptitudine. Raportul lor trebuie să fie scris în jurnalul nostru, pentru ca, atunci când luăm cartea în mână, să ne aducem aminte de bunătatea Domnului și să lăudăm numele Său sfânt”. – *Review and Herald*, 7 mai 1908.

RUGĂCIUNEA ȘI ÎNVIORAREA SPIRITUALĂ

Înviorarea va veni numai ca răspuns la rugăciune. – Cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o înviorare a adevăratei evlavii în rândurile noastre. Trebuie să depunem un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu este doritor să reverse binecuvântarea Sa asupra noastră, ci pentru că noi suntem nepregătiți să o primim. Tatăl nostru ceresc este mai doritor să le dea Duhul Său cel Sfânt celor ce Îl cer, decât sunt părinții pământești doritori să le dea daruri bune copiilor lor. Cu toate acestea, lucrarea noastră este aceea de a ne mărturisi păcatul, de a ne umili, de a ne pocăi și de a ne ruga stăruitor, îndeplinind astfel condițiile pe care le-a pus Dumnezeu când a făgăduit că ne va da binecuvântarea Sa. Învierea spirituală trebuie să fie așteptată numai ca răspuns la rugăciune. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 121.

În zilele noastre este nevoie de o înviorare a acelei religii trăite din toată inima, așa cum a fost aceea pe care au experimentat-o israeliții din vechime. Asemenea lor, trebuie să aducem roade vrednice de pocăință, să renunțăm la păcatele noastre, să curățim templul întinat al inimii, pentru ca Domnul Isus să poată domni în el. Este nevoie de rugăciune – de o rugăciune stăruitoare și bi-ruitoare. Mântuitorul nostru a lăsat făgăduințe prețioase pentru cei ce se roagă și sunt pocăiți cu adevărat. Astfel de oameni nu vor căuta fața Sa în zadar. [117] De asemenea, prin exemplul propriu, El ne-a învățat despre necesitatea rugăciunii. El Însuși, ca Maiestate a cerului, a petrecut întreaga noapte în comuniune cu Tatăl Său. Dacă Răscumpărătorul lumii nu S-a considerat prea neprihănit, prea înțelept, prea sfânt pentru a mai căuta ajutor de la Dumnezeu, atunci noi, muritori supuși greșelii, avem o nevoie absolută de ajutorul divin. În pocăință și cu credință, fiecare creștin adevărat va merge adesea la „scaunul harului, ca să capete îndurare și să găsească

har și să fie ajutat în vreme de nevoie”. – *Signs of the Times*, 26 ianuarie 1882.

Rugăciunea ne aduce în legătură cu Dumnezeu. – Dacă venim la Dumnezeu, simțindu-ne dependenți și neajutorați, așa cum într-adevăr suntem, și dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilință și cu încredere, Cel a cărui cunoștință este fără margini, care vede toată creațiunea Sa și conduce totul prin voința și Cuvântul Său, poate și va asculta strigătele noastre și va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduși în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că fața Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă și dragoste, și totuși este așa. Poate că nu simțim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă și înțelegere. – *Calea către Hristos*, p. 97.

Rugăciunile noastre se înalță la cer udate cu sângele curățitor al lui Hristos. – Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirile pline de căință ale păcatului se înalță de la credincioșii cei adevărați până la Sanctuarul ceresc, asemenea unei jertfe de tămâie. Totuși, pentru că vin de la făpturi omenești căzute, ele sunt așa de întinate, încât, dacă nu ar fi curățite de sângele lui Hristos, nu ar putea să aibă niciodată valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalță într-o stare de curăție deplină și, dacă nu ar fi Mijlocitorul care Se află la dreapta lui Dumnezeu, ca să le curățească prin neprihănirea Sa și să le prezinte, nu ar fi bine primite de Dumnezeu. Toate jertfele de tămâie care se înalță din sanctuarele pământești trebuie să fie udate cu stropii curățitorii ai sângelui lui Hristos. El ține înaintea Tatălui Său cădelnița cu meritele Sale, în care nu există nicio urmă de degradare pământească. El adună în cădelnița aceasta rugăciunile, laudele și [118] mărturisirile poporului Său și, alături de ele, pune propria neprihănire desăvârșită. Apoi, înmiresmată de meritele ispășirii lui Hristos, tămâia ajunge înaintea lui Dumnezeu fiind sfântă și întru totul vrednică de primit. După aceea, sunt trimise înapoi răspunsuri pline de har. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 344.

În rugăciune simțim prezența lui Isus. – Dacă Îl păstrăm pe Domnul în atenția noastră, îngăduind inimii noastre să-și exprime mulțumirea și laudele la adresa Lui, viața noastră religioasă își va păstra o stare de învioreare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, ca și când am vorbi cu un prieten.

El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea, vom trăi un simțământ fericit al prezenței Domnului Isus. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 129.

Duhul Sfânt a venit în Ziua Cincizecimii ca răspuns la rugăciune.

– Asupra ucenicilor care așteptau și se rugau, Duhul Sfânt a venit cu o asemenea plenitudine, încât a cuprins fiecare inimă. Cel Infinit S-a manifestat cu putere în biserica Sa. Era ca și cum această putere fusese zăvorâtă de veacuri, iar acum, Cerul se bucura de faptul că putea să reverse asupra bisericii bogățiile harului Duhului Sfânt. Sub influența Duhului Sfânt, cuvintele de pocăință și mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și profeții. Cerul întreg s-a coborât să privească și să adore înțelepciunea fără egal și de necuprins a iubirii. Cuprinși de uimire, apostolii au exclamat: „Iată, aceasta este dragostea”. Ei au ajuns să fie conștienți de darul care le-a fost dat. Care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascuțită cu putere și scăldată în fulgerele cerului, și-a croit drum prin necredință. Mii au fost convertiți într-o zi. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 38.

Ar trebui să ne rugăm pentru Duhul Sfânt așa cum s-au rugat ucenicii la Cincizecime. – Inima trebuie să fie golită și curățită de orice întinare, pentru ca Duhul Sfânt să locuiască în ea. Cu ocazia Cincizecimii, primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt, [119] mărturisindu-și păcatele și renunțând la ele, rugându-se și consacrandu-se lui Dumnezeu. Aceeași lucrare este necesară acum, dar într-o măsură mai mare...

Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine, nu vom recunoaște manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Este posibil ca aceasta să vină în inima tuturor celor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nici nu o vom primi...

Harul divin este necesar la început, harul divin este necesar la fiecare pas al înaintării și numai harul divin este în stare să desăvârșească lucrarea. Nu există niciun moment în care ne putem relaxa într-o atitudine neglijentă. Să nu uităm niciodată avertizările lui Hristos: „Vegheați în rugăciune”, „Vegheați ... și rugați-vă neîncetat”. Legătura cu Dumnezeu în fiecare clipă este esențială pentru progresul nostru. Chiar dacă am avut o măsură a Duhului lui Dumnezeu, totuși trebuie să căutăm fără încetare să primim tot mai mult, prin rugăciune și prin credință. – *Mărturii pentru pastori*, p. 507, 508.

Noi ar trebui să ne rugăm tot așa de stăruitor pentru coborârea Duhului Sfânt, cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei au avut nevoie de Duhul Sfânt în timpul acela, cu atât mai mult avem noi nevoie astăzi.

Fără Duhul și puterea lui Dumnezeu, ar fi zadarnic să lucrăm pentru a prezenta adevărul. – *Australasian Union Conference Record*, 1 aprilie 1898.

Cereți prin credință împlinirea făgăduinței Duhului Sfânt. – Duhul Sfânt le este dat numai aceluia care caută cu umilință pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea și harul Său. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, iar El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 673.

Rugați-vă pentru ploaia târzie. – Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să deschidă izvoarele apei vieții. Fiecare trebuie să primească apa vie pentru el însuși. Acum, în timpul ploii târzii, să ne rugăm cu inima smerită și cu toată stăruința, pentru ca torențele harului să se poată revărsa peste noi. Să ne rugăm cu ocazia fiecărei adunări, să ne rugăm [120] lui Dumnezeu să dea chiar acum sufletului nostru căldura și umiditatea necesară germinării seminței. În timp ce ne rugăm lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, El va realiza în noi blândețea și smerenia inimii, o dependență conștientă de El pentru a primi ploaia târzie care ne desăvârșește. Dacă vom cere cu credință binecuvântarea, o vom primi, așa cum a făgăduit Dumnezeu. – *Mărturii pentru pastori*, p. 508.

Fiți plini de zel în rugăciune și în puterea Duhului Sfânt. – Avem nevoie de influența înviorătoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. Rugați-vă neîncetat și vegheați, lucrând în armonie cu rugăciunile voastre. Când vă rugați, încredeți-vă în Dumnezeu. Este timpul ploii târzii, când Domnul va da o măsură bogată a Duhului Său. Fiți plin de zel în rugăciune și vegheați în Duhul Sfânt. – *Mărturii pentru pastori*, p. 512.

Satana se teme când poporul lui Dumnezeu se roagă pentru Duhul Sfânt. – Satana nu se teme de nimic așa de mult cum se teme că poporul lui Dumnezeu va elibera calea, îndepărtând orice piedică,

așa încât Domnul să poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici ofilite și asupra unei adunări nepocăite. Dacă Satana și-ar fi împlinit scopul, nu ar fi avut loc niciodată o altă învioreare spirituală, mare sau mică, până la sfârșitul timpului. Totuși noi nu suntem în neștiință cu privire la metodele lui. Noi putem să ne împotrivim puterii lui. Când calea va fi pregătită pentru Duhul lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. Satana nu poate să împiedice o ploaie de binecuvântări care coboară asupra poporului lui Dumnezeu, așa cum nu poate să închidă ferestrele cerului, pentru ca ploaia să nu poată cădea pe pământ. Oamenii răi și diavolii nu sunt în stare să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să îndepărteze prezența Sa din adunările celor ce alcătuiesc poporul Său, dacă ei își mărturisesc păcatele și le înlătură cu o inimă supusă și smerită și dacă ei cer cu credință împlinirea făgăduințelor Sale. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 124.

Duhul însoțește fiecare rugăciune sinceră. – Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. El va curăți inima și va înnoi mintea, [121] dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. El ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul și asemenea rugăciuni sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet îl caută pe Dumnezeu, se dă pe față lucrarea Duhului, iar Dumnezeu Se descoperă aceluia suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El așteaptă să-i primească și să facă din ei fiii și fiicele Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 189.

Rugăciunea lipsită de o activitate stăruitoare pentru ceilalți conduce la formalism. – Dumnezeu nu dorește ca vreunul dintre noi să se facă pustnic sau călugăr și să se retragă din lume pentru a face numai rugăciuni. Viața noastră trebuie să se asemene vieții Domnului Hristos atât când era pe munte în rugăciune, cât și după aceea, când era în mijlocul mulțimii. Cel care doar se roagă, nefăcând nimic altceva, în curând va înceta și să se roage sau rugăciunile lui vor ajunge să fie o simplă formalitate. Când oamenii se retrag din viața socială, departe de sfera îndatoririlor creștine și de purtarea crucii, când încetează să lucreze cu zel pentru Domnul care a lucrat cu zel pentru ei, ajung să nu mai aibă pentru ce să se roage și pierd simțământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin individualiste și egoiste.

Ei nu se pot ruga pentru nevoile omenirii sau pentru înălțarea și edificarea Împărăției lui Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare. – *Calea către Hristos*, p. 101.

Progresul spiritual depinde de rugăciune. – Dacă vrem să progresăm în viața spirituală, trebuie să ne rugăm mai mult. Cât de mult ne rugam când solia adevărului a fost vestită pentru prima dată! Cât de des vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în livadă sau în dumbravă! Adesea am petrecut ore întregi în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei împreună, cerând împlinirea făgăduinței. Adesea, suspinul plânsului era auzit, iar apoi, vocea mulțumirii și a cântecului de laudă. Acum, ziua Domnului este mai aproape decât atunci când am crezut prima dată și de aceea, trebuie să fim mai doritori, mai zeloși și mai fierbinți decât în acele zile de început. Primejdiile sunt mult mai mari acum decât atunci. – *Mărturii*, vol. 5, p. 161, 162.

OAMENI AI RUGĂCIUNII

ENOH

Rugăciunea a fost respirația sufletului său. – Printr-o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Fața lui radia de o lumină sfântă, aceeași lumină care a strălucit pe chipul Domnului Isus. După ce revenea din aceste perioade de comuniune divină, chiar și cei nereligioși vedeau cu uimire amprenta Cerului pe chipul lui.

Odată cu trecerea secolelor, credința lui a devenit tot mai puternică și iubirea lui tot mai arzătoare. Pentru Enoh, rugăciunea era ca o respirație a sufletului. El trăia în atmosfera cerului. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 52.

Chinuit de creșterea stricăciunii celor nelegiuți și temându-se ca nu cumva necredința lor să slăbească respectul lui față de Dumnezeu, Enoh a evitat legătura continuă cu ei și a petrecut mai mult timp în singurătate, consacându-se meditației și rugăciunii. Astfel, el zăbovea înaintea Domnului, căutând o cunoaștere mai clară a voii Sale, ca să o poată împlini. Pentru el, rugăciunea era respirația sufletului. El trăia chiar în atmosfera cerului. – *Patriarhi și profeți*, p. 85. [123]

Enoh a umblat cu Dumnezeu prin rugăciune. – Aș dori să întipăresc în mintea celor care lucrează pentru Dumnezeu marea nevoie a rugăciunii continue și stăruitoare. Ei nu pot să stea pe genunchi fără încetare, dar pot să își înalțe inima spre Dumnezeu. Aceasta a fost modalitatea în care Enoh a umblat cu Dumnezeu. – *Review and Herald*, 10 noiembrie 1885.

În timp ce suntem angajați în lucrarea noastră zilnică, ar trebui să ne înălțăm sufletul către Cer, în rugăciune. Aceste cereri tăcute se

vor înălța ca fumul de tămâie înaintea tronului harului, iar dușmanul va fi pus în încurcătură. Creștinul a cărui inimă este îndreptată în felul acesta spre Dumnezeu nu poate să fie biruit. Niciun lucru rău nu poate să-i distrugă pacea. Toate făgăduințele din Cuvântul lui Dumnezeu, toată puterea harului divin, toate resursele lui Iehova sunt promise pentru asigurarea eliberării lui. Astfel s-a întâmplat când Enoh a umblat cu Dumnezeu. Dumnezeu a fost cu el, un ajutor prezent în vreme de nevoie. – *Solii pentru tineret*, p. 249.

Oamenii îl căutau pe Enoh pentru rugăciune. – Enoh a ajuns un predicator al neprihănirii, făcându-le cunoscut oamenilor ce îi descoperise Dumnezeu. Aceia care se temeau de Domnul îl căutau pe acest om sfânt pentru ca el să le împărtășească învățăturile și rugăciunile lui. – *Patriarhi și profeti*, p. 86.

Cu cât activitatea lui Enoh era mai intensă, cu atât rugăciunile lui erau mai fierbinți. – Enoh a menținut cu stăruință comuniunea cu Dumnezeu, în mijlocul unei vieți de muncă activă. Cu cât activitatea lui era mai intensă și mai presantă, cu atât rugăciunile lui erau mai constante și mai fierbinți. La anumite intervale, el continua să se retragă din societate. După ce rămânea un timp între oameni, în mijlocul societății, lucrând în favoarea lor prin sfat și exemplu, el se retrăgea pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind și însetând după cunoștința divină pe care numai Dumnezeu o poate da. – *Patriarhi și profeti*, p. 86, 87.

AVRAAM

Rugăciunea zilnică să se înalțe către Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. – Viața lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o viață de rugăciune. Oriunde își așeza cortul, aproape de el era construit și un altar [124] pe care se aduceau jertfele de dimineața și de seara. Când își muta cortul, altarul rămânea. Iar canaanitul nomad, când ajungea la altarul acela, știa cine fusese acolo. După ce își întindea cortul, repara altarul și se închina Dumnezeului celui viu.

Tot la fel, căminele creștinilor ar trebui să fie niște lumini în lume. Din ele, dimineața și seara ar trebui să se înalțe rugăciuni către Dumnezeu, ca o mireasmă plăcută. Îndurările și binecuvântările Sale vor coborî asupra celor plecați în rugăciune, ca roua de dimineață.

Taților și mamelor, în fiecare dimineață și în fiecare seară, adunați-vă copiii în jurul vostru și, în cerere umilă, înălțați-vă inima către Dumnezeu, după ajutor. Cei scumpi ai voștri sunt expuși ispitei. Hărțuieli zilnice tulbură calea celor tineri și a celor bătrâni. Aceia care doresc să ducă o viață plină de răbdare, iubire și voie bună trebuie să se roage. Numai primind ajutor neîntreput de la Dumnezeu, putem obține biruință asupra eului.

În fiecare dimineață, voi și copiii voștri, consacrați-vă lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Nu faceți socoteli pentru luni și ani. Nu vă aparțin. Vouă vi se dă o zi scurtă. Lucrați în cursul orelor ei pentru Domnul, ca și cum aceasta ar fi ultima voastră zi pe pământ. Puneți toate planurile voastre în fața lui Dumnezeu pentru a fi aduse la îndeplinire sau părăsite, așa cum vă va arăta providența Lui. Primiți planurile Lui în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea lor cere părăsirea celor mai dragi proiecte ale voastre. În felul acesta, viața va fi modelată tot mai mult după exemplul divin și „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,7). – *Mărturii*, vol. 7, p. 44.

Avraam s-a rugat cu credință, în ciuda situațiilor dificile. – Avraam nu a putut să explice felul în care îl călăuzea Providența, el nu ajunsese la împlinirea așteptărilor lui, dar și-a păstrat statornic încrederea în făgăduința aceasta: „Te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare”. El s-a rugat stăruitor, gândindu-se cum să apere viața oamenilor și a turmelor sale, dar nu a îngăduit ca situațiile în care s-a aflat să-i zguduie credința în cuvântul lui Dumnezeu”. – *Conflict and Courage*, p. 45.

Avraam s-a rugat lui Dumnezeu cu încrederea cu care se roagă un copil când îi cere ceva tatălui său. – Doi dintre solii cerului au plecat, [125] lăsându-l pe Avraam singur cu Acela pe care Îl cunoștea acum ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Omul credinței a mijlocit în favoarea locuitorilor Sodomei. Cândva îi salvase cu sabia sa, acum, el se străduia să-i salveze prin rugăciune. Lot și familia lui locuiau încă acolo, iar iubirea neegoistă care îl determinase pe Avraam să-i scape de elamiți căuta acum să-i salveze, dacă era voia lui Dumnezeu, de furtuna judecății divine.

Cu profund respect și cu umilință, el și-a început mijlocirea: „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât praf și cenușă”. Nu era nicio încredere în sine, nicio mândrie cu propria

neprihănire. El nu a cerut vreo favoare pe temeiul ascultării sale sau al sacrificiilor pe care le-a făcut supunându-se voii lui Dumnezeu. Fiind el însuși păcătos, a mijlocit în favoarea păcătoșilor. Un astfel de spirit vor da pe față cei care se vor apropia de Dumnezeu. Totuși Avraam a dat pe față o încredere ca a unui copil care se roagă unui tată iubitor. El s-a apropiat de solul ceresc și I-a prezentat cererea sa cu căldură.

Iubirea față de sufletele pieritoare a inspirat rugăciunea lui Avraam. Cu toate că îi era scârbă de păcatele acelei cetăți corupte, el dorea ca păcătoșii să poată fi salvați. Profundul său interes pentru Sodoma ne înfățișează neliniștea pe care ar trebui s-o simțim pentru cei nepocăiți. Noi ar trebui să cultivăm ură față de păcat, dar milă și iubire față de cei păcătoși. – *Patriarhi și profeți*, p. 139, 140.

IACOV

Experiența lui Iacov ne învață importanța rugăciunii biruitoare. – Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Experiența vieții sale este o mărturie cu privire la puterea rugăciunii stăruitoare. Acum trebuie ca noi să învățăm această lecție a rugăciunii biruitoare, a credinței ce nu lasă loc îndoielii. Cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului nu sunt acelea care se obțin prin talent și educație, prin avere sau prin favoarea oamenilor, ci sunt acele biruințe care sunt câștigate în camera de audiență cu Dumnezeu, când credința stăruitoare până la agonie se prinde strâns de brațul cel tare al puterii.

Aceia care nu sunt dispuși să părăsească orice păcat și să caute cu stăruință binecuvântarea lui Dumnezeu nu o vor primi. Dar toți aceia care se vor baza pe [126] făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iacov, și care sunt dispuși să fie tot așa de sinceri și stăruitori cum a fost el vor birui așa cum a biruit el. – *Patriarhi și profeți*, p. 203.

MOISE

Urmați exemplul lui Moise cu privire la rugăciune. – Vorbiți mai puțin. Mult timp prețios este pierdut în discuții care nu aduc nicio lumină. Frații trebuie să postească și să se roage împreună pentru

înțelepciunea pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da cu mână largă. Faceți-I cunoscute lui Dumnezeu necazurile voastre. Spuneți asemenea lui Moise: „Eu nu pot să conduc acest popor dacă prezența Ta nu va fi cu mine”. Apoi, cereți mai mult. Cereți așa cum a cerut Moise: „Arată-mi slava Ta!” (Exod 33,18). Ce este această slavă? Este caracterul lui Dumnezeu. Așa I-a spus Dumnezeu lui Moise. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 417.

Moise a mijlocit cu succes pentru Israel. – Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său fusese abrogat și El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor; și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare”. Poporul Israel, îndeosebi mulțimea peștriță, avea să fie pornit întotdeauna să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Ei urmau să cârtească și împotriva conducătorului lor și să-l necăjească prin necredința și încăpățânarea lor, iar lucrarea de a-i conduce până în Țara Făgăduinței avea să fie grea și chinuitoare pentru suflet. Păcatele îi făcuseră deja să piardă favoarea cerului, iar dreptatea cerea nimicirea lor. De aceea, Domnul a propus nimicirea lor, iar pe Moise să-l facă un neam mare.

„Lasă-Mă și-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu și-a propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe păcătoși să-și urmeze soarta lor, cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi schimbat cu bucurie munca cea grea, povara și sacrificiul, care erau răsplătite cu nerecunoștință și cârtire, pentru o poziție de viață ușoară și de cinste, când Însuși Dumnezeu era Acela care oferea lucrul acesta!

Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci în sensul că o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu și-ar fi cruțat poporul... [127]

În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea lui a dispărut spre a face loc unui interes profund și iubirii față de aceia pentru care, în mâinile lui Dumnezeu, el fusese unealta prin care se făcuse atât de mult. Domnul a ascultat cererile lui și a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său. El

puse la probă credințioșia și iubirea lui pentru acest popor plin de greșeli și nerecunoștință, iar Moise a trecut această încercare cu noblețe. Interesul său pentru poporul Israel nu izvoră dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei națiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credințioșia lui, smerenia inimii sale și integritatea sa și i-a încredințat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a duce poporul Israel în Țara Făgăduinței. – *Patriarhi și profeti*, p. 318, 319.

Moise a continuat să insiste în cererile adresate lui Dumnezeu.

– Moise cunoștea foarte bine perversitatea și orbirea acelor care se aflau sub conducerea lui. El știa dificultățile cu care trebuia să fie confruntat. Totuși Moise învățase că, pentru a o scoate la capăt cu poporul, trebuia să fie ajutat de Dumnezeu. El a cerut o descoperire mai clară a voinței lui Dumnezeu, precum și asigurarea prezenței Sale: „Iată, Tu îmi zici: ‘Du pe poporul acesta!’ Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: ‘Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea Mea’. Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău”.

Răspunsul a fost: „Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă”. Dar Moise nu era satisfăcut. Asupra sufletului său, apăsa un simțământ al urmărilor îngrozitoare, în cazul în care Dumnezeu l-ar fi lăsat pe Israel pradă împietririi și nepocăinței. El nu putea să sufere ca interesele sale să fie despărțite de acelea ale fraților săi și s-a rugat ca favoarea lui Dumnezeu să poată fi redată poporului Său și ca semnele prezenței Sale să continue să călăuzească peregrinările lor: „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? [128] Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?”

Și Domnul a zis: „Voi face și ceea ce-Mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume”. Dar profetul nu a încetat să se roage. Fiecare rugăciune înălțată primise răspuns, dar el înseta după o dovadă mai puternică a bunăvoinței lui Dumnezeu. El adresează acum o cerere pe care nicio ființă omenească nu o făcuse vreodată până atunci. „Arată-mi slava Ta!”

Domnul nu l-a muștrat pentru cererea sa îndrăzneță, ci au fost rostite cuvinte pline de bunătațe: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătața Mea”. Niciun om muritor nu poate privi slava descoperită a lui Dumnezeu și să trăiască, dar Moise a fost asigurat că va vedea din slava divină, atât cât va putea suporta să vadă. El a fost chemat din nou să se urce pe munte, apoi, mâna care a făcut lumea și care mută munții deodată „și-i răstoarnă în mânia Sa” (Iov 9,5) l-a luat pe Moise, această ființă făcută din țărână, acest puternic bărbat al credinței, și l-a așezat într-o crăpătură în stâncă în timp ce slava lui Dumnezeu și toată bunătața Lui au trecut pe dinaintea sa.

Această experiență – mai presus de toate celelalte făgăduințe făcute, în sensul că prezența divină îl va însoți – a fost pentru Moise o asigurare a succesului în lucrarea ce-i stătea înainte și el a socotit-o ca fiind de o valoare infinit mai mare decât toată înțelepciunea Egiptului sau decât orice realizare a sa ca om de stat sau conducător militar. Nicio putere pământescă, nicio iscusință sau pricepere nu pot lua locul prezenței continue a lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 327, 328.

Sub stres, rugăciunea lui Moise a fost aproape o plângere. – Inima lui Moise s-a întristat. El mijlocise ca Israel să nu fie nimicit, chiar dacă urmașii săi ar fi putut astfel ajunge o mare națiune. În iubirea sa pentru ei, el se rugase ca mai bine să fie șters numele său din cartea vieții, „decât să fie lăsați să piară”. Pentru ei riscase totul, iar acum acesta era răspunsul. Toate necazurile lor, chiar și suferințele lor imaginare, le puneau pe seama lui, iar cântirile lor ticăloase îi făceau îndoit de grea povara grijii și a răspunderii sub care se clătina. În necazul său, era ispitit să nu mai aibă încredere nici în Dumnezeu. [129] Rugăciunea lui era aproape o plângere: „Pentru ce măhnești Tu pe robul Tău și pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg? De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei se plâng la mine, zicând: ‘Dă-ne carne să mâncăm!’ Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine”.

Domnul i-a ascultat rugăciunea și i-a spus să cheme șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel – oameni nu doar înaintați în vârstă, ci și cu demnitate, cu judecată sănătoasă și experiență. „Adu-i la cortul întâlnirii”, a zis El, „și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogori și-ți voi vorbi acolo, voi lua din duhul care este

peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur”. – *Patriarhi și profeți*, p. 379, 380.

Moise a mijlocit pentru Israel. – Moise s-a sculat și a intrat în sfântul locaș. Domnul i-a spus: „Îi voi lovi cu ciumă și-i voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mare”. Dar Moise s-a rugat din nou pentru poporul său. Nu se putea învoi ca ei să fie nimiciți, iar el să ajungă un neam mare. Apelând la mila lui Dumnezeu, el a zis: „Să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: ‘Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate’... Iartă deci fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici!”.

Domnul a făgăduit să-l cruțe pe Israel de o nimicire imediată, dar, din cauza necredinței și lașității lor, El nu putea să-Și manifeste puterea de a-i supune pe vrăjmașii lor. De aceea, în îndurarea Lui, le-a poruncit să se înapoieze către Marea Roșie, ca fiind singura cale sigură. – *Patriarhi și profeți*, p. 390, 391.

Rugăciunile lui Moise i-au ferit pe israeliți de judecățile lui Dumnezeu. – Când au privit la bărbatul acesta înaintat mult în vârstă, [130] care în foarte scurtă vreme urma să fie luat de la ei, izraeliții și-au amintit cu toții, cu o nouă și mai adâncă prețuire a iubirii lui părintești, de sfaturile lui înțelepte, de munca lui care nu cunoștea oboseala. De atâtea ori, când păcatele lor atrăgeau cuvenita pedeapsă de la Dumnezeu, rugăciunile lui Moise pentru ca ei să fie cruțați biruiseră! Durerea lor a crescut din cauza remușcărilor. Cu amară căință și-au amintit că stricăciunea lor îl dusesese pe Moise la păcat și din această cauză el trebuia să moară. – *Patriarhi și profeți*, p. 470.

Ultima rugăciune a lui Moise a fost împlinită pe Muntele Schimbării la față. – Înainte de a se fi arătat în jertfa Domnului Hristos, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu nu s-au manifestat niciodată mai izbitor, ca în purtarea Lui cu Moise. Dumnezeu l-a exclus pe Moise din Canaan pentru a da o învățătură care nu trebuie să fie uitată niciodată, și anume că El cere ascultare strictă și că oamenii nu trebuie să-și însușească o cinste care I se cuvine Creatorului lor. El nu a putut să asculte rugăciunea lui Moise de a avea parte de moștenirea lui Israel, dar nu l-a uitat și nu l-a părăsit pe slujitorul Său. Dumnezeu cerului a înțeles durerea încercată de Moise. El notase fiecare faptă de slujire credincioasă în decursul anilor lungi de luptă și încercare. Pe înălțimile muntelui Pisga, Dumnezeu l-a chemat pe

Moise la o moștenire infinit mai măreață decât aceea a Canaanului pământesc.

Pe Muntele Schimbării la față, Moise s-a arătat împreună cu Ilie care fusese proslăvit. Ei au fost trimiși ca purtători de lumină și slavă de la Tatăl către Fiul Său. Astfel a fost împlinită în cele din urmă rugăciunea pe care Moise o făcuse cu atâtea sute de ani mai înainte. El stătea pe „muntele cel bun”, în mijlocul moștenirii poporului său și mărturisea despre Acela care este esența tuturor făgăduințelor lui Israel. Aceasta este ultima scenă descoperită privirilor oamenilor, din viața acestui bărbat atât de onorat de cer. – *Patriarhi și profeți*, p. 479.

ANA

Exemplul Anei este o încurajare pentru fiecare mamă. – De la Silo, Ana s-a întors liniștită acasă, la Rama, și l-a lăsat pe copilul Samuel pentru a fi educat în vederea slujbei în casa Domnului, [131] sub conducerea marelui preot. Ea îl învățase pe copil, încă de la primele licăriri ale minții, să-L iubească și să-L onoreze pe Dumnezeu și să se socotească proprietatea Domnului. Prin toate cele cunoscute din jurul lui, ea căutase să-i înalțe gândurile spre Creator. Când a fost despărțită de copil, iubirea ei nu a încetat. În fiecare zi, el era obiectul rugăciunilor ei. În fiecare an, îi lucra cu mâna ei o hăinuță și când, împreună cu soțul ei, urca la Silo ca să se roage, îi dădea copilului această amintire a iubirii ei. Fiecare fir din hăinuță era împletit cu o rugăciune ca el să fie curat, nobil și sincer. Ea nu a cerut în rugăciune mărire lumească pentru fiul ei, dar a stăruit cu toată râvna ca el să ajungă la mărirea aceea pe care o prețuiește Cerul – să-L onoreze pe Dumnezeu și să fie o binecuvântare pentru semenii lui.

Ce răsplătire a avut Ana! Ce încurajare spre credincioșie este exemplul ei! Fiecărei mame i-au fost încredințate ocazii de o valoare ce nu poate fi măsurată și interese nemărginit de scumpe. Cercul modest de activitate și îndeplinirea unor datorii fără strălucire, pe care multe femei le privesc ca pe o sarcină obositoare, trebuie să fie socotite ca o lucrare nobilă și măreață. Este privilegiul mamei să devină o binecuvântare pentru omenire prin influența ei, iar

îndeplinirea acestei îndatoriri va aduce bucurie propriei inimi. Ea poate să netezească drumul care, prin soare și umbră, duce spre înălțimi mărețe. Mama poate nădăjdi să formeze caracterul copiilor ei după chipul divin, numai atunci când ea însăși caută să urmeze în propria viață învățăturile Domnului Hristos. Lumea e plină de influențe dăunătoare. Moda și moravurile exercită o mare putere asupra tineretului. Dacă mama este delăsătoare în ce privește datoria ei de a-i învăța, îndruma și înfrâna pe copii, ei vor accepta de la sine răul și se vor îndepărta de bine. Fiecare mamă să se înfățișeze cât mai des înaintea Mântuitorului cu rugăciunea: „Învață-ne ce să păzim cu privire la copil și ce avem de făcut!” Să ia seama la îndrumările date de Dumnezeu în Cuvântul Său și va primi înțelepciune, după cum va avea nevoie. – *Patriarhi și profeți*, p. 572, 573.

Ana a fost o femeie a rugăciunii. – Ana nu i-a adus niciun reproș soțului ei pentru căsătoria lui neînțeleaptă. Ea a mers la Tatăl ei ceresc cu durerea pe care nu putea [132] să o împărtășească niciunui prieten de pe pământ și a cerut mângâiere de la Acela care a spus: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi”. În rugăciune se află o putere minunată. Marele nostru vrăjmaș caută fără încetare să țină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Satana se teme de un apel adresat Cerului de către sfântul cel mai umil, mai mult decât de hotărârile guvernelor sau de poruncile împăraților.

Rugăciunea Anei nu a fost auzită de urechile oamenilor muritori, dar a ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ea L-a rugat stăruitor pe Dumnezeu să înlăture rușinea ei și să-i acorde acea favoare care era cea mai prețuită de femeile din acea vreme – binecuvântarea de a fi mamă. Pe când se lupta în rugăciune, vocea ei nu scotea niciun sunet, dar buzele i se mișcau, iar înfățișarea ei arăta o emoție adâncă. Astfel, femeia umilă care se ruga avea să treacă acum printr-o nouă încercare. Când a zărit-o, Eli, marele preot, a tras concluzia pripită că ea era sub influența băuturilor alcoolice. Petrecerile de sărbători înlocuiseră aproape cu totul evlavia cea adevărată din mijlocul poporului Israel. Cazurile de necumpătare erau destul de frecvente chiar și printre femei, iar acum Eli a fost hotărât să-i adreseze o mustrare pe care o considera binemeritată. „Până când vei fi beată? Du-te de te trezește”.

Ana era în comuniune cu Dumnezeu. Ea a crezut că a fost ascultată, iar pacea lui Hristos i-a umplut inima. Pentru că avea o fire

înțeleaptă și amabilă, nu s-a lăsat cuprinsă nici de întristare, nici de indignare la auzul acuzației nedrepte că ar fi beată în casa Domnului. Cu respectul cuvenit față de unsul Domnului, ea a respins calm acuzația și a declarat cauza emoției ei. „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărare m-a făcut să vorbesc până acum”. Convins că mustrarea lui fusese nedreaptă, Eli a răspuns: „Du-te în pace și Dumnezeuul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!”

În rugăciunea ei, Ana făcuse un legământ că, dacă îi va fi ascultată cererea, îl va consacra pe copilul ei în slujba lui Dumnezeu. Ea a făcut cunoscut acest legământ soțului ei, iar el l-a confirmat printr-un act solemn de închinare, înainte de a pleca de la Șilo. [133]

Rugăciunea Anei a fost ascultată, iar ea a primit darul pentru care se rugase așa de stăruitor. Când a privit la dovada favorii divine, i-a dat copilului numele de Samuel – Dumnezeu a ascultat. – *Signs of the Times*, 27 octombrie 1881.

ILIE

Ilie s-a rugat pentru pocăința lui Israel. – În munții Galaadului, la răsărit de Iordan, trăia în zilele lui Ahab un om al credinței și al rugăciunii, a cărui lucrare neînfricată era destinată să oprească răspândirea rapidă a apostaziei în Israel. Departe de orice oraș renumit și neavând o poziție înaltă în societate, Ilie Tișbitul și-a început misiunea încrezător în planul lui Dumnezeu de a pregăti calea înaintea lui și de a-i da succes deplin. Cuvântul credinței și al puterii era pe buzele lui și întreaga lui viață era consacrată lucrării de reformă. Glasul lui era al unuia care striga în pustie pentru a mostra păcatul și pentru a respinge valul răului. Deși a venit la oameni ca muștrător al păcatului, totuși solia lui oferea balsamul de Galaad sufletelor bolnave de păcat ale celor care doreau să fie vindecați.

Când Ilie l-a văzut pe Israel afundându-se din ce în ce mai mult în idolatrie, sufletul său a fost îndurerat și indignarea l-a cuprins. Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru poporul Său. Îl eliberase din robie și îi dăduse „pământurile neamurilor ... ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui” (Psalmi 105,44.45). Dar planurile pline

de îndurare ale lui Iehova erau acum aproape uitate. Necredința îl despărțea cu repeziciune pe poporul ales de Izvorul puterii lui. Când a văzut această apostazie, din locuința lui retrasă de la munte, Ilie a fost copleșit de amărăciune. Cu groază în suflet, el L-a implorat pe Dumnezeu să oprească poporul favorizat de odinioară de pe calea lui păcătoasă, să îi trimită pedepse, dacă este nevoie, ca să poată fi determinat să vadă în adevărata lumină îndepărtarea lui de Cer. El dorea să-i vadă pe israeliți aduși la pocăință înainte ca ei să ajungă atât de departe în nelegiuirea lor, încât să-L provoace pe Dumnezeu să-i distrugă cu totul. [134]

Rugăciunea lui Ilie a fost ascultată. Apelurile repetate adesea, muștrările și avertizările nu-l aduseseră pe Israel la pocăință. Venise timpul când Dumnezeu trebuia să îi vorbească prin judecăți. Atâta timp cât închinătorii lui Baal pretindeau că darurile cerului, roua și ploaia, nu veneau de la Iehova, ci de la puterile ce dirijau natura și că pământul era îmbogățit și făcut să rodească din belșug prin energia creatoare a soarelui, blestemul lui Dumnezeu avea să cadă greu asupra țării întinate. Semințiilor apostaziate ale lui Israel trebuia să li se arate nebunia încrederii în puterea lui Baal pentru binecuvântări pământești. Până când nu se vor întoarce la Dumnezeu cu pocăință și nu-L vor recunoaște ca izvor al tuturor binecuvântărilor, nu va cădea pe pământ nici rouă, nici ploaie. – *Profeți și regi*, p. 119, 120.

Temerea de Dumnezeu era din ce în ce mai puțină în Israel. Dovezile blasfematoare ale idolatriei lor oarbe se vedeau în mijlocul Israelului lui Dumnezeu. Nu era nimeni care să îndrăznească să-și riște viața pentru a se împotrivi pe față idolatriei blasfematoare care predomina. Altarele lui Baal și preoții lui Baal care aduceau jertfe soarelui, lunii și stelelor atrăgeau atenția pretutindeni. Ei aveau temple și dumbrăvi consacrate, unde se aflau obiecte de închinare făcute de mâini omenești. Binefacerile pe care Dumnezeu le-a dat acestui popor nu îl determinau să aducă nicio mulțumire Dătătorului. Ei atribuiă favorii zeilor lor toate binecuvântările Cerului, izvoarele, pâraiele, roua și ploaia care înviorau pământul și făceau câmpurile lor să aducă roade abundente.

Sufletul credincios al lui Ilie era îndurerat. El a fost cuprins de indignare și gelos pentru slava lui Dumnezeu. El a văzut că Israel era cufundat într-o apostazie îngrozitoare. Ilie a fost copleșit de uimire și de durere, văzând apostazia poporului, în timp ce își aducea

aminte de lucrurile cele mari pe care Dumnezeu le făcuse pentru acești oameni. Totuși cei mai mulți uitaseră toate aceste lucruri. El a mers înaintea lui Dumnezeu cu sufletul plin de suferință și L-a rugat să Își salveze poporul, chiar și prin pedepse, dacă era necesar. El L-a rugat pe Dumnezeu să înceteze a-i trimite [135] acestui popor nerecunoscător rouă și ploaie, comorile cerului, pentru ca Israelul apostaziat să aștepte în zadar de la idoli lui de aur, lemn și piatră, de la soare, lună și stele, de la zeii lor, să ude pământul și să-l facă să aducă roade îmbelșugate. Dumnezeu i-a spus lui Ilie că auzise rugăciunea lui. Dumnezeu urma să rețină de la poporul Său roua și ploaia, până când acesta se va întoarce la El, în pocăință. – *Review and Herald*, 16 septembrie 1873.

În anii lungi de secetă și foamete, Ilie s-a rugat stăruitor ca inima celor din Israel să se întoarcă de la idolatrie la slujirea lui Dumnezeu. Prorocul a așteptat cu răbdare, în timp ce mâna Domnului apăsa cu putere peste țara lovită. Când a văzut dovezile suferinței și lipsei înmulțindu-se în toate părțile, inima lui a fost copleșită de durere și dorea nespus puterea care să aducă reforma cât mai grabnic. Însuși Dumnezeu Își aducea la îndeplinire planul, iar tot ce putea să facă slujitorul Său era să se roage cu credință și să aștepte timpul pentru o acțiune hotărâtă. – *Profeți și regi*, p. 133.

Ilie este exemplul de om care a biruit prin rugăciune stăruitoare.

– Noi ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Domnul Hristos este vița, noi suntem mlădițele. Dacă dorim să creștem și să aducem roade, trebuie să luăm continuu seva și hrana de la Adevărata Viță, pentru că, despărțiți de Viță, nu avem nicio putere.

L-am întrebat pe înger de ce nu s-a manifestat mai multă credință și putere în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeți prea repede de brațul Domnului. Aduceți cu insistență cererile voastre înaintea scaunului Său de domnie și rezistați printr-o credință puternică. Făgăduințele Sale sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pentru care vă rugați și le veți avea”. Apoi, atenția mi-a fost îndreptată spre Ilie. El a fost supus acelorași slăbiciuni ca și noi, dar s-a rugat stăruitor. El s-a rugat de șapte ori Domnului, iar ultima oară s-a văzut norul. Am văzut că noi ne îndoiserăm de făgăduințele sigure și Îl răniserăm pe Mântuitorul prin lipsa noastră de credință. Îngerul a spus: „Îmbracă armura și, mai presus de orice, ia scutul credinței, căci el va păzi inima și însăși viața de săgețile arzătoare ale celui rău”. Dacă vrăjmașul îi

poate face pe cei descurajați să-și abată privirile de la Domnul Isus, să privească la ei înșiși și să se gândească [136] numai la propria nevrednicie, în loc de a se gândi la vrednicia lui Isus, la dragostea Sa, la meritele Sale și la mila Sa cea mare, el va da la o parte scutul credinței și își va atinge scopul, iar ei vor fi expuși la ispitele lui nemiloase. Prin urmare, cei slabi trebuie să privească la Isus și să se încreadă în El. Așadar, ei trebuie să-și exercite credința. – *Experiențe și viziuni*, p. 73.

Dacă doresc să aibă succes în lucrarea lor, solii lui Dumnezeu trebuie să zăbovească mult în prezența Sa. Se spune despre o femeie în vârstă din Lancashire că asculta motivele menționate de vecinele ei pentru succesul pastorului lor. Ele vorbeau despre darurile lui, despre stilul lui de predicare, despre manierele lui. „Nu”, a spus atunci femeia în vârstă, „vă voi spune eu care este motivul. Omul vostru este foarte aproape de Cel Atotputernic”.

Când oamenii sunt consacrați așa cum a fost Ilie și au credința pe care a avut-o el, Dumnezeu Se va descoperi așa cum S-a descoperit atunci. De asemenea, când oamenii se vor ruga Domnului așa cum s-a rugat Iacov, rezultatele care au fost văzute atunci se vor vedea din nou. Puterea va veni de la Dumnezeu ca rezultat al rugăciunii credinței. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 255.

Rugăciunea lui Ilie pe Muntele Carmel a primit un răspuns vizibil.

– Ilie i-a reamintit poporului apostazia îndelungată care stârnise mânia lui Iehova, chemându-i pe oameni să-și umilească inimile și să se întoarcă la Dumnezeul părinților lor, pentru ca blestemul să fie îndepărtat din țara lui Israel. Apoi, plecându-se cu respect înaintea Dumnezeului nevăzut, își înălță mâinile către cer și rosti o rugăciune simplă. Preoții lui Baal săriseră, țipaseră, făcuseră spume, de dimineață până târziu după-amiază, dar când Ilie se rugă, niciun țipăt fără rost nu răsună pe înălțimea Carmelului. El se ruga ca și cum știa că Iehova este acolo, martor la scenă, și ascultă cererea lui. Prorocii lui Baal s-au rugat prostește, fără niciun înțeleș. Ilie se rugă simplu și cu căldură, cerând lui Dumnezeu să-Și arate superioritatea asupra lui Baal, pentru ca Israel să poată fi determinat să se întoarcă la El.

„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel!” se ruga profetul, „Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul

acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine”. [137]

O tăcere apăsătoare se așternu peste toți. Preoții lui Baal tremurau de groază. Conștienți de vinovăția lor, se așteptau acum la o pedeapsă grabnică.

Nici nu s-a sfârșit rugăciunea lui Ilie, că flăcări de foc, ca niște fulgere strălucitoare de lumină, au coborât din cer peste altarul înălțat, mistuind jertfa, secând apa din șanț și mistuind chiar și pietrele altarului. Strălucirea focului a iluminat muntele și a orbit ochii mulțimii. În văile de jos, unde mulți priveau cu încordare îngrijorată mișcările celor de sus, coborârea focului s-a văzut clar și toți au fost uimiți de priveliște. Aceasta semăna cu stâlpul de foc care, la Marea Roșie, a despărțit pe copiii lui Israel de oastea egipteană. – *Profeți și regi*, p. 152, 153.

Rugăciunile lui Ilie au cerut, prin credință, împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. – Odată cu uciderea prorocilor lui Baal, s-a deschis calea pentru aducerea la îndeplinire a unei puternice reforme spirituale în cele zece seminții ale regatului de nord. Ilie prezentase poporului apostazia lui, îl chemase să-și umilească inima și să se întoarcă la Domnul. Judecățile Cerului fuseseră aduse la îndeplinire, poporul își mărturisise păcatele și Îl recunoscuse pe Dumnezeul părinților săi ca fiind Dumnezeul cel viu, iar acum blestemul Cerului avea să fie retras, iar binecuvântările vremelnice ale vieții să fie reînnoite. Țara urma să fie înviorată cu ploaie. „Suie-te de mânăncă și bea”, i-a spus Ilie lui Ahab, „căci se aude vuiet de ploaie”. Apoi prorocul s-a urcat în vârful muntelui să se roage.

Nu pentru că se arătase vreo dovadă exterioară a ploii care era gata să cadă, a putut Ilie să-l îndemne atât de sigur pe Ahab să se pregătească de ploaie. Prorocul n-a văzut niciun nor pe cer, n-a auzit niciun tunet. El a rostit numai cuvântul pe care Duhul Domnului l-a îndemnat să-l spună ca răspuns la credința lui cea puternică. Toată ziua se conformase neabătut voinței lui Dumnezeu, iar acum, după ce făcuse tot ce fusese în puterea lui, știa că Cerul va revărsa din belșug binecuvântările promise. Același Dumnezeu [138] care trimisese seceta, făgăduise o ploaie îmbelșugată ca răsplată a îndeplinirii dreptății, iar acum Ilie aștepta revărsarea făgăduită. Într-o atitudine de umilință, „cu fața între genunchi”, el mijlocea înaintea lui Dumnezeu în favoarea Israelului pocăit.

Din nou și din nou, Ilie l-a trimis pe solul său într-un loc de unde se putea vedea Marea Mediterană, ca să vadă dacă este vreun semn vizibil că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. De fiecare dată, robul se întorcea spunând: „Nu este nimic”. Prorocul nu și-a pierdut răbdarea și nici credința, ci a continuat cererea lui stăruitoare. De șase ori, robul s-a întors cu răspunsul că nu vede niciun nor de ploaie pe cerul ca arama. Nedescurajat, Ilie l-a trimis încă o dată, dar de data aceasta robul s-a întors zicând: „Iată că se ridică un nor mic din mare, ca o palmă de om”.

Acest fapt era suficient. Ilie nu a așteptat să se întunece tot cerul. În acel mic nor, el a văzut, prin credință, o ploaie îmbelșugată și a acționat potrivit credinței sale, trimitând de îndată pe slujitorul său la Ahab, cu solia: „Înhamă și pogoară-te, ca să nu te oprească ploaia”.

Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credință, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză din istoria lui Israel. În timp ce se ruga, mâna credinței sale a prins făgăduințele Cerului și a stăruit în rugăciune până când cererile sale au fost ascultate. El nu a așteptat o dovadă deplină că Dumnezeu l-a ascultat, ci a fost gata să se avânte riscând totul la cel mai slab semn al bunăvoinței divine. Totuși lucrul pe care el a fost în stare să îl facă prin puterea lui Dumnezeu, pot să îl facă toți în domeniul lor de activitate în slujba lui Dumnezeu, căci despre prorocul din Munții Galaadului stă scris: „Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și nu a plouat în țară trei ani și șase luni” (Iacov 5,17).

O credință ca aceasta este necesară în lume astăzi – credința care se prinde de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și nu se lasă până când Cerul nu răspunde. O credință ca aceasta ne leagă strâns cu Cerul și ne aduce putere pentru a lupta cu forțele întunericului. „Prin credință”, copiii lui Dumnezeu „au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, [139] au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștile vrăjmașe” (Evrei 11,33.34). Prin credință, și noi astăzi trebuie să atingem înălțimile planului lui Dumnezeu pentru noi! „Tu zici: 'Dacă poți!' Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” (Marcu 9,23).

Credința este un element esențial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că

răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6). „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5,14.15). Cu credința stăruitoare a lui Iacov, cu stăruința neabătută a lui Ilie, să prezentăm rugăciunile noastre Tatălui, cerând tot ce El a făgăduit. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său. – *Profeți și regi*, p. 155-158.

Ilie a perseverat în rugăciune, până când răspunsul a venit. – În experiența lui Ilie ne sunt prezentate lecții importante. Când s-a aflat pe Muntele Carmel și s-a rugat pentru ploaie, credința lui a fost pusă la încercare, dar el a perseverat, continuând să-I adreseze lui Dumnezeu cererea lui. El s-a rugat stăruitor de șase ori și totuși nu a fost niciun semn că rugămintea lui a fost ascultată, dar el a continuat cu o credință puternică să trimită insistent cererea lui către tronul harului. Dacă ar fi renunțat descurajat a șasea oară, rugăciunea lui nu ar fi fost ascultată, însă el a perseverat până când răspunsul a venit. Noi avem un Dumnezeu a cărui ureche nu este astupată față de cererile noastre, iar dacă punem la încercare cuvântul Său, El va onora credința noastră. El dorește ca toate interesele noastre să fie împletite cu interesele Sale și atunci va putea să ne binecuvânteze în siguranță, pentru că nu ne vom slăvi pe noi înșine când vom primi binecuvântarea, ci Îi vom aduce lui Dumnezeu toată lauda. Dumnezeu nu ascultă întotdeauna rugăciunile noastre de prima dată când Îi vorbim, pentru că, dacă ar face așa, noi am putea să credem că am avut dreptul la toate binecuvântările și favorurile pe care le-a revărsat asupra noastră. În loc de a ne cerceta inima pentru a vedea dacă există vreun rău pe care îl nutrim, vreun păcat pe care îl îndrăgim, noi am ajunge să fim neatenți și nu am reuși să ne dăm seama de dependența noastră de El și de nevoia pe care o avem de ajutorul Său. [140]

Ilie s-a umilit până când s-a aflat în situația în care nu avea să își atribuie sieși slava. Aceasta este condiția cu care Domnul ascultă rugăciunea, pentru că atunci noi Îi vom da slavă Lui. Obiceiul de a-i lăuda pe oameni are ca rezultat un mare rău. Unul îl laudă pe altul, iar astfel oamenii sunt determinați să simtă că slava și cinstea le aparțin. Când îi înălțați pe oameni, voi puneți o capcană pentru sufletul lor și faceți exact ce dorește Satana. Ar trebui să-L lăudați pe

Dumnezeu cu toată inima, sufletul, cugetul și puterea voastră, pentru că numai Dumnezeu este vrednic de slavă. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 2, p. 1034, 1035.

În timp ce Ilie s-a rugat, slujitorul lui a vegheat. El s-a întors de șase ori din locul de veghere, spunând: „Nu este nimic”, niciun nor, niciun semn de ploaie. Totuși profetul nu s-a descurajat. El a continuat să își revizuiască viața pentru a vedea dacă dăduse greș în a-L cinsti pe Dumnezeu. El și-a mărturisit păcatele și a continuat să își smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce aștepta un semn că rugăciunea lui a primit răspuns. Pe când își cerceta inima, i se părea că este tot mai mic atât în ochii lui, cât și în ochii lui Dumnezeu. Lui Ilie i s-a părut că era nimic și că Dumnezeu era totul, iar când a ajuns în punctul renunțării totale la sine, în timp ce se prindea de Mântuitorul ca fiind singura lui putere și neprihănire, răspunsul a venit. – *Review and Herald*, 26 mai 1891.

DAVID

Căderea lui David este o avertizare de a nu neglija rugăciunea.

– Dumnezeu dorește ca istoria căderii lui David să servească drept avertizare, pentru ca nici chiar aceia pe care El i-a binecuvântat și favorizat foarte mult să nu se simtă în siguranță și să nu neglijeze rugăciunea și vegherea. Așa a și fost cu aceia care, în umilință, au căutat să învețe lecția pe care Dumnezeu vrea să o dea. În felul acesta, generație după generație, mii de oameni au ajuns să-și dea seama de primejdia în care se aflau în fața puterii ispititorului. Căderea lui David – om atât de mult onorat de Dumnezeu – a trezit în ei neîncredere față de eul personal. Ei și-au dat seama că numai Dumnezeu poate să-i susțină prin puterea Lui, prin credință. Pentru că au știut că la El [141] se află puterea și siguranța lor, ei s-au temut să facă până și un singur pas pe terenul lui Satana. – *Patriarhi și profeți*, p. 724.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui David pentru iertare.

– Una dintre cele mai stăruitoare rugăciuni raportate în Cuvântul lui Dumnezeu este aceea a lui David, când a cerut: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule”. Răspunsul lui Dumnezeu la o asemenea rugăciune este: „Îți voi da o inimă nouă”. Lucrarea aceasta nu poate să

fie făcută de niciun om limitat. Bărbații și femeile trebuie să înceapă încă din prima clipă să-I ceară lui Dumnezeu cât se poate de stăruitor să le dea o experiență creștină adevărată. Ei trebuie să simtă puterea creatoare a Duhului Sfânt. Ei trebuie să primească o inimă nouă, care este păstrată sensibilă și duioasă prin harul Cerului. Spiritul egoist trebuie să fie curățit din suflet. Ei trebuie să lucreze cu seriozitate și cu umilință, fiecare cerându-I lui Isus călăuzire și încurajare. Apoi, zidirea, bine alcătuită și potrivită, va crește ajungând un templu sfânt în Domnul. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 4, p. 1165.

SOLOMON

Trebuie să învățăm lecția aflată în rugăciunea smerită a lui Solomon. – La începutul domniei sale, Solomon s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David, și eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat” (1 Regi 3,7).

Solomon urmasa tatălui său David la tronul lui Israel. Dumnezeu l-a onorat mult și, așa cum știm, el a ajuns în anii de mai târziu cel mai mare, cel mai bogat și cel mai înțelept împărat care a stat vreodată pe un scaun de domnie pământesc. De timpuriu, în anii de început ai domniei sale, Solomon a fost impresionat de Duhul Sfânt cu privire la solemnitatea răspunderilor sale și, deși era bogat în talente și capacități, el și-a dat seama că, fără ajutor dumnezeiesc, era tot atât de neajutorat pentru a le duce la îndeplinire, ca un copilăș. Solomon n-a fost niciodată atât de bogat, sau atât de înțelept, sau realmente atât de mare, ca atunci când a mărturisit Domnului: „Eu nu sunt decât un tânăr (engl.: un copil), nu sunt încercat”...

„Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului. Și Dumnezeu a zis: 'Fiindcă lucrul acesta [142] îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci ceri pricepere, ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău. Ți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va scula nimeni niciodată ca tine. Mai mult, îți voi da și ce n-ai cerut, bogății și slavă, așa încât tot timpul vieții tale nu va fi niciun împărat ca tine. Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îți voi lungi zilele’”...

Toți aceia care ocupă locuri de răspundere au nevoie să învețe lecția ce se cuprinde în smerita rugăciune a lui Solomon. Ei nu trebuie să uite că poziția pe care o ocupă nu va schimba niciodată caracterul și nici nu-l va face pe om infailibil. Cu cât poziția pe care o ocupă un om este mai înaltă, cu cât este mai mare răspunderea pe care o are de purtat, cu atât mai extinsă va fi influența pe care o exercită și cu atât mai mare va fi nevoia sa de a-și simți dependența de înțelepciunea și de puterea lui Dumnezeu și de a cultiva caracterul cel mai bun și cel mai sfânt. – *Mărturii*, vol. 9, p. 281, 282.

Exemplul lui Solomon este o lecție cu privire la vegherea în vederea rugăciunii. – În cazul lui Solomon, el, care a fost puternic, îndrăzneț, ferm și hotărât din fire, fiind zguduit de puterea ispitei, a ajuns slab și oscilant ca o trestie bătută de vânt! Cum a fost doborât de furtuna ispitei un cedru bătrân și noduros din Liban, un stejar înalt din Basan! Ce lecție este aceasta pentru toți aceia care doresc să-și salveze sufletul, ca să vegheze neîncetat în vederea rugăciunii! Ce avertizare este aceasta, ca să păstreze mereu harul lui Hristos în inima lor și să lupte cu decăderea dinăuntru și cu ispitele din afară! – *Manuscript Releases*, vol. 21, 383.

EZECHIA

Ezechia s-a rugat pentru rămășița lui Israel. – Ziua aceasta „este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară”, a fost cuvântul pe care regele i l-a trimis. „Poate că Domnul, Dumnezeul tău, a auzit toate cuvintele [143] lui Rabșache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu și, poate că Domnul, Dumnezeul tău, îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înălță dar o rugăciune pentru ceilalți care au mai rămas” (2 Regi 19,3.4).

„Împăratul Ezechia și prorocul Isaia, fiul lui Amoț, au început să se roage pentru lucrul acesta și au strigat către cer”. (2 Cronici 32,20).

Dumnezeu a răspuns la rugăciunile slujitorilor Săi. Lui Isaia i-a fost dată solia pe care s-o transmitea lui Ezechia: „Așa vorbește Domnul: ‘Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit și prin care M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Voi pune în el un duh care îl va face ca, la auzul unei vești pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui’” (2 Regi 19,6.7). – *Profeti și regi*, p. 354.

Rugăciunea lui Ezechia a fost în armonie cu planul lui Dumnezeu. – Când a primit scrisoarea batjocoritoare, împăratul lui Iuda a luat-o la templu, „a întins-o înaintea Domnului” (vers. 14) și s-a rugat cu o credință puternică pentru ajutor din cer, pentru ca popoarele pământului să știe că Dumnezeul evreilor încă trăiește și domnește. Era în joc onoarea lui Iehova. Numai El putea aduce eliberarea.

„Doamne, Dumnezeul lui Israel, care șezi pe heruvimi”, s-a rugat Ezechia. „Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împăraților pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul. Doamne, pleacă-Ți urechea și ascultă! Doamne, deschide-Ți ochii și privește! Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabșache să batjocorească pe Dumnezeul cel viu. Da, Doamne, este adevărat că împărății Asiriei au nimicit neamurile și le-au pustiit țările și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră; și i-au nimicit. Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca să știe toate împărățiile pământului că numai Tu ești Dumnezeu, Doamne” (vers. 15-19)...

Rugăciunile lui Ezechia în favoarea lui Iuda, și pentru onoarea Conducătorului lor suprem, erau în armonie cu planul lui Dumnezeu. Solomon, în binecuvântarea rostită la consacrarea templului, se rugase Domnului [144] „să facă în tot timpul dreptate robului Său și poporului Său Israel, pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El” (1 Regi 8,59.60). Domnul avea să-Și arate favoarea îndeosebi atunci când, în vreme de război sau de înfrângere, căpeteniile lui Israel aveau să intre în casa de rugăciune și trebuia să se roage pentru izbăvire (vers. 33,34).

Ezechia n-a fost lăsat fără nădejde. Isaia a fost trimis la el să-i spună: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei'”. – *Profeți și regi*, p. 355, 356, 359.

Ezechia, vindecat ca răspuns la rugăciune. – Din zilele lui David, nu mai domnise niciun împărat care să fi făcut pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu în timp de apostazie și descurajare, așa de mult cum făcuse Ezechia. Domnitorul aflat pe moarte Îl slujise pe Dumnezeul său cu credințioșie și făcuse mult pentru a întări

încrederea poporului în Iehova, ca fiind Conducătorul lui suprem. Asemenea lui David, el a putut să se roage: „S-ajungă rugăciunea mea înaintea Ta! Ia aminte la cererile mele; căci mi s-a săturat sufletul de rele și mi se apropie viața de locuința morților”. „Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeu! În Tine mă încred din tinerețea mea. Pe Tine mă sprijinesc... Nu mă lepăda la vremea bătrâneții, când mi se duc puterile, nu mă părăsi! ... Dumnezeu, nu Te depărta de mine! Dumnezeu, vino degrabă în ajutorul meu! ... Nu mă părăsi, Dumnezeu, chiar la bătrânețe cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum și puterea Ta, neamului de oameni care va veni!” (Psalmi 88,2.3; 71,5-18).

Acela ale cărui îndurări „nu sunt la capăt” (Plângeri 3,22) a auzit rugăciunea slujitorului Său. „Isaia, care ieșise, n-ajunsesese încă în curtea din mijloc când cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‘Întoarce-te și spune lui Ezechia, căpetenia poporului Meu: Așa vorbește Domnul, Dumnezeuul tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea și ți-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos; a treia zi te vei sui la Casa Domnului. Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale. Te voi izbăvi, pe tine și cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei și voi ocroti cetatea aceasta, din pricina Mea și din pricina robului Meu David’ (2 Regi 20,4-6). – *Review and Herald*, 6 mai 1915. [145]

DANIEL

Rugăciunea eficientă și fierbinte a lui Daniel. – Daniel s-a rugat lui Dumnezeu nu înălțându-se pe sine sau revendicând vreo virtute: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine”. Aceasta este rugăciunea pe care Iacov o numește eficientă și fierbinte. Despre Hristos este scris: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte”. În ce contrast față de această mijlocire din partea Maiestății cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălțate de unii către Dumnezeu! Mulți sunt mulțumiți cu o slujire a buzelor și puțini au o dorință sinceră, serioasă și plină de dragoste după Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 534.

Daniel a rămas credincios în rugăciune, în ciuda persecuțiilor. – Oare a încetat Daniel să se roage din cauza poruncii acesteia care

avea să fie impusă? Nu, ci tocmai acela a fost timpul când a avut nevoie să se roage mai mult. „Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeu lui, cum făcea și mai înainte”. Daniel nu a căutat să-și ascundă loialitatea față de Dumnezeu. El nu s-a rugat doar în inima lui, ci s-a rugat cu voce tare, cu fereastra deschisă spre Ierusalim. Apoi, vrăjmașii lui au venit cu reclamația lor înaintea împăratului, iar Daniel a fost aruncat în groapa leilor. Totuși Fiul lui Dumnezeu a fost acolo. Îngerul Domnului a tăbărât în jurul slujitorului Domnului, iar dimineața, când împăratul a venit și a întrebat: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia Îi slujești necurmat, să te scape de lei?”, „Daniel a zis împăratului: ‘Veșnic să trăiești, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!’” Lui Daniel nu i s-a făcut niciun rău, iar el L-a preamărit pe Domnul Dumnezeu cerurilor. – *Review and Herald*, 3 mai 1892.

Rugăciunile lui Daniel au fost caracterizate de stăruință și zel. – Pe măsură ce se apropia încheierea celor șaptezeci de ani de robie, gândurile lui Daniel [146] au ajuns foarte preocupate de profețiile lui Ieremia. El a înțeles că se apropia timpul când Dumnezeu îi va acorda o nouă șansă poporului Său ales și a mijlocit pentru Israel înaintea Dumnezeului cerurilor, cu post și umilință, rugându-se astfel: „Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșate, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi proccii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării” (Daniel 9,4-6).

Când stă înaintea Domnului, Daniel nu își declară propria credințioasă. În loc să pretindă că este curat și sfânt, acest profet onorat se identifică plin de umilință cu Israelul păcătos. Înțelepciunea pe care Dumnezeu i-a dat-o era așa de înaltă față de înțelepciunea oamenilor mari ai lumii, pe cât este de strălucitoare lumina soarelui aflat pe cer la miezul zilei, față de steaua cea mai firavă. Totuși să cugetăm la rugăciunea care a ieșit de pe buzele acestui om așa de

mult favorizat de Cer. Cu o adâncă umilință, cu lacrimi și cu inima frântă, el se roagă pentru sine și pentru poporul său. El își deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și propria nevredețenie și recunoscând măreția și maiestatea Domnului.

Ce stăruință și zel au caracterizat rugăciunile lui! Mâna credinței s-a întins spre cer spre a se prinde de făgăduințele Celui Preaînalt, care nu dau greș niciodată. Sufletul lui se zbate în agonie. Apoi, primește dovada că rugăciunea lui este ascultată. El știe că biruința i-a fost dată. Dacă noi, ca popor, ne-am ruga așa cum s-a rugat Daniel și am lupta așa cum a luptat el, umilindu-ne sufletul înaintea lui Dumnezeu, am vedea răspunsuri la fel de evidente la rugăciunile noastre, cum au fost acelea care i-au fost date lui Daniel. Iată cum își prezintă el cazul înaintea curții cerului:

„Pleacă urechea, Dumnezeule, și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmurile noastre și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!” (versetele 18,19). [147]

Omul lui Dumnezeu se ruga, cerând ca binecuvântarea Cerului să vină peste poporul lui și pentru a primi o cunoaștere mai clară a voinței divine. Povara inimii lui era pentru Israelul care nu păzea Legea lui Dumnezeu în sensul cel mai strict. El recunoștea că toate nenorocirile veniseră asupra lor ca o consecință a călcărilor acelei Legi sfinte. El spune: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire... Căci din pricina păcatelor noastre și din pricina nelegiuirilor părinților noștri, este Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară” (versetele 15, 16). Iudeii își pierduseră caracterul sfânt și deosebit de popor ales al lui Dumnezeu. „Ascultă dar acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste sfântul Tău locaș pustiit!” (versetul 17). Inima lui Daniel se îndreaptă cu un dor puternic spre sanctuarul pustiit al lui Dumnezeu. El știe că prosperitatea lui poate să fie restabilită numai dacă izraeliții se vor pocăi de călcările Legii lui Dumnezeu și vor ajunge să fie smeriți, credincioși și ascultători.

În timp ce rugăciunea lui Daniel se înălța spre cer, îngerul Gabriel a coborât în grabă din curțile cerești pentru a-i spune că toate

cererile lui au fost auzite și ascultate. Acest înger puternic primise însărcinarea de a-i da înțelepciune și înțelegere, de a-i descoperi tainele veacurilor viitoare. Prin urmare, în timp ce se străduia stăruitor să cunoască și să înțeleagă adevărul, Daniel a fost pus în legătură cu solul trimis de Cer.

Ca răspuns la cererea lui, Daniel nu a primit numai lumina și cunoașterea adevărului de care aveau nevoie atât el, cât și poporul lui, ci și o viziune a marilor evenimente viitoare chiar până la venirea Răscumpărătorului lumii. Aceia care pretind că sunt sfințiți, deși nu au nicio dorință de a cerceta Scripturile sau de a lupta cu Dumnezeu în rugăciune, cerând o înțelegere mai clară a adevărului Bibliei, nu știu ce este sfințirea adevărată. – *Sfințirea vieții*, p. 46-49.

NEEMIA

Rugăciunea lui Neemia este un exemplu pentru poporul lui Dumnezeu din zilele noastre. – Inima acelora care susțin lucrarea aceasta trebuie să fie plină de Duhul lui Isus. Numai Marele Medic poate să aplice balsamul din [148] Galaad. Dacă oamenii aceștia ar citi cartea lui Neemia, cu inima smerită și atinsă de Duhul Sfânt, ideile lor false ar fi schimbate, s-ar da pe față principii corecte, iar starea actuală a lucrurilor ar fi schimbată. Neemia s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor, iar Dumnezeu a auzit rugăciunea lui. Domnul i-a determinat pe împărații păgâni să vină în ajutorul lui. Când vrăjmașii lucrau cu zel împotriva lui, Domnul a lucrat prin împărați spre a-Și aduce la îndeplinire scopul Său și spre a răspunde la numeroasele rugăciuni ce se înălțau către El, cerând ajutorul de care aveau atâta nevoie. – *Review and Herald*, 23 martie 1911.

Rugăciunea a făcut să fie mai puternice credința și curajul lui Neemia. – Prin mesageri din Iudeea, evreul patriot a aflat că peste Ierusalim, cetatea aleasă, veniseră zile grele. Robii întorși sufereau dispreț și necaz. Templul și părți din cetate fuseseră rezidite, dar lucrarea de restatornicire era stânjenită, slujbele templului erau tulburate, iar poporul era ținut într-o alarmă continuă de faptul că zidurile cetății erau încă într-o mare măsură în ruină.

Copleșit de amărăciune, Neemia nu putea nici să mănânce și nici să bea: „Am plâns și m-am jelit multe zile și am postit”. În du-

rerea lui, s-a îndreptat către Ajutorul divin. „M-am rugat”, zicea el, „înaintea Dumnezeului cerurilor”. Cu credință, el a mărturisit păcatele lui și ale poporului lui. El a stăruit ca Dumnezeu să susțină cauza lui Israel, să-i redea curajul și puterea și să-l ajute să clădească locurile pustii ale lui Iuda.

Pe măsură ce Neemia se ruga, credința și curajul lui creșteau. Cuvintele lui au prezentat o mulțime de argumente sfinte. El a arătat către dezonoarea care avea să fie aruncată asupra lui Dumnezeu, dacă poporul Său, care acum se întorsese către El, avea să fie lăsat în slăbiciune și apăsare și a stăruit de Domnul să-Și împlinească făgăduința: „Dacă vă veți întoarce la Mine și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai îndepărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce înapoi iarăși în locul pe care l-am ales, ca să locuiască Numele Meu acolo” (Neemia 1,9; Vezi și Deuteronom 4,29-31). Această făgăduință îi fusese dată lui Israel prin Moise [149] înainte de a fi intrat în Canaan și, de-a lungul secolelor, ea rămăsese neschimbată. Poporul lui Dumnezeu se întorsese acum la El, în pocăință și credință, iar făgăduința nu avea să rămână neîmplinită.

Neemia își revărsase deseori sufletul în rugăciune în favoarea poporului său. Dar acum, pe când se ruga, un plan sfânt a luat ființă în mintea lui. A hotărât că, dacă va putea primi consimțământul împăratului și ajutorul necesar pentru a procura unelte și materiale, își va asuma personal sarcina reclădirii zidurilor Ierusalimului și a restatornicirii puterii naționale a lui Israel. El l-a cerut Domnului să-i dea trecere înaintea împăratului, pentru ca acest plan să poată fi împlinit. „Dă, astăzi, izbândă robului Tău”, s-a rugat el, „și fă-l să capete trecere înaintea omului acestuia!”

Patru luni de zile a așteptat Neemia o ocazie favorabilă pentru a prezenta cererea sa împăratului. În tot acest timp, deși inima îi era apăsată de durere, el s-a străduit să se poarte cu voieșie în prezența împăratului. În acele săli pline de strălucire și splendoare, toți trebuiau să arate fericiți și cu inima liberă. Necazul nu trebuia să-și arunce umbra pe fața niciunuia care venea la împărăție. Totuși, în clipele în care se putea retrage, ascuns de vederea oamenilor, cât de multe erau rugăciunile, mărturisirile și lacrimile pe care le auzeau și la care erau martori Dumnezeu și îngerii! – *Profeți și regi*, p. 628-630.

Neemia și-a recunoscut păcatele personale în rugăciunile lui. – Neemia nu a spus că numai Israel păcătuiseră, ci a recunoscut plin de pocăință că el și casa tatălui său păcătuiseră. „Te-am supărat”, spune el, așezându-se în rândul aceluia care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu, pentru că nu rămăseseră neclintiți de partea adevărului...

Neemia s-a umilit înaintea lui Dumnezeu și a acordat slava cuvenită Numelui Său. Tot așa a făcut și Daniel în Babilon. Să studiem rugăciunile acestor oameni. Ele ne învață că trebuie să ne umilim și să nu ștergem niciodată linia de separare dintre poporul lui Dumnezeu, care respectă poruncile, și aceia care nu au niciun respect pentru Legea Sa. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 3, 1136. [150]

Neemia s-a rugat cu siguranța că Dumnezeu va împlini făgăduințele Sale. – Prin credință, Neemia s-a prins cu putere de făgăduința divină și a pus la piciorul tronului harului rugăciunile lui, cerând ca Dumnezeu să susțină cauza poporului Său pocăit, să refacă puterea lui și să zidească locurile lui devastate. Când poporul Său se despărțise de El, Dumnezeu fusese credincios în împlinirea amenințărilor Sale, îl împrăștiase printre popoare, în conformitate cu cele declarate în Cuvântul Său. Neemia a găsit tocmai în faptul acesta o asigurare că El va fi la fel de credincios și în împlinirea făgăduințelor Sale. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 3, p. 1136.

Neemia și-a formulat rugăciunile în conformitate cu nevoile momentului. – Prezentarea stării Ierusalimului a deșteptat simpatia monarhului, fără să-i trezească prejudecățile. O altă întrebare i-a dat ocazia pe care Neemia o așteptase de multă vreme: „Ce ceri?” Dar omul lui Dumnezeu n-a îndrăznit să răspundă până nu a primit îndrumarea de la Unul mai mare decât Artaxerxe. El avea de îndeplinit o însărcinare sfântă, pentru care cerea ajutorul împăratului, și și-a dat seama că depindea mult de felul în care prezenta problema, în așa fel, încât să-i câștige aprobarea și să primească ajutor. „M-am rugat”, zice el, „Dumnezeului cerurilor”. În rugăciunea aceea scurtă, Neemia a intrat în prezența Împăratului împăraților și a câștigat de partea lui o putere care poate abate inimile, așa cum sunt abătute râurile de apă. – *Profeți și regi*, p. 631.

Rugăciunile lui Neemia au fost însoțite de o voință hotărâtă. – În biserica din zilele noastre este nevoie de oameni ca Neemia – nu de oameni care pot numai să predice și să se roage, ci de oameni ale căror predici și rugăciuni sunt însoțite de o voință hotărâtă și înflăcărată. – *Signs of the Times*, 6 decembrie 1883.

Noi putem să ne rugăm în orice timp și în orice loc, asemenea lui Neemia. – A te ruga așa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creștinului, în împrejurări când alte forme [151] de rugăciune pot fi cu neputință. Truditorii, în mersul împovărat al vieții, aglomerati și aproape copleșiți de încurcături, pot înălța către Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare și pe uscat, când sunt amenințați de vreo primejdie, se pot încredința în felul acesta protecției cerului. În vremuri de primejdie sau greutăți neașteptate, inima își poate înălța strigătul după ajutor către Acela care S-a angajat să vină în sprijinul celor credincioși ai Săi, oricând Îl cheamă. În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat cu amărăciune și grijă sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin și ajutor în dragostea și puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-Și păstrează legământul.

În acea clipă scurtă de rugăciune către Împăratul împăraților, Neemia a fost încurajat să-i spună lui Artaxerxe dorința lui de a fi eliberat pentru o vreme de îndatoririle de la curte și a cerut autorizarea de a reclădi locurile pustiite ale Ierusalimului și de a face din nou din el o cetate puternică și apărată. Urmări importante pentru națiunea iudaică depindeau de această cerere. „Și”, declară Neemia, „împăratul mi-a dat, căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”. – *Profeti și regi*, p. 631-633.

În providența Sa, Dumnezeu nu ne îngăduie să cunoaștem sfârșitul de la început, dar El ne dă lumina Cuvântului Său spre a ne călăuzi pe măsură ce înaintăm pe cale și ne poruncește să ne păstrăm gândurile ațintite spre Isus. Oriunde suntem, oricare ar fi ocupația noastră, inima trebuie să ne fie înălțată spre Dumnezeu, în rugăciune. Aceasta înseamnă a te ruga neîncetat. Nu trebuie să așteptăm, până când putem să îngenunchem înainte de a ne ruga. Într-o ocazie, când Neemia a venit înaintea împăratului, acesta l-a întrebat de ce arăta așa de întristat și care era cererea pe care urma să o adreseze. Totuși Neemia nu a îndrăznit să răspundă îndată. În joc erau interese importante. Soarta unei națiuni depindea de impresia pe care trebuia să o facă atunci asupra minții împăratului, iar înainte de a îndrăzni să-i răspundă împăratului, Neemia a înălțat o rugăciune rapidă către Dumnezeul Cerurilor. Rezultatul a fost acela că a obținut tot ce a cerut și tot ce a dorit. – *Signs of the Times*, 20 octombrie 1887. [152]

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem să aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea, ca oaspete ceresc.

Deși în jurul nostru ar putea fi o atmosferă coruptă, nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Prin înălțarea inimii noastre în prezența lui Dumnezeu, în rugăciune sinceră, noi putem închide porțile minții, împiedicând intrarea oricărui gând imoral și nesfânt. Cei a căror inimă este deschisă pentru a primi sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu Cerul. – *Calea către Hristos*, p. 99.

Neemia s-a rugat stăruitor toată noaptea. – În taină și în liniște, Neemia a făcut înconjurul zidurilor. El declară: „Dregătorii nu știau unde fusesem și ce făceam. Până în clipa aceea nu spuseseam nimic iudeilor, nici preoților, nici mai marilor, nici dregătorilor, nici vreunuia din cei ce vedeau de treburi”. În această cercetare dureroasă, Neemia nu a dorit să le atragă atenția nici prietenilor, nici dușmanilor, ca să nu se creeze agitație, iar zvonurile răspândite să poată fi înfrânte sau, cel puțin, să nu împiedice lucrarea sa. El și-a dedicat rugăciunii timpul rămas din noapte, căci dimineața trebuia să facă un efort serios pentru a-i sensibiliza și pentru a-i uni pe concetățenii lui descurajați și dezbinăți. – *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 174.

Succesul lui Neemia ne arată puterea rugăciunii. – În lucrarea lor, Ezra și Neemia s-au umilit înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele lor și păcatele poporului lor și cerând iertare, ca și când ei ar fi fost călcătorii Legii. S-au luptat, s-au rugat și au suferit cu răbdare. Ceea ce a făcut ca lucrarea lor să fie atât de grea nu a fost ostilitatea fațășă a păgânilor, ci împotrivirea ascunsă [153] a preținșilor prieteni care, punând influența lor în slujba răului, au înzecit povara slujitorilor lui Dumnezeu. Acești trădători au pus la îndemâna vrăjmașilor lui Dumnezeu un material pe care să-l folosească

în lupta împotriva poporului Său. Patimile lor rele și voința lor răzvrătită erau într-o continuă luptă cu cerințele lămurite ale lui Dumnezeu.

Succesul care a însoțit eforturile lui Neemia arată ce pot realiza rugăciunea, credința și o acțiune energică și înțeleaptă. Neemia nu era preot; el nu era profet; nu avea vreun titlu înalt. El a fost un reformator ridicat pentru o vreme importantă. Scopul lui a fost să-l aducă pe popor în armonie cu Dumnezeu. Inspirat de o țință înaltă, el și-a concentrat toată puterea ființei pentru îndeplinirea ei. Integritatea înaltă, neabătută, a caracterizat eforturile lui. Când venea în legătură cu păcatul și împotrivirea față de bine, el lua o atitudine atât de categorică, încât oamenii erau îndemnați să lucreze cu o râvnă și un curaj nou. Ei nu-i puteau nega credințioșia, patriotismul și dragostea profundă față de Dumnezeu și, văzând lucrul acesta, erau gata să-l urmeze acolo unde îi conducea. – *Profeți și regi*, p. 675, 676.

IOAN BOTEZĂTORUL

Ioan a petrecut timp în meditație și rugăciune spre a cunoaște voia lui Dumnezeu pentru viața lui. – Ioan însă nu ducea o viață de lenevie, de tristețe ascetică sau de înstrăinare egoistă. Din timp în timp, el căuta să se amestece printre oameni și era întotdeauna un observator interesat de cele ce se petreceau în lume. Din locul lui retras, el urmărea desfășurarea evenimentelor. Cu o putere de pricepere luminată de Duhul Sfânt, el studia caracterul oamenilor, ca să știe cum să ajungă la inima lor cu solia cerului. Povara misiunii sale îl apăsa. În singurătate, prin meditație și rugăciune, căuta să-și întărească sufletul pentru lucrarea care-l aștepta. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 102.

Rugăciunea i-a dat lui Ioan putere a de a-i înfrunta pe împărații pământului. – Ioan Botezătorul a fost învățat de Dumnezeu în timpul viețuirii lui în pustie. El a cercetat descoperirile lui Dumnezeu din natură. Sub îndrumarea Spiritului divin, [154] el a cercetat suli-rile profeților. Zi și noapte, Hristos a fost studiul lui până ce mintea, inima și sufletul au fost pline de glorioasa viziune.

El L-a privit pe Împărat, în toată frumusețea Sa, și s-a pierdut din vedere pe sine. El a privit măreția sfințeniei și s-a recunoscut ca nedestoinic și nedemn. El urma să vestească solia lui Dumnezeu. El urma să stea în puterea și neprihănirea lui Dumnezeu. El era

gata să pornească, în calitate de sol al Cerului, neînfricat de tot ce este omenesc, deoarece el văzuse Divinitatea. El putea sta neînfricat înaintea monarhilor pământești, deoarece se plecase cu tremur înaintea Împăratului împăraților. – *Mărturii*, vol. 8, p. 331, 332.

PETRU

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Petru de a o învia pe Dorca. – Pe când privea la tristețea lor, inima apostolului a fost cuprinsă de milă. Apoi, după ce a cerut ca prietenii care plângeau să fie scoși din cameră, el a îngenuncheat și s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca s-o readucă la viață și sănătate pe Dorca. Întorcându-se spre trupul ei, el a spus: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor. Dorca fusese de mare ajutor bisericii, iar Dumnezeu a socotit potrivit să o aducă înapoi din țara vrăjmașului, pentru ca priceperea și puterea ei să poată fi mai departe o binecuvântare pentru alții și, de asemenea, pentru ca, prin această manifestare a puterii sale, lucrarea lui Hristos să fie întărită. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 132.

RUGĂCIUNEA ZILNICĂ

Rugăciunea este la fel de esențială ca hrana zilnică. – Dacă dorim să ne dezvoltăm un caracter pe care Dumnezeu poate să-l accepte, trebuie să ne formăm obiceiuri corecte în viața religioasă. Rugăciunea zilnică este la fel de esențială pentru a crește în har și chiar pentru viața spirituală însăși, precum este hrana trecătoare pentru bunăstarea fizică. Trebuie să ne obișnuim să ne înălțăm adesea gândurile spre Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăcește, trebuie să o aducem înapoi. Prin efort perseverent, în cele din urmă, ne vom obișnui să facem lucrul acesta cu ușurință. Despărțiți de Hristos, nu putem să fim în siguranță nicio clipă. Noi putem să avem prezența Sa, care să ne însoțească la fiecare pas, numai prin respectarea condițiilor pe care le-a pus El Însuși. – *Solii pentru tine-ret*, p. 114, 115.

Nevoia de rugăciune zilnică. – Toți aceia care vin la Hristos astăzi trebuie să își aducă aminte că meritele Sale sunt asemenea miresmei de tămâie care se împletește cu rugăciunile celor care se pocăiesc de păcatele lor și primesc iertare, milă și har. Nevoia noastră de a beneficia de mijlocirea Domnului Hristos este continuă. Inima umilă trebuie să înalțe în fiecare zi, dimineața și seara, rugăciuni care vor primi ca răspuns har, pace și bucurie. „Prin El, să aducem întotdeauna lui Dumnezeu o [156] jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu, jertfe ca acestea Îi plac”. – *Comentariul Biblic AZS*, vol. 6, p. 1078.

Începeți ziua cu rugăciune. – Noi avem privilegiul de a ne deschide inima și de a lăsa lumina prezenței lui Hristos să intre în ea. Fratele meu, sora mea, stați în fața luminii! Veniți în prezența reală și personală a lui Hristos, ca să puteți exercita o influență înălțătoare și înviorătoare. Credința voastră să fie puternică, statornică și curată! Recunoștința față de Dumnezeu să umple inima voastră! Când vă

treziți dimineața, îngenuncheați pe marginea patului și cereți-I lui Dumnezeu să vă dea puterea necesară, pentru a îndeplini datoriile zilei și pentru a înfrunta ispitele ei. Cereți-I să vă ajute să aduceți frumusețea caracterului lui Hristos în lucrarea voastră. Cereți-I să vă ajute să roștiți cuvinte care le vor inspira speranță și curaj celor din jurul vostru și vă vor aduce mai aproape de Mântuitorul. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 199.

În fiecare dimineață, luați-vă timp pentru a începe lucrul vostru cu rugăciune. Nu considerați că acesta este un timp pierdut, pentru că este un timp care va dăinui în veacurile veșnice. Prin mijlocul acesta, succesul și biruința spirituală vor fi aduse în viața practică. Mașinile din tipografie vor răspunde la atingerea mâinii Domnului. Atunci, cu siguranță, binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi cerută, iar lucrul poate să fie săvârșit bine numai dacă începutul este bun. Înainte ca Domnul să poată folosi cu succes un lucrător, mâinile lui trebuie să fie întărite și inima lui trebuie să fie curățită. – *Mărturii*, vol. 7, p. 194.

Frați și surori, bătrâni și tineri, când aveți o oră liberă, deschideți Biblia și îmbogățiți-vă mintea cu adevărurile ei prețioase. Când sunteți angajați în lucru, păziți-vă mintea, păstrați-vă gândurile îndreptate spre Dumnezeu, vorbiți mai puțin și meditați mai mult. Aduceți-vă aminte că: „în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit”. Cuvintele voastre să fie alese, acest fapt va închide ușa în fața vrăjmașului sufletelor. Faceți ca ziua voastră să înceapă cu rugăciune. Lucrați ca în prezența lui Dumnezeu. Îngerii Lui se află întotdeauna alături de voi, înregistrând cuvintele, comportamentul și felul în care este făcută lucrarea voastră. Dacă vă îndepărtați de sfatul cel bun, alegând să vă asociați cu cei pe care aveți motiv să-i bănușiți [157] că nu sunt înclinați spre cele religioase, cu toate că ei mărturisesc a fi creștini, curând veți deveni asemenea lor. Voi vă așezați în calea ispitei, pe terenul de luptă al lui Satana, iar dacă nu sunteți păziți continuu, veți fi biruiți de amăgirile lui. – *Mărturii*, vol. 4, p. 588, 589.

Cereți zilnic de la Domnul sfat și călăuzire. Depindeți de Dumnezeu pentru lumină și călăuzire. Rugați-vă pentru acest sfat și această lumină, până când le obțineți. Nu este de folos să cereți ceva, iar apoi să uitați ce ați cerut în rugăciune. Mintea să rămână la rugăciunea pe care ați înălțat-o. Puteți face acest lucru în timp ce lucrați cu mâinile.

Puteți spune: Doamne, eu cred; eu cred cu toată inima mea. Fă ca puterea Duhului Sfânt să vină asupra mea! – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 531.

Când Îl urmați pe Hristos, privindu-L ca fiind Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre, veți simți că lucrați sub ocrotirea Lui, că sunteți influențați de prezența Lui și că El vă cunoaște motivele. La fiecare pas, veți întreba: Îi va plăcea lui Isus lucrul acesta? Îl va slăvi el pe Dumnezeu? Rugăciunile voastre să se înalțe spre Dumnezeu dimineața și seara pentru binecuvântarea și călăuzirea Sa. Rugăciunea adevărată se prinde de Cel Atotputernic și vă dă biruința. Pe genunchi, creștinul obține putere spre a rezista ispitei. – *Mărturii*, vol. 4, p. 615, 616.

Dedicați un anumit timp în fiecare zi pentru rugăciune. – Aceia care îmbracă toată armătura lui Dumnezeu și consacră zilnic un timp pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturilor, vor fi puși în legătură cu Cerul și vor avea o influență mântuitoare și transformatoare asupra celor din jurul lor. Ei vor avea gânduri mari, aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și datoriei față de Dumnezeu. Ei vor avea o dorință arzătoare după curăție, lumină și iubire, precum și după toate darurile nașterii din nou. Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Acești oameni vor avea o îndrăzneală sfințitoare de a veni în prezența Celui infinit. Ei vor simți că lumina și slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curățiți, înălțați și înnobițați [158] prin această legătură apropiată cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraților creștini.

Meditația abstractă nu este suficientă, acțiunea grăbită nu ajunge. Ambele sunt esențiale pentru formarea caracterului creștin. Puterea obținută în rugăciunea stăruitoare și tainică ne pregătește să rezistăm atracțiilor amăgitoare ale societății. Totuși noi nu trebuie să ne izolăm de lume, deoarece experiența noastră creștină trebuie să fie lumina lumii. Societatea necredincioșilor nu ne va face niciun rău dacă ne amestecăm printre ei cu scopul de a-i lega de Dumnezeu și dacă suntem destul de puternici din punct de vedere spiritual pentru a ne împotrivi influențelor lor. – *Mărturii*, vol. 5, p. 112, 113.

Rezultatele rugăciunii zilnice. – Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare și serioase, pentru a primi ajutor, sprijin și putere de la El, va avea aspirații nobile, o înțelegere limpede a adevărului și a responsabilității personale, obiective

înalte de acțiune și o continuă foame și sete după neprihănire. Prin menținerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem și celor cu care venim în contact, lumina, pacea, liniștea și simțământul de siguranță care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minții, în ce privește sensibilitatea, atenția și grija față de nevoile altora, îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și menține o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeași, indiferent de circumstanțe.

Dacă ne apropiem de Dumnezeu, El va pune cuvintele Sale pe buzele noastre, ca să vorbim pentru El și să laudăm numele Lui. El ne va învăța melodia cântecului îngeresc pentru a-I mulțumi Tatălui nostru ceresc. Lumina și dragostea Mântuitorului care locuiește în inima noastră se vor dezvălui în fiecare faptă a vieții. Dificultățile și tulburările trecătoare nu pot afecta nicio viață trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 85.

Rugăciunea este necesară zilnic, spre a-i rezista lui Satana. Sfințirea nu este o lucrare de o clipă, de o oră sau de o zi. Este o continuă creștere în har. Noi nu știm astăzi cât de aprigă va fi lupta mâine. Satana trăiește și este activ și, în fiecare zi, noi trebuie să strigăm cu stăruință după ajutor la Dumnezeu și după tărie pentru a putea să ne împotrivim lui. Atâta timp cât stăpânește Satana, [159] trebuie să ne supunem eul. Avem de întâmpinat obstacole și nu există loc pentru zăbavă și punct în care să putem ajunge și să spunem că am atins ținta. – *Mărturii*, vol. 1, p. 340.

Rugăciunea zilnică va conține atât nevoile spirituale, cât și pe cele fizice. – Rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele nu se referă doar la hrana pentru susținerea trupului, ci și la hrana spirituală, care împlinește nevoile sufletului în vederea vieții veșnice. Domnul Isus ne îndeamnă: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică” (Ioan 6,27). El spune: „Eu sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6,51). Mântuitorul nostru este Pâinea vieții și, când contemplăm iubirea Lui și o primim în suflet, ne hrănim cu Pâinea care S-a coborât din cer.

Noi Îl primim pe Hristos prin intermediul Cuvântului Său, iar Duhul Sfânt ne este dat pentru a ne ajuta să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a sădi adevărurile Lui în inima noastră. În

fiecare zi, trebuie să ne rugăm ca, atunci când citim Cuvântul Său, Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt, ca să ne descopere acele adevăruri care vor întări sufletul nostru pentru a face față nevoilor zilei.

Prin faptul că ne învață să cerem în fiecare zi binecuvântările necesare atât în domeniul material, trecător, cât și în cel spiritual, Dumnezeu intenționează să ne facă un bine. Dumnezeu dorește să conștientizăm dependența noastră de grija Sa neîncetată, deoarece Se străduiește să ne aducă într-o relație de comuniune permanentă cu El. Prin comuniunea cu Hristos, prin rugăciune și prin studiul adevărilor mari și prețioase ale Cuvântului Său, cel flămând spiritual este hrănit, iar cel însetat este înviorat de apa Izvorului vieții. – *Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 112, 113.

Asemenea primilor creștini, noi trebuie să ne rugăm zilnic pentru Duhul Sfânt. – Aceia care în Ziua Cincizecimii au fost înzestrați cu putere de sus nu au fost scutiți mai departe de ispite și încercări. În timp ce mărturiseau despre adevăr și neprihănire, ei au fost asaltați în repetate rânduri de vrăjmașul adevărului, care căuta să le răpească experiența creștină. Ei erau nevoiți să lupte cu toate puterile date lor de Dumnezeu pentru a ajunge la starea de bărbați și femei în Hristos Isus. Ei se rugau zilnic pentru [160] noi resurse de har, ca să poată ajunge mai sus și tot mai sus pe calea spre desăvârșire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, exercitând credința în Dumnezeu, chiar și cei mai slabi învățau să-și dezvolte puterile ce le-au fost încredințate și să ajungă sfințiți, curați și înnobiți. În umilință, ei se supuneau influenței modelatoare a Duhului Sfânt, primeau plinătatea Dumnezeirii și erau modelați, făcuți asemenea Dumnezeirii.

Trecerea vremii nu a adus nicio schimbare în ce privește făgăduința făcută de Hristos la despărțire, că va trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din pricina vreunei restricții din partea lui Dumnezeu bogățiile harului Său nu se revarsă pe pământ asupra oamenilor. Dacă împlinirea făgăduinței nu se vede așa cum ar putea fi văzută, acest fapt este din cauză că făgăduința nu este prețuită așa cum ar trebui să fie. Dacă ar voi, ar fi cu toții umpluți cu Duhul Sfânt. Oriunde nevoia după Duhul Sfânt este o problemă de mai mică importanță și preocupare, acolo se vede secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Ori de câte ori probleme minore ocupă atenția, lipsește puterea divină, care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii și care ar aduce

cu ea toate celelalte binecuvântări, deși ea este oferită în toată in-
finita ei plinătate.

Deoarece acesta este mijlocul prin care trebuie să primim putere,
de ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului? De ce nu vor-
bim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el și nu predicăm despre
el? Domnul este mult mai binevoitor să dea Duhul Sfânt celor care
Îi slujesc, decât sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor. Pen-
tru botezul zilnic cu Duhul Sfânt, fiecare lucrător ar trebui să înalțe
rugăciunile lui către Dumnezeu. Grupuri de lucrători creștini ar trebui
să se adune pentru a cere un ajutor deosebit, înțelepciune cerească, ca
să știe cum să plănuiască și cum să aducă la îndeplinire aceste planuri
cu înțelepciune. În mod deosebit, ei ar trebui să se roage ca Dumne-
zeu să-i boteze pe aleșii Săi trimiși în câmpurile misionare cu o bogată
măsură a Duhului Său. Prezența Duhului Sfânt în lucrătorii lui Dum-
nezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nici toată puterea sau
slava lumii n-o pot da. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 49-51.

Rugați-vă pentru har în vederea împlinirii nevoilor fiecărei zile.

– Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă este în stare să te facă înțe-
lept pentru mântuire. Dacă vei crede în el [161] și i te vei supune,
vei primi har suficient pentru îndatoririle și încercările de azi. Nu ai
nevoie de har pentru mâine. Ar trebui să simți că ai de-a face numai
cu ziua de astăzi. Obține biruința astăzi, învinge eul astăzi, veghează
și roagă-te pentru astăzi, primește biruințe în Dumnezeu pentru
astăzi. Împrejurările și locurile înconjurătoare, schimbările care au
loc zilnic în jurul nostru și Cuvântul lui Dumnezeu care deosebește
și verifică toate lucrurile, toate acestea sunt suficiente pentru a ne
învăța care ne este datoria și ce anume ar trebui să facem în fiecare
zi. În loc să îngădui ca mintea și gândurile să îți alunece pe un fâgaș
din care nu vei avea nimic de câștigat, ar trebui să studiezi zilnic
Scripturile și să îndeplinești acele datorii ale vieții de zi cu zi, care
pot fi plictisitoare acum pentru tine, dar pe care cineva tot trebuie să
le facă. – *Mărturii*, vol. 3, p. 333.

Rugați-vă zilnic pentru înțelegerea Bibliei! – Aceia care mărtu-
risesc a crede în Isus ar trebui să se îndrepte mereu spre lumină. Ei
ar trebui să se roage zilnic pentru ca lumina Duhului Sfânt să stră-
lucească asupra paginilor cărții sfinte, așa încât să fie făcuți în stare
să înțeleagă lucrurile Duhului lui Dumnezeu. – *Principiile fundamen-
tale ale educației creștine*, p. 188, 189.

Rugați-vă zilnic pentru binecuvântarea pe care o aduce Sabatul.

– Toți aceia care consideră că Sabatul este un semn între ei și Dumnezeu, arătând că El este Dumnezeul care-i sfințește, vor reprezenta principiile guvernării Sale. Ei vor aduce legile Împărăției Sale în viața lor zilnică. În fiecare zi, rugăciunea lor va fi ca sfințirea Sabatului să rămână asupra lor. În fiecare zi, ei vor avea tovarășia lui Hristos și vor da pe față desăvârșirea caracterului Său. În fiecare zi, lumina lor va străluci în fața altora în fapte bune. – *Mărturii*, vol. 6, p. 353.

Rugăciunea zilnică a unui părinte. – Faceți ca munca voastră să fie plăcută prin cântece de laudă. Dacă doriți să aveți un raport curat în cărțile cerului, nu fiți niciodată iritați și aspri. Rugăciunea voastră zilnică să fie: „Doamne, învață-mă să fac tot ce pot mai bine. Învață-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi putere [162] și voieșie”... Aduceți-L pe Hristos în tot ce faceți. Atunci, viața voastră va fi umplută de strălucire și recunoștință... Să facem tot ce putem mai bine, înaintând cu voieșie în slujba Domnului, cu inima plină de bucuria Sa. – *Îndrumarea copilului*, p. 148.

Tinerii să se roage zilnic pentru înțelepciune și har. – Domnul Hristos a suportat fără să murmure încercările și lipsurile de care se plâng așa de mulți tineri. Disciplina aceasta este tocmai experiența de care tinerii au nevoie, care va da fermitate caracterului lor și îi va face să fie asemenea lui Hristos, puternici spiritual spre a se împotrivi ispitei. Dacă se vor despărți de influența acelor care vor să-i ducă în rătăcire și să corupă moralitatea lor, ei nu vor fi biruiți de amăgirile lui Satana. Prin rugăciuni zilnice către Dumnezeu, ei vor primi de la El har și înțelepciune pentru a suporta conflictele și realitățile dure ale vieții și vor ieși biruitori din acestea. Seninătatea și liniștea minții pot fi menținute doar prin veghere și rugăciune. Viața Domnului Hristos a fost un exemplu de energie perseverentă, căreia nu i s-a îngăduit să fie diminuată de reproșuri, ridiculizări, lipsuri sau greutăți.

Așa trebuie să fie și viața tinerilor. Dacă încercările prin care trec se măresc, ei pot să știe că Dumnezeu pune la încercare credințioșia lor. Exact în măsura în care își vor păstra integritatea caracterului când sunt cuprinși de descurajare, vor crește și tăria sufletească, statornicia și puterea de a răbda, iar ei vor ajunge să aibă un spirit puternic. – *Solii pentru tineret*, p. 80.

Nevoia educatorului de a se ruga zilnic. – Fiecare educator trebuie să primească zilnic învățături de la Hristos și să lucreze fără

încetare sub călăuzirea Sa. Dacă nu petrece mult timp cu Dumnezeu în rugăciune, îi va fi imposibil să înțeleagă corect sau să-și împlinească lucrarea. Educatorul poate spera să-și facă lucrarea înțelept și bine, numai prin ajutorul divin, împletit cu un efort sârguincios și renunțare la sine.

Dacă nu înțelege nevoia de rugăciune și nu-și smerește inima înaintea lui Dumnezeu, educatorul va pierde însăși esența educației. El trebuie să știe cum să se roage și ce limbaj să folosească în rugăciune. „Eu sunt Vița”, spunea Isus, „voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și [163] în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Educatorul trebuie să lase ca roada credinței să se manifeste în rugăciunile lui. El trebuie să învețe cum să vină la Domnul și să pledeze până când primește asigurarea că cererile lui sunt auzite. – *Sfaturi pentru isprăvnicie*, p. 321.

În timpurile Vechiului Testament, izraeliții se rugau zilnic. – Când preoții intrau în locul sfânt dimineața și seara, la timpul când se aducea tămâia pe altar, jertfa zilnică era gata să fie adusă pe altarul din curtea de afară. Acesta era un timp de mare însemnătate pentru închinătorii care se adunau la tabernacol. Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuiau să-și ia timp să-și cerceteze stăruitor inima și să-și mărturisească păcatele. Ei se uneau în rugăciune tăcută, cu fețele îndreptate spre sfântul locaș. În felul acesta, cererile lor se înălțau odată cu norul de tămâie, în timp ce credința se prindea puternic de meritele Mântuitorului făgăduit, simbolizat prin jertfa de ispășire. Orele rânduite pentru jertfele de dimineața și seara erau socotite ca sfinte și au ajuns să fie privite de toată națiunea iudaică asemenea unui timp hotărât pentru închinare. Mai târziu, când iudeii au fost împrăștiați ca niște captivi în țări îndepărtate, la orele rânduite, ei încă își întorceau fețele spre Ierusalim și își înălțau rugăciunile către Dumnezeul lui Israel. În practica aceasta, creștinii au un exemplu pentru rugăciunea de dimineața și seara. Deși condamnă un simplu șir de ceremonii, lipsite de spiritul închinării, Dumnezeu privește cu multă plăcere asupra acelor care-L iubesc și care se pleacă dimineața și seara în rugăciune, pentru a căuta iertare pentru păcatele făptuite și pentru a-I prezenta cererile lor pentru binecuvântările necesare. – *Patriarhi și profeti*, p. 353, 354.

Rugăciunea zilnică cultivă experiența noastră religioasă. – Religia trebuie să înceapă cu golirea și curățirea inimii și trebuie să fie cultivată prin rugăciunea zilnică – *Mărturii*, vol. 4, p. 535.

O viață de rugăciune zilnică necesită un efort serios. – O viață de rugăciune și laudă zilnică la adresa lui Dumnezeu, o viață care revarsă lumină asupra [164] căii altora nu poate să fie menținută fără eforturi serioase. Totuși astfel de eforturi vor da roade prețioase, fiind o binecuvântare nu numai pentru primitor, ci și pentru cel care dăruiește. Spiritul unei munci neegoiste în favoarea altora dă caracterului o profunzime, stabilitate și frumusețe asemenea caracterului Domnului Hristos, aducând pace și fericire celui ce îl deține. Aspirațiile sunt înălțate. Nu există loc pentru trândăvie sau egoism. Cei care exercită harul creștin vor crește. Ei vor avea tendoane și mușchi spirituali și vor fi puternici spre a lucra pentru Dumnezeu. Ei vor avea o înțelegere spirituală clară, o credință fermă, crescândă și o putere biruitoare în rugăciune. Cei care veghează asupra sufletelor, care se consacră în totul mântuirii celor greșiți, lucrează în modul cel mai sigur pentru propria mântuire. – *Mărturii*, vol. 5, p. 607.

Îngerii notează rugăciunea de dimineață. – Voi aveți o influență asupra minții și caracterului altora fie spre bine, fie spre rău. Influența pe care o exercitați este scrisă în cărțile cerului. Un înger vă însoțește și notează cuvintele și faptele voastre. Când vă treziți dimineața, simțiți neajutorarea voastră și nevoia de a primi putere de la Dumnezeu? Îi aduceți voi la cunoștință Tatălui ceresc nevoile voastre, cu umilință și din toată inima? Dacă faceți așa, îngerii consemnează rugăciunile voastre, iar dacă aceste rugăciuni nu au ieșit de pe buze prefăcute, când vă aflați în pericolul de a face un rău, fără să vă dați seama, și de a exercita o influență care îi va determina pe alții să greșească, îngerul vostru păzitor va fi lângă voi, sugerându-vă o cale mai bună, alegând cuvintele pentru voi și influențând faptele voastre.

Dacă nu vă simțiți în niciun pericol și dacă nu înălțați nicio rugăciune pentru ajutorul și puterea de a vă împotrivi ispitelor, cu siguranță vă veți rătăci. Faptul ca ați neglijat datoria va fi consemnat în cartea lui Dumnezeu în ceruri și veți fi găsiți cu lipsuri în ziua încercării. – *Mărturii*, vol. 3, p. 363, 364.

Practica rugăciunii zilnice nu trebuie să se desfășoare la întâmplare. – Închinarea în familie să nu fie condusă de circumstanțe. Nu trebuie să vă rugați ocazional și să neglijați rugăciunea când aveți

o zi de muncă încărcată. Dacă procedați așa, îi determinați [165] pe copiii voștri să considere că rugăciunea nu are nicio importanță deosebită. Rugăciunea înseamnă foarte mult pentru copiii lui Dumnezeu, iar jertfele de mulțumire ar trebui să se înalțe spre Dumnezeu dimineața și seara. Psalmistul spune: „Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!”

Tați și mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți paza îngerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că iubiiții voștri copii sunt expuși ispitelor.

În eforturile noastre de a asigura confortul și fericirea oaspeților, nu trebuie să uităm de obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu. Ora de rugăciune nu trebuie să fie neglijată pentru niciun motiv. Nu vorbiți și nu vă amuzați până când ajungeți să fiți prea oboșiți spre a vă bucura de ora de rugăciune. A face acest lucru înseamnă a-I oferi lui Dumnezeu o jertfă schilodită. Seara, devreme, când ne rugăm fără grabă și inteligent, ar trebui să prezentăm cererile noastre și să înălțăm vocile noastre în laude pline de fericire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu.

Toți cei care îi vizitează pe creștini să înțeleagă faptul că ora de rugăciune este cea mai prețioasă, cea mai sfântă și cea mai fericită oră din zi. Aceste ocazii de rugăciune exercită o influență înălțătoare asupra tuturor celor care participă la ele. Ele aduc o pace și o odihnă binemeritată sufletului. – *Îndrumarea copilului*, p. 520, 521.

Rugăciunea zilnică se înalță la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. – Viața lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o viață de rugăciune. Oriunde își așeza cortul, aproape de el era construit și un altar pe care se aduceau jertfele de dimineața și de seara. Când își muta cortul, altarul rămânea. Iar canaanitul nomad, când ajungea la altarul acela, știa cine fusese acolo. După ce își întindea cortul, repara altarul și se închina Dumnezeului celui viu.

Tot la fel, căminele creștinilor ar trebui să fie niște lumini în lume. Din ele, dimineața și seara ar trebui să se înalțe rugăciuni spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Îndurările și binecuvântările Lui vor coborî asupra celor plecați în rugăciune, ca roua de dimineață. [166]

Taților și mamelor, în fiecare dimineață și în fiecare seară, adunați-vă copiii în jurul vostru și, în cerere umilă, înălțați-vă inima la Dumnezeu după ajutor. Cei scumpi ai voștri sunt expuși ispitei. Hărțuieli zilnice tulbură calea celor tineri și a celor bătrâni. Aceia care doresc să ducă o viață plină de răbdare, iubire și voie bună trebuie să se roage. Numai primind ajutor neîntrerupt de la Dumnezeu, putem obține biruință asupra eului.

În fiecare dimineață, voi și copiii voștri, consacrați-vă lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Nu faceți socoteli pentru luni și ani; acestea nu sunt ale voastre. Vouă vi se dă o zi scurtă. Lucrați în cursul orelor ei pentru Domnul, ca și cum aceasta ar fi ultima voastră zi pe pământ. Puneți toate planurile voastre în fața lui Dumnezeu, pentru a fi aduse la îndeplinire sau părăsite, așa cum va arăta providența Lui. Primiți planurile Lui în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea lor cere părăsirea celor mai dragi proiecte ale voastre. În felul acesta, viața va fi modelată tot mai mult după exemplul divin și „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,7). – *Mărturii*, vol. 7, p. 44.

Pentru ce să vă rugați zilnic. – Trebuie să privim fiecare îndatorire ca fiind sfântă, oricât de umilă ar fi, pentru că ea este o parte din slujirea adusă lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie: „Doamne, ajută-mă să fac tot ce pot mai bine! Învață-mă cum să fac o lucrare mai bună. Dă-mi energie și voieșie! Ajută-mă să aduc în slujirea mea spiritul iubitor cu care a slujit Mântuitorul”. – *Divina vindecare*, p. 474.

Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineață; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: „O, Doamne, primește-mă să fiu cu totul al Tău! Așez toate planurile mele la picioarele Tale. Folosește-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și tot ce fac eu să fie făcut prin puterea Ta”. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită zilnic. În fiecare dimineață, consacrați-te lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Pune toate planurile tale la dispoziția Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providența Sa. În acest fel, zi de zi, ai posibilitatea de a-ți încredința viața în mâinile lui Dumnezeu și astfel, viața ta va fi modelată, ajungând să fie tot mai asemănătoare cu viața Domnului Hristos. – *Calea către Hristos*, p. 70.

EXEMPLUL LUI ISUS

Urmați exemplul lui Isus, începând ziua cu rugăciune. – Tocmai în orele de rugăciune solitară, Domnul Isus a primit înțelepciune și putere în timpul vieții Sale pământești. Tinerii să urmeze exemplul Său și să găsească dimineața și la apus un timp liniștit pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Pe parcursul întregii zile să-și înalțe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: 'Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!'” (Isaia 41,13). Dacă ar putea învăța copiii noștri aceste lecții în zorii vieții lor, ce proșpețime și putere, ce bucurie și gingășie ar fi aduse în viața lor! – *Educație*, p. 259.

Rugăciunile stăruitoare ale lui Isus sunt în contrast cu rugăciunile noastre slabe. – Despre Hristos este spus: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte”. În ce contrast cu această mijlocire din partea Maiestății cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălțate către Dumnezeu! Mulți sunt mulțumiți cu o slujire a buzelor și puțini au o dorință sinceră, serioasă și plină de dragoste după Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 534. [168]

Dacă Isus a avut nevoie de rugăciune când a fost pe pământ, cu cât mai mult avem noi nevoie! – Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-și prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu și să așeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că cererile lor vor fi ascultate, este valabilă și pentru noi.

Domnul Însuși S-a rugat des atunci când a trăit printre oameni. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunea noastră și astfel a devenit un rugător zelos, care căuta să primească de la Tatăl Său rezerve noi de putere, pentru a-Și împlini datoria și pentru

a rezista încercărilor. El este exemplul nostru în toate lucrurile. În ceea ce privește neputințele noastre, El este un frate „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”. Dar având în vedere că El era fără păcat, natura Lui se îndepărta cu repulsie de la săvârșirea răului. El a îndurat toate luptele și frământările omului care trăiește într-o lume a păcatului. Datorită naturii Lui omenești, rugăciunea a fost pentru Domnul o necesitate și un privilegiu. El a găsit mângâiere și bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Iar dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi – ființe muritoare și slabe – ar trebui să simțim nevoia de a ne ruga zelos și consecvent. – *Calea către Hristos*, p. 93, 94.

Domnul Hristos a luptat în rugăciune stăruitoare. Cu strigăt puternic și lacrimi, El a înălțat către Tatăl cererile sale pentru aceia pentru a căror mântuire părăsise cerul și venise pe pământul acesta. Prin urmare, cât de potrivit și cât de important este ca oamenii să se roage și să nu cedeze! – *Review and Herald*, 1 aprilie 1890.

Domnul Isus S-a rugat pentru puterea de a îndura încercările. – Puțini vor urma exemplul Mântuitorului nostru cu privire la rugăciunea stăruitoare și frecvență către Dumnezeu, spre a primi puterea de a îndura încercările și de a îndeplini datoriile zilnice ale vieții acesteia. Domnul Hristos este Căpetenia mântuirii noastre și, prin propria suferință și prin sacrificiu, El le-a dat urmașilor Săi un exemplu care le arată că vegherea, rugăciunea și efortul perseverent sunt necesare din partea lor, dacă vor să reprezinte corect dragostea din sufletul Său pentru neamul omenesc căzut. – *Review and Herald*, 23 februarie 1886. [169]

Puterea lui Isus a venit din rugăciune. – Puterea lui Hristos a constatat în rugăciune. El a luat natura omenească, a purtat slăbiciunile noastre și s-a făcut păcat pentru noi. Domnul Hristos Se retrăgea în dumbrăvi sau în munți, departe de mulțime și de orice altceva. Acolo era singur cu Tatăl Său și Își revărsa cererile cu o stăruință puternică și căuta cu toată puterea sufletului Său să se prindă de mâna Celui Infinit. Când în fața Lui se găseau încercări noi și mari, El Se retrăgea în singurătatea munților și petrecea noaptea întregă rugându-Se Tatălui Său ceresc.

Pentru că Domnul Hristos este exemplul nostru în toate lucrurile, dacă noi imităm acest model de rugăciune stăruitoare și neîncetată, cerând în Numele Aceluia care nu a cedat niciodată ispitelor lui Sa-

tana puterea de a ne împotrivi amăgirilor dușmanului cel viclean, nu vom fi biruiți de el. – *The Youth's Instructor*, 1 aprilie 1873.

Într-o viață cu totul devotată pentru binele altora, Mântuitorul a considerat că este necesar să lase la o parte oboseala călătoriei și să Se retragă din mijlocul mulțimii care-L urma în fiecare zi. El trebuia să Se retragă dintr-o viață de neîncetată activitate și de contact direct cu nevoile omenești, pentru a căuta un loc liniștit și o comuniune neîntreruptă cu Tatăl Său. Fiind una cu noi, părtăș la nevoile și slăbiciunile noastre, El era cu totul dependent de Dumnezeu și, în locul tainic al rugăciunii, căuta putere divină, ca să poată merge mai departe, înarmat, pentru a-Și împlini datoria și pentru a înfrunta încercările. Într-o lume de păcat, Isus a avut de suportat lupte și chinuri sufletești. În comuniunea cu Dumnezeu, El a putut să Se despovăreze de întristările care Îl zdrobeau. Aici, El găsea mângâiere și bucurie.

În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, înălța cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Printr-o continuă comuniune, El a primit viața de la Dumnezeu, ca să poată da viață lumii. Experiența Lui trebuie să fie și experiența noastră.

„Veniți singuri la o parte”, ne îndeamnă El. Dacă vom lua seama la cuvintele Lui, vom fi mai puternici și mai folositori. Ucenicii L-au căutat pe Isus și I-au spus totul, iar El i-a încurajat [170] și i-a învățat. Dacă azi ne-am lua timp să mergem la Isus și să-I spunem nevoile noastre, n-am fi dezamăgiți. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 362, 363.

Omul întristării a început să-Și reverse cererile, cu strigăte mari și cu lacrimi. El Se ruga pentru putere, ca să reziste încercării, pentru binele omenirii. El Însuși avea nevoie de o nouă legătură cu Cel Atotputernic, deoarece numai în felul acesta putea privi viitorul. El Își revărsa dorințele inimii pentru ucenicii Săi, pentru ca, în ceasul puterii întunericului, credința lor să nu scadă. Roua se așternea cu îmbelșugare peste ființa Lui plecată, dar El nu lua seama. Umbrele nopții se adunau tot mai dese în jurul Lui, dar El nu privea la tristețea lor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 419, 420.

Când a ajuns în pustie, Domnul Isus a fost înconjurat de slava Tatălui. Absorbit de comuniunea cu Dumnezeu, El a fost înălțat mai presus de slăbiciunea omenească. Totuși slava s-a îndepărtat, iar El a fost lăsat să lupte cu ispita. Ea apăsa asupra Lui clipă de clipă.

Natura Sa omenească era cuprinsă de groază în fața conflictului care Îl aștepta. Timp de patruzeci de zile a postit și S-a rugat. Slăbit și epuizat de foame, obosit și palid din cauza agoniei sufletești, fața Lui era „atât de schimonosită... și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor”, încât aceea a fost ocazia favorabilă a lui Satana. El a presupus că poate să-L biruiască pe Hristos. – *Selected Messages*, cartea 1, p. 227, 228.

Lucrătorul consacrat simte o mângâiere minunată atunci când știe că Însuși Hristos, în viața Sa pe pământ, Îl căuta zilnic pe Tatăl Său pentru a primi de la El noi rezerve de har și, după această comuniune cu Dumnezeu, mergea să-i întărească și să-i binecuvânteze pe alții.

Priviți-L pe Fiul lui Dumnezeu așezat pe genunchi, rugându-Se Tatălui Său! Deși este Fiul lui Dumnezeu, El Își întărește credința prin rugăciune și, prin comuniunea cu Dumnezeu, primește puterea de a se opune răului și de a sluji nevoilor oamenilor. Ca Frate mai mare al familiei noastre omenești, El cunoaște nevoile celor care, cuprinși de nedesăvârșire [171] și trăind într-o lume a păcatului și a ispitei, încă doresc să-I slujească. El știe că solii pe care îi consideră potriviți pentru a-I trimite să vestească solia Sa sunt niște oameni slabi și greșiți, dar tuturor celor care se consacră pe deplin în slujba Sa, El le făgăduiește ajutorul divin. Exemplul Său este o asigurare că rugăciunea fierbinte și stăruitoare, înălțată spre Dumnezeu cu o credință care conduce la deplina dependență de El și cu o consacrare fără rezerve pentru lucrarea Sa, va reuși să le aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.

Fiecare lucrător care urmează exemplul Domnului Hristos va fi pregătit să primească și să folosească puterea pe care Dumnezeu a făgăduit-o bisericii Sale pentru a pregăti secerișul pământului. În fiecare dimineață, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului și își înnoiesc votul consacrării față de El, Domnul le acordă prezența Duhului Său, cu puterea Sa înviorătoare și sfințitoare. Când merg să îndeplinească îndatoririle zilnice, ei au asigurarea că prezența nevăzută a Duhului Sfânt îi face în stare să fie niște „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). – *Slujitorii Evangheliei*, p. 510, 511.

Rugăciunea L-a întărit pe Isus pentru încercări. – Domnul Hristos, Mântuitorul nostru, a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, totuși

a fost fără păcat. El a luat natura omenească, fiind asemenea omului la înfățișare, iar nevoile Sale au fost nevoile unui om. El a avut nevoi trupești care trebuiau să fie împlinite și a simțit oboseala care cerea odihnă. Rugăciunea a fost mijlocul prin care Tatăl Său L-a întărit pentru împlinirea datoriei și pentru încercări. Zi după zi, El Și-a îndeplinit șirul îndatoririlor, căutând să salveze suflete... Apoi, petrecea nopți întregi în rugăciune pentru cei ispițiți...

Orele de rugăciune din noapte, pe care Mântuitorul le petrecea pe munte sau în pustie, erau esențiale spre a-L pregăti pentru încercările pe care trebuia să le înfrunte în ziua următoare. El a simțit nevoia de îmborsărire și înviorare a sufletului și a trupului, ca să poată întâmpina ispitele lui Satana, iar aceia care se străduiesc să trăiască asemenea Lui trebuie să simtă aceeași nevoie. – *Maranatha*, p. 85.

Când Ierusalimul era cuprins de liniște, iar ucenicii se întorseseră la casele lor spre a beneficia de odihna somnului, [172] Domnul Isus nu dormea. Cererile Sale divine se înălțau spre Tatăl Său pentru ucenici, ca să fie păziți de influențele rele pe care aveau să le întâlnească zi de zi în lume și pentru ca sufletul Lui să fie întărit pentru datoriile și încercările zilei următoare. – *Review and Herald*, 17 august 1886.

Rugăciunea Îl înviora pe Isus. – Ziaua era foarte ocupat cu slujirea nevoilor nenumăraților oameni care Îi cereau, în mod insistent, ajutorul și cu demascarea teoriilor false și periculoase ale rabiniilor, iar munca aceasta neconținută Îl istovea adesea într-o asemenea măsură, încât mama și frații Lui și chiar ucenicii se temeau că Își va pune viața în pericol. Totuși, când Se întorcea de la orele de rugăciune prin care Își încheia ziua de muncă obositoare, ei observau că expresia chipului Său era plină de pace și întreaga Lui ființă părea străbătută de înviorare. După acele ore pe care le petrecea în fiecare dimineață în comuniune cu Dumnezeu, El le aducea oamenilor lumina cerului. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 102.

Rugăciunea susținea viața spirituală a lui Isus. – Nu numai pe cruce S-a jertfit Hristos pentru omenire. Așa cum „umbla din loc în loc” și „făcea bine” (Fapte 10,38), experiența fiecărei zile era o revărsare a propriei vieți. Într-un singur fel putea fi susținută o asemenea viață. Isus trăia în dependență de Dumnezeu și în comuniune cu El. În locul tainic al Celui Preaînalt, la umbra Celui Atotputernic, oamenii se refac din când în când, rămân acolo pentru o

vreme, iar rezultatul se arată prin fapte nobile. Apoi, credința lor scade, comuniunea este întreruptă și lucrarea vieții este pătată. Totuși viața lui Isus a fost o viață de încredere neîncetată, susținută prin comuniune neîntreruptă, iar slujirea Sa pentru cer și pământ a fost fără greșeli sau ezitări.

Ca om, El stăruia cu rugăminți fierbinți la tronul lui Dumnezeu, până când natura Sa umană era încărcată cu un curent ceresc care lega omenescul de divin. Primind viață de la Dumnezeu, El oferea viață oamenilor. – *Educație*, p. 80, 81. [173]

Viața de rugăciune a lui Isus descoperă secretul puterii spirituale. – Viața Mântuitorului pe pământ a fost o viață de comuniune cu natura și cu Dumnezeu. În comuniunea aceasta, El ne-a descoperit secretul puterii spirituale. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 162.

Isus Se pregătea pentru lucrări speciale, prin rugăciune. – Când Se pregătea pentru o mare încercare sau o lucrare importantă, Isus Se retrăgea în singurătatea din munți și Își petrecea noaptea rugându-Se Tatălui Său. O noapte de rugăciune a precedat alegerea apostolilor, la fel predica de pe munte, schimbarea la față, agonia din sala de judecată, crucea și slava învierii.

Noi, de asemenea, trebuie să avem un timp pus deoparte pentru meditație și rugăciune și pentru a primi înviore spirituală. Noi nu prețuim puterea și eficiența rugăciunii așa cum ar trebui s-o facem. – *Divina vindecare*, p. 509.

Natura umană a lui Isus a făcut din rugăciune o necesitate. – În timp ce avea natură umană, El simțea nevoia de putere de la Tatăl Său. El a ales locuri de rugăciune. Îi plăcea să aibă legătură cu Tatăl Său în singurătatea muntelui. Sfântul Lui suflet uman era întărit pentru îndatoririle și necazurile zilei. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre, astfel că a devenit un om al rugăciunii, care Își petrecea noaptea, cerând de la Tatăl Său provizii proaspete de putere, pentru a fi întărit și înviorat pentru îndatoriri și încercări. El este exemplul nostru în toate privințele. El ne este Frate în slăbiciunile noastre, dar nu prin faptul că a avut aceleași patimi ca noi. Pentru că a fost Cel fără păcat, natura Lui s-a ferit de rău. El a îndurat lupte și chin sufletească într-o lume a păcatului. Natura Lui umană a făcut din rugăciune o necesitate și un privilegiu. El a cerut tot ajutorul divin puternic și mângâierea pe care Tatăl Său era gata să I le împărtășească Aceluia care, pentru folosul omu-

lui, a părăsit bucuriile cerului și Și-a ales căminul într-o lume rece și nerecunoscătoare. Hristos a găsit mângâiere și bucurie în legătura cu Tatăl Său. Aici putea El să-Și descarce inima de durerile care Îl zdrobeau. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. [174]

În cursul zilei, El muncea cu zel să facă bine altora, să salveze oameni de nimicire. Îi vindeca pe bolnavi, îi mângâia pe cei întristați și aducea bucurie și nădejde celor disperați. Pe morți, i-a adus la viață. După ce Își încheia lucrarea de peste zi, El pleca, seară de seară, de parte de tumultul orașului și îngenunchea într-o dumbravă retrasă, în rugăciune fierbinte către Tatăl Său. Uneori, razele luminoase ale lunii străluceau asupra făpturii Lui aplecate. Apoi, din nou, norii și întunericul îndepărtau toată lumina. În timp ce Se găsea aplecat în rugăciune, roua și bruma nopții se așezau pe capul și pe barba Sa. Adesea, El continua cu cererile Lui pe parcursul nopții întregi. El este pilda noastră. Dacă ne-am putea aduce aminte de acest lucru și l-am imita, am fi mult mai puternici în Dumnezeu.

Dacă Mântuitorul oamenilor, cu puterea Lui divină, a simțit nevoia de rugăciune, cu cât mai mult muritorii slabi și păcătoși ar trebui să simtă nevoia de rugăciune fierbinte, constantă! Când a fost atacat de ispita cea mai nemiloasă, Hristos nu a mâncat nimic. El S-a predat lui Dumnezeu și, prin rugăciune stăruitoare și supunere desăvârșită față de voința Tatălui Său, a ieșit biruitor. Cei care mărturisesc adevărul în aceste zile de pe urmă, mai presus de oricare altă categorie de creștini, trebuie să-L imite pe Marele Model în rugăciune.

„Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și robului să fie ca domnul lui”. Mesele noastre sunt adesea pline cu mâncăruri de lux, care nu sunt nici sănătoase, nici necesare, pentru că iubim aceste lucruri mai mult decât iubim renunțarea la sine, eliberarea de boală și sănătatea minții. Isus a căutat stăruitor putere de la Tatăl Său. Fiul divin al lui Dumnezeu a considerat că lucrul acesta era, chiar și pentru Sine, de o valoare mai mare decât să stea la masa cea mai îmbelșugată. El ne-a prezentat dovada că rugăciunea este importantă ca să primim puterea necesară spre a lupta cu puterile întunericului și a face lucrarea care ne este încredințată. Puterea noastră este slăbiciune, dar puterea pe care o dă Dumnezeu îi face pe toți cei care o obțin să fie mai mult decât biruitori. – *Mărturii*, vol. 2, p. 201-203.

Domnul Isus Și-a luat timp pentru rugăciune, indiferent cât de ocupat sau obosit era. – Domnul Hristos nu a îndeplinit o lu-

crare parțială. El nu Și-a măsurat munca [175] prin numărul orelor. Timpul Său, inima Sa, sufletul și puterea Sa, toate erau dedicate lucrării pentru binele omenirii. El trudea pe parcursul zilelor obositoare și petrecea nopți îndelungate în rugăciune pentru harul și rezistența necesare spre a face o lucrare mai mare. Cu strigăte puternice și lacrimi, El trimitea cererile Sale către cer, pentru ca natura Sa omenească să fie întărită, să fie făcut în stare să înfrunte toate lucrările amăgitoare ale vrăjmașului celui viclean și să primească puterea necesară spre a-Și îndeplini misiunea de a ridica omenirea căzută. El le spune slujitorilor Săi: „V-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13,15). – *Divina vindecare*, p. 500.

Isus Se ruga dimineața devreme. – Adesea, zorii dimineții Îl găseau pe Isus în vreun loc retras, meditănd, cercetând Scripturile, sau rugându-Se. El spunea bun venit dimineții cântând. Își înviora ceasurile prin cântări de mulțumire și le aducea voioșia cerului acela care erau trudiți și descurajați. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 162.

Isus a avut anumite locuri pentru rugăciune. – Trebuie să aveți un loc pentru rugăciunea tainică. Domnul Isus a avut anumite locuri pentru comuniunea cu Dumnezeu și tot așa ar trebui să avem și noi. Adesea, avem nevoie să ne retragem într-un loc anume, oricât de umil, unde putem să fim singuri cu Dumnezeu. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 84.

Isus S-a rugat pentru noi. – Din cauza muncii neîncetate, a renunțării la sine și a jertfirii de sine, Domnul Isus era adesea prea obosit pentru a-i binecuvânta pe cei aflați în suferință și în nevoie. El petrecea nopți întregi în rugăciune pe munții singuratici nu din pricina slăbiciunilor și nevoilor Sale, ci pentru că a văzut și a simțit slăbiciunea firilor voastre de a se împotrivi ispitelor vrăjmașului, chiar în acele puncte în care sunteți biruiți acum. El a știut că veți fi indiferenți față de primejdii și că nu veți simți nevoia rugăciunii. El Și-a revărsat rugăciunile către Tatăl Său în locul nostru, cu strigăte puternice și lacrimi. – *Mărturii*, vol. 3, p. 379. [176]

Ucenicii lui Isus erau impresionați de obiceiul Său de a Se ruga. – „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească”. El nu a trăit, a meditat și S-a rugat pentru Sine Însuși, ci pentru alții. În fiecare dimineață, El venea din locul tainic al rugăciunii, unde petrecese ore cu Dumnezeu, spre a le aduce oamenilor lumina cerurilor. El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt. În orele de dimineață

ale fiecărei zile noi, Domnul Îl trezea din somn, iar sufletul și buzele Sale erau unse cu har, ca să-l poată împărtăși altora. El primea din curțile cerești solii noi, cuvinte pe care putea să le adreseze la timpul potrivit celor oboșiți și asupriți. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat”, spunea El, „o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici”.

Ucenicii Săi erau foarte impresionați de rugăciunile Lui și de obiceiul Lui de a intra în comuniune cu Dumnezeu. După ce au lipsit pentru un scurt timp din prezența Domnului lor, a doua zi, ei L-au găsit absorbit în rugăciune. El a părut că nu Își dă seama de prezența lor și a continuat să Se roage cu voce tare. Inima ucenicilor a fost mișcată adânc. După ce a încetat să Se roage, ei au exclamat: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”! – *Review and Herald*, 11 august 1910.

Rugăciunea domnească arată frumusețea simplității. – Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi că numai o rugăciune care se înalță de pe buze neprefăcute, determinată de nevoile reale ale sufletului, este o rugăciune adevărată, care îi va aduce binecuvântarea cerului aceluia care se roagă. El le-a prezentat ucenicilor o rugăciune scurtă și cuprinzătoare. Datorită simplității ei frumoase, rugăciunea aceasta este fără egal. Ea este o rugăciune perfectă pentru a fi rostită atât în public, cât și în particular. Ea este nobilă și plină de demnitate, și totuși așa de simplă, încât și copilul de pe genunchii mamei lui poate să o înțeleagă. Copiii lui Dumnezeu au repetat rugăciunea aceasta de-a lungul secolelor, și totuși strălucirea ei nu s-a micșorat. Asemenea unei comori de preț, ea continuă să fie îndrăgită și bine primită. Rugăciunea aceasta este minunat alcătuită. Dacă principiile conținute în ea vor fi incluse în rugăciunile noastre, nimeni nu se va ruga în zadar. Rugăciunile noastre în public trebuie să fie scurte și [177] să exprime numai dorințele reale ale sufletului, cerând cu simplitate și cu o încredere simplă tocmai lucrurile de care avem nevoie. Rugăciunea unei inimi umile și pocăite este respirația vitală a unui suflet care flămânzește după neprihănire. – *Signs of the Times*, 3 decembrie 1896.

Isus Se ruga în genunchi. – Atât în închinarea publică, cât și în cea particulară, atunci când aducem cererile noastre înaintea Domnului, noi avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat și S-a rugat”. Despre ucenicii Săi

este scris că și ei, de asemenea, „au îngenuncheat și s-au rugat”. Pavel declară: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Ezra a îngenuncheat mărturisind înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel”. Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui”. – *Solii către tineret*, p. 251.

Gândiți-vă cu atenție la învățăturile lui Isus cu privire la rugăciune. – Învățăturile Domnului Hristos cu privire la rugăciune ar trebui luate în considerare și studiate cu multă atenție. În rugăciune există o știință divină, iar ilustrația prezentată de El aduce în atenție principii pe care trebuie să le înțeleagă toți oamenii. Domnul ne arată care este adevăratul spirit al rugăciunii. El ne învață despre necesitatea perseverenței în rugăciunile adresate lui Dumnezeu și ne asigură de bunăvoința și dispoziția Sa de a ne asculta și de a ne răspunde. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 142.

RUGĂCIUNEA ÎN PARTICULAR

Rugăciunea în particular este esențială. – Dacă rugăciunea nu este o practică specială personală, este imposibil ca sufletul să prospere. Numai rugăciunea în familie sau în public nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă. În singurătate, sufletul este deschis înaintea ochiul cercetător al lui Dumnezeu și fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciunea tainică! Ce prețioasă este! Sufletul, comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Acela care aude în taină. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri. În rugăciunea în taină, sufletul este liber de influența din jur, liber de emoție. Liniștită, dar fierbinte, ea se va înălța căutându-L pe Dumnezeu. Rugăciunea în taină este adesea denaturată, iar scopul ei plăcut este pierdut prin rugăciunea cu voce tare. În locul încrederii calme și liniștite în Dumnezeu, în care sufletul este deschis în tonuri umile și încete, vocea este ridicată la mare înălțime, este încurajată o stare de agitație, iar rugăciunea în taină își pierde influența liniștitoare și sfântă. Se manifestă o furtună de simțăminte, o furtună de cuvinte, care fac imposibil de sesizat vocea liniștită și blândă ce îi vorbește sufletului angajat într-o adevărată devoțiune tainică și sinceră. Dacă este îndeplinită cum trebuie, rugăciunea în taină aduce mult bine. Totuși rugăciunea care este făcută în public, în prezența familiei și a vecinilor nu este rugăciunea în taină, chiar dacă se crede a fi, și prin ea nu se primește putere divină. [179] Cât de dulce și constantă va fi influența care emană de la Acela care vede în ascuns și a cărui ureche este deschisă spre a răspunde rugăciunii care se înalță din inimă. Prin credință calmă și simplă, sufletul ține legătura cu Dumnezeu și adună pentru sine raze de lumină spre a-l întări și sprijini, ca să reziste luptelor cu Satana. Dumnezeu este tur-nul tăriei noastre. – *Mărturii*, vol. 2, p. 189, 190.

Rugăciunea în particular, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice de închinare înaintea lui Dumnezeu – toate sunt importante. Noi trebuie să punem în practică rugăciunile noastre. Să cooperăm cu Domnul Hristos în lucrarea Sa. – *Mărturii*, vol. 7, p. 239.

Toți trebuie să vegheze și să se roage neîncetat. – Răul însuși a început prin neglijarea vegherii și a rugăciunii tainice. Apoi, a urmat neglijarea altor îndatoriri religioase și, astfel, s-a deschis calea pentru toate păcatele care au urmat. Fiecare creștin va fi asaltat de amăgirile lumii, de manifestările firii pământești și de ispitele directe ale lui Satana. Nimeni nu este în siguranță. Indiferent care a fost experiența noastră în trecut, indiferent cât de înaltă este starea noastră actuală, trebuie să veghem și să ne rugăm fără încetare. Noi trebuie să fim conduși zi de zi de Duhul lui Dumnezeu, pentru că altfel vom fi conduși de Satana. – *Mărturii*, vol. 5, p. 102.

Rugați-vă în orice vreme. – Cultivați obiceiul de a vorbi cu Dumnezeu când sunteți singuri, când mergeți pe drum și când sunteți ocupați cu treburile zilnice. Inima să vă fie înălțată fără încetare într-o cerere tăcută pentru ajutor, lumină, putere și cunoaștere. Fiecare respirație să fie o rugăciune. – *Temperanța*, p. 135.

Calea spre tronul lui Dumnezeu este deschisă întotdeauna. Deși nu puteți să stați fără încetare pe genunchi, în rugăciune, totuși cererile voastre tăcute pot să se înalțe continuu spre Dumnezeu, pentru putere și călăuzire. Când sunteți ispitiți, și veți fi, puteți să alergați în locul tainic al Celui Preaînalt. Brațele Sale veșnice vă vor susține. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 362. [180]

Rugăciunea tainică este potrivită oriunde și oricând. – Roagă-te în cămăruța ta și în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălțată spre Dumnezeu. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului, asemenea mirosului prețios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înalța cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia când i-a adresat

cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea, ca oaspete ceresc. – *Calea către Hristos*, p. 98, 99.

Rugăciunea ne aduce în prezența lui Dumnezeu Însuși. – Rugăciunea, indiferent dacă este înălțată într-o adunare publică, la altarul familial sau în taină, îl pune pe om direct în prezența lui Dumnezeu. Printr-o rugăciune neîncetată, tinerii pot să își însușească principii așa de neclintite, încât nici ispitele cele mai puternice nu îi vor atrage departe de supunerea față de Dumnezeu. – *My Life Today*, p. 18.

Rugăciunea ne păstrează în legătură cu Hristos. – Noi ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Domnul Hristos este Vița, voi sunteți mlădițele. Dacă dorim să creștem și să aducem roade, trebuie să luăm continuu seva și hrana de la Adevărata Viță, pentru că, despărțiți de Viță, nu avem nicio putere.

L-am întrebat pe înger de ce nu s-a manifestat mai multă credință și putere în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeți prea repede de brațul Domnului. Aduceți cu insistență cererile voastre înaintea scaunului Său de domnie și rezistați printr-o credință puternică. Făgăduințele Sale sunt sigure. – *Experiențe și viziuni*, p. 73.

Rugăciunea tainică susține sufletul. – A trăi în acest fel după Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să-I supunem Lui toată viața noastră. Vom avea [181] un sentiment continuu de nevoie și dependență, o atracție a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viața sufletului. Rugăciunea în familie și rugăciunea publică, amândouă își au locul lor, dar comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susține viața sufletului. – *Educație*, p. 258.

Rugăciunea tainică este necesară pentru a ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu personal. – Oh, Îl cunoaștem noi oare pe Dumnezeu așa cum ar trebui? Ce mângâiere, ce bucurie am avea, dacă am învăța zi de zi lecțiile pe care El dorește să le învățăm! Noi trebuie să Îl cunoaștem din experiență personală. Va fi de mare folos pentru noi să petrecem mai mult timp în rugăciune tainică, personală, cunoscându-L pe Tatăl nostru ceresc. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 102.

Poporul lui Dumnezeu neglijează rugăciunea tainică. – Am văzut adesea că mulți copii ai Domnului neglijează întru totul prea mult

rugăciunea, îndeosebi rugăciunea în taină, și am văzut că mulți nu exercită credința aceea pe care au atât privilegiul, cât și datoria de a o exercita, așteptând adesea acel simțământ pe care numai credința poate să-l aducă. Sentimentul nu este credință. Cele două sunt deosebite. – *Experiențe și viziuni*, p. 72.

Creatorul nostru cere devotamentul nostru suprem, supunerea noastră deplină. Orice lucru care tinde să abată dragostea noastră față de Dumnezeu sau să se interpună în slujirea pe care o datorăm Lui ajunge să fie un idol în sine însuși. Pentru unii, pământurile, casele, afacerile sunt niște idoli. Întreprinderile lor comerciale sunt urmărite cu zel și energie, în timp ce slujirea adusă lui Dumnezeu ajunge să aibă o importanță secundară. Închinarea în familie este neglijată și rugăciunea în taină este uitată. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 2, p. 1011, 1012.

Neglijarea rugăciunii este progresivă. – Fiți atenți la felul în care neglijați rugăciunea tainică și studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea sunt armele voastre împotriva aceluia care luptă să împiedice înaintarea voastră pe calea spre ceruri. Prima neglijare a rugăciunii și a studiului Bibliei face ca a doua neglijare să fie mai ușoară. Prima împotrivire față de îndemnul Duhului pregătește calea pentru o a doua împotrivire. În felul acesta, inima este împietrită, [182] iar conștiința devine insensibilă. – *Solii pentru tineret*, p. 96.

Rugăciunea sporadică vă va face să pierdeți dependența de Dumnezeu. – Rugăciunea este respirația sufletului. Este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui pentru a păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o comunicare directă cu Izvorul vieții și întărește vigoarea și tonusul experienței religioase. A neglija rugăciunea sau a ne ruga ocazional, atunci când ne convine, înseamnă a pierde legătura cu Dumnezeu. Însușirile spirituale își pierd vitalitatea, experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și vigoare. – *Idem*, p. 249, 250.

Rugăciunea particulară trebuie să fie tainică. – În rugăciunea particulară, toți au privilegiul să se roage cât de mult doresc și să fie cât de expliciti le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele și pentru toți prietenii lor. O adunare obișnuită pentru a ne închina lui Dumnezeu nu este locul pentru comunicarea tainelor inimii. – *Mărturii*, vol. 2, p. 578.

Rugăciunile noastre, rostite în momentele de devoțiune tainică, trebuie să fie auzite numai de Dumnezeu. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara acestui gen de cereri.

„Când te rogi, intră în odăița ta”. Pentru rugăciunea tainică este necesar să avem un loc special. Domnul Isus avea locuri alese special pentru comuniunea cu Dumnezeu, iar noi trebuie să procedăm în același fel. Adesea trebuie să ne retragem într-un loc anume, oricât de umil ar fi, unde să putem fi singuri cu Dumnezeu.

„Roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns”. Când ne rugăm în Numele lui Isus, putem veni în prezența lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu avem nevoie de niciun mijlocitor omenesc. Prin Domnul Isus, ne putem deschide inima înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unei persoane care ne cunoaște și ne iubește.

În locul tainic al rugăciunii, unde ne poate vedea și auzi doar Dumnezeu, putem să-I destăinuim Părintelui îndurării și al înțelegerii infinite cele mai tainice dorințe și năzuințe ale noastre, [183] iar, în liniștea și tăcerea sufletului, acel glas care nu zăbovește niciodată să răspundă strigătului nevoii omenești va vorbi inimii noastre.

„Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5,11). Cu o iubire neobosită, El așteaptă să audă mărturiisrile celor greșiți, care I s-au împotrivit, și să accepte pocăința lor. Domnul așteaptă să vadă un semn de mulțumire din partea noastră, așa cum așteaptă o mamă să vadă zâmbetul de recunoaștere al copilului ei drag. El ar dori să ne facă să înțelegem cât de arzător este dorul inimii Lui pentru noi. Domnul ne invită să aducem încercările noastre în atenția simpatiei și înțelegerii Sale, să încredințăm necazurile noastre iubirii Sale, să primim vindecarea Sa pentru rănilor noastre, puterea Sa pentru slăbiciunea noastră, să lăsăm ca prezența Lui să umple golul din inima noastră. Niciun om care a venit la El nu a fost dezamăgit vreodată. „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine” (Psalmi 34,5).

Cei care Îl caută pe Dumnezeu în locul lor tainic, pentru a-I vorbi despre nevoile lor și pentru a-I cere ajutor, nu se vor ruga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Când Domnul Hristos va deveni tovarășul nostru de zi cu zi, vom simți că puterile unei lumi nevăzute sunt prezente pretutindeni în jurul nostru și, privind la Isus, vom ajunge asemenea Lui. Privind la El suntem schimbați. Caracterul nostru devine sensibil, blând și curat, fiind pregătit pentru

Împărăția cerească. Rezultatul sigur al relației noastre de prietenie cu Domnul va fi o sporire a evlaviei, a curăției morale și a devotamentului. Rugăciunea noastră va deveni din ce în ce mai inteligentă. Noi vom primi o educație divină, iar aceasta se va vedea printr-o viață caracterizată de sârguință și zel.

Cel care se îndreaptă în fiecare zi spre Dumnezeu, prin rugăciuni stăruitoare și serioase, pentru a primi ajutor, sprijin și putere de la El, va avea aspirații nobile, o înțelegere limpede a adevărului și a responsabilității personale, obiective înalte de acțiune și o continuă foame și sete după neprihănire. Prin menținerea unei legături permanente cu Dumnezeu, vom deveni capabili să le transmitem și celor cu care venim în contact lumina, pacea, liniștea și simțământul de siguranță care domnesc în inima noastră. Puterea dobândită în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul perseverent de educare a minții în ce privește sensibilitatea, atenția și grija față de nevoile altora, îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și menține o stare de pace a spiritului, care rămâne aceeași, indiferent de circumstanțe. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 84, 85. [184]

Mă tem că unii nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune, iar acolo își fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceștia pot fi numiți ucigași ai adunărilor de predicare și rugăciune. Ei nu transmit nicio lumină, nu ajută pe nimeni. Rugăciunile lor reci, înghețate și lungi și mărturiile căderilor lor aruncă o umbră. Toți sunt bucuroși când au terminat și este aproape imposibil să îndepărtezi răceala și întunecimea pe care rugăciunile și îndemnrurile lor le-au adus în adunare. Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale și sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea și frica de oameni trebuie să fie lăsate acasă. Micile neînțelegeri și prejudecățile nu trebuie să fie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândețea, încrederea și iubirea trebuie să existe în inimile fraților și surorilor care se adună împreună spre a fi reîmprospătați și întăriți, aducând lumina lor laolaltă. – *Mărturii*, vol. 2, p. 578, 579.

Rugăciunea tainică oferă o imagine de sine clară. – Nimic nu va oferi o concepție așa de clară cu privire la sine, cum o face rugăciunea tainică. Acela care vede în locurile tainice și cunoaște toate lucrurile va ilumina înțelegerea noastră și va răspunde la cererile noastre. În-

datoririle simple și clare care nu trebuie să fie neglijate vă vor fi descoperite. – *Mărturii*, vol. 5, p. 163.

Rugăciunea tainică va cultiva un caracter nobil. – În mijlocul pericolilor din aceste zile ale sfârșitului, singura cale de a fi în siguranță pentru tineri constă într-o veghere tot mai atentă și în rugăciune. Tânărul care își găsește plăcerea în citirea Cuvântului lui Dumnezeu și în ora de rugăciune va fi înviorat continuu de apa pe care o bea din fântâna vieții. El va atinge o înălțime a excelenței morale și o lărgime a gândirii, pe care alții nu pot să o conceapă. Comuniunea cu Dumnezeu încurajează gândurile bune, aspirațiile nobile, înțelegerea clară a adevărului și scopurile înalte ale acțiunilor lui. Aceia care se află într-o astfel de legătură cu Dumnezeu sunt recunoscuți de El ca fiind fiii și fiicele Sale. Ei ajung neîncetat mai sus și tot mai sus, însușindu-și concepții mai clare despre Dumnezeu și despre veșnicie, până când Dumnezeu îi face să fie niște mijloace de răspândire a luminii și înțelepciunii pentru lume. [185]

Totuși rugăciunea nu este înțeleasă așa cum ar trebui să fie. Rugăciunile noastre nu au scopul de a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceva ce El nu cunoaște. Domnul este familiarizat cu tainele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi și rostite cu voce puternică. Dumnezeu cunoaște gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în taină, iar Acela care știe tainele ne va asculta și ne va răspunde pe față.

Rugăciunile care Îi sunt adresate lui Dumnezeu pentru a-I vorbi despre starea noastră jalnică, în timp ce noi nu ne simțim deloc într-o stare jalnică, sunt rugăciuni ipocrite. Domnul acordă atenție numai rugăciunilor smerite. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: 'Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite'". – *The Youth's Instructor*, 18 august 1898.

Puterea spirituală vine prin rugăciunea tainică. – Aceia care îmbracă toată armătura lui Dumnezeu și consacră zilnic un timp pentru meditație, rugăciune și studierea Scripturilor vor fi puși în legătură cu cerul și vor avea o influență mântuitoare și transformatoare asupra celor din jurul lor. Ei vor avea gânduri mari, aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și a datoriei față de Dumnezeu. Ei vor avea o dorință arzătoare după curăție, lumină și iubire, pentru toate

darurile nașterii din nou. Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Acești oameni vor avea o îndrăzneală sfîntitoare de a veni în prezența Celui infinit. Ei vor simți că lumina și slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curățiți, înălțați și înnobilați prin această legătură apropiată cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraților creștini. – *Mărturii*, vol. 5, p. 112, 113. [186]

Dumnezeu primește rugăciunea tăcută. – Domnul va primi chiar și rugăciunea tăcută a unei inimi împovărate. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 2, p. 1014.

Rugăciunea trebuie să precedă mărturisirea. – Efortul personal pentru binele altora trebuie să fie precedat de multă rugăciune în taină, deoarece, pentru a înțelege știința salvării de suflete, este necesară o mare înțelepciune. Înainte de a vorbi cu oamenii, vorbiți cu Domnul Hristos. Obțineți de la tronul ceresc pregătirea necesară pentru a sluji nevoilor oamenilor. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 149.

Noi trebuie să primim lumină și binecuvântare, ca să avem să le împărtășim altora. Fiecare lucrător are privilegiul de a vorbi mai întâi cu Dumnezeu în locul tainic al rugăciunii, iar apoi de a le vorbi oamenilor în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Bărbații și femeile care au o comuniune cu Dumnezeu și în inima cărora rămâne Hristos fac însuși atmosfera din jurul lor să fie sfântă, deoarece ei conlucrează cu îngerii sfinți. Asemenea martori sunt necesari pentru vremea aceasta. – *Mărturii*, vol. 6, p. 52.

Lucrarea și rugăciunea trebuie să fie combinate. – Noi trebuie să trăim o viață în care să se îndeplinească două aspecte – meditația și acțiunea, rugăciunea tainică, dar și o lucrare serioasă... Sufletul care apelează la Dumnezeu pentru puterea și sprijinul Său, prin rugăciune zilnică și stăruitoare, va avea aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și datoriei, scopuri înalte de acțiune și o foame și o sete continuă după neprihănire. – *Mărturii*, vol. 4, p. 459, 460.

Dacă graba muncii este lăsată să ne îndepărteze de scopul de a-L căuta pe Domnul zilnic, vom face greșelile cele mai mari și vom suferi pierderi, pentru că Domnul nu va fi cu noi. Noi am închis ușa, astfel că El nu poate avea acces la sufletele noastre. Totuși, dacă ne rugăm chiar atunci când mâinile noastre sunt ocupate, urechea lui Dumnezeu este deschisă să ne asculte cererile... Dumnezeu are grijă de voi în locul în care este de datoria voastră să fiți. Totuși asigu-

rați-vă că veți merge cât mai des cu puțință în locuri unde puteți să vă rugați. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 216. [187]

Folosiți un limbaj simplu în rugăciune. – Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă ea este rostită de la amvon, în cercul familiei sau în taină. Îndeosebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, așa încât ceilalți să înțeleagă ce se spune și să fie de acord cu rugăciunea.

Rugăciunea rostită din inimă și cu credință este auzită în ceruri și primește răspuns pe pământ. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 177.

Avem privilegiul să îngenunchem la rugăciune. – Atât în închinarea publică, cât și în cea particulară, atunci când aducem cererile noastre înaintea Domnului, noi avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat și S-a rugat” (Luca 22,41). Despre ucenicii Săi este scris că și ei, de asemenea, „au îngenuncheat și s-au rugat” (Fapte 9,40). Pavel declară: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Ezra a îngenuncheat mărturisind înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel” (vezi Ezra 9,5). Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lauda pe Dumnezeul lui” (Daniel 6,10). – *Profeti și regi*, p. 48.

Nu vă angajați în distracții care vă descalifică pentru rugăciunea tainică. – Orice distracție în care vă puteți angaja cerând, în credință, binecuvântarea lui Dumnezeu, nu va fi periculoasă. Dar orice amuzament care vă descalifică pentru rugăciunea tainică, pentru devoțiunea de la altarul rugăciunii, sau pentru a lua parte la adunările de rugăciune, nu este unul sigur, ci unul periculos. – *Solii pentru tineret*, p. 386.

Dumnezeu ne vede în locul tainic al rugăciunii. – Asemenea lui Natanael, noi avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea și pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniți din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilință, caută călăuzirea divină. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 141.

Rugăciunile noastre nu pot să se piardă. – Este minunat că ne putem ruga eficient, că ființele muritoare și nevrednice au puterea de a-și înălța cererile spre Dumnezeu. Ce putere mai înaltă ca [188] aceasta își poate dori omul – să intre în legătură cu Dumnezeul cel infinit? Omul slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul

lui. Noi putem vorbi cu Isus în timp ce mergem pe drum, iar El ne spune: „Eu sunt la dreapta ta” (vezi Psalmi 16,8).

Putem avea comuniune cu Dumnezeu în inima noastră și putem merge pe drum însoțiți de Domnul Hristos. Când suntem angajați în munca noastră de zi cu zi, ne putem exprima dorințele inimii, neauzite de nicio ureche omenească, dar cuvintele noastre nu se vor stinge în tăcere și nici nu se vor pierde. Ele se ridică deasupra larmei străzii, deasupra zgomotelor. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu, iar rugăciunea noastră este auzită.

Prin urmare, cereți și veți primi. Cereți umilintă, înțelepciune, curaj și mai multă credință. Fiecare rugăciune sinceră va primi un răspuns. Poate că răspunsul nu va veni exact așa cum doriți sau în timpul în care îl așteptați, dar va veni în maniera și în timpul care se vor potrivi cel mai bine cu nevoia voastră. Dumnezeu răspunde rugăciunilor pe care le înălțați în taină, când sunteți istoviți și ispitiți, deși nu întotdeauna în conformitate cu așteptările voastre, dar întotdeauna spre binele vostru. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 258.

Toți cei care suferă sau sunt tratați nedrept să strige către Dumnezeu. Îndepărtați-vă de aceia ale căror inimi sunt ca oțelul și faceți-I cunoscute cererile voastre Creatorului. Nimeni dintre cei care vin la El cu inima zdrobită nu va fi respins. Nicio rugăciune sinceră nu se va pierde. Deși este înconjurat de osanalele înălțate de corurile cerești, Dumnezeu aude strigătele celei mai slabe ființe omenești. Când ne deschidem inima în cămăruța noastră, prezentându-I dorința noastră lui Dumnezeu sau când șoptim o rugăciune mergând pe drum, cuvintele noastre ajung până la tronul Stăpânului Universului. Poate că nu sunt auzite de nicio ureche omenească, dar ele nu se pot stinge neauzite și nici nu se pot pierde în învălmășeala preocupărilor zilnice. Nimeni și nimic nu poate înăbuși rugăciunea sufletului. Ea se ridică mai presus de zgomotul străzii, mai presus de tumultul mulțimii și ajunge în curțile cerești. Noi Îi vorbim lui Dumnezeu și de aceea rugăciunile noastre sunt ascultate. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 174.

RUGĂCIUNEA ÎN CERCUL FAMILIEI

Membrii familiei să se roage împreună în fiecare dimineață și seară. – Închinarea în familie să nu fie condusă de circumstanțe. Nu trebuie să vă rugați ocazional și să neglijați rugăciunea când aveți o zi de muncă încărcată. Dacă procedați așa, îi determinați pe copiii voștri să considere că rugăciunea nu are nicio importanță deosebită. Rugăciunea înseamnă foarte mult pentru copiii lui Dumnezeu, iar jertfele de mulțumire ar trebui să se înalțe spre Dumnezeu dimineața și seara. Psalmistul spune: „Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stâncă mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!”

Tați și mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți paza îngerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că iubiții voștri copii sunt expuși ispitelor.

În eforturile noastre de a asigura confortul și fericirea oaspeților, nu trebuie să uităm de obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu. Ora de rugăciune nu trebuie să fie neglijată pentru niciun motiv. Nu vorbiți și nu vă amuzați până când ajungeți să fiți prea obosiți spre a vă bucura de ora de rugăciune. [190] A face acest lucru înseamnă a-I oferi lui Dumnezeu o jertfă schilodită. Seara devreme, când ne rugăm fără grabă și inteligent, ar trebui să prezentăm rugămintile noastre și să înălțăm vocile noastre în laude pline de fericire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu.

Toți cei care îi vizitează pe creștini să înțeleagă faptul că ora de rugăciune este cea mai prețioasă, cea mai sfântă și cea mai fericită oră din zi. Aceste ocazii de rugăciune exercită o influență înălțătoare asupra tuturor celor care participă la ele. Ele aduc o pace și o odihnă binemeritată sufletului. – *Îndrumarea copilului*, p. 520, 521.

Domnul este deosebit de interesat de familiile copiilor Săi de pe pământ. Îngerii aduc jertfele de tămâie plăcut mirositoare pentru sfinții care se roagă. Așadar, dimineața și în ceasul răcoros al apusului, în toate familiile noastre, să se înalțe rugăciuni către cer, prezentând înaintea lui Dumnezeu meritele Mântuitorului în dreptul fiecăruia. Dimineața și seara, cerul notează fiecare cămin care se roagă. – *My Life Today*, p. 29.

Dimineața și seara, cerul privește la fiecare familie care se roagă, iar îngerul cu tămâia care reprezintă sângele ispășirii, își găsește intrare la Dumnezeu. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 7, p. 971.

Dimineața, primele gânduri ale creștinului trebuie să fie îndreptate spre Dumnezeu. Lucrul vremelnic și interesele proprii trebuie să fie pe plan secundar. Copiii să fie învățați să respecte ora de rugăciune... Părinții creștini au datoria de a ridica un zid de apărare în jurul copiilor lor, rugându-se stăruitor și cu o credință perseverentă, dimineața și seara. Ei trebuie să-i educe cu răbdare, învățându-i cu bunătate și neobosit cum să trăiască pentru a fi pe placul lui Dumnezeu. – *Îndrumarea copilului*, p. 519.

În fiecare cămin creștin, Dumnezeu trebuie să fie onorat prin jertfele de dimineață și de seară ale rugăciunii și laudei. – Copiii trebuie să fie învățați să respecte și să prețuiască acest timp al rugăciunii. [191] Părinții creștini au datoria ca, dimineața și seara, prin rugăciune sinceră și credință perseverentă, să ridice un zid de apărare în jurul copiilor lor.

În biserica de acasă, copiii trebuie să învețe să se roage și să se încreadă în Dumnezeu. Învățați-i să repete poruncile lui Dumnezeu. Referitor la acestea, izraeliții au fost instruiți astfel: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. (Deuteronom 6,7). Veniți cu umilință, cu o inimă plină de duioșie, înțelegând ispitele și pericolele ce stau în fața voastră și a copiilor și, prin credință, apropiați-i de altar, cerând pentru ei ocrotirea Domnului. Învățați-i pe copii să se roage în cuvinte simple. Spuneți-le că Dumnezeu Se bucură auzindu-i cum apelează la El. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 110.

Înainte de a pleca de acasă la lucru, întreaga familie trebuie să se adune, iar tatăl, sau mama în absența tatălui, trebuie să se roage cu stăruință lui Dumnezeu să-i ocrotească pe parcursul zilei. Veniți

cu umilință, cu o inimă plină de duioșie, conștienți de pericolele și ispitele care vă așteaptă pe voi și pe copiii voștri. Aduceți-i la altar cu credință, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii slujitori îi vor ocroti pe copiii care sunt consacrați lui Dumnezeu în felul acesta. – *Îndrumarea copilului*, p. 520. [192]

Rugăciunea în familie este importantă. – Rugăciunea în particular, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice de închinare înaintea lui Dumnezeu – toate sunt importante. Noi trebuie să punem în practică rugăciunile noastre. Să cooperăm cu Domnul Hristos în lucrarea Sa. – *Mărturii*, vol. 7, p. 239.

Nimic nu este așa de trist ca un cămin fără rugăciune. – Nu știu niciun lucru care să-mi aducă așa de multă tristețe cum o face un cămin fără rugăciune. Într-o asemenea casă nu mă simt în siguranță nici măcar o singură noapte și nu aş rămâne, dacă nu ar fi speranța de a-i ajuta pe părinți să-și dea seama de nevoia lor și de neglijența lor tristă. Copiii arată rezultatul acestei neglijențe, pentru că temerea de Dumnezeu nu se află în atenția lor. – *Îndrumarea copilului*, p. 518.

Fiecare casă trebuie să fie o casă de rugăciune. – Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, timpul acesta este acum. – *Mărturii*, vol. 7, p. 42.

Rugăciunea în familie ne pune în prezența directă a lui Dumnezeu. – Rugăciunea, indiferent dacă este înălțată într-o adunare publică, la altarul familial sau în taină, îl pune pe om direct în prezența lui Dumnezeu. Printr-o rugăciune neîncetată, tinerii pot să își însușească principii așa de neclintite, încât nici ispitele cele mai puternice nu îi vor atrage departe de supunerea lor față de Dumnezeu. – *My Life Today*, p. 18.

Rugăciunea în familie aduce putere și binecuvântare. – Ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu mai mult decât o facem. În rugăciunea pe care o facem împreună cu copiii noștri și pentru ei, se află o mare putere și binecuvântare. Când copiii mei greșeau, vorbeam cu ei cu bunătate, iar apoi mă rugam cu ei. După aceea, nu am constatat niciodată că este necesar să-i pedepsesc. Inima lor era sensibilizată și înduișoșată de Duhul Sfânt, care venea ca răspuns la rugăciune. – *Îndrumarea copilului*, p. 525.

Limbajul simplu este cel mai potrivit pentru rugăciune. – Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă ea

este rostită de la amvon, [193] în cercul familiei sau în taină. Îndesebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, așa încât ceilalți să înțeleagă ce se spune și să fie de acord cu rugăciunea.

Rugăciunea rostită din inimă și cu credință este auzită în ceruri și primește răspuns pe pământ. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 177.

Învățați-i pe copiii voștri să respecte timpul pentru rugăciune. Copiii voștri ar trebui să fie educați să fie buni, atenți cu ceilalți, blânzi, ușor de îndemnat și, mai presus de toate, să respecte lucrurile religioase și să înțeleagă importanța cerințelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie învățați să respecte ora de rugăciune, să li se ceară să se scoale în fiecare dimineață spre a fi prezenți la rugăciunea de dimineață a familiei. – *Îndrumarea copilului*, p. 521.

Rugăciunile pentru familiile noastre să fie făcute cel mai bine acasă. – Noi nu ar trebui să venim în casa lui Dumnezeu spre a ne ruga pentru familiile noastre, afară de cazul când un simțământ profund ne conduce să facem acest lucru, în timp ce Duhul lui Dumnezeu lucrează convingerea asupra noastră. În general, locul potrivit spre a ne ruga pentru familiile noastre este la altarul familial. Când cei care constituie subiectele rugăciunilor noastre sunt plecați, cămăruța este locul cel mai potrivit de a-L ruga pe Dumnezeu pentru ei. Când suntem în casa lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm pentru o binecuvântare potrivită pentru acel moment și să ne așteptăm ca Dumnezeu să ne asculte și să ne răspundă la rugăciuni. Acest fel de întâlniri vor fi interesante și pline de viață. – *Mărturii*, vol. 1, p. 145, 146.

Domnul nu acceptă un serviciu de închinare în familie, care a ajuns o simplă formalitate. – În multe cazuri, rugăciunea de dimineață și cea de seara sunt doar cu puțin mai mult decât o simplă formalitate, o repetare monotonă, rece, de propoziții în care spiritul recunoștinței și simțământul nevoii nu-și găsesc nicio exprimare. Domnul nu acceptă o asemenea slujire, dar nu va disprețui cererile unei inimi umile și ale unui spirit smerit. Adevărata rugăciune este deschiderea inimii către Tatăl nostru ceresc, recunoașterea dependenței noastre depline, exprimarea nevoilor noastre și omagiul iubirii pline de recunoștință. – *Îndrumarea copilului*, p. 518. [194]

Părinții trebuie să se roage pentru înțelepciunea necesară spre a-și educa bine copiii. – Fiecare familie să se adune în jurul altarului ei de rugăciune, înțelegând că temerea de Dumnezeu este în-

ceputul înțelepciunii. Dacă sunt în lume oameni care au nevoie de puterea și încurajarea pe care le dă religia, atunci aceștia sunt cei răspunzători de educarea copiilor. Ei nu-și pot face lucrarea într-o modalitate bine primită de Dumnezeu, în timp ce exemplul lor de zi cu zi îi învață pe aceia care îi caută pentru călăuzire că pot să trăiască fără Dumnezeu. Dacă îi educă pe copiii lor spre a trăi doar pentru viața aceasta, ei nu se vor pregăti pentru veșnicie. Copiii lor vor muri așa cum au trăit, adică fără Dumnezeu, iar părinților li se va cere socoteală pentru pierderea mântuirii lor. Tați și mame, trebuie să-L căutați pe Dumnezeu dimineața și seara la altarul familiei, ca să învățați cum să-i educați pe copiii voștri cu înțelepciune, duioșie și iubire. – *Îndrumarea copilului*, p. 517.

Ați adus pe lume copii care n-au putut să se pronunțe în legătură cu aducerea lor la existență. Voi singuri v-ați făcut răspunzători, în mare măsură, pentru fericirea lor viitoare, pentru bunăstarea lor veșnică. Fie că simțiți sau nu, voi aveți răspunderea de a-i educa pe acești copii pentru Dumnezeu, de a urmări cu mare grijă prima apropiere a vrăjmașului cel viclean și de a fi pregătiți să vă împotriviți lui. Construiți în jurul copiilor voștri un zid de apărare prin rugăciune și credință, supravegheați-i cu atenție. Voi nu sunteți siguri nicio clipă împotriva atacurilor lui Satana. – *Mărturii*, vol. 2, p. 397, 398.

Părinții să caute călăuzirea lui Dumnezeu în lucrarea lor. Plecați pe genunchi înaintea Lui, ei vor dobândi o adevărată înțelegere a marilor lor responsabilități, iar acolo își pot încredința copiii Aceluia care niciodată nu dă greș în sfat și îndemnare. – *Căminul adventist*, p. 321.

Părinții trebuie să ridice un zid de apărare în jurul copiilor lor, prin rugăciune sinceră și stăruitoare. Ei ar trebui să se roage cu credință deplină ca Dumnezeu să rămână cu copiii lor și ca îngerii sfinți [195] să-i păzească de puterea nemiloasă a lui Satana. – *Mărturii*, vol. 7, p. 42, 43.

Cu răbdare, cu iubire, ca niște ispravnici credincioși ai harului felurit al Domnului Hristos, părinții trebuie să-și facă lucrarea încredințată lor. De la ei se așteaptă să fie găsiți credincioși în lucrarea lor. Totul trebuie să fie făcut cu credință. Ei trebuie să se roage necurmat, pentru ca Dumnezeu să reverse harul Său asupra copiilor lor. Să nu ajungă niciodată oboșiți, nerăbdători, sau iritabili, în lucrarea lor. Ei trebuie să se apropie de copiii lor și de Dumnezeu.

Dacă lucrează cu răbdare și iubire, străduindu-se cu seriozitate să-i ajute pe copiii lor să atingă cel mai înalt standard al curăției și modestiei, părinții vor reuși. – *Căminul adventist*, p. 208.

Fără efortul omenesc, efortul divin este în zadar. Dumnezeu va lucra cu putere când părinții vor fi conștienți de responsabilitatea sfântă pe care o au și, cu o dependență plină de încredere față de El, vor căuta să-și educe copiii corect. El va coopera cu acei părinți care îi vor educa pe copiii lor cu grijă și cu rugăciune, lucrând pentru mântuirea proprie și a copiilor lor. El va lucra în ei atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa voință. – *Căminul adventist*, p. 206, 207.

Părinți, lucrați voi cu o energie neșovăitoare pentru copiii voștri? Dumnezeul cerurilor observă preocuparea voastră, lucrarea voastră serioasă și vegherea continuă. El aude rugăciunile voastre. Educați-i pe copiii voștri pentru Domnul, cu răbdare și duiosie. Tot cerul este interesat de lucrarea voastră. Îngerii luminii se vor uni cu voi, când vă veți strădui să-i conduceți pe copiii voștri spre ceruri. Dumnezeu Se va uni cu voi, încoronând cu succes eforturile voastre. Domnului Hristos Îi place să onoreze familia creștină, pentru că o astfel de familie este un simbol al familiei din ceruri. – *Review and Herald*, 29, ianuarie 1901.

Marea importanță a rugăciunilor unei mame. – Aceia care păzesc Legea lui Dumnezeu privesc asupra copiilor lor cu simțăminte de speranță și, totodată, cu teamă de nedescris, întrebându-se ce rol vor juca [196] aceștia în marele conflict care se află în fața lor. Mama grijulie se întrebă: „Ce poziție vor lua? Ce pot face eu pentru a-i pregăti să acționeze bine, pentru a putea fi vase ale slavei veșnice?” Mamelor, asupra voastră se află răspunderi mari. Deși nu aveți un loc în consiliile naționale..., voi puteți face o lucrare mare pentru Dumnezeu și pentru țara voastră. Voi puteți să-i educați pe copiii voștri. Îi puteți ajuta să-și formeze caractere care nu pot fi influențate să facă răul, ci îi vor influența pe alții să facă binele. Prin rugăciunile voastre fierbinți și pline de credință, voi puteți pune în mișcare brațul care conduce lumea. – *Căminul adventist*, p. 264.

Influența unei mame temătoare de Dumnezeu, care se roagă, va rămâne de-a lungul veșniciei. Poate că ea va muri, dar lucrarea ei va rămâne. – *Mărturii*, vol. 4, p. 500.

Dacă și-ar da seama de importanța misiunii lor, mamele ar petrece mult timp în rugăciune tainică, prezentându-și copiii Domnului Isus,

implorând binecuvântarea Sa asupra lor și cerând înțelepciunea de a ști cum să îndeplinească bine datoriile sfinte pe care le au. Mama să folosească orice ocazie de a modela și forma înclinațiile și obiceiurile copiilor ei. Să vegheze cu grijă dezvoltarea caracterului lor, stăpânind acele trăsături care sunt prea pronunțate și încurajându-le pe cele deficitare. Viața ei să fie un exemplu curat și nobil pentru prețioasa ființă pe care o are în grijă.

Mama trebuie să-și înceapă lucrarea cu mult curaj și energie, bazându-se continuu pe ajutorul divin în toate eforturile ei. Să nu găsească niciodată odihnă, până când nu vede o creștere continuă în caracterul copiilor ei și până când aceștia nu au în viață un țel mai înalt decât doar acela de a căuta propria plăcere.

Puterea influenței unei mame care se roagă este imposibil de estimat. Ea îl recunoaște pe Dumnezeu în toate căile ei. Ea își duce copiii înaintea tronului harului și îi prezintă înaintea Domnului Isus, implorând binecuvântarea Sa asupra lor. Influența acelor rugăciuni este „un izvor de viață” pentru acei copii. Aceste rugăciuni, înălțate cu credință, constituie sprijinul și puterea mamei creștine. [197] A neglija datoria de a ne ruga împreună cu copiii noștri înseamnă a pierde una dintre cele mai mari binecuvântări care se află la îndemâna noastră, unul dintre cele mai mari ajutoare în mijlocul frământărilor, grijilor și poverilor vieții.

Puterea rugăciunilor mamei nu poate fi estimată. Mama care îngenunchează lângă fiul și fiica ei în perioada plină de greutate a copilăriei, în tinerețe, când sunt atâtea primejdii, nu va cunoaște niciodată, până în ziua judecății, influența pe care au avut-o rugăciunile sale în viața copiilor ei. Dacă este legată prin credință de Fiul lui Dumnezeu, mâna duioasă a mamei îl poate împiedica pe fiu să ajungă sub puterea ispitei, iar pe fiică să își îngăduie păcatul. Când pasiunea și pofta luptă pentru supremație, puterea iubirii, a influenței restrictive, serioase și hotărâte a mamei poate echilibra sufletul șovăielnic, punându-l de partea cea dreaptă. – *Căminul adventist*, p. 265, 266.

Rugăciunile mamelor creștine nu sunt desconsiderate de Tatăl tuturor, care L-a trimis pe Fiul Său pe pământ spre a răscumpăra un popor care să fie al Său. El nu-și va întoarce spatele față de cererile voastre, lăsându-vă pe voi și pe ai voștri în voia atacurilor lui Satana în marea zi a conflictului final. Voi trebuie să lucrați cu simplitate și

credincioșie, iar Dumnezeu va întări lucrarea mâinilor voastre. – *În drumarea copilului*, p. 526.

Rugăciunea în familie este importantă, dar și alte tipuri de rugăciune sunt tot așa de necesare. – Numai rugăciunea în familie sau în public nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă. În singurătate, sufletul este deschis înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu și fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciune tainică! Ce prețioasă este! Sufletul comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Acela care aude în taină. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri. – *Mărturii*, vol. 2, p. 189, 190.

RUGĂCIUNEA ȘI ÎNCHINAREA

Rugăciunea și închinarea sunt importante pentru creșterea spirituală. – Caută să folosești orice ocazie de a merge acolo unde rugăciunea este dorită. Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, fiind plini de zel și dornici de a culege toate binecuvântările care le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au, pentru a se așeza în acel loc în care pot primi razele luminii cerești. – *Calea către Hristos*, p. 98.

Rugăciunea în particular, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice de închinare înaintea lui Dumnezeu – toate sunt importante. Noi trebuie să punem în practică rugăciunile noastre. Să cooperăm cu Domnul Hristos în lucrarea Sa. – *Mărturii*, vol. 7, p. 239.

În adunările pentru devoțiune, vocile noastre să exprime, prin rugăciuni și laude, adorarea față de Tatăl ceresc, pentru ca toți să știe că noi ne închinăm lui Dumnezeu în simplitate, în adevăr și în frumusețea sfințirii. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 245.

Credincioșii să se adune în mici grupe seara, la prânz sau [199] dimineața devreme, pentru a studia Biblia. Să aibă un timp de rugăciune, ca să poată fi întăriți, luminați și sfințiți de Duhul Sfânt. Domnul Hristos dorește ca lucrarea aceasta să se realizeze în inima fiecărui lucrător. Dacă voi înșivă veți deschide ușa pentru a o primi, o mare binecuvântare va veni asupra voastră. Îngerii lui Dumnezeu vor fi prezenți în adunarea voastră. Vă veți hrăni cu frunzele pomului vieții. Ce mărturie veți putea prezenta cu privire la cunoștința plină de iubire pe care ați făcut-o cu tovarășii voștri de lucru în aceste ocazii prețioase, când ați căutat binecuvântarea lui Dumnezeu! Fiecare să-și povestească experiența în cuvinte simple. Acest fapt va aduce sufletului mai multă mângâiere și bucurie, decât toate instrumentele

muzicale care ar putea să fie aduse în biserici. Domnul Hristos va veni în inima voastră. Numai în felul acesta vă puteți menține integritatea. – *Mărturii*, vol. 7, p. 195.

Pregătește-te pentru veșnicie cu un astfel de zel, cum nu ai manifestat încă până acum. Educă-ți mintea spre a-i plăcea Biblia, adunarea de rugăciune, ora de meditație și, mai presus de toate, ora când sufletul intră în comuniune cu Dumnezeu. Caută să ai înclinații cerești, dacă dorești să te alături corului ceresc din locașurile de sus. – *Mărturii*, vol. 2, p. 267.

Când Duhul lui Dumnezeu va lucra asupra inimii curățind templul sufletului de întinarea lumească și de dragostea de plăceri, toți vor fi văzuți la adunarea de rugăciune, îndeplinindu-și datoria cu credincioșie și obținând cu nerăbdare tot beneficiul pe care pot să-l obțină. Lucrătorul credincios față de Domnul lui va folosi orice ocazie de a se așeza direct sub razele de lumină ce vin de la tronul lui Dumnezeu, iar lumina aceasta va fi reflectată asupra altora. – *Mărturii*, vol. 4, p. 461.

Prezența lui Dumnezeu face ca timpul de rugăciune și închinare să fie sfânt. – Adevăratul respect față de Dumnezeu este inspirat de un simțământ al măreției Sale infinite și de o conștientizare a prezenței Sale. Inima fiecărui copil ar trebui să fie impresionată profund de acest sentiment al prezenței Celui Nevăzut. Copilul ar trebui să fie învățat să privească ora și locul rugăciunii și serviciul divin public [200] ca fiind sfinte, pentru că Dumnezeu este acolo. Când respectul se manifestă în atitudine și comportament, simțământul care îl inspiră se va adânci. – *Educație*, p. 242, 243.

Rugăciunea publică ne aduce în prezența lui Dumnezeu. – Rugăciunea, indiferent dacă este înălțată într-o adunare publică, la altarul familial sau în taină, îl pune pe om direct în prezența lui Dumnezeu. Printr-o rugăciune neîncetată, tinerii pot să își însușească principii așa de neclintite, încât nici ispitele cele mai puternice nu îi vor atrage departe de supunerea lor față de Dumnezeu. – *My Life Today*, p. 18.

Rugăciunile publice nu trebuie să fie lungi și seci. – În calitate de copii ai Împăratului ceresc, ar trebui să vă educați pentru a prezenta mărturia cu o voce clară și distinctă și într-o asemenea modalitate, încât nimeni să nu aibă impresia că sunteți reținuți în a vorbi despre milostivirile Domnului. În adunările sociale, rugăciunea să fie rostită

în așa fel încât toți să fie zidiți sufletește, iar aceia care iau parte la ea să urmeze exemplul dat de rugăciunea frumoasă pe care Domnul a făcut-o pentru lume. Rugăciunea lui Isus este simplă, clară, cuprinzătoare, și totuși nu este așa de lungă și de lipsită de viață cum sunt rugăciunile seci care se rostesc adesea în public. Ar fi mai bine ca aceste rugăciuni lipsite de viață să nu fie rostite, pentru că ele nu reușesc nici să zidească, nici să binecuvânteze, ci sunt niște simple formalități fără putere. – *Christian Education*, p. 129.

Rugăciunile prezentate în public trebuie să fie scurte și la subiect. Dumnezeu nu dorește ca adunarea de rugăciune să fie obositoare din cauza cererilor lungi... Câteva minute sunt suficiente pentru o rugăciune publică obișnuită. – *Evanghelizare*, p. 146.

Rugăciunile și adunările noastre sociale ar trebui să fie ocazii de ajutor special și încurajare. Fiecare are de făcut o lucrare pentru ca aceste adunări să devină cât mai interesante și folositoare cu putință. O astfel de lucrare poate fi realizată cel mai bine printr-o experiență zilnică în lucrurile lui Dumnezeu și prin dispoziția de a vorbi fără ezitare despre iubirea Sa în adunările poporului Său. Dacă nu veți îngădui ca întinericul sau necredința să pătrundă în inima voastră, ele nu se vor manifesta nici în adunările voastre. [201]

Întâlnirile noastre trebuie să fie făcute foarte interesante. Ele trebuie să fie cuprinse de atingerea cerului. Să nu fie vorbiri lungi, seci și rugăciuni formale, numai de dragul de a ocupa timp. – *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 211.

La altarul familiei [în Sabat] să participe și copiii. Toți să-și aducă Biblia și fiecare să citească un verset sau două. Apoi, să se cânte un imn cunoscut, urmat de rugăciune. Hristos ne-a dat un model în acest sens. Rugăciunea Domnească nu a fost dată cu scopul de a fi repetată ca o formulă, ci este o ilustrație cu privire la felul cum trebuie să fie rugăciunile noastre – simple, stăruitoare și cuprinzătoare. Printr-o rugăciune simplă, spuneți-I Domnului nevoile voastre și exprimați-vă recunoștința pentru îndurările Sale. În felul acesta, Îl invitați pe Isus ca pe un oaspete binevenit în casa și în inima voastră. Rugăciunile lungi și pentru subiecte îndepărtate nu-și au locul în familie. Ele fac ora de rugăciune obositoare, în ciuda faptului că ar trebui să fie privită ca un privilegiu și o binecuvântare. Faceți ca ocazia să fie plină de interes și bucurie. – *Îndrumarea copilului*, p. 524.

Cuvântările și rugăciunile lungi și prozaice sunt nepotrivite oriunde, dar îndeosebi la adunările sociale. Ele îi obosesc atât pe îngeri, cât și pe oamenii care le ascultă. Rugăciunile noastre să fie scurte și la subiect. Duhul lui Dumnezeu trebuie să pătrundă inima ascultătorilor, iar El va înlătura orice formalitate și monotonie. – *Review and Herald*, 10 octombrie 1882.

Unul sau două minute sunt suficiente pentru orice rugăciune obișnuită. – *Mărturii*, vol. 2, p. 581.

Rugăciunile lungi fac închinarea să fie obositoare. – În fiecare familie ar trebui să fie un timp precis pentru altarul de dimineață și cel de seară. Cât de bine este ca părinții să-și adune copiii în jurul lor înaintea mesei de dimineață, să-I mulțumească Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa din timpul nopții și să-I ceară ajutor, călăuzire și protecție pentru timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca atunci când vine seara, părinții și copiii să se adune încă o dată în fața Lui și să-I mulțumească pentru binecuvântările zilei trecute! [202]

Tatăl, iar în lipsa lui mama, să conducă serviciul de închinare, alegând un pasaj din Scriptură care este interesant și ușor de înțeles. Serviciul să fie scurt. Dacă se citește un capitol lung și se rostește o rugăciune lungă, serviciul devine obositor și încheierea lui aduce un simțământ de ușurare. Dumnezeu este dezonorat când minutele de închinare devin seci și neplăcute și când sunt așa plictisitoare și atât de lipsite de interes, încât copiii se tem de acest serviciu.

Taților și mamelor, faceți ca ora de închinare să fie cât se poate de interesantă. Nu există motiv pentru care ora aceasta să nu fie cea mai plăcută și frumoasă din zi. Puțină meditație pentru pregătirea ei vă va ajuta să o faceți plină de interes și de folos. Din când în când, faceți acest serviciu divin să fie variat. Se pot pune întrebări cu privire la pasajul citit din Scriptură și se pot face câteva observații potrivite. Se poate cânta o cântare de laudă. Rugăciunea rostită să fie scurtă și la subiect. În cuvinte simple și călduroase, acela care înalță rugăciunea să aducă laudă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui și să ceară ajutor. Dacă împrejurările îngăduie, ar fi bine să ia și copiii parte la citit și la rugăciune. Numai veșnicia va dezvălui tot binele pe care l-au adus aceste ocazii de rugăciune. – *Mărturii*, vol. 7, p. 43, 44.

Rugăciunile noastre în public trebuie să fie scurte și să exprime numai dorințele reale ale sufletului, cerând cu simplitate și cu o în-

credere simplă tocmai lucrurile de care avem nevoie. Rugăciunea unei inimi umile și pocăite este respirația vitală a unui suflet care flă-mânzește după neprihănire. – *Signs of the Times*, 3 decembrie 1896.

Din lumina pe care am avut-o cu privire la acest subiect, am stabilit că, atunci când ne adunăm să ne închinăm Lui, Dumnezeu nu dorește ca aceste ocazii să fie plictisitoare și obositoare, prin faptul că rămânem pe genunchi un timp destul de îndelungat, ascultând câteva rugăciuni lungi. Cei cu sănătatea șubredă nu pot să suporte acest efort, fără să ajungă extrem de obosiți și epuizați. Din cauză că stă în genunchi așa de mult timp, trupul obosește, iar ce este și mai rău este faptul că mintea ajunge să fie așa de obosită de rugăciunea continuă, încât nu se mai primește nicio învioreare spirituală, iar adunarea este pentru oameni mai rea decât o pierdere. [203] Ei ajung obosiți din punct de vedere mintal și fizic, fără să fi obținut nicio putere spirituală.

Adunările pentru predicare și rugăciune nu trebuie să fie plictisitoare. Dacă este posibil, toți să fie prezenți la ora stabilită și, dacă unii întârzie și vin cu o jumătate de oră sau chiar cu cincisprezece minute după timpul stabilit, nu trebuie să fie așteptați. Dacă sunt prezenți numai doi, aceștia pot să ceară împlinirea făgăduinței.

Dacă este posibil, adunarea trebuie să înceapă la ora stabilită, indiferent dacă sunt prezenți puțini sau mulți. Formalitatea și rigiditatea rece trebuie să fie lăsate la o parte, iar toți trebuie să își îndeplinească datoria cu promptitudine. La ocaziile obișnuite, timpul pentru rugăciune să nu dureze mai mult de zece minute. După ce a avut loc o schimbare de poziție, iar o cântare sau un îndemn au îndepărtat monotonia, dacă vreunul simte nevoia de a se ruga, atunci să se roage.

Toți trebuie să simtă ca fiind o datorie creștină să se roage scurt. Spune-I Domnului exact ce dorești, fără să înconjori toată lumea. În rugăciunea particulară, toți au privilegiul să se roage cât de lung doresc și să fie cât de expliciti le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele și pentru toți prietenii lor. O adunare obișnuită pentru a ne închina lui Dumnezeu nu este locul pentru comunicarea tainelor inimii.

Care este scopul venirii noastre împreună? Oare este acela de a-L informa pe Dumnezeu sau de a-L învăța, spunându-I în rugăciune tot ce știm? Noi ne adunăm spre a ne zidi sufletește unul pe altul

prin schimbul de idei și simțăminte, spre a aduna putere, lumină și curaj prin cunoașterea speranțelor și aspirațiilor celorlalți, iar prin rugăciunile noastre zeloase și sincere, înălțate prin credință, primim reîmprospătare și vigoare de la Izvorul tăriei noastre. Adunările acestea ar trebui să fie cele mai prețioase ocazii și trebuie să fie făcute interesante pentru toți aceia care au o înclinație spre lucrurile religioase.

Mă tem că unii nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune, iar acolo își fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceștia pot fi numiți ucigași ai adunărilor de predicare și rugăciune. Ei nu transmit nicio lumină, nu ajută pe nimeni. Rugăciunile lor reci, înghețate și lungi și mărturiile căderilor lor [204] aruncă o umbră. Toți sunt bucuroși când au terminat și este aproape imposibil să îndepărtezi răceala și întunecimea pe care le-au adus în adunare rugăciunile și îndemnurile lor. Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale și sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea și teama de om trebuie să fie lăsate acasă. Micile neînțelegeri și prejudecățile nu trebuie să fie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândețea, încrederea și iubirea trebuie să existe în inima fraților și surorilor care se adună împreună, pentru a fi reîmprospătați și întăriți, aducând lumina lor laolaltă. – *Mărturii*, vol. 2, p. 577-579.

Rugăciunile publice să fie rostite distinct și clar. – Aceia care se roagă și aceia care vorbesc trebuie să pronunțe cuvintele așa cum se cuvine și să vorbească în tonuri clare, distincte și uniforme. Rugăciunea, dacă e făcută așa cum se cuvine, este o putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Domnul pentru a transmite oamenilor comorile prețioase ale adevărului. Totuși rugăciunile nu sunt ce ar trebui să fie, din cauza vocilor defectuoase ale acelor care le rostesc. Satana se bucură când rugăciunile înălțate către Dumnezeu aproape nici nu se aud. Poporul lui Dumnezeu trebuie să învețe să vorbească și să se roage, așa încât să reprezinte bine marile adevăruri pe care le posedă. Mărturiile prezentate și rugăciunile oferite să fie clare și distincte. În felul acesta, Dumnezeu va fi slăvit. – *Mărturii*, vol. 6, p. 382.

Când vă rugați în public, să folosiți un limbaj simplu. – Un limbaj bombastic nu este potrivit în rugăciune, indiferent dacă ea este

rostită de la amvon, în cercul familiei sau în taină. Îndeosebi cel care se roagă în public ar trebui să folosească un limbaj simplu, așa încât ceilalți să înțeleagă ce se spune și să fie de acord cu rugăciunea. Rugăciunea rostită din inimă și cu credință este auzită în ceruri și primește răspuns pe pământ. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 177.

Rugăciunile noastre să fie ordonate. – Am văzut că Domnului nu Îi place o stare de confuzie și că în rugăciune și în cântare trebuie să fie ordine. Noi nu ar trebui să venim în casa lui Dumnezeu spre a ne ruga pentru familiile noastre, afară de cazul când un simțământ profund ne conduce să facem acest lucru, în timp ce Duhul lui Dumnezeu [205] lucrează convingerea asupra lor. În general, locul potrivit unde ne putem ruga pentru familiile noastre este la altarul familial. Când cei care constituie subiectele rugăciunilor noastre sunt plecați, cămăruța este locul cel mai potrivit pentru a-L ruga pe Dumnezeu pentru ei. Când suntem în casa Domnului, trebuie să ne rugăm pentru o binecuvântare potrivită pentru acel moment și să ne așteptăm ca Dumnezeu să asculte și să răspundă la rugăciuni. Acest fel de întâlniri vor fi interesante și pline de viață. – *Mărturii*, vol. 1, p. 145, 146.

Să ne apropiem de Dumnezeu în rugăciune cu respect. – Unii cred că a se ruga lui Dumnezeu într-o manieră obișnuită, ca și când ar vorbi cu un om, este un semn de umilință. Ei profanează Numele Său când rostesc în rugăciunile lor expresii cum ar fi „Dumnezeule Atotputernic” – cuvinte sfinte și pline de fior, care nu ar trebui să iasă niciodată de pe buzele cuiva, fără un ton umilit și fără un simțământ de respect și venerație. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 176.

Avem privilegiul de a îngenunchea în rugăciunea publică. – Atât în închinarea particulară, cât și în închinarea publică, când Îi adresăm lui Dumnezeu cererile noastre, noi avem datoria de a ne pleca pe genunchi. Acest gest arată dependența noastră de Dumnezeu. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 312.

În conformitate cu lumina care mi-a fost dată, lui Dumnezeu I-ar plăcea ca pastorii să îngenuncheze îndată ce urcă la amvon și să ceară cu solemnitate ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie ar face faptul acesta? Oamenii ar fi cuprinși de simțământul solemnității și venerației. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu și se consacră Lui, înainte de a îndrăzni să stea în picioare în fața oamenilor. Solemnitatea se așterne asupra oamenilor, iar îngerii lui Dumnezeu sunt aduși foarte aproape. Primul lucru pe care trebuie să-l facă

pastorii când vin la amvon este acela de a-L căuta pe Dumnezeu, spunându-le astfel tuturor: „Dumnezeu este izvorul puterii mele.” – *Mărturii*, vol. 2, p. 612.

Când intră, pastorul trebuie să o aibă o expresie demnă și solemnă. Îndată ce urcă la amvon, el trebuie să se plece în genunchi, în rugăciune tăcută, și să ceară stăruitor ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta? Oamenii ar fi cuprinși de simțământul solemnității și venerației. [206] Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu și se consacră Lui înainte de a îndrăzni să stea în picioare, în fața oamenilor. Solemnitatea este asupra tuturor și îngerii lui Dumnezeu sunt foarte aproape. De asemenea, toți cei din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui să plece capul, uniți într-o rugăciune tăcută împreună cu el, cerând lui Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezența Lui și să dea putere adevărului Său vestit de buze omenești. Când adunarea este deschisă prin rugăciune, fiecare genunchi trebuie să se plece în prezența Celui Sfânt și fiecare inimă ar trebui să se înalțe la Dumnezeu într-o devoțiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor vor fi auzite și prezentarea Cuvântului se va dovedi eficientă. Atitudinea lipsită de viață a închinătorilor din Casa lui Dumnezeu este unul dintre marile motive pentru care pastorul nu reușește să facă mai mult bine. Melodia cântecului, revărsată din multe inimi în exprimări clare, este unul dintre instrumentele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare a sufletelor. Toate serviciile trebuie să fie conduse cu solemnitate și teamă sfântă, ca în prezența vizibilă a Domnului. – *Mărturii*, vol. 5, p. 492, 493.

Atât în închinarea publică, cât și în cea particulară, atunci când aducem cererile noastre înaintea Domnului, noi avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat și S-a rugat” (Luca 22,41). Despre ucenicii Săi este scris că și ei, de asemenea, „au îngenuncheat și s-au rugat” (Fapte 9,40). Pavel declară: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Ezra a îngenuncheat mărturisind, înaintea lui Dumnezeu, păcatele lui Israel” (vezi Ezra 9,5). Daniel „de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui” (Daniel 6,10). – *Profeți și regi*, p. 48.

Rugăciunea publică este importantă, dar nu este suficientă. – Numai rugăciunea în familie sau în public nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă. În singurătate, sufletul este

deschis înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu și fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciune tainică! Ce prețioasă este! Sufletul comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, Acela care aude în taină. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri. – *Mărturii*, vol. 2, p. 189, 190.

ATITUDINEA ÎN RUGĂCIUNE

Atitudinea potrivită pentru rugăciunea publică. – Am primit scrisori în care sunt întrebată cu privire la atitudinea potrivită pe care trebuie să o aibă o persoană care se roagă Suveranului Universului. De unde au preluat frații noștri ideea că trebuie să stea în picioare când se roagă lui Dumnezeu? Un credincios care fusese educat cinci ani la Battle Creek a fost chemat să conducă rugăciunea înainte ca sora White să le vorbească oamenilor. Totuși, când l-am văzut stând în picioare în timp ce buzele lui erau pe punctul de a rosti rugăciunea către Dumnezeu, sufletul mi s-a tulburat și i-am adresat o mustrare publică. L-am chemat pe nume și i-am spus: „Pleacă-te pe genunchi”. Aceasta este întotdeauna poziția potrivită...

Atitudinea potrivită pe care trebuie să o avem când ne rugăm lui Dumnezeu este aceea de a îngenunchea. Acest act de închinare a fost cerut de la cei trei robi evrei din Babilon... Totuși un asemenea act era un omagiu care trebuia să-I fie adus numai lui Dumnezeu – Suveranul lumii, Conducătorul Universului, iar cei trei evrei au refuzat să acorde o astfel de onoare vreunui idol, chiar dacă era făcut din aur curat. Dacă ar fi făcut așa, în realitate, ei s-ar fi închinat împăratului Babilonului. Pentru că au refuzat să facă așa cum le poruncise împăratul, ei au suferit pedeapsa și au fost aruncați în cuptorul aprins. [208] Totuși Domnul Hristos a venit personal și a umblat alături de ei în foc, iar lor nu li s-a întâmplat niciun rău.

Atât în închinarea particulară, cât și în cea publică, atunci când Îi adresăm lui Dumnezeu cererile noastre, noi avem datoria de a ne pleca pe genunchi. Acest act arată dependența noastră de Dumnezeu...

„Unde a fost educat Fratele H.?” – La Battle Creek. Cum este posibil ca, în ciuda întregii lumini pe care Dumnezeu i-a dat-o poporului Său cu privire la subiectul respectului, pastoriei, educatiei și profesio-

rii din școlile noastre să-i învețe pe tineri, prin cuvântul și exemplul lor, să stea în picioare când se roagă, așa cum făceau fariseii? Oare să considerăm faptul acesta ca fiind un semn al mulțumirii de sine și al mândriei? Oare trebuie ca trăsăturile acestea să ajungă să fie remarcate?...

Sperăm că, atunci când se apropie de singurul Dumnezeu viu și adevărat, frații noștri nu vor manifesta mai puțin respect și venerație, decât manifestă păgânii față de idoli lor zei, pentru că, dacă vor face așa, oamenii aceștia vor fi judecătorii noștri în ziua hotărârii finale. Aș vrea să mă adresez tuturor celor care ocupă locul de profesor în școlile noastre. Frați și surori, nu Îl dezonozați pe Dumnezeu prin lipsa voastră de respect și prin îngâmfare. Nu stați în picioare, în fariseismul vostru, când vă rugați lui Dumnezeu. Nu vă încredeți în propria putere. Nu depindeți de ea, ci îngenuncheați adesea înaintea lui Dumnezeu și închinați-vă Lui.

Când vă adunați pentru a vă închina lui Dumnezeu, nu uitați să îngenuncheați înaintea Lui. Acest act să dovedească faptul că întregul suflet, trup și spirit sunt supuse Duhului adevărului. Cine a cercetat Cuvântul cu atenție spre a găsi exemple și îndrumări cu privire la subiectul acesta? În cine putem să ne încredem, în calitate de profesori în școlile noastre din America și din țările străine? Oare, după ani de studii, studenții noștri trebuie să se întoarcă în țara lor cu idei denaturate cu privire la respectul, cinstea și reverența care trebuie să-I fie date lui Dumnezeu și să simtă că nu au nicio obligație de a-i cinsti pe oamenii cu părul cărunț, pe oamenii cu experiență și pe slujitorii lui Dumnezeu, care au fost implicați în lucrarea Sa pe aproape tot parcursul vieții lor? Îi sfătuiesc pe toți aceia care frecventează școlile din America sau din orice alt loc să nu deprindă spiritul lipsei de respect. Asigurați-vă că înțelegeți personal de ce fel de educație aveți nevoie, ca să-i puteți educa și pe alții [209] pentru a dobândi un caracter potrivit, care va rezista încercării ce va fi adusă în curând asupra tuturor celor care trăiesc pe pământ. Rămâneți în tovărășia celor mai serioși creștini. Nu alegeți învățători sau elevi îngâmfați, ci pe aceia care arată evlavie cea mai adâncă, aceia care au un spirit de înțelegere a lucrurilor lui Dumnezeu.

Trăim în vremuri periculoase. Adventiștii de ziua a șaptea se declară a fi poporul lui Dumnezeu, care păzește poruncile, dar ei își pierd spiritul de devoțiune. Acest spirit de reverență față de Dum-

nezeu îi învață pe oameni cum să se apropie de Creatorul lor – cu un respect sfânt, prin credință – nu prin ei înșiși, ci printr-un Mijlocitor. În felul acesta, omul rămâne statornic, oricare ar fi situațiile în care ar fi pus. Omul trebuie să vină pe genunchi, ca un supus al milei, un rugător aflat la piciorul tronului harului. În timp ce primește milostivirile zilnice din mâna lui Dumnezeu, el trebuie să cultive mereu recunoștința în inima lui și să o exprime în cuvinte de mulțumire și laudă pentru aceste favoruri nemeritate. Îngerii i-au păzit calea de-a lungul întregii lui vieți, iar el a fost scăpat din multe capcane pe care nici nu le-a văzut. El trebuie să mulțumească în fiecare rugăciune pentru lucrarea făcută de Dumnezeu spre binele lui, pentru această ocrotire din partea acelor ochi care nu ațipesc și nici nu dorm niciodată. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 311-315.

Îngenuncherea în rugăciune arată respectul și reverența față de Dumnezeu. – Fie ca Dumnezeu să-i învețe pe credincioșii Săi cum să se roage. Profesorii din școlile noastre și pastorii din bisericile noastre să învețe zilnic în școala lui Hristos. Dacă vor face așa, ei se vor ruga cu zel și seriozitate, iar cererile lor vor fi auzite și vor primi răspuns. Atunci, Cuvântul va fi proclamat cu putere.

Atât în închinarea noastră particulară, cât și în cea publică, atunci când adresăm rugăciunile noastre, avem privilegiul de a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat și a început să Se roage”. Despre ucenicii Săi este raportat că, de asemenea, ei „au îngenuncheat și s-au rugat”. Pavel a declarat: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Când a mărturisit păcatele lui Israel înaintea lui Dumnezeu, Ezra a îngenuncheat. Daniel, „de trei ori pe zi, îngenunchea, se ruga și lauda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte”.

Adăvăratul respect față de Dumnezeu este determinat de un simțământ al măreției Sale infinite și de înțelegerea faptului că El este prezent. Fiecare inimă ar trebui să fie adânc impresionată de această prezență a Celui Nevăzut. Ora și locul rugăciunii [210] sunt sfinte, deoarece Dumnezeu este prezent acolo și, în timp ce atitudinea și comportamentul nostru exprimă respect, simțământul pe care îl inspiră va fi mai profund. Psalmistul declară: „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmi 111,9). Când rostesc Numele acesta, îngerii își acoperă fața. Prin urmare, ce respect ar trebui să manifestăm când rostim acest Nume, noi, care suntem niște oameni căzuți și păcătoși!

Ar fi bine ca atât tinerii, cât și cei în vârstă să mediteze la acele cuvinte ale Scripturii, care arată cum ar trebui să fie privit locul în care se manifestă prezența specială a lui Dumnezeu. „Nu te apropia de locul acesta, scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”. După ce a avut o viziune a îngerilor, Iacov a exclamat, „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta și eu n-am știut... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” – *Slujitorii Evangheliei*, p. 178, 179.

Umilința lui Solomon la vremea când a început să poarte răspunderile statului, când a recunoscut înaintea lui Dumnezeu: „Eu sunt doar un tânăr neîncercat” (1 Regi 3,7), dragostea lui adâncă față de Dumnezeu, respectul lui profund pentru lucrurile sfinte, neîncrederea în sine, precum și faptul că înălța cu adevărat pe Creatorul cel infinit al tuturor lucrurilor – toate aceste trăsături de caracter cu adevărat demne de urmărit s-au dat pe față în lucrările legate de dedicarea templului, când, în timpul rugăciunii sale de consacrare, a îngenuncheat în poziția umilă a unuia care cere. Urmașii lui Hristos de astăzi să se ferească de tendințele de a pierde spiritul de respect și de teamă sfântă. Scripturile îi învață pe oameni cum să se apropie de Făcătorul lor cu umilință și temere, prin credință într-un Mijlocitor divin. – *Profeți și regi*, p. 47, 48.

În mijlocul curții templului, fusese înălțată „o treaptă de aramă”, sau o platformă „lungă de cinci coți, lată de cinci coți și înaltă de trei coți”. Solomon a stat pe ea și, cu mâinile ridicate, a binecuvântat mulțimea cea mare din fața lui „și toată adunarea lui Israel stătea în picioare” (2 Cronici 6,13.3).

„Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel”, a exclamat Solomon, „care a împlinit prin puterea Sa ce spusese cu gura Sa tatălui meu David când a zis: 'Am ales Ierusalimul, pentru ca în el să locuiască Numele Meu'” (2 Cronici 6,4-6). [211]

Apoi, Solomon a îngenuncheat pe platformă și, în auzul întregului popor, a înălțat rugăciunea de consacrare. Ridicându-și mâinile către cer, în timp ce adunarea era plecată cu fața la pământ, împăratul s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, nu este Dumnezeu ca Tine nici sus în ceruri, nici jos pe pământ. Tu ții legământul și îndurarea față de robii Tăi, care umblă înaintea Ta din toată inima lor”. – *Profeți și regi*, p. 39, 40.

Împăratul Solomon a stat pe un postament de aramă în fața altarului și a binecuvântat poporul. Apoi a îngenuncheat și, cu mâinile

ridicate, a prezentat înaintea lui Dumnezeu o rugăciune fierbinte și solemnă în timp ce adunarea se plecase cu fața la pământ. După ce și-a încheiat Solomon rugăciunea, a coborât foc din cer și a consumat jertfa. – *Istoria mântuirii*, p. 194.

Mintea ți-a fost dată ca să poți înțelege cum să lucrezi. Ochii ți-au fost dați ca să poți fi receptiv și să sesizezi ocaziile oferite de Dumnezeu. Urechile tale sunt pentru a asculta de poruncile lui Dumnezeu. Genunchii tăi sunt pentru a te pleca de trei ori pe zi într-o rugăciune făcută din toată inima. Picioarele tale sunt ca să alergi pe calea poruncilor lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 6, p. 297.

Pastorii să îngenuncheze în rugăciune înainte de a predica. – În conformitate cu lumina care mi-a fost dată, lui Dumnezeu I-ar plăcea ca pastorii să îngenuncheze îndată ce urcă la amvon și să ceară cu solemnitate ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie ar face faptul acesta! Oamenii ar fi cuprinși de simțământul solemnității și venerației. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu și se consacră Lui înainte de a îndrăzni să stea în picioare în fața oamenilor. Solemnitatea se așterne asupra oamenilor, iar îngerii lui Dumnezeu sunt aduși foarte aproape. Primul lucru pe care trebuie să-l facă pastorii când vin la amvon este acela de a-L căuta pe Dumnezeu, spunându-le astfel tuturor: „Dumnezeu este izvorul puterii mele.” – *Mărturii*, vol. 2, p. 612.

Când intră, pastorul trebuie să o aibă o expresie demnă și solemnă. Îndată ce urcă la amvon, [212] El trebuie să se plece în genunchi, în rugăciune tăcută și să ceară stăruitor ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta! Oamenii vor fi cuprinși de simțământul solemnității și al venerației. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu și se consacră Lui înainte de a îndrăzni să stea în picioare, în fața oamenilor. Solemnitatea este asupra tuturor și îngerii lui Dumnezeu sunt totuși foarte aproape. De asemenea, toți cei din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui să-și plece capetele uniți într-o rugăciune tăcută împreună cu el, cerând lui Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezența Lui și să dea putere adevărului Său vestit de buze omenești. Când adunarea este deschisă prin rugăciune, fiecare genunchi trebuie să se plece în prezența Celui Sfânt și fiecare inimă ar trebui să se înalțe la Dumnezeu într-o devoțiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor vor fi ascultate și prezentarea Cuvântului se va dovedi eficientă. Atitudinea lipsită de viață a închinătorilor din

Casa lui Dumnezeu este unul dintre marile motive pentru care pastorul nu reușește să facă mai mult bine. Melodia cântecului, revărsată din multe inimi în exprimări clare, este unul dintre instrumentele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare de suflete. Toate serviciile trebuie să fie conduse cu solemnitate și teamă sfântă, ca în prezența vizibilă a Domnului oștirilor. – *Mărturii*, vol. 5, p. 492, 493.

Poziția în genunchi nu este cerută întotdeauna când ne rugăm.

Nu putem să fim mereu pe genunchi în rugăciune, dar calea spre tronul harului este deschisă mereu. În timp ce suntem angajați în muncă activă, noi putem să cerem ajutor, iar Acela care nu ne va amăgi niciodată ne-a făgăduit: „Veți primi”. Creștinul va găsi timp pentru rugăciune. Daniel a fost un om de stat, asupra lui se aflau responsabilități grele, totuși el Îl căuta pe Dumnezeu de trei ori pe zi, iar Domnul i-a dat Duhul Sfânt. Tot așa, astăzi, oamenii se pot retrage în adăpostul tainic al Celui Preaînalt și pot să simtă siguranța făgăduinței Sale: „Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite” (Isaia 32,18). Toți aceia care doresc cu adevărat lucrul acesta pot să găsească un loc pentru comuniunea cu Dumnezeu, unde nicio ureche nu poate să audă, ci numai aceea care este deschisă pentru a auzi strigătele celor neajutorați, tulburați și nevoiași – urechea Aceluia care știe chiar și când cade o vrăbiuță. El spune: „Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10,31). – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 423, 424. [213]

Motivul pentru care așa de mulți sunt lăsați singuri în locuri ale ispitei este că nu Îl păstrează întotdeauna pe Domnul în atenția lor. Când îngăduim ca părtășia noastră cu Dumnezeu să fie întreruptă, atunci ne-am pierdut apărarea. Toate scopurile voastre bune, toate intențiile voastre bune nu vă vor ajuta să vă împotriviți răului. Trebuie să fiți bărbați și femei ale rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, ocazionale și de formă, ci din toată inima, perseverente și continue. Nu este întotdeauna necesar să vă plecați pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când mergeți pe drum și când sunteți ocupați cu munca zilnică. Inima voastră să se înalțe neîncetat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie, cunoaștere. Fiecare respirație să fie o rugăciune. – *Divina vindecare*, p. 510, 511.

În lucrarea de păzire a inimii, trebuie să ne rugăm neîncetat și să trimitem neobosit cererile noastre către tronul harului, pentru a

primi sprijin. Aceia care poartă Numele lui Hristos trebuie să vină la Dumnezeu cu stăruință și umilință, cerând ajutor. Mântuitorul ne-a spus să ne rugăm fără încetare. Creștinul nu poate să stea mereu în poziția de rugăciune, dar gândurile și dorințele lui pot să fie îndreptate fără încetare spre cer. Dacă am fi vorbit mai puțin și ne-am fi rugat mai mult, încrederea de sine s-ar fi risipit. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 99.

Calea spre tronul lui Dumnezeu este deschisă întotdeauna. Deși nu puteți să stați fără încetare pe genunchi, în rugăciune, totuși cererile voastre tăcute pot să se înalțe continuu spre Dumnezeu pentru putere și călăuzire. Când sunteți ispitiți, și veți fi, puteți să alergați în locul tainic al Celui Preaînalt. Brațele Sale veșnice vă vor susține. Cuvintele acestea să vă înviorizeze sufletul: „Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici”. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 362.

Dacă toți lucrătorii noștri ar putea să petreacă în fiecare zi câteva ore, făcând o muncă în aer liber și s-ar simți liberi să facă aceasta, ar fi o binecuvântare pentru ei și ar fi în stare să-și aducă la îndeplinire cu mai mult succes îndatoririle chemării lor. Dacă nu au timp pentru o relaxare deplină, ei ar putea să plănuiască și să se roage în timp ce fac [214] o muncă fizică, iar apoi s-ar întoarce la munca lor pastorală cu trupul și mintea înviorate. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 240.

Rugăciunea adevărată nu depinde de timp, de loc sau de circumstanțe. – Roagă-te în cămăruța ta și, în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălțată spre Dumnezeu. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului, asemenea mirosului prețios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înalța cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii

deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea ca oaspete ceresc. – *Calea către Hristos*, p. 98, 99.

Oriunde suntem, oricare ar fi ocupația noastră, inima trebuie să ne fie înălțată spre Dumnezeu în rugăciune. Aceasta înseamnă a te ruga neîncetat. Nu trebuie să așteptăm, până când putem să îngenunchem înaintea de a ne ruga. Într-o ocazie, când Neemia a venit înaintea împăratului, acesta l-a întrebat de ce arăta așa de întristat și care era cererea pe care urma să o adreseze. Totuși Neemia nu a îndrăznit să răspundă îndată. În joc erau interese importante. Soarta unei națiuni depindea de impresia pe care trebuia să o facă atunci asupra minții împăratului și, înainte de a îndrăzni să-i răspundă, Neemia a înălțat o rugăciune rapidă către Dumnezeul cerurilor. Rezultatul a fost acela că a obținut tot ce a cerut și tot ce a dorit. – *Signs of the Times*, 20 octombrie 1887.

Toate scopurile și intențiile voastre bune nu vă vor face în stare să rezistați la încercarea ispitei. Voi trebuie să fiți niște oameni ai rugăciunii. Cererile voastre să nu fie vagi, sporadice și ocazionale, ci serioase, perseverente și constante. Nu este necesar să fiți singuri, sau să vă aplecați pe genunchi pentru a vă ruga, ci, în timpul muncii, [215] sufletul vostru se poate înălța deseori spre Dumnezeu, bazându-vă pe puterea Sa, iar atunci veți fi niște oameni cu scopuri înalte și sfinte, cu o integritate nobilă, care nu va fi abătută de niciun considerent de la adevăr, corectitudine și dreptate. – *Mărturii*, vol. 4, p. 542, 543.

Trebuie să ne rugăm continuu, cu o inimă umilă și un spirit blând și smerit. Nu trebuie să așteptăm ocazia de a îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Noi putem să ne rugăm și să vorbim cu Domnul oriunde am fi. – *Selected Messages*, cartea 3, p. 266.

Rugăciunile în public să fie scurte și să fie caracterizate de un ton natural al vocii. – Rugăciunile lungi făcute de unii pastori au fost o mare nereușită. A te ruga considerabil de lung, așa cum fac unii, este cu totul nepotrivit. Ei fac rău gâtului și organelor vocale, iar apoi spun că și-au ruinat sănătatea din cauza muncii lor grele. Ei își fac rău lor înșiși când nu este necesar. Mulți simt că rugăciunea face mai mult rău organelor vocale decât conversația. Aceasta este urmarea poziției nenaturale a corpului și a modului de ținere a capului. Ei pot să stea în picioare și să discute fără să se simtă afectați. Poziția la

rugăciune trebuie să fie perfect naturală. Rugăciunea lungă obosește și nu este conformă cu Evanghelia lui Hristos. O jumătate sau chiar un sfert de oră este întru totul prea mult. Timp de câteva minute este destul de mult pentru a aduce cazul vostru înaintea lui Dumnezeu și a-I spune ce doriți, iar oamenii pot să vi se alătore în rugăciune fără să-i oboseți și să le micșorați interesul pentru devoțiune și rugăciune. Ei pot să fie reîmprospătați și întăriți, în loc să fie epuizați.

Mulți au făcut o greșală în exercițiile lor religioase, rugându-se lung și predicând lung, pe un ton înalt, cu glas forțat, cu un efort și un ton nenatural al vocii. – *Mărturii*, vol. 2, p. 617.

Vorbiți clar și distinct în rugăciune. – Învățați-i pe copii, prin propriul exemplu, să se roage cu o voce clară și inteligibilă. Învățați-i să nu stea cu capul pe scaun și să nu-și acopere fața cu mâinile. În felul acesta, ei pot să înalțe rugăciunile lor simple, repetând în cor rugăciunea domnească. – *Îndrumarea copilului*, p. 522, 523. [216]

Disciplinarea minții spre a-și menține atenția pe parcursul rugăciunii. – Rugăciunea zilnică este la fel de importantă pentru creșterea în har și chiar pentru viața spirituală însăși, precum este de importantă hrana pentru bunăstarea fizică. Ar trebui să ne obișnuim să înălțăm adesea gândurile către Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăcește, trebuie să o aducem înapoi și, printr-un efort perseverent, ne vom obișnui să facem lucrul acesta cu ușurință. – *Sfîntirea vieții*, p. 93.

Rugăciunea nu trebuie să fie lungă sau cu voce puternică. Rugăciunea nu este înțeleasă așa cum ar trebui. Rugăciunile noastre nu au scopul de a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceva ce El nu cunoaște. Domnul este familiarizat cu tainele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi și rostite cu voce puternică. Dumnezeu cunoaște gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în taină, iar Acela care știe tainele ne va asculta și ne va răspunde pe față. – *Solii către tineret*, p. 247.

Să nu încercăm să-I poruncim lui Dumnezeu în rugăciune. – Rugăciunile noastre nu trebuie să ia forma unei porunci adresate lui Dumnezeu, ci aceea a unei mijlociri, în care Îi cerem să facă lucrurile pe care le dorim de la El. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 379.

Rugați-vă cu credință. – Rugați-vă cu credință și asigurați-vă că vă puneți viața în armonie cu cererile voastre, ca să puteți primi binecuvântările pentru care vă rugați. Nu îngăduiți să vă scadă

crediința, pentru că binecuvântările primite sunt proporționale cu credința exercitată. „Facă-vi-se după credința voastră!” „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 9,29; 21,22). Rugați-vă, credeți și bucurați-vă. Cântați laude lui Dumnezeu, pentru că El a răspuns la rugăciunile voastre. Credeți-L pe cuvânt. „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10,23). Nicio rugăciune sinceră nu este pierdută. Calea este deschisă, iar valul binecuvântării se revarsă. El are proprietăți vindecătoare, oferind o putere regeneratoare de viață, sănătate și mântuire. – *Mărturii*, vol. 7, p. 274.

Rugăciunile voastre să fie caracterizate de sinceritate și credință. Domnul este doritor să facă pentru noi „nespus mai mult decât credem sau gândim noi” (Efeseni 3,20). Vorbiți despre lucrul acesta și rugați-vă pentru el. Nu exprimați necredință. Nu ne putem îngădui să-l lăsăm pe Satana să vadă că are putere să ne întunece fața și să ne întristeze viața. – *Mărturii*, vol. 7, p. 273.

RUGĂCIUNEA ÎN NUMELE LUI ISUS

Numele lui Isus este puntea de legătură, în rugăciune, între omnire și Dumnezeu. – Cererile noastre se înalță la Tatăl, în Numele lui Hristos. El mijlocește în favoarea noastră, iar Tatăl descoperă comorile harului Său, pentru ca noi să ni le însușim, să ne bucurăm de ele și să le împărtășim altora. „Cereți în Numele Meu”, zice Hristos. „Nu vă spun că Eu voi ruga pe Tatăl pentru voi; căci Tatăl Însuși vă iubește. Folișiți-vă de Numele Meu. Aceasta va da izbândă rugăciunilor voastre și Tatăl vă va da bogățiile harului Său. De aceea, cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”.

Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu și om. El a făgăduit mijlocirea Sa personală. El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui care se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuși în prezența lui Dumnezeu, folosind puterea de influență a Aceluia care Și-a dat viața pentru lume. Când recunoaștem înaintea lui Dumnezeu că prețuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Oh, cine poate să înțeleagă valoarea acestui har și a acestei mari iubiri! Când ne apropiem de Dumnezeu prin virtutea meritelor lui Hristos, noi suntem îmbrăcați cu veșmintele Sale preoțești. El ne așază aproape, alături de El, cuprinzându-ne cu brațul Său omenesc, în timp ce Se prinde cu brațul Său divin de scaunul de domnie al Celui Infinit. [218] El pune în cădelnița din mâinile noastre meritele Sale, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, spre a încuraja cererile noastre. El făgăduiește să asculte rugăciunile noastre și să răspundă.

Da, Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii, stând între om și Dumnezeu. El a devenit și mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu și om. El a unit cele dumnezeiești cu cele omenești. Oamenii trebuie să conlucreze cu El pentru mântuirea propriului lor suflet și

apoi să facă eforturi puternice și stăruitoare pentru a-i salva pe aceia care sunt gata să piară. – *Mărturii*, vol. 8, p. 178.

Până în clipa aceea, ucenicii nu cunoscuseră puterea și posibilitățile nemărginite ale Mântuitorului lor. El le-a spus: „Până acum, n-ați cerut nimic în Numele Meu” (Ioan 16,24). El le-a explicat că secretul succesului lor va depinde de cererea puterii și a harului, în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a adresa cereri în numele lor. El a promis că va prezenta rugăciunea închinătorului umil ca și cum ar fi dorința Sa pentru sufletul acela. Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate că nu este exprimată curgător, dar, dacă inima este în ea, rugăciunea se va înălța spre Sanctuarul în care slujește Hristos, iar El o va înfățișa Tatălui fără niciun cuvânt stângaci sau bâlbâit, ci plăcută și înfrumusețată prin parfumul desăvârșirii Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 667.

Ucenicii aveau să ducă mai departe lucrarea lor în Numele lui Hristos. Fiecare cuvânt și faptă a lor trebuia să îndrepte atenția asupra Numelui Său, care are acea putere vitală prin care cei păcătoși pot să fie mântuiți. Credința lor trebuia să își aibă centrul în Acela care este izvorul îndurării și al puterii. Ei trebuiau să prezinte cererile lor Tatălui în Numele lui Isus, iar apoi urmau să primească răspuns. Ei trebuiau să boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Numele lui Hristos trebuia să constituie parola, cuvântul lor de ordine, semnul prin care să fie deosebiți, legătura unirii lor, autoritatea activității lor, precum și izvorul succesului lor. – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 28.

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot. Partea de sus și părțile laterale erau din aurul cel mai curat. La fiecare margine a chivotului se afla un heruvim frumos, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau îndreptate una spre cealaltă [219] și priveau în jos. Între îngeri se afla o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, acolo unde stăteau îngerii, era o slavă nespus de strălucitoare, care părea a fi asemenea unui scaun de domnie pe care ședea Dumnezeu. Domnul Isus stătea lângă chivot și, când rugăciunile sfinților ajungeau la El, tămâia din cădelniță începea să ardă, iar Domnul aducea rugăciunile lor înaintea Tatălui împreună cu fumul de tămâie. – *Experiențe și viziuni*, p. 32.

Ce înseamnă a te ruga în Numele lui Isus. – A te ruga în Numele lui Hristos înseamnă ... a primi caracterul Său, a da pe față spiritul Său și a săvârși lucrările Sale. Făgăduința Mântuitorului este condi-

ționată. „Dacă Mă iubiți”, zice El, „veți păzi poruncile Mele”. El nu îi mântuiește pe oameni în păcat, ci din păcat, iar aceia care Îl iubesc își vor dovedi iubirea prin ascultare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 668.

Domnul Hristos a spus: „În ziua aceea, veți cere în Numele Meu și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu”... „Eu v-am ales pe voi... pentru ca orice veți cere la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 16,26.27; 15,16). Rugăciunea făcută în Numele Domnului Hristos înseamnă ceva mai mult decât simpla rostire a Numelui Său, la începutul și la sfârșitul unei rugăciuni. A ne ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă a ne ruga în spiritul și puterea lui Hristos, ca unii care credem în făgăduințele Sale, ne încredem în harul Său și împlinim lucrările Sale. – *Calea către Hristos*, p. 100, 101.

Dumnezeu ne invită să venim la El în Numele lui Isus. – Sunteți invitați să veniți, să cereți, să căutați, să bateți și sunteți asigurați că nu va fi în zadar: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide”. (Matei 7,7.8).

Domnul Hristos ilustrează bunăvoința lui Dumnezeu de a binecuvânta, prin bunăvoința unui tată de a da copilului său ce îi cere. „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi care sunteți răi știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri [220] va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11,11-13).

Noi venim la Dumnezeu, în Numele lui Isus, prin invitație specială, iar El ne primește cu plăcere în camera Lui de audiențe. El oferă sufletului smerit și căit acea credință în Hristos, prin care este îndreptățit. Isus îi șterge ca pe un nor firav vina și, mângâiată, inima exclamă: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” (Isaia 12,1). – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 241, 242.

Rugați-vă atât în Numele lui Isus, cât și prin inspirația Duhului Sfânt. – Când un om Îi adresează lui Dumnezeu o rugăciune foarte stăruitoare (Isus Hristos este singurul nume de sub cer prin care putem să fim mântuiți), în acea stăruință și seriozitate se găsește un

angajament al lui Dumnezeu, că El este gata să răspundă la rugăciune într-o măsură nespus de îmbelșugată, mai mult decât putem noi să cerem sau să gândim. Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele lui Isus, ci și prin inspirația și îndemnul fierbinți ale Duhului Sfânt. Acest fapt explică semnificația cuvintelor: „Duhul Însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rugăciunile trebuie să fie înălțate cu o credință serioasă. Atunci, ele vor ajunge la tronul harului. Stăruieți în rugăciune fără șovăire. Dumnezeu nu spune: „Rugați-vă o dată, iar Eu vă voi răspunde.” El spune: „Rugați-vă neîncetat, crezând că aveți lucrurile pe care le cereți și le veți primi, iar Eu vă voi răspunde.” – *The Gospel Herald*, 28 mai 1902.

În Numele lui Isus, noi putem să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere. – Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor aceluia care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează marelui, atotputernicului și sfântului Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, ca și când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audiență a unui conducător pământesc. Aceștia să-și aducă aminte că se află în fața Aceluia pe care Îl adoră serafimii și în prezența căruia îngerii își acoperă fețele. – *Patriarhi și profeți*, p. 252. [221]

Când ne rugăm în Numele lui Isus, putem veni în prezența lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu avem nevoie de niciun mijlocitor omenesc. Prin Domnul Isus, ne putem deschide inima înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unei persoane care ne cunoaște și ne iubește. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 84.

Dumnezeu va onora Numele lui Isus în rugăciunile noastre. – Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune și ne prezintă cuvântul lui Iehova ca garanție a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoștință grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea și îmbrăcămintea obișnuită, cât și pâinea vieții

și haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc știe că ai nevoie de toate acestea și ești invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îți va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va onora acest Nume și va împlini trebuințele tale, dăruindu-ți fără nicio rețineră din bogățiile Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 133.

Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele Domnului Hristos, ci și prin inspirația Duhului Sfânt. Aceasta este explicația afirmației că Duhul „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8,26). Lui Dumnezeu îi face plăcere să răspundă la astfel de rugăciuni. Când rostim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate și căldură, chiar în insistența aceasta se află o garanție din partea lui Dumnezeu, că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3,20).

Domnul Hristos a zis: „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14,13). Iar ucenicul iubit, Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, declară cu claritate și siguranță deplină: „Îndrăzneala pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5,14.15). Prin urmare, adresați-I Tatălui cererile voastre, cu insistență, în Numele Domnului Isus. Dumnezeu va onora acest Nume. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 147, 148.

RUGĂCIUNEA PENTRU CĂLĂUZIRE DIVINĂ

Prin rugăciune, putem să aflăm voia lui Dumnezeu pentru noi. – Domnul nu lucrează la întâmplare. Căutați-L cât se poate de stăruitor în rugăciune. El vă va impresiona mintea și vă va da cuvintele pe care trebuie să le rostiți. Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie învățați să nu se încreadă în invențiile omenești și în testele nesigure, ca fiind mijloacele de a afla voia lui Dumnezeu cu privire la ei. Satana și slujitorii lui sunt gata întotdeauna să intervină în orice ocazie, pentru a îndepărta sufletele de la principiile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Oamenii care sunt conduși și învățați de Dumnezeu nu vor acorda niciun loc acelor planuri care nu sunt susținute de un „Așa zice Domnul”. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 326.

Rugăciunea pentru călăuzirea lui Dumnezeu. – Trebuie să îți educi judecata, pentru a nu fi slab și ineficient. Tu trebuie să te rogi pentru călăuzire și să îți încredințezi viața în mâna Domnului. Să îți închizi inima față de orice nesăbuiță și orice păcat și să o ții deschisă pentru orice influență cerească. Trebuie să folosești cât mai bine ocaziile și timpul pentru a-ți dezvolta un caracter echilibrat. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 302. [223]

În fiecare familie ar trebui să fie un timp precis pentru altarul de dimineață și cel de seară. Cât de bine este ca părinții să-și adune copiii în jurul lor înaintea mesei de dimineață, să-I mulțumească Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa din timpul nopții și să-I ceară ajutor, călăuzire și protecție pentru timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca atunci când vine seara, părinții și copiii să se adune încă o dată în fața Lui și să-I mulțumească pentru binecuvântările zilei trecute! – *Mărturii*, vol. 7, p. 43.

Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineață; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: „O, Doamne, primește-mă să fiu cu totul al Tău! Așez toate planurile mele la picioarele Tale. Folosește-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și tot ce fac eu

să fie făcut prin puterea Ta”. Această lucrare trebuie îndeplinită zilnic. În fiecare dimineață, consacra-te lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Pune toate planurile tale la dispoziția Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providența Sa. În acest fel, zi de zi, ai posibilitatea de a-ți încredința viața în mâinile lui Dumnezeu și astfel, viața ta va fi modelată, devenind tot mai asemănătoare vieții Domnului Hristos. – *Calea către Hristos*, p. 70.

Trebuie să înveți să vezi atât cu ochii, cât și cu mintea. Să îți educi judecata în așa fel încât să nu fie slabă și inefficientă. Trebuie să te rogi pentru călăuzire și să îți încredințezi viața în mâna Domnului. Să îți închizi inima față de orice nesăbuintă și orice păcat și să o ții deschisă pentru orice influență cerească. Trebuie să folosești cât mai bine ocaziile și timpul pentru a-ți dezvolta un caracter echilibrat. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 283.

Rugăciunea pentru călăuzirea lui Dumnezeu poate să fie înălțată în orice timp și în orice loc. – Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa [224] cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea ca oaspete ceresc. – *Calea către Hristos*, p. 99.

A te ruga așa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creștinului în împrejurări când alte forme de rugăciune pot fi cu neputință. Truditorii, în mersul împovărat al vieții, aglomerați și aproape copleșiți de încurcături, pot înălța la Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare și pe uscat, când sunt amenințați de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecției cerului. În vremuri de primejdie sau greutăți neașteptate, inima își poate înălța strigătul după ajutor spre Acela care S-a angajat să vină în sprijinul celor credincioși ai Săi oricând Îl cheamă. În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat cu amărăciune și grijă sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare,

sprijin și ajutor în dragostea și puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-Și păstrează legământul. – *Profeți și regi*, p. 631, 632.

Îngerii lui Dumnezeu sunt gata să ne ajute când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu. – Asemenea lui Natanael, noi avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea și pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniți din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilință, caută călăuzirea divină. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 141.

Lumea vizibilă și invizibilă sunt într-o strânsă legătură. Dacă s-ar putea da vâul la o parte, i-am vedea pe îngerii cei răi, adunând întinericul lor de jur împrejurul nostru și lucrând cu toată puterea să înșele și să distrugă. Oamenii nelegiuiți sunt înconjurați, influențați și ajutați de spiritele rele. Omul credinței și al rugăciunii și-a supus sufletul călăuzirii divine, iar îngerii lui Dumnezeu îi aduc lumină și întărire din ceruri. – *Mărturii*, vol. 5, p. 199. [225]

Cunoașterea adevărului nu depinde atât de mult de capacitatea intelectuală, cât de sinceritatea scopului și de simplitatea și fervoarea unei credințe care se bazează pe ajutorul lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu se apropie de toți cei ce caută călăuzirea divină, într-un spirit de umilință. Ei primesc Duhul Sfânt pentru a le dezvălui comorile adevărului. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 59.

Putem să cerem în rugăciune tot ce avem nevoie. – Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu constituie un subiect de rugăciune și ne prezintă cuvântul lui Iehova ca garanție a împlinirii ei. Oricare ar fi binecuvântarea spirituală de care avem nevoie, avem privilegiul de a o cere în Numele lui Isus. Putem să-I vorbim Domnului cu simplitatea unui copil, cerându-I exact lucrurile de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoștință grijile noastre trecătoare, să-I cerem atât pâinea și îmbrăcămintea obișnuită, cât și pâinea vieții și haina neprihănirii lui Hristos. Tatăl tău ceresc știe că ai nevoie de toate acestea și ești invitat să-L rogi cu privire la ele. În Numele lui Isus, îți va fi acordată orice favoare. Dumnezeu va onora acest Nume și va împlini trebuințele tale, dăruindu-ți fără nicio rețineră din bogățiile Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 133.

Părinții să se roage pentru călăuzirea lui Dumnezeu. – Părinți, umiliți-vă inima înaintea lui Dumnezeu. Începeți o lucrare cuprinzătoare pentru copiii voștri. Rugați-L pe Domnul să ierte faptul că ați

desconsiderat Cuvântul Său, neglijând să-i învățați pe copii calea pe care trebuie să meargă. Cereți lumină și călăuzire, o conștiință sensibilă și un discernământ limpede, ca să înțelegeți greșelile și nereușitele. Dumnezeu va asculta rugăciunile venite dintr-o inimă umilă. – *Îndrumarea copilului*, p. 577.

Aceia care doresc să fie călăuziți de Dumnezeu vor putea să cunoască voia Sa. – Domnul le descoperă voia Sa acelor care sunt serioși și nerăbdători să fie călăuziți. Motivul lipsei voastre de succes este acela că ați renunțat la ideea de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu, iar ca urmare nu știți nimic în mod categoric. – *Mărturii*, vol. 1, p. 466. [226]

Cercetați Scripturile cu rugăciune pentru călăuzirea divină. – Aceia care nu vor să primească adevărurile Bibliei, clare și tăioase, caută neconținut povestiri plăcute, care să le aducă la tăcere conștiința. Cu cât învățăturile prezentate sunt mai puțin spirituale, cer mai puțină umilință și renunțare la sine, cu atât mai mare este favoarea cu care sunt primite. Acești oameni își înjosesc puterile intelectuale, pentru a sluji dorințelor lor firești. Deoarece se consideră prea înțelepți pentru a cerceta Scripturile cu inima smerită și cu rugăciune stăruitoare, pentru călăuzirea divină, ei nu au niciun scut împotriva amăgirii. Satana este gata să împlinească dorința inimii și plasează amăgirile lui în locul adevărului. – *Tragedia veacurilor*, p. 523.

Încredeți-vă în Dumnezeu, iar El vă va îndruma pe cale. – Mulți sunt incapabili să facă planuri hotărâte pentru viitor. Viața lor nu este liniștită. Ei nu pot vedea rezultatul afacerilor, iar faptul acesta îi umple adesea de neliniște și teamă. Să ne amintim că viața copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viață de pelerin. Nu avem înțelepciune să ne planificăm propriile vieți. Nu este treaba noastră să ne modelăm viitorul. „Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat, fără să știe unde se duce” (Evrei 11,8).

În viața Sa pe pământ, Hristos nu a făcut niciun plan pentru Sine. A acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El, iar Tatăl Își descoperea planurile zi după zi. Tot așa ar trebui să depindem și noi de Dumnezeu, pentru ca viețile noastre să poată fi lucrarea simplă a voinței Sale. Dacă încredințăm căile noastre în seama Lui, El ne va călăuzi pașii.

Prea mulți fac planuri pentru un viitor strălucit, dar ajung la un eșec total. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi. Aseme-

nea unui copilăș, aveți încredere în călăuzirea Lui, care „va păzi pașii preaiubiților Lui” (1 Samuel 2,9). Dumnezeu nu-Și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început și dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună lucrători cu El. – *Divina vindecare*, p. 478, 479.

Dacă te-ai consacrat lui Dumnezeu, ca să îndeplinești lucrarea Lui, [227] nu ai niciun motiv de îngrijorare pentru ziua de mâine. Domnul căruia Îi slujești cunoaște sfârșitul de la început. Evenimentele viitorului, care sunt ascunse ochilor tăi, sunt ca o carte deschisă pentru Cel ce este Atotputernic.

Când luăm în mâinile noastre administrarea lucrărilor pe care trebuie să le facem și ne bazăm pe propria înțelepciune pentru a avea succes, noi luăm pe umeri o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o și încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm o responsabilitate care Îi aparține lui Dumnezeu și astfel ne așezăm, realmente, în locul Lui. Când anticipăm pericolul și nereușita și avem toate motivele să fim siguri că vor veni, putem să ne îngrijorăm, pe bună dreptate. Dar, dacă vom crede cu adevărat că Dumnezeu ne iubește și vrea să ne facă bine, vom înceta să ne temem de viitor. Ne vom încrede în Dumnezeu, cum se încrede un copil în părintele său iubitor. Atunci, tulburările și obsesiile noastre chinuitoare vor dispărea, pentru că voința noastră este absorbită de voința lui Dumnezeu. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 100, 101.

Eliezer s-a rugat pentru călăuzirea divină și a primit-o. – Eliezer și-a adus aminte de cuvintele lui Avraam, și anume că Dumnezeu va trimite pe Îngerul Său cu el, și s-a rugat cu stăruință pentru o călăuzire precisă. În familia stăpânului său fusese deprins cu manifestarea continuă a bunătații și ospitalității, iar acum el s-a rugat ca semnul care să i-o arate pe tânăra aleasă de Dumnezeu să fie un act de bunăvoință.

Nici nu terminase bine de rostit rugăciunea, că răspunsul a și venit. Printre femeile care erau strânse la fântână, purtarea plăcută a uneia dintre ele îi atrase atenția. Pe când aceasta se întorcea de la fântână, străinul îi ieși în întâmpinare, cerându-i apă din vadra pe care o purta pe umăr. Cererea a fost împlinită cu bunăvoință, la care s-a adăugat oferta de a scoate, de asemenea, apă și pentru cămile, o lucrare ce era un lucru obișnuit chiar și pentru fiicele de prinți, când trebuiau adăpate turmele și cirezile tatălui lor. În felul acesta a fost dat și semnul dorit. – *Patriarhi și profeți*, p. 172. [228]

RUGĂCIUNEA PENTRU BOLNAVI

Rugăciunea făcută pentru bolnavi să fie înălțată cu o credință liniștită. – Mi-a fost arătat că, atunci când există o îndrumare clară de a se înălța rugăciuni pentru cel bolnav, cazul trebuie să fie încredințat Domnului cu o credință liniștită. Numai El cunoaște trecutul vieții celui în cauză și știe care va fi viitorul lui. Acela care cunoaște inima tuturor oamenilor știe dacă, în caz de vindecare, persoana va slăvi Numele Său sau Îl va necinstei prin cădere și apostazie. Tot ce ni se cere să facem este să-I cerem lui Dumnezeu să-l vindece pe bolnav, dacă faptul acesta este în conformitate cu voința Sa, crezând că El aude motivele prezentate de noi și rugăciunile arzătoare pe care le înălțăm. Dacă vede că faptul acesta va fi cinstea cea mai mare pentru El, Domnul va răspunde rugăciunilor noastre. Totuși nu este corect să insistăm asupra vindecării, fără o supunere față de voința Sa. – *Mărturii*, vol. 2, p. 147, 148.

După ce i-am acordat celui bolnav toate tratamentele medicale, să se înalțe rugăciuni fierbinți pentru binecuvântarea vindecării. Noi trebuie să-l îndrumăm pe bolnav la Mântuitorul cel plin de milă, arătându-i puterea Sa de a ierta și de a vindeca. – *Selected Messages*, cartea 3, p. 296. [229]

Acea care se angajează în lucrarea din casă în casă vor găsi ocazii favorabile de a sluji în multe feluri. Ei trebuie să se roage pentru cei bolnavi și să facă tot ce le stă în putere pentru a-i elibera de suferință. – *Mărturii*, vol. 6, p. 83, 84.

Mântuitorul dorește ca noi să-i încurajăm pe cei bolnavi, pe cei deznădăjduiți și pe cei necăjiți să se încreadă în puterea Sa. Prin credință și rugăciune, camera bolnavului poate fi transformată într-un Betel. – *Divina vindecare*, p. 226.

Dacă suferim de boli, cu siguranță că este potrivit să ne încredem în Domnul, adresându-I lui Dumnezeu cereri pentru cazul nostru,

iar dacă ne simțim înclinați să le cerem altora în care avem încredere să ni se alătore în rugăciunea adresată lui Isus, Marele Vindecător, ajutorul va veni negreșit, când ne vom ruga cu credință. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 16.

Noi înălțăm cereri umile pentru cei bolnavi și suferinzi, care și-au pierdut speranța în viața aceasta. Când prezentăm cazul acesta înaintea Domnului, simțim asigurarea dragostei lui Dumnezeu chiar și în mijlocul suferinței. – *Review and Herald*, 11 octombrie 1887.

Noi am uns copilul și ne-am rugat pentru el, crezând că Domnul le va da pace atât copilului, cât și mamei. Așa a fost. Strigătele copilului au încetat și i-am lăsat pe amândoi bine. – *Spiritual Gifts*, cartea 2, p. 110, 111.

Cei bolnavi vor fi conduși la Hristos prin atenția răbdătoare a surorii medicale care anticipează nevoile lor și care îngenunchează în rugăciune și Îi cere Marelui Misionar Medical să privească plin de milă asupra celui suferind și să facă în așa fel, încât influența harului Său să fie simțită și puterea Sa vindecătoare să fie exercitată. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 191, 192.

Când îngrijesc de cei bolnavi și alină suferința celor săraci, surorile medicale misionare vor găsi multe ocazii de a se ruga împreună cu ei, de a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu și de a le vorbi despre Mântuitorul... [230] Ele pot să aducă o rază de speranță în viața celor înfrânți și descurajați. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 246, 247.

Dacă în sanatoriile noastre s-ar înălța mai multe rugăciuni pentru vindecarea bolnavilor, puterea minunată a Vindecătorului ar fi văzută. Mult mai mulți oameni ar fi întăriți și binecuvântați și mult mai mulți bolnavi grav ar fi vindecați. – *Selected Messages*, cartea 3, p. 295.

Putem veni înaintea Domnului cu rugăciunea: „Doamne, noi nu putem să cunoaștem inima acestui bolnav, dar tu știi dacă este pentru binele acestui suflet și pentru slava Numelui Tău să-i redai sănătatea. În marea Ta bunătate, ai milă de cazul acesta și fă ca lucrarea vindecătoare să aibă loc în organismul acesta. Lucrarea trebuie să fie întru totul a Ta”. – *Healthful Living*, p. 239.

Vocea rugăciunii pentru cei bolnavi să fie auzită în instituțiile noastre, pentru ca ei să se așeze într-o poziție în care pot să conlucreze cu Cel care este în stare să salveze atât sufletul, cât și trupul. – *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 379.

În trecut am fost binecuvântați cu instituții unde cei bolnavi au putut să primească ajutor pentru suferința lor și, prin tratamente atente și rugăciuni stăruitoare înălțate cu credință în Dumnezeu, noi am rezolvat cu succes cazurile care păreau a fi cele mai disperate. Astăzi, Dumnezeu îi invită pe cei suferinzi să aibă credință în El. Nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu de a interveni. – *Selected Messages*, cartea 3, p. 295, 296.

Tot ce se poate face prin rugăciunea pentru cei bolnavi este să Îl implorăm stăruitor pe Dumnezeu pentru ei și să așezăm cu o încredere deplină problema în mâinile Sale. Dacă privim la nelegiuirea din inima noastră, Domnul nu ne va asculta. El poate să facă tot ce voiește cu aceia care sunt ai Săi. – *Mărturii*, vol. 2, p. 148.

Adesea am avut privilegiul de a mă ruga împreună cu cei bolnavi. Ar trebui să facem lucrul acesta mai des decât îl facem. – *Selected Messages*, cartea 3, p. 295. [231]

Lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe cei bolnavi și suferinzi la Hristos, purtându-i pe brațele credinței noastre... Ar trebui să ne bazăm pe făgăduința Sa și să ne rugăm pentru manifestarea puterii Sale. Vindecarea este însăși esența Evangheliei, iar Mântuitorul dorește să-i îndemnăm pe cei bolnavi, disperați și suferinzi să se bazeze pe puterea Sa. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 824, 825.

Rugăciunea pentru bolnavi este prea importantă spre a fi tratată cu neatentie. – Rugăciunea pentru cei bolnavi este un subiect prea important spre a fi tratat cu neatentie. Cred că trebuie să aducem totul la Domnul și să-I facem cunoscut lui Dumnezeu toată slăbiciunea noastră, spunându-i cu claritate care sunt dificultățile noastre. – *Lucrarea misionară medicală*, p.16.

Rugăciunea pentru bolnavi este la fel de eficientă astăzi, ca în vremurile Bibliei. – Vindecătorul divin este prezent în camera bolnavilor. El aude fiecare cuvânt al rugăciunilor care Îi sunt adresate cu simplitatea unei credințe adevărate. Ucenicii Săi de astăzi trebuie să se roage pentru bolnavi, tot așa de direct cum s-au rugat ucenicii din vechime. Și vor avea loc vindecări, deoarece „rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav”. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 215.

Dumnezeu este la fel de doritor să refacă sănătatea celor bolnavi acum, ca și atunci când Duhul Sfânt a rostit aceste cuvinte prin psalmist. Domnul Hristos este astăzi același Medic plin de milă care a fost și în timpul lucrării Sale pământești. În El se găsește bal-

samul vindecător pentru fiecare boală, puterea vindecătoare pentru orice suferință. Ucenicii Săi de astăzi trebuie să se roage pentru cei bolnavi cu același zel cu care s-au rugat ucenicii din vechime. Vor avea loc vindecări, căci „rugăciunea credinței îi va salva pe cei bolnavi”. Avem puterea Duhului Sfânt și siguranța netulburată a credinței, care poate cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Făgăduința Domnului: „Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor însănătoși” (Marcu 16,18) este tot atât de demnă de încredere acum, ca în zilele apostolilor. Ea arată privilegiul pe care îl au copiii lui Dumnezeu, iar credința noastră ar trebui să se bazeze pe tot ce cuprinde făgăduința aceasta. Slujitorii lui Hristos sunt niște mijloace ale lucrării Sale și, prin ei, El dorește să-Și exercite puterea vindecătoare. Lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe cei bolnavi și suferinzi înaintea lui Dumnezeu, purtându-i pe brațele credinței noastre. Trebuie să-i învățăm să creadă în marele Vindecător. – *Divina vindecare*, p. 226. [232]

Rugăciunea pentru bolnavi trebuie să ia în considerare voia lui Dumnezeu. – Când ne rugăm pentru cei bolnavi, ar trebui să ne amintim că „nu știm cum trebuie să ne rugăm” (Romani 8,26). Nu știm dacă binecuvântarea pe care o dorim va fi sau nu cea mai bună. De aceea, rugăciunile noastre ar trebui să includă și acest gând: „Doamne, Tu știi fiecare taină a sufletului. Tu cunoști aceste persoane. Isus, Apărătorul lor, Și-a dat viața pentru ele. Dragostea Sa pentru ele este mult mai mare decât ar putea fi dragostea noastră pentru ele. De aceea, dacă este pentru slava Ta și spre binele celor suferinzi, cerem ca, în Numele lui Isus, să li se redea sănătatea. Dacă nu este voia Ta ca ei să fie însănătoșiți, cerem ca harul Tău să-i poată mângâia, iar prezența Ta să-i sprijine în suferințele lor”.

Dumnezeu știe sfârșitul de la început. El cunoaște inima tuturor oamenilor. El citește fiecare secret al sufletului. El știe dacă aceia pentru care se înalță rugăciunea vor fi sau nu în stare să îndure încercările care ar veni asupra lor, dacă ar trăi. El știe dacă viețile lor ar fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei înșiși și pentru lume. Acesta este un motiv pentru care, atunci când prezentăm cu seriozitate cererile noastre, ar trebui să spunem: „Totuși făcă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22,42). – *Divina vindecare*, p. 229, 230.

Când ne rugăm pentru cei bolnavi, trebuie să ne rugăm ca, dacă este voia lui Dumnezeu, să li se redea sănătatea, iar dacă nu este

voia Lui aceasta, atunci să le dea harul prin care să fie mângâiați, iar prezența Lui să-i susțină în suferința lor. Mulți care și-ar putea pune casa în rânduială, neglijează să facă lucrul acesta, atâta vreme cât au speranța că vor fi însănătoșiți ca răspuns al rugăciunii. Sprijiniți de această speranță falsă, ei nu simt nevoia de a le adresa îndemnuri și sfaturi copiilor, părinților sau prietenilor lor, iar acesta este un mare rău. Pentru că speră că vor fi vindecați prin rugăciune, ei nu îndrăznesc să spună nimic despre felul în care să fie împărțită proprietatea lor, cum să se poarte de grijă familiei lor și nici nu își exprimă vreo dorință cu privire la lucrurile despre care ar vorbi, dacă s-ar gândi că vor muri. În felul acesta, asupra familiei și prietenilor sunt aduse dezastre, deoarece multe lucruri care ar trebui să fie înțelese sunt lăsate nemenționate, [233] deoarece ei se tem că a vorbi despre aceste puncte ar însemna o negare a credinței lor. Crezând că vor fi însănătoșiți prin rugăciune, ei dau greș în a folosi măsurile medicale pe care sunt capabili să le folosească, de teamă că faptul acesta ar fi o negare a credinței lor. – *General Conference Daily Bulletin*, 26 februarie 1897.

Ne-am unit în rugăciune stăruitoare în jurul patului de suferință al bărbaților, femeilor și copiilor și am simțit că ne-au fost redați din moarte, ca răspuns la rugăciunile noastre fierbinți. În aceste rugăciuni, am considerat că trebuie să fim pozitivi și că, dacă ne exercitam credința, nu trebuia să cerem nimic altceva mai puțin decât însăși viața. Nu am îndrăznit să spunem: „Dacă lucrul acesta Îl va slăvi pe Dumnezeu”, de teamă că astfel am recunoaște un fel de exprimare a îndoielii. Am vegheat cu nerăbdare asupra acelor care ne-au fost redați chiar din pragul morții. Am văzut că unii dintre cei cărora le-a fost redată sănătatea, îndeosebi cei tineri, L-au uitat după aceea pe Dumnezeu, au trăit o viață dezordonată, cauzând întristare și suferință părinților și prietenilor lor și au ajuns să fie o rușine pentru aceia care s-au temut să se roage. Ei nu au trăit spre cinstea și slava lui Dumnezeu, ci pentru a fi un blestem la adresa Lui, prin viața lor vicioasă.

Noi am încetat să ne trasăm calea sau să căutăm să-i aducem Domnului dorințele noastre. Dacă viața celor bolnavi poate să-I aducă slavă, ne rugăm ca ei să trăiască, totuși, nu după cum vrem noi, ci după cum vrea El. Credința noastră poate să fie tot așa de neclintită și de temeinică, încredințându-I dorința noastră Dumnezeului cel

Atotînțelept, fără o nerăbdare febrilă, ci cu o încredere deplină. Noi avem făgăduința. Noi știm că El ne ascultă, dacă Îi cerem ceva după voia Sa. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 378, 379.

Dumnezeu răspunde la rugăciunile pentru bolnavi. – Nicio putere omenească nu este în stare să-i salveze pe cei bolnavi, dar, prin rugăciunea credinței, Marele Vindecător Și-a împlinit făgăduința față de aceia care au chemat Numele Său. – *Selected Messages*, cartea 3, p. 36.

Să facem așa cum au făcut ucenicii lui Hristos. Să ne rugăm pentru cei bolnavi, deoarece mulți nu pot avea avantajele sanatoriilor noastre. Domnul va îndepărta bolile, ca răspuns la rugăciune. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 242. [234]

Perseverența în rugăciune este necesară când ne rugăm pentru cei bolnavi. – Când ne rugăm pentru cei bolnavi, este important să avem credință, pentru că acest lucru este în concordanță cu declarația Cuvântului lui Dumnezeu: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5,16). Nu putem să respingem rugăciunea pentru cei bolnavi și ar trebui să ne simțim foarte triști, dacă nu am avea privilegiul de a ne apropia de Dumnezeu pentru a așeza înaintea Sa toate slăbiciunile și neputințele noastre și pentru a-I vorbi Mântuitorului cel plin de milă despre toate aceste lucruri, cu credința că El ascultă cererile noastre. Uneori, răspunsurile la rugăciunile noastre vin imediat. Alteori, trebuie să așteptăm cu răbdare și să continuăm să cerem stăruitor lucrurile de care avem nevoie, asemenea omului care a cerut pâine cu insistență, prezentat de Isus într-o pildă: „Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice...” etc. Învățătura aceasta înseamnă mai mult decât putem să ne imaginăm. Noi trebuie să continuăm să cerem, chiar dacă nu vedem răspunsul imediat la rugăciunile noastre. „De aceea și Eu vă spun: Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Luca 11,9.10).

Avem nevoie de har, avem nevoie de iluminarea divină, pentru ca, prin ajutorul Duhului, să știm cum să cerem lucrurile de care avem nevoie. Dacă vor fi inspirate de îndemnurile Domnului, cererile noastre vor primi răspuns. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 380.

Dacă dorim răspuns la rugăciunea pentru vindecare, păcatul trebuie să fie înlăturat. – Celor care se roagă pentru restabilirea

sănătății lor ar trebui să li se explice clar că orice călcare a Legii lui Dumnezeu, fie cea fizică, fie cea spirituală, este păcat și, pentru ca ei să primească binecuvântarea Sa, păcatul trebuie să fie mărturisit și părăsit.

Scriptura ne îndeamnă: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5,16). Celui care cere să se înalțe rugăciuni pentru el să-i fie puse înainte gânduri ca acestea: „Noi nu putem să citim în inima ta, sau să cunoaștem secretele vieții tale. Acestea sunt cunoscute numai de tine și de Dumnezeu. Dacă te pocăiești de păcatele tale, este datoria ta să le mărturisești”. – *Divina vindecare*, p. 228. [235]

În rugăciunea pentru cei bolnavi, încumetarea se află foarte aproape de credință. – Am văzut că, în rugăciunea pentru cei bolnavi, lucrurile sunt duse până la extrem într-o măsură așa de mare, încât am simțit că această parte a experienței noastre cere o gândire temeinică și sfințită, ca să nu întreprindem acțiuni pe care am putea să le considerăm a fi o expresie a credinței, dar care în realitate nu sunt nimic mai mult decât o încumetare. Persoanele doborâte de suferință trebuie să fie sfătuite cu înțelepciune, ca să poată acționa cu atenție și, atunci când vin înaintea lui Dumnezeu ca să se facă rugăciuni pentru vindecarea lor, să nu adopte concepția că metodele de refacere a sănătății care sunt în armonie cu legile naturii trebuie să fie neglijate.

Dacă ei adoptă concepția că, atunci când se roagă pentru vindecare, nu trebuie să folosească remediile simple pe care le-a oferit Dumnezeu pentru a alina suferința și pentru a ajuta organismul în lucrarea lui de refacere, ca nu cumva să fie o negare a credinței, ei se așază pe o poziție lipsită de înțelepciune. Folosirea remediilor nu este o negare a credinței, ci este într-o armonie strictă cu planurile lui Dumnezeu. Când Ezechia a fost bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. El a strigat către Domnul, iar Domnul l-a ascultat pe slujitorul Său și a făcut o minune pentru el, trimițându-i solia că vor fi adăugați cincisprezece ani la viața lui. Doar un cuvânt de la Dumnezeu, o atingere a degetului divin l-ar fi vindecat instantaneu pe Ezechia, totuși i-au fost date îndrumări speciale de a lua o turtă de smochine și de a o pune pe zona afectată a corpului, iar Ezechia și-a redobândit sănătatea. În tot ce facem, trebuie să lucrăm în conformitate cu providența lui Dumnezeu.

Omul trebuie să aibă credință și să conlucreze cu puterea divină, folosind fiecare facilitate, profitând de tot ce este benefic pentru el, în conformitate cu știința pe care o are și lucrând în armonie cu legile naturale, iar faptul acesta nu este nici negare și nici o piedică pentru credință. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 381, 382.

În Cuvântul lui Dumnezeu avem o învățătură cu privire la rugăciunea specială pentru însănătoșirea celor bolnavi. Totuși înălțarea unei asemenea rugăciuni este unul dintre cele mai solemne lucruri și nu trebuie să fie începută fără o evaluare atentă. În multe cazuri de rugăciune pentru vindecarea celor bolnavi, exprimarea credinței nu este nimic altceva decât o încumetare.

Multe persoane aduc asupra lor boala prin îngăduința de sine. Ele nu au trăit în armonie cu legile trupului [236] sau cu principiile curățeniei desăvârșite. Alții au nesocotit legile sănătății prin obiceiurile lor de a mânca și de a bea, de a se îmbrăca sau de a munci. Ade-sea, o formă de viciu este cauza slăbiciunii minții sau corpului. Dacă aceste persoane ar dobândi binecuvântarea sănătății, multe dintre ele ar continua să urmeze aceeași cale nepăsătoare de încălcare a legilor trupești și spirituale ale lui Dumnezeu, gândind că, dacă Dumnezeu îi însănătoșește ca răspuns la rugăciune, au libertatea de a-și continua practicile nesănătoase și de a-și îngădui fără nicio reținere apetitul pervertit. Dacă ar face o minune și le-ar reda acestor persoane sănătatea, Dumnezeu ar încuraja păcatul.

Este o muncă pierdută aceea de a-i învăța pe oameni să privească la Dumnezeu ca vindecător al neputințelor lor, dacă nu sunt învățați și să lase deoparte practicile lor nesănătoase. Pentru a primi binecuvântarea Sa ca răspuns la rugăciune, ei trebuie să înceteze să facă răul și să învețe să facă binele. Mediul în care trăiesc trebuie să fie curat, obiceiurile lor de viață să fie sănătoase. Ei trebuie să trăiască în armonie cu Legea lui Dumnezeu atât pentru trup, cât și pentru spirit. – *Divina vindecare*, p. 227, 228.

Rugăciunea pentru vindecare miraculoasă poate să ducă la fanatism. – „De ce”, întreabă unul sau altul, „nu se fac rugăciuni pentru vindecarea miraculoasă a celor bolnavi, în loc de a înființa așa de multe sanatorii?” Dacă s-ar face așa, în rândul nostru ar apărea un mare fanatism. Aceia care au multă încredere în sine ar porni la acțiune. – *Evanghelizare*, p. 594, 595.

Măsurile corespunzătoare nu sunt o negare a credinței în rugăciunea pentru vindecare. – Mulți care caută îndurarea vindecătoare a Domnului cred că sau trebuie să primească un răspuns direct și imediat la rugăciunile lor sau, dacă nu se întâmplă așa, credința lor este defectuoasă. Din acest motiv, cei care sunt slăbiți din pricina bolii trebuie să fie sfătuiți cu înțelepciune, pentru a putea acționa cu discernământ. Ei nu ar trebui să nesocotească datoria pe care o au față de prietenii lor care ar putea să le supraviețuiască sau să neglijeze să folosească mijloacele naturale pentru restabilirea sănătății.

Adesea există pericolul de a greși aici. Deoarece cred că vor fi vindecați ca răspuns la rugăciune, unii se tem să facă orice ar putea părea o lipsă de credință. Însă ei nu ar trebui să neglijeze să-și pună lucrurile în rânduală, [237] așa cum ar dori s-o facă dacă s-ar aștepta moară. Nici nu ar trebui să se teamă să adreseze cuvintele de încurajare și sfat pe care ar dori să le spună celor dragi în ceasul despărțirii. – *Divina vindecare*, p. 231.

După ce m-am rugat stăruitor pentru cei bolnavi, ce să fac? Oare să încetez să fac tot ce pot pentru vindecarea lor? Nu. Eu voi lucra mai serios, cu multă rugăciune, cerând Domnului să binecuvânteze mijloacele pe care le-a oferit mâna Sa, ca să îmi dea o înțelepciune sfințită spre a coopera cu El pentru vindecarea celor bolnavi. – *Healthful Living*, [1897, 1898], p. 240.

Tratamentele medicale să fie folosite împreună cu rugăciunea pentru vindecare. – Cei care caută vindecarea prin rugăciune nu ar trebui să neglijeze folosirea mijloacelor de tratament, aflate la îndemâna lor. Folosirea unor astfel de mijloace pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziție pentru a alina durerea și pentru a ajuta organismul în lucrarea lui de refacere nu este o negare a credinței. A coopera cu Dumnezeu și a te așeza în condiția cea mai favorabilă pentru vindecare nu înseamnă o negare a credinței. Dumnezeu ne-a dat puterea de a obține cunoașterea legilor vieții. Cunoașterea aceasta a fost pusă la îndemâna noastră pentru a o folosi. Noi trebuie să folosim fiecare mijloc de refacere a sănătății, să profităm de fiecare avantaj posibil și să lucrăm în armonie cu legile naturale. După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, putem să lucrăm cu și mai multă energie, mulțumindu-I lui Dumnezeu că avem privilegiul de a colabora cu El și cerând binecuvântarea Sa asupra mijloacelor pe care le-a oferit El Însuși. – *Divina vindecare*, p. 231, 232.

Încredeți-vă în Dumnezeu oricare ar fi rezultatul rugăciunii.

– După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, să nu ne pierdem credința în Dumnezeu, oricare ar fi rezultatul. Dacă ni se va cere să înfruntăm o pierdere, să acceptăm cupa amară, amintindu-ne că mâna Tatălui o ține la buzele noastre. Însă, dacă sănătatea ar reveni, n-ar trebui să uităm că paharul îndurării vindecătoare este întins sub o obligație reînnoită față de Creator. – *Divina vindecare*, p. 233.

RUGĂCIUNEA PENTRU IERTARE

Rugăciunea pentru iertare primește întotdeauna răspuns imediat. – Când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciune poate să întârzie sau este posibil ca Dumnezeu să ne dea altceva decât lucrurile pe care le cerem, dar nu așa se întâmplă când cerem să fim eliberați de păcat. Dorința Lui este tocmai să ne curățească de păcat, să facă din noi copii ai Lui și să ne dea putere, pentru a trăi o viață sfântă. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1,4). Și „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5,14.15). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 266.

Îndată ce un copil al lui Dumnezeu se apropie de tronul harului, el ajunge să fie clientul marelui Avocat. La cea dintâi rostire a părerii lui de rău și a cererii lui de iertare, Hristos preia cazul lui ca fiind al Său, prezentând rugămintea înaintea Tatălui [239] ca și când ar fi cererea Sa. – *Mărturii*, vol. 6, p. 364.

Spuneți-I lui Isus dorințele voastre cu toată sinceritatea sufletului. Nu vi se cere să aveți o conversație lungă cu Dumnezeu sau să-I țineți o predică, dar spuneți-I cu inima plină de întristare pentru păcatele voastre astfel: „Scapă-mă, Doamne, sau voi pieri”. Pentru asemenea suflete există speranță. Ele vor căuta, vor cere, vor bate și vor găsi. Când Domnul Isus a ridicat povara păcatului care zdrobește sufletul vostru, veți trăi experiența binecuvântării păcii lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 131.

Dacă, atunci când vedem păcătoșenia faptei noastre, cădem neajutorăți înaintea crucii și cerem iertare și putere, rugăciunea

noastră este auzită și primește răspuns. Aceia care Îi adresează lui Dumnezeu cererile lor în Numele lui Hristos nu vor fi respinși niciodată. Domnul spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi da afară”. „El va lua aminte la rugăciunea celui nevoiaș”. Ajutorul nostru vine de la Acela care ține toate lucrurile în mâinile Sale. Pacea pe care ne-o trimite este asigurarea că El ne iubește.

Nimeni nu poate fi mai neajutorat și totuși mai invincibil ca omul care își simte nimicnicia și se bazează întru totul pe meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Dumnezeu va trimite toți îngerii din cer pentru a-l ajuta pe acela care simte că, în loc să își îngăduie să fie biruit, depinde întru totul de Hristos. – *Signs of the Times*, 29 octombrie 1902.

Aceia care caută iertarea trebuie să aibă ei înșiși o atitudine iertătoare. – Când venim să cerem mila și binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor și iertător. Oare cum ne putem ruga: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”, și totuși să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6,12). Dacă ne așteptăm ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să-i iertăm pe alții, în același fel și în aceeași măsură în care sperăm să fim iertați noi. – *Calea către Hristos*, p. 97.

După ce a încheiat rugăciunea domnească, Isus a adăugat: „Dacă iertați [240] oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6,14.15). Cel care este neiertător închide însăși calea prin care el însuși poate primi mila lui Dumnezeu. Nu ar trebui să credem că, dacă aceia care ne-au prejudiciat nu își mărturisesc greșeala, noi suntem îndreptățiți să nu-i iertăm. Fără îndoială, partea lor este să-și umilească inima prin pocăință și mărturisire, dar noi trebuie să avem un spirit de milă și înțelegere față de aceia care au greșit față de noi, indiferent dacă ei își mărturisesc greșelile sau nu le mărturisesc. – *The Faith I Live By*, p. 131.

În rugăciunea pe care Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi să o rostească era și cererea: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Nu putem repeta această rugăciune din inimă și, în același timp, să îndrăznim a fi neiertători, pentru că noi Îl rugăm pe Domnul să ne ierte greșelile făcute împotriva Lui, în același fel în care îi iertăm pe cei ce greșesc împotriva noastră. Însă

puțini își dau seama de adevărata semnificație a acestei rugăciuni. Dacă ar înțelege profunzimea sensului ei, aceia care sunt neiertători nu ar îndrăzni să o repete și să-I ceară lui Dumnezeu să Se poarte cu ei, așa cum ei înșiși se poartă cu semenii lor muritori. – *Mărturii*, vol. 3, p. 95.

Când ne pregătim să venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, trebuie să ne cercetăm inima, ca să știm ce fel de spirit ne motivează. Dacă nu îi iertăm pe aceia care au greșit împotriva noastră, rugăciunile noastre pentru iertare nu vor fi ascultate. „Și ne iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”. Când ne apropiem de tronul harului, ca niște păcătoși, nu putem să exprimăm cererea aceasta, fără să-i iertăm în inima noastră pe aceia care ne-au adus un prejudiciu. Cu privire la cererea aceasta, Domnul Isus face următorul comentariu: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. – *Signs of the Times*, 21 august, 1884.

Mărturisirea trebuie să fie specifică. – Mărturisirea adevărată are întotdeauna un caracter specific și recunoaște fiecare păcat în parte. [241] Păcatele pot să fie de o asemenea natură, încât să fie aduse numai înaintea lui Dumnezeu, pot să fie greșeli care ar trebui să fie mărturisite înaintea persoanelor care au suferit prejudicii din cauza lor sau pot să aibă un caracter general și atunci ar trebui să fie mărturisite în adunare. Totuși toate mărturisirile trebuie să fie definite și la subiect, recunoscând tocmai păcatele de care sunteți vinovați. – *Mărturii*, vol. 5, p. 630.

Isus ascultă rugăciunea simplă pentru iertare. – Nu este esențial ca toți să fie în stare să precizeze cu certitudine când au fost iertate păcatele lor. Copiii să fie învățați că greșelile lor trebuie să fie aduse la Isus încă din fragedă copilărie. Învățați-i să-I ceară iertare zilnic pentru orice greșeală făcută și spuneți-le că Isus ascultă rugăciunea simplă a inimii pocăite și că îi va ierta și îi va primi, așa cum i-a primit pe copiii care au fost aduși la El când era pe pământ. – *Îndrumarea copilului*, p. 494, 495.

Prin urmare, copii, veniți la Domnul Isus. Dați-I lui Dumnezeu darul cel mai prețios pe care vă este cu putință să l-I oferiți; dați-I inima voastră. El vă vorbește spunând: „Fiul meu, fiica mea, dă-Mi inima ta! De vor fi păcatele voastre cum e purpura, Eu le voi face albe ca zăpada, pentru că vă voi curăța cu sângele Meu. Vă voi

face membri ai familiei Mele – copii ai Împăratului ceresc. Primiți iertarea Mea, pacea Mea pe care v-o dau, fără reținere. Eu vă voi îmbrăca în neprihănirea Mea – haina de nuntă – și vă voi face să fiți pregătiți pentru ospățul de nuntă al Mielului. Dacă veți fi îmbrăcați în neprihănirea Mea, prin rugăciune, prin veghere, prin studiul atent al Cuvântului Meu, veți fi în stare să atingeți un standard înalt. Veți înțelege adevărul, iar caracterul vostru va fi modelat de influența divină, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, și anume să fiți sfințiți”. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 3, p. 1162.

Este foarte important să ne rugăm, ca să primim putere de sus pentru a vedea ispitele vrăjmașului și pentru a ne împotrivi lor [242], totuși Satana caută mereu să-i împiedice pe oameni să se roage, umplându-le timpul cu afaceri ori plăceri sau ducându-i într-o asemenea neglijare, încât să nu mai aibă nicio dorință de a se ruga. Domnul Isus a deschis cerul pentru toți aceia care vor să vină la El și îi invită pe copii și pe tineri să vină. El a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a lor este Împărăția lui Dumnezeu”. Isus vrea ca toți copiii și tinerii să vină la El cu aceeași încredere cu care merg la părinții lor. Așa cum copilul îi cere mamei sau tatălui lui pâine când îi este foame, tot așa, Domnul dorește ca voi să-I cereți lucrurile de care aveți nevoie. Dacă păcatele voastre vă apasă greu inima, trebuie să veniți la Dumnezeu și să spuneți: „În Numele lui Hristos, iartă păcatele mele”. Fiecare rugăciune sinceră va fi auzită în cer și fiecare cerere stăruitoare după har și putere va primi răspuns. – *The Youth's Instructor*, 7 iulie 1892.

Rugăciunea pentru iertare trebuie să se dovedească a fi sinceră. „Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt”. Pocăința, la fel ca iertarea, este un dar al lui Dumnezeu prin Hristos. Noi suntem convingși de păcat și simțim nevoia de a fi iertați numai prin influența Duhului Sfânt. Numai aceia care se pocăiesc sunt iertați, dar harul Domnului este acela care face inima să se pocăiască. El este obișnuit cu slăbiciunile și neputințele noastre, de aceea, ne va ajuta. El va auzi rugăciunea credinței, dar sinceritatea rugăciunii poate să fie dovedită numai prin eforturile noastre de a ne aduce în armonie cu marele standard moral prin care va fi pus la încercare caracterul fiecărui om. Trebuie să ne deschidem inima față de influența Duhului și să trăim experiența puterii transformatoare. – *Review and Herald*, 24 iunie 1884.

„Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide”. Oare de ce nu Îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt? A cere și a primi sunt două fapte strâns legate unul de altul. Dacă veți cere cu credință lucrurile pe care Dumnezeu le-a făgăduit, le veți primi. Cereți-I lui Isus lucrurile de care aveți nevoie. Cereți-I [243] iertare pentru păcate, iar, când veți cere cu credință, inima voastră va fi sensibilizată și îi veți ierta pe aceia care v-au făcut rău, apoi cererile voastre se vor înălța la Dumnezeu pline de frumusețea iubirii. Împreună cu rugăciunea, vine vegherea și fiecare gând, cuvânt și faptă vor fi în armonie cu cererile voastre stăruitoare pentru schimbarea vieții. Rugăciunea credinței va aduce rezultate corespunzătoare. Totuși simplele cuvinte rostite de formă, fără o sinceritate stăruitoare și o dorință fierbinte de a primi ajutor, fără nicio așteptare a celor cerute, nu vor avea nicio valoare. Aceia care vin la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că îi răsplătește pe aceia care Îl caută cu toată silința. – *Review and Herald*, 28 martie 1912.

RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

Rugăciunea pentru alții. – Să ne străduim să umblăm în lumină, pentru că Hristos este în lumină. Domnul l-a eliberat pe Iov când acesta s-a rugat nu numai pentru sine, ci și pentru aceia care i se împotriveau. Când a simțit o dorință stăruitoare ca sufletele care greșiseră față de el să poată fi ajutate, Iov însuși a primit ajutor. Să nu ne rugăm doar pentru noi înșine, ci și pentru aceia care ne-au făcut rău și care continuă să ne facă rău. Rugați-vă îndeosebi în gândul vostru. Nu-I dați pace Domnului, pentru că urechile Sale sunt deschise pentru rugăciunile sincere și neîntrerupte, când sufletul celui ce se roagă este umilit înaintea Sa. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 3, p. 1141.

Voi trebuie să fiți mijlocul prin care Dumnezeu îi va vorbi sufletului. Lucrurile prețioase vor fi readuse în memoria voastră și, cu inima plină de dragostea lui Isus, veți rosti cuvinte de o importanță și un interes vital. Simplitatea și sinceritatea voastră vor fi elocvența cea mai înaltă, iar cuvintele voastre vor fi scrise în ceruri ca fiind niște cuvinte potrivite, asemenea unor mere de aur într-un coș de argint. Dumnezeu le va face să fie un potop de influență cerească vindecătoare, care vor inspira convingere și dorință, iar Domnul Isus va [245] adăuga mijlocirea Sa la rugăciunile voastre, va cere darul Duhului Sfânt pentru cel păcătos și îl va turna peste sufletul lui. Îngerii lui Dumnezeu se vor bucura pentru un singur păcătos care se pocăiește. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 274.

Pretutindeni în jurul vostru, se află oameni care suferă nenorociri, care au nevoie de cuvinte de simpatie, dragoste și duiosie și de rugăciunile voastre umile și pline de milă. – *Mărturii*, vol. 3, p. 530.

Când Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, noi îi recunoaștem pe toți copiii Săi ca fiind frații noștri. Noi suntem o parte din marea țesătură a omenirii, suntem toți membri ai unei familii. În cererile noastre trebuie să-i includem și pe semenii noștri, ca pe noi înșine.

Niciun om care cere o binecuvântare doar pentru sine nu se roagă corect. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 267.

Când căutăm să-i câștigăm pe alții pentru Domnul Hristos, când simțim o responsabilitate pentru mântuirea lor și ne rugăm pentru ei, inima noastră va fremăta de puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu, sentimentele vor radia de mai mult zel divin și întreaga noastră viață de credință va deveni o realitate mai vie, mai stăruitoare și mai plină de spiritul rugăciunii. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 354.

Unele suflete și-au pierdut curajul. Vorbiți cu ele și rugați-vă pentru ele. Unii au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Există o boală a sufletului pe care niciun balsam nu o poate atinge, niciun medicament nu o poate trata. Rugați-vă pentru astfel de oameni și aduceți-i la Isus Hristos. Domnul Hristos va fi prezent în toată lucrarea voastră pentru a impresiona inima oamenilor. – *Lucrarea de binefacere*, p. 71.

Cei care au înclinație spre lucrurile spirituale să stea de vorbă cu sufletele acestea. Rugați-vă cu ele și pentru ele. Petreceți mult timp în rugăciune și în cercetarea atentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Toți să cunoască faptele reale ale credinței în sufletul propriu, prin credința că Duhul Sfânt le va fi dat, pentru că au o foame și o sete adevărată după neprihănire. – *Mărturii*, vol. 6, p. 65. [246]

Când eul moare, în suflet se va trezi o dorință fierbinte pentru salvarea altora – o dorință care va conduce la un efort perseverent de a face binele. Veți semăna de-a lungul tuturor apelor, iar în cer vor ajunge cereri stăruitoare și rugăciuni neîncetate pentru sufletele care pier. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 470.

Oh, dacă pretutindeni s-ar înălța această rugăciune a credinței: „Dă-mi sufletele care sunt îngropate acum în gunoiul ideilor false, sau voi muri!” Aduceți aceste suflete la cunoașterea adevărului, așa cum este el în Isus. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 171.

Începeți să vă rugați pentru suflete. Apropiati-vă de coasta sângerândă a lui Hristos. Faceți ca viața să vă fie împodobită cu un spirit blând și liniștit, iar rugăciunile voastre stăruitoare, zdrobite și umile să se înalțe spre El, cerând înțelepciunea de care aveți nevoie, ca să aveți succes nu numai în salvarea propriului suflet, ci și în salvarea altora. – *Mărturii*, vol. 1, p. 513.

Mulți sunt lipsiți de speranță. Aduceți-le înapoi lumina soarelui. Mulți și-au pierdut curajul. Adresați-le cuvinte de încurajare. Rugați-vă pentru ei. – *Profeti și regi*, p. 719.

Căutați sufletele, rugați-vă pentru ele și lucrați pentru ele. Adresați-le apeluri stăruitoare. Înălțați rugăciuni fierbinți. Cererile noastre timide și lipsite de viață trebuie să se schimbe în cereri insistente și stăruitoare. – *Mărturii*, vol. 7, p. 12.

Lucrarea aceasta cere ca voi să vegheați asupra sufletelor, ca unii care vor trebui să dea socoteală. Duiosia lui Hristos trebuie să umple inima lucrătorului. Dacă aveți dragoste față de suflete, veți da pe față o atenție duioasă pentru ele. Veți înălța rugăciuni umile, stăruitoare și din inimă pentru aceia pe care îi vizitați. Parfumul plăcut al dragostei lui Hristos se va vedea în lucrarea voastră. Acela care Și-a dat viața pentru salvarea lumii va conlucra cu lucrătorul lipsit de egoism pentru a impresiona inima oamenilor. – *Mărturii*, vol. 6, p. 75, 76. [247]

Să lucrăm asupra acestui plan și să ne rugăm unii pentru alții, aducându-ne unii pe alții în prezența lui Dumnezeu, printr-o credință vie. – *Review and Herald*, 28 august 1888.

Rugați-vă pentru a primi binecuvântări, cu scopul de a-i binecuvânta pe alții. – Rugăciunile noastre nu trebuie să fie niște cereri egoiste, doar pentru beneficiul nostru. Noi trebuie să cerem, ca să putem oferi. Principiile vieții Domnului Hristos trebuie să fie principiile noastre: „Eu Însumi”, spunea El, vorbindu-le ucenicilor, „Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17,19). Aceeași devoțiune, același sacrificiu de sine și aceeași supunere față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost evidențiate în viața lui Hristos, trebuie să se vadă și în viața slujitorilor Săi. Misiunea noastră pentru lume nu este aceea de a ne sluji, sau de a ne plăcea nouă înșine. Noi trebuie să-I aducem slavă lui Dumnezeu, cooperând cu El pentru salvarea celor păcătoși. Trebuie să cerem binecuvântări din partea lui Dumnezeu, ca să le putem transmite altora. Capacitatea de a primi se menține doar prin dăruire. Noi nu putem continua să primim comoara cerească, fără a o împărtăși celor aflați în jurul nostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 142, 143.

Când ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”, noi cerem atât pentru alții, cât și pentru noi înșine. Astfel, recunoaștem că lucrurile pe care ni le dă Dumnezeu nu sunt numai pentru

noi. Dumnezeu ni le încredințează, pentru ca noi să-i putem hrăni pe cei flămânzi. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 111, 112.

Mijlociți pentru alții în rugăciunea particulară. – În rugăciunea particulară, toți au privilegiul de a se ruga cât de lung doresc și de a fi cât de expliciti le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele și prietenii lor. Cămăruța este locul potrivit pentru a vorbi despre toate dificultățile, încercările și ispitele lor particulare. O adunare de închinare obișnuită nu este locul potrivit pentru comunicarea tainelor inimii. – *Mărturii*, vol. 2, p. 578.

Rugați-vă pentru aceia care predică și păstoresc. – În mijlocul poporului lui Dumnezeu din timpul acesta, ar trebui să aibă loc ocazii frecvente de rugăciune sinceră și stăruitoare. [248] Mintea să se afle continuu într-o atitudine de rugăciune. Atât în cămin, cât și în biserică, să fie făcute rugăciuni pentru aceia care s-au dedicat predicării Cuvântului. – *In Heavenly Places*, p. 87.

Când tinerii merg să predice adevărul, ar trebui să aveți ocazii de rugăciune pentru ei. Rugați-vă ca Dumnezeu să-i pună în legătură cu Sine și să le dea înțelepciune, har și cunoaștere. Rugați-vă să fie păziți de capcanele lui Satana și să fie păstrați curați în gândire și sfinți în inimă. Vă îndemn pe toți aceia care vă temeți de Domnul să nu pierdeți timpul în conversații nefolositoare sau într-o muncă inutilă pentru a mulțumi mândria ori pentru a satisface pofta. Timpul economisit în felul acesta să fie petrecut în luptă cu Dumnezeu, mijlocind pentru pastorii voștri. Susțineți mâinile lor, așa cum au susținut Aaron și Hur mâinile lui Moise. – *Mărturii*, vol. 5, p. 162.

Rugați-vă pentru tinerii din biserică. – Aceia care sunt mai în vârstă și au o experiență mai mare să vegheze asupra celor mai tineri, iar când văd că sunt ispitiți, să-i ia deoparte și să se roage cu ei și pentru ei. – *Solii pentru tineret*, p. 18.

Instructorii Școlii de Sabat să se roage pentru membrii clasei lor. În calitate de lucrători ai lui Dumnezeu, noi vrem să-L evidențiem mai mult pe Isus și mai puțin pe noi înșine. Ar trebui să simțim o răspundere mai mare pentru suflete și să ne rugăm zilnic, cerând să ne fie dată puterea și înțelepciunea necesare pentru Sabat. Instructori, întâlniți-vă cu cei din clasele voastre. Rugați-vă cu ei și învățați-i cum să se roage. Inima voastră să fie sensibilizată, iar cererile voastre să fie scurte și simple, dar stăruitoare. – *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 125.

Studentii să se roage pentru profesori. – Studenții ar trebui să aibă propriile ore de rugăciune, în care să-și poată înălța cererile lor simple, arzătoare, pentru ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe directorul școlii cu tărie fizică, minte clară, putere morală și discernământ spiritual și pentru ca fiecare profesor să fie înzestrat cu harul lui Dumnezeu spre a face lucrarea Sa. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 293. [249]

Rugați-vă pentru tovarășii de lucru creștini. – Prea adesea, uităm că tovarășii noștri de lucru au nevoie de putere și încurajare. În vremuri de dificultate deosebită și poveri, aveți grijă să-i asigurați de preocuparea și simpatia voastră. În timp ce vă străduiți să-i ajutați prin rugăciunile voastre, spuneți-le că faceți lucrul acesta. Transmiteți-le lucrătorilor lui Dumnezeu solia aceasta din partea Lui: „Întărește-te și îmbărbătează-te” (Iosua 1,6). – *Mărturii*, vol. 7, p. 185.

Părinții să se roage pentru copiii lor. – Dumnezeu a făgăduit să le dea înțelepciune acelora care o cer cu credință, iar El va face exact așa cum a spus. Mama lui Augustin s-a rugat pentru convertirea fiului ei. Ea nu văzută nicio dovadă că Duhul lui Dumnezeu impresionează inima lui, dar nu s-a descurajat. A pus degetul pe textele Scripturii, prezentând lui Dumnezeu cuvintele Sale, și s-a rugat așa cum numai o mamă poate să se roage. Umilința ei adâncă, rugăciunea ei stăruitoare și credința ei neclintită au biruit, iar Domnul i-a împlinit dorința inimii. Astăzi, El este tot așa de pregătit să asculte cererile poporului Său. „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui, prea tare ca să audă”. Dacă părinții creștini Îl caută stăruitor, El le va inspira toate argumentele pe care să le spună și, pentru Numele Său, El va lucra cu putere în locul lor pentru convertirea copiilor lor. – *Mărturii*, vol. 5, p. 322, 323.

De ce trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu mai mult decât ne rugăm? Pentru că în rugăciunea pe care o facem împreună în familiile noastre, cu și pentru copiii noștri, se află o mare putere și o mare binecuvântare. – *Îndrumarea copilului*, p. 525.

Domnul Hristos trebuie să găsească în voi mâna Sa de ajutor spre a-Și aduce la îndeplinire scopurile. Prin rugăciune, voi puteți să obțineți o experiență care va face lucrarea pentru copiii voștri să aibă un succes deplin. – *Idem*, p. 69.

Tu nu ai considerat munca grea ca fiind o povară, dacă ți s-ar fi deschis o cale pentru a putea îngriji de copiii tăi și de a-i ocroti

de nelegiuirea care predomină în lume, în veacul acesta. Tu ai avut pe inimă răspunderea [250] de a-i vedea întorcându-se la Domnul. Ai mijlocit cu strigăte puternice și lacrimi înaintea lui Dumnezeu, rugându-te pentru copiii tăi. Ai dorit așa de mult convertirea lor. Uneori, inima ta slăbea și era pe punctul de a cădea în disperare, iar tu erai cuprinsă de teama că rugăciunile tale nu vor fi ascultate. Apoi, îi consacrai din nou pe copiii tăi lui Dumnezeu, iar inima ta, cuprinsă de o dorință fierbinte, îi aducea din nou pe altar.

Când au plecat în armată, rugăciunile tale i-au urmat. Ei au fost păziți de rău într-un mod minunat. Ei au considerat acest lucru ca fiind noroc, dar rugăciunile unei mame, venite dintr-un suflet îngrijorat și împovărat, care simțea pericolul copiilor ei de a fi despărțiți de speranța aflată în Dumnezeu, au avut o mare legătură cu ocrotirea lor. Cât de multe rugăciuni au fost primite în cer, ca acești fii să poată fi ocrotiți pentru a asculta de Dumnezeu și pentru a-și consacra viața spre slava Sa! În îngrijorarea ta pentru copii, L-ai rugat pe Dumnezeu să-i aducă din nou la tine și vei căuta mai serios să-i conduci pe calea spre sfințire. – *Mărturii*, vol. 2, p. 274, 275.

Dumnezeu nu va refuza să asculte acea rugăciune stăruitoare a părinților, care este însoțită de o muncă perseverentă, pentru ca toți copiii lor să fie binecuvântați de El și să ajungă niște slujitori credincioși în lucrarea Sa. Când își fac datoria pe calea rânduită de Dumnezeu, părinții pot să fie siguri că rugăciunile pe care le fac pentru a cere ajutorul Său în lucrarea lor din cămin vor fi ascultate. – *Signs of the Times*, 4 mai 1888.

Pentru ca mama să-și facă lucrarea așa cum trebuie, este nevoie de talent, pricepere, răbdare și grijă atentă. Ea cere rugăciune stăruitoare și sacrificiu de sine. Fiecare mamă trebuie să se străduiască să își îndeplinească obligațiile [251] printr-un efort perseverent. Să-i aducă pe micuții ei la Isus, purtându-i pe brațele credinței, spunându-I care este marea ei nevoie și cerându-I înțelepciune și har. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 128.

Dacă sunt unite cu un exemplu corect, efortul sârguincios, rugăciunea și credința nu vor fi lipsite de roade. Aduceți-i pe copiii voștri la Dumnezeu cu credință și căutați să întipăriți în mintea lor sensibilă simțământul obligației față de Tatăl ceresc. – *Mărturii*, p. 157, 158.

Nu vă așteptați ca în viața copiilor voștri să aibă loc o schimbare fără o muncă răbdătoare și stăruitoare, împletită cu rugăciune

fierbinte. A studia și a înțelege caracterul lor divers și a-i modela zi de zi, după Modelul divin, constituie o lucrare care cere o mare atenție, perseverență și multă rugăciune, însoțite de o credință statornică în făgăduințele lui Dumnezeu. – *Signs of the Times*, 4 mai 1888.

Chiar și un copilăș aflat în brațele mamei poate să locuiască la umbra celui Atotputernic, prin credința și rugăciunea mamei. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 512.

Tați și mame, nu vreți voi să vă faceți lucrarea cu energie, perseverență și dragoste? Semănați zi de zi semințele prețioase, cerându-I stăruitor lui Dumnezeu să le ude cu roua harului și să vă asigure un seceriș îmbelșugat. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru a răscumpăra un neam păcătos și răzvrătit. Oare să ne dăm noi înapoi de la orice muncă sau sacrificiu posibil pentru a-i salva pe copiii noștri dragi? – *Signs of the Times*, 24 noiembrie 1881.

După ce v-ați făcut cu credincioșie datoria pentru copiii voștri, aduceți-i la Dumnezeu și cereți-I să vă ajute. Spuneți-I că voi v-ați făcut partea, iar apoi cereți-I lui Dumnezeu cu credință să Își facă partea Sa, pe care voi nu puteți să o faceți. – *Îndrumarea copilului*, p. 256.

RUGĂCIUNEA ȘI ÎNGERII

Îngerii înregistrează fiecare rugăciune sinceră. – Trebuie să Îl cunoaștem pe Dumnezeu, punând la încercare făgăduințele Sale. Îngerii înregistrează fiecare rugăciune sinceră și stăruitoare. Ar trebui mai degrabă să ne lipsim de îngăduințe egoiste, decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Mai bine cea mai neagră sărăcie, cea mai mare renunțare la sine, cu aprobarea Sa, decât bogăție, onoruri, confort și prietenie, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp să ne rugăm. – *Tragedia veacurilor*, p. 622.

Faceți așa încât îngerii raportori să scrie istoria luptelor și eforturilor sfinte ale celor ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu, să scrie rugăciunile și lacrimile lor, dar nu îngăduiți ca Dumnezeu să fie dezonorat, proclamând cu buze omenești: „Sunt fără păcat. Sunt sfânt”. Niște buze sfințite nu vor exprima niciodată asemenea cuvinte pline de încumetare. – *Signs of the Times*, 23 mai 1895.

Îngerii pot să audă rugăciunile noastre. – Dacă ar putea privi cu ochi cerești, oamenii ar vedea legiuni de îngeri care excelează în putere, stând în jurul acelor care au păzit cuvântul răbdării lui Hristos. Cu o dragoste plină de simpatie, acești îngeri au fost martorii necazului lor și le-au auzit rugăciunile. – *Tragedia veacurilor*, p. 630. [253]

Îngerii poartă rugăciunile noastre spre cer. – O familie bine disciplinată, care Îl iubește pe Dumnezeu și ascultă de El, va fi voioasă și fericită. Când se întoarce de la munca zilnică, tatăl nu își va duce dificultățile în cămin. El va simți că acest cămin, cercul familiei, este prea sfânt pentru a fi afectat de dificultăți nefericite. Când a plecat de acasă, el nu l-a lăsat în urmă pe Mântuitorul său și religia sa. Ambii i-au fost tovarăși. Influența plăcută a căminului său, binecuvântarea soției sale și dragostea copiilor săi fac poverile sale mai ușoare, iar el se întoarce având pace în inimă și cuvinte voioase

și încurajatoare de adresat soției și copiilor lui, care așteaptă cu bucurie să întâmpine venirea lui. Când îngenunchează cu familia lui la altarul rugăciunii, pentru a înălța spre Dumnezeu mulțumiri pline de recunoștință pentru grija Sa ocrotitoare arătată față de el însuși și față de cei dragi ai lui pe parcursul zilei, îngerii plutesc în încăpere și poartă spre cer rugăciunile fierbinți ale părinților temători de Dumnezeu, ca pe o jertfă de tămâie plăcut mirositoare, iar ele primesc răspuns prin binecuvântările trimise înapoi. – *Selected Messages*, cartea 2, p. 439, 440.

Îngerii aud jertfa de laudă și rugăciunea credinței și duc cererile la Acela care slujește în Sanctuar pentru poporul Său și care invocă meritele Sale în dreptul lor. Rugăciunea adevărată se bazează pe cel Atotputernic și le dă biruință oamenilor. Pe genunchi, creștinul obține puterea de a se împotrivi ispitei. – *Review and Herald*, 1 februarie 1912.

Dumnezeu nu-i părăsește pe copiii Săi care sunt slabi în credință și fac multe greșeli. Domnul aude rugăciunea și mărturia lor. Aceia care privesc la Isus zi de zi și oră de oră, care veghează în rugăciune, se apropie de El. Îngerii cu aripile întinse așteaptă să ducă la Dumnezeu rugăciunile lor smerite și să le înregistreze în cărțile cerului. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 4, 1184.

Îngerii așteaptă să răspundă la rugăciunile noastre. – Adesea, în îngrijirea bolnavilor, se acordă prea multă atenție unor aspecte minore, în timp ce este uitată nevoia pacienților după adevărurile mărețe și mântuitoare ale Evangheliei, care ar trebui să lucreze atât asupra sufletului, cât și a trupului. Când neglijați [254] să vă rugați pentru cei bolnavi, îi lipsiți de mari binecuvântări; căci îngerii lui Dumnezeu așteaptă să slujească acestor suflete, ca răspuns la cererile voastre. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 195.

Înainte de a pleca de acasă la lucru, întreaga familie trebuie să se adune, iar tatăl, sau mama în absența tatălui, trebuie să se roage cu stăruință lui Dumnezeu să-i ocrotească pe toți pe parcursul zilei. Veniți cu umilință, cu o inimă plină de duioșie, conștienți de pericolele și ispitele care vă așteaptă pe voi și pe copiii voștri. Aduceți-i la altar cu credință, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii slujitori îi vor ocroti pe copiii care sunt consacrați lui Dumnezeu în felul acesta. – *Îndrumarea copilului*, p. 519.

Dumnezeu a rânduit îngeri care să răspundă la rugăciunile celor umili de pe pământ și să-i călăuzească pe slujitorii Săi, dându-le sfa-

turi și înțelepciune. Slujitorii cerești caută fără încetare să le ofere copiilor credincioși ai lui Dumnezeu har, putere și sfaturi, ca să-și poată îndeplini partea în lucrarea de răspândire a luminii în lume. – *Mărturii pentru pastori*, p. 484.

Îngerii slujitori așteaptă lângă tronul lui Dumnezeu porunca lui Isus Hristos de a răspunde la fiecare rugăciune înălțată cu o credință vie și stăruitoare.

Oh, dacă am putea să ne dăm seama cât de aproape este cerul de pământ! Chiar dacă nu știu lucrul acesta, copiii de pe pământ au ca tovarăși îngeri ai luminii, pentru că solii cerești sunt trimiși să le slujească acelor care vor fi moștenitori ai mântuirii. Un martor tăcut veghează asupra fiecărui suflet viu, căutând să-l câștige și să-l atragă la Hristos. Îngerii nu-i lasă niciodată pe cei ispitiți să ajungă o pradă a vrăjmașului care, dacă i s-ar îngădui, ar nimici sufletele oamenilor. Atâta vreme cât există o speranță și atâta vreme cât nu se împotrivesc Duhului Sfânt, spre ruina lor veșnică, oamenii sunt păziți de făpturi cerești inteligente.

Oh, dacă toți ar putea să-L vadă pe Mântuitorul nostru cel prețios așa cum este El, ca Mântuitor! Dacă mâna Lui ar da la o parte vălul care ascunde slava Sa de ochii noștri și ni S-ar arăta în locul Său cel înalt și sfânt, ce am vedea noi? L-am vedea pe Mântuitorul nostru, dar nu stând în tăcere și inactivitate. El este înconjurat de făpturi cerești inteligente, heruvimi, serafimi, de zece ori câte zece mii de îngeri. Toate aceste făpturi cerești au un scop aflat mai presus de toate celelalte, un scop de care sunt foarte preocupate – biserica Sa, aflată într-o lume a nelegiurii... Ele lucrează [256] pentru Hristos, având de la El însărcinarea de a-i mântui până la capăt pe toți aceia care Îl caută și cred în El.

Îngerii au însărcinarea de a veghea asupra turmei lui Hristos. Când Satana caută să-i înșele prin capcanele lui amăgitoare, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși, îngerii aceștia pun în mișcare influențe care vor salva sufletele ispitite dacă ele vor lua aminte la Cuvântul Domnului, își vor da seama de pericolul în care se află și vor spune: „Nu, eu nu voi intra în această capcană a lui Satana. Eu am un Frate mai mare, aflat pe tronul cerului, care a arătat că este preocupat de mine cu duioșie, iar eu nu voi întrista inima Sa plină de dragoste”.

Deși trăim înconjurați de aceste puteri potrivnice, prin exercitarea credinței și prin rugăciune, noi putem să chemăm de partea noastră

un alai de îngeri care ne vor păzi de orice influență corupătoare. – *Our High Calling*, p. 23.

Îngerii observă rugăciunile noastre și ne oferă ajutor. – Când te trezești dimineața, simți tu propria neajutorare și nevoia de putere de la Dumnezeu? Te umilești spunându-I Tatălui ceresc nevoile tale cu toată inima? Dacă faci așa, îngerii observă rugăciunile tale și, dacă ele au ieșit de pe buze neprefăcute, când te vei afla în pericolul de a greși fără să îți dai seama și de a exercita o influență care îi va determina pe alții să greșească, îngerul păzitor va fi alături de tine, îndemnându-te să ai un comportament mai bun, alegând cuvintele pentru tine și influențând faptele tale.

Dacă nu simți niciun pericol și nu înalți nicio rugăciune pentru ajutorul și puterea de a te împotrivi ispitei, poți să fii sigur că te vei rătăci. Faptul că ți-ai neglijat datoria va fi notat în cărțile cerului, iar în ziua încercării vei fi găsit prea ușor. – *Solii pentru tineret*, p. 90.

Dumnezeu trimite noi oștiri îngerești în ajutorul nostru, ca răspuns la rugăciune. – Dacă vede că este în pericol de a pierde un suflet, Satana va depune toate eforturile posibile ca să-l păstreze. Iar când omul își dă seama de pericolul în care se află și privește neputincios și arzător spre Isus pentru a primi putere, Satana se teme că va pierde un captiv și cere întăriri din partea îngerilor săi, ca să-l împresoare pe acel suflet sărman și să formeze un zid de întuneric împrejurul lui, astfel ca lumina cerului să nu poată ajunge la el. Însă, dacă cel aflat în pericol perseverează și, în starea lui de neajutorare, [157] se bazează pe meritele sângelui Domnului Hristos, Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea stăruitoare a credinței și trimite în ajutor îngeri care excelează în putere pentru a-l elibera. Satana nu poate suporta să vadă că se face apel la rivalul lui cel puternic, pentru că se teme și tremură în fața puterii și maiestății Sale. Întreaga oștire a lui Satana tremură la auzirea glasului rugăciunii arzătoare. El continuă să cheme legiuni de îngeri răi pentru a aduce la îndeplinire acest obiectiv. Iar, când îngeri atotputernici, îmbrăcați în armura cerului, vin în ajutorul sufletului istovit și urmărit, Satana și oștirea lui se dau înapoi, știind bine că bătălia lor este pierdută. Supușii de bunăvoie ai lui Satana sunt credincioși, activi și uniți în același obiectiv. Deși se urăsc și se războiesc unul cu altul, totuși ei caută să folosească orice ocazie pentru a-și aduce la îndeplinire interesul lor comun.

Însă marele Comandant din cer și de pe pământ a îngădit puterea lui Satana. – *Mărturii*, vol. 1, p. 345, 346.

I-am văzut pe unii rugându-se lui Dumnezeu cu o credință puternică și cu strigăte pline de agonie. Fața lor era palidă și purta semnele unei neliniști profunde, care arătau lupta lor interioară. Fața lor exprima fermitate și o mare seriozitate. Picături mari de transpirație cădeau de pe fruntea lor. Din când în când, fața li se lumina datorită semnelor aprobării lui Dumnezeu, iar apoi, aceeași înfățișare solemnă, serioasă și neliniștită se așternea pe chipul lor.

Îngerii cei răi se îngrămădeau în jurul lor, aducând întunericul asupra lor pentru a-i face să-L piardă din vedere pe Isus și ochii să le fie atrași spre întunericul care îi înconjura și astfel, să fie determinați să nu se mai încreadă în Dumnezeu și să murmure împotriva Sa. Singura cale de a fi în siguranță era să-și păstreze privirile ațintite spre cer. Îngerii lui Dumnezeu primiseră sarcina de a avea grijă de cei din poporul Său și, când atmosfera otrăvitoare a îngerilor răi era adusă asupra acestor oameni cuprinși de neliniște, ei își [258] fluturau continuu aripile asupra lor spre a împrăști întunericul dens.

Pe măsură ce aceia care se rugau continuau în strigătele lor stăruitoare, din când în când, o rază de lumină de la Isus venea la ei pentru a le încuraja inima și pentru a le ilumina fața. Am văzut că unii nu au luat parte la această lucrare de agonie și rugăciune. Ei păreau indiferenți și nepăsători. Ei nu se împotriveau întunericului din jurul lor, iar acesta îi cuprindea ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceștia și au plecat în ajutorul celor care erau serioși și se rugau. Am văzut îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se în ajutorul aceluia care luptau cu toate puterile pentru a se împotrivi îngerilor răi și care încercau să se ajute singuri, rugându-se lui Dumnezeu cu perseverență. Totuși îngerii i-au părăsit pe aceia care nu făceau niciun efort să se ajute singuri și nu i-am mai văzut. – *Experiențe și viziuni*, p. 269, 270.

Rugăciunile lungi îi obolesc pe îngeri. – Vorbirile și rugăciunile lungi și banale nu-și au locul nicăieri și mai ales în adunări. Ele îi obolesc pe îngeri și pe cei ce le ascultă. Rugăciunile noastre ar trebui să fie scurte și la obiect. – *Review and Herald*, 10 octombrie 1882.

Îngerii ne vor învăța cum să ne rugăm. – Membrii bisericii, tineri și vârstnici, ar trebui să fie învățați să meargă să propovăduiască

această ultimă solie pentru lume. Dacă vor merge cu umilință, îngerii lui Dumnezeu vor merge cu ei, învățându-i cum să se roage, cum să cânte și cum să vestească solia Evangheliei pentru timpul acesta. – *Solii pentru tineret*, p. 217.

Îngerii sunt surprinși că oamenii se roagă așa de puțin. – Ce ar putea gândi îngerii cerului despre ființele omenеști sărmane, neajutorate și supuse ispitei, care, în ciuda faptului că inima lui Dumnezeu, plină de o iubire infinită, se pleacă spre ele, gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuși se roagă așa de puțin și au atât de puțină credință? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere și simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuși fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale. – *Calea către Hristos*, p. 94.

RUGĂCIUNI FALSE

Nu vă apropiați de Dumnezeu cu superficialitate în rugăciune. Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor celor care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează Marelui, Atotputernicului și Sfântului Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, ca și când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audiență a unui conducător pământesc. Aceștia să-și aducă aminte că se află în fața Aceluia pe care Îl adoră serafimii și în prezența căruia îngerii își acoperă fețele. – *Patriarhi și profeți*, p. 252.

Rugăciunile ipocrite. – Rugăciunile care Îi sunt adresate lui Dumnezeu pentru a-I vorbi despre starea noastră jalnică, în timp ce noi nu ne simțim deloc într-o stare jalnică, sunt rugăciuni ipocrite. Domnul acordă atenție numai rugăciunilor smerite. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. ‘Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, [260] ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite’”.

Rugăciunea nu are ca scop să-L schimbe în vreun fel pe Dumnezeu, ci să ne aducă pe noi în armonie cu El. Ea nu ia locul îndeplinirii datoriei. – *Solii pentru tineret*, p. 247, 248.

Rugăciunile care răspândesc o umbră rece. – Mă tem că unii nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune, iar acolo își fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceștia pot fi numiți ucigași ai adunărilor de predicare și rugăciune. Ei nu transmit nicio lumină, nu ajută pe nimeni.

Rugăciunile lor reci, înghețate și lungi și mărturiile căderilor lor aruncă o umbră. Toți sunt bucuroși când au terminat și este aproape imposibil să îndepărtezi răceala și întunecimea pe care le-au adus în adunare rugăciunile și îndemnurile lor. Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale și sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea și teama de om trebuie să fie lăsate acasă. Micile neînțelegeri și prejudecățile nu trebuie să fie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândețea, încrederea și iubirea trebuie să existe în inima fraților și surorilor care se adună împreună pentru a fi reîmprospătați și întăriți, aducând lumina lor laolaltă. – *Mărturii*, vol. 2, p. 578, 579.

A ne aștepta ca rugăciunile noastre să primească răspuns întotdeauna exact în modalitatea în care vrem noi este o încumetare. – Rugăciunea credinței nu se pierde niciodată, dar este o încumetare să afirmăm că ea va primi întotdeauna răspunsul, exact așa cum am așteptat și prin lucrul precis pe care l-am cerut. – *Mărturii*, vol. 1, p. 231.

Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc un răspuns, trebuie totuși să rămânem încrezători în făgăduințele sfinte, căci timpul răspunsului va veni în mod sigur și vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Dar a pretinde ca rugăciunea să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi constituie o încumetare, o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înțelept ca să poată greși și prea bun ca să rețină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. [261] Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”. – *Calea către Hristos*, p. 96.

Rugăciunea nu deține în ea însăși niciun merit pentru a ne curăți de păcat. – Păgânii considerau că rugăciunile lor constituiau, prin ele însele, niște merite pentru ispășirea păcatului. Prin urmare, cu cât rugăciunea era mai lungă, cu atât meritul era mai mare. Dacă ar fi reușit să devină sfinți prin propriile eforturi, s-ar fi putut bucura de o realizare personală, care le-ar fi dat un motiv de laudă și înălțare de sine. Această concepție cu privire la rugăciune este un rezultat al principiului ispășirii prin sacrificii personale, care stă la temelia tuturor sistemelor religioase false. Fariseii adoptaseră o asemenea mentalitate păgână, care nu a dispărut nici în zilele noastre, fiind

prezentă chiar printre cei ce se declară creștini. Repetarea unor formule tradiționale, în timp ce inima nu simte nicio nevoie de Dumnezeu, se aseamănă cu „bolboroselile” păgânilor.

Rugăciunea nu este un act de ispășire a păcatului; ea nu este o virtute sau un merit. Cele mai alese și mai frumoase cuvinte nu înseamnă nimic în comparație cu o dorință sinceră și sfântă. Dacă nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii, chiar și cele mai elocvente rugăciuni sunt doar niște cuvinte fără rost. Dar rugăciunea care izvorăște dintr-o inimă sinceră și exprimă în mod simplu nevoile sufletului, ca și când i-am cere o favoare unui prieten, cu încrederea că ne va fi acordată – aceasta este rugăciunea credinței. Dumnezeu nu dorește complimentele noastre formale, dar strigătul nerostit al inimii frânte și copleșite de simțământul păcătoșeniei și al unei neputințe totale ajunge până la Tatăl oricărei îndurări. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 86, 87.

Rugăciunea nu este o dovadă a convertirii dacă viața nu este schimbată. – Satana îi determină pe oameni să creadă că, dacă au simțit o stare emoțională de extaz, sunt convertiți. Totuși experiența lor nu se schimbă. Faptele lor sunt aceleași ca înainte. Viața lor nu arată niciun rod bun. Ei se roagă des și lung și menționează mereu simțămintele pe care le-au avut cu o ocazie sau alta. Totuși ei nu trăiesc o viață nouă. Ei sunt înșelați. Experiența lor nu depășește nivelul simțămintelor lor. [262] Ei zidesc pe nisip, iar, când vin vânturile potrivnice, casa lor este spulberată.

Multe suflete sărmene bătâie în întuneric, căutând simțămintele despre care alții spun că le-au avut în experiența lor. Ele trec cu vederea faptul că acela care crede în Hristos trebuie să lucreze pentru mântuirea lui cu frică și cutremur. Păcătosul convertit are ceva de făcut. El trebuie să se pocăiască și să dea pe față o credință adevărată.

Când vorbește despre o inimă nouă, Domnul Isus se referă la minte, la viață și la întreaga făptură. A avea o inimă schimbată înseamnă a-ți retrage dragostea față de lume și a o îndrepta asupra lui Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri noi și motive noi. Care este semnul unei inimi noi? – O viață schimbată. Aceasta este o moarte zilnică, ceas de ceas, față de egoism și mândrie. – *Solii pentru tineret*, p. 71, 72.

Rugăciunea nu este un înlocuitor pentru ascultare. – Deși se află în fața poruncilor celor mai categorice ale lui Dumnezeu, oamenii își

urmează propria înclinație, iar apoi îndrăznesc să se roage cu privire la acel subiect, pentru a-L convinge pe Dumnezeu să le îngăduie să acționeze contrar voinței Sale explicite. Dumnezeu nu este mulțumit de asemenea rugăciuni. Satana vine alături de ei, așa cum a venit la Eva în Eden, și le impresionează mintea, iar ei trăiesc anumite simțăminte pe care le relatează ca fiind o experiență inegalabil de minunată pe care Domnul le-a dat-o. – *Review and Herald*, 27 iulie 1886.

Comuniunea cu Dumnezeu împărtășește sufletului o cunoaștere personală a voinței Lui. Totuși mulți care mărturisesc credința nu știu ce este adevărata convertire. Ei nu au avut nicio experiență a comuniunii cu Tatăl, prin Isus Hristos, și nu au simțit niciodată puterea harului divin de a sfinți inima. Rugăciune și păcătuire, păcătuire și rugăciune, viața lor este plină de răutate, înșelăciune, invidie și dragoste de sine. Rugăciunile acestei categorii de oameni sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea adevărată angajează energiile sufletului și influențează viața. Acela care își deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, spunându-I nevoile lui, simte nimicnicia oricărui alt lucru de sub cer. – *Mărturii*, vol. 4, p. 534, 535. [263]

Pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu există anumite condiții, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiți”, spune Domnul Hristos, „veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,15,21). Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinței Sale, dar nu se conformează condițiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca o garanție a împlinirii făgăduinței, dar nu îndeplinesc acele lucruri care evidențiază credința lor în Hristos și dragostea față de El. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 143.

Rugăciunea este deschiderea inimii înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Ochiul credinței Îl va vedea pe Dumnezeu foarte aproape și cel care se roagă poate să obțină dovada prețioasă a dragostei divine și a purtării de grijă pentru el. Totuși, de ce sunt atâtea rugăciuni care nu primesc răspuns niciodată? David spune: „Am strigat către El cu gura mea și îndată lauda a fost pe limba mea. Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”. Printr-un alt profet, Domnul ne dă făgăduința: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”. Din nou,

El vorbește despre unii care „nu strigă către Mine, din inimă”. Astfel de cereri sunt rugăciuni de formă, doar niște mișcări ale buzelor, pe care Domnul nu le acceptă. – *Mărturii*, vol. 4, p. 533.

Rugăciunile ocazionale, făcute în grabă, nu sunt o comuniune reală cu Dumnezeu. – Cerul nu este închis în fața rugăciunilor fierbinți ale celor neprihăniți. Ilie a fost un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi, totuși Domnul a auzit cererile lui și i-a răspuns în modul cel mai uimitor. Singurul motiv pentru faptul că ne lipsește puterea pe care ar trebui să o primim de la Dumnezeu trebuie să se afle la noi înșine. Dacă viața interioară a multora care mărturisesc adevărul ar fi dată pe față, ei nu ar pretinde că sunt creștini. Ei nu cresc în har. Ei înalță câte o rugăciune grăbită din când în când, dar nu au o comuniune reală cu Dumnezeu.

Dacă vrem să progresăm în viața spirituală, trebuie să ne rugăm mai mult. [264] Cât de mult ne rugăm când solia adevărului a fost vestită pentru prima dată! Cât de des vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în livadă sau în dumbravă! Adesea am petrecut ore în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei împreună, cerând împlinirea făgăduinței. Adesea, era auzit suspinul plânsului și apoi, vocea mulțumirii și a cântecului de laudă. – *Mărturii*, vol. 5, p. 161, 162.

Dumnezeu simte repulsie față de rugăciunile celor egoiști. – Am văzut că printre aceia care declară că Îl așteaptă pe Domnul lor, unii sunt ca Iuda. Satana îi conduce, dar ei nu știu lucrul acesta. Dumnezeu nu poate să aprobe nici cea mai mică măsură de invidie sau egoism și simte repulsie față de rugăciunile și îndemnurile acelor care își îngăduie aceste trăsături rele. Pentru că vede că timpul lui este scurt, Satana îi determină pe oameni să fie tot mai egoiști și invidioși, iar apoi tresaltă când îi vede închiși în ei înșiși, zgârciți și egoiști. Dacă ochii unor astfel de oameni ar putea fi deschiși, ei ar putea să-l vadă pe Satana în triumful lui demonic, exaltând și râzând de ei și de lipsa de minte a acelor care acceptă sugestiile lui și intră în capcanele lui. – *Experiențe și viziuni*, p. 268.

Rugăciunile seci și învechite nu ajută pe nimeni. – Biserica are nevoie de experiența proaspătă și vie a membrilor care au obiceiul de a intra în comuniune cu Dumnezeu. Mărturiile și rugăciunile seci și învechite, lipsite de manifestarea lui Hristos în ele, nu sunt un ajutor pentru oameni. Dacă toți aceia care se pretind a fi copii ai lui Dumnezeu ar fi plini de credință, de lumină și de viață, ce mărturie minunată

le-ar fi vestită acelor care vin să asculte adevărul! Cât de multe suflete ar putea să fie câștigate la Hristos! – *Mărturii*, vol. 6, p. 64.

Toate comorile cerului I-au fost încredințate lui Isus, ca să poată împărtăși aceste daruri căutătorului sânguincios și perseverent. „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1,30). Totuși, chiar și rugăciunile multora sunt atât de formale, încât nu au nicio influență spre bine. Ei nu răspândesc o mireasmă de viață. [265]

Dacă profesorii și-ar umili inima înaintea lui Dumnezeu și și-ar da seama de responsabilitățile pe care le-au acceptat prin faptul că au luat în grija lor tinerii cu scopul de a-i educa pentru viața viitoare nemuritoare, în atitudinea lor s-ar vedea curând o schimbare remarcabilă. Rugăciunile lor nu ar fi seci și lipsite de viață, ci ei s-ar ruga cu toată seriozitatea unor suflete care simt că se află în pericol. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 371, 372.

Avertizare împotriva rugăciunilor care au ca sursă eul. – Rugăciunile noastre nu ar trebui să vină din inimi care sunt pline de aspirații egoiste. Dumnezeu ne îndeamnă să alegem acele daruri care vor sluji slavei Sale. El ar vrea ca noi să alegem lucrurile cerești în locul celor pământești. El ne descoperă posibilitățile și avantajele unui comerț ceresc. El încurajează țintele noastre cele mai înalte, siguranța celei mai alese comori pe care o avem. Când proprietățile lumești sunt spulberate, credinciosul se va bucura de comoara lui cerească, de bogățiile care nu pot să se piardă în niciun dezastru pământesc. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 188.

Rugăciunea adevărată și cea falsă puse în contrast. – Sărmanul vameș din parabola Domnului, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18,13), se considera ca fiind un om foarte păcătos, iar ceilalți îl vedeau în aceeași lumină; dar el era conștient de nevoia lui spirituală și a venit înaintea lui Dumnezeu cu povara vinovăției și a rușinii lui, cerând îndurare. Inima lui era deschisă pentru ca Duhul lui Dumnezeu să Își poată îndeplini lucrarea Sa minunată, eliberându-l de sub puterea păcatului. Rugăciunea fari-seului, plină de mândrie și de încredere în propria neprihănire, a dovedit că inima lui era închisă față de influența Duhului Sfânt. Datorită îndepărtării sale de Dumnezeu, el nu avea simțământul propriei nelegiuiri, care era în contrast cu desăvârșirea sfințeniei divine. El nu simțea că ar avea nevoie de ceva și de aceea nu a primit nimic. – *Calea către Hristos*, p. 30, 31.

Sunt două feluri de rugăciune: rugăciunea de formă și rugăciunea credinței. Rugăciunea formală este repetarea unui set de expresii obișnuite, în timp ce inima nu simte nicio nevoie de Dumnezeu... Ar trebui să fim [266] extrem de atenți ca, în toate rugăciunile noastre, să exprimăm nevoile inimii și să spunem doar ce intenționăm. Toate cuvintele înflorite de care dispunem nu sunt echivalente nici măcar cu o singură dorință sfântă. Dacă nu exprimă simțămintele adevărate ale inimii, rugăciunile cele mai elocvente sunt numai niște repetiții inutile. Totuși rugăciunea care vine dintr-o inimă serioasă, când dorințele simple ale sufletului sunt exprimate ca și cum i-am cere o favoare unui prieten de pe pământ, așteptând ca ea să fie oferită – aceasta este rugăciunea credinței. Vameșul care s-a dus la templu pentru a se ruga este un exemplu bun cu privire la un închinător sincer și devotat. El a simțit că era păcătos și nevoia lui cea mare l-a determinat să izbucnească în exprimarea dorinței lui arzătoare: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” – *My Life Today*, p. 19.

Despre Hristos este spus: „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte”. În ce contrast cu această mijlocire din partea Maiestății cerului sunt rugăciunile slabe, fără tragere de inimă, care sunt înălțate către Dumnezeu! Mulți sunt mulțumiți cu o slujire a buzelor și puțini au o dorință sinceră, serioasă și plină de dragoste după Dumnezeu.

Comuniunea cu Dumnezeu împărtășește sufletului o cunoaștere personală a voinței Lui. Totuși mulți care mărturisesc credința nu știu ce este adevărata convertire. Ei nu au avut nicio experiență a comuniunii cu Tatăl prin Isus Hristos și nu au simțit niciodată puterea pe care o are harul divin de a sfinți inima. Rugăciune și păcătuire, păcătuire și rugăciune, viața lor este plină de răutate, înșelăciune, invidie și dragoste de sine. Rugăciunile acestei categorii de oameni sunt o urăciune înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea adevărată angajează energiile sufletului și influențează viața. Acela care își deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, spunându-I nevoile lui, simte nimicnicia oricărui alt lucru de sub cer. David a spus: „Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta și suspinele mele nu-Ți sunt ascuse”. „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” „Mi-aduc aminte și-mi vărs tot focul inimii în mine”. – *Mărturii*, vol. 4, p. 534, 535.

RUGĂCIUNEA ȘI SATANA

Satana încearcă să împiedice rugăciunea noastră să ajungă la Dumnezeu. – Întinericul celui rău îi învâluie pe aceia care neglijează rugăciunea. Șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat și toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt așa reticenți și lipsiți de dispoziția de a se ruga, știind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinței deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă și fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii se străduiește fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obține, prin rugăciuni stăruitoare și credință, harul și puterea de a rezista ispitei.

În rugăciune se află o putere minunată. Marele nostru vrăjmaș caută fără încetare să țină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Satana este mai înspăimântat de un apel adresat Cerului de către sfântul cel mai umil, decât de hotărârile guvernelor sau de poruncile împăraților. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 2, p. 1008. [268]

Vrăjmașul vă reține pe mulți dintre voi de la rugăciune, spunându-vă că nu simțiți ce vă rugați și că ar fi mai bine să așteptați până când vă veți da seama că aveți un spirit de mijlocire mai mare, ca nu cumva rugăciunile voastre să fie o batjocură. Totuși voi trebuie să-i spuneți lui Satana: „Este scris” că oamenii „trebuie să se roage neîncetat și să nu se lase”. Ar trebui să ne rugăm până când vom simți povara nevoilor noastre apăsând asupra sufletului, iar dacă vom persevera, o vom simți. Domnul ne va umple cu Duhul Său Sfânt. Domnul știe, după cum și diavolul știe, că noi nu putem să ne împotrivim ispitelor lui Satana dacă nu avem putere din cer. Din moti-

vul acesta, cel rău caută să ne împiedice să ne bazăm pe Acela care este puternic și ne poate mântui. Domnul nostru ne-a încredințat datoria și ne-a dat privilegiul de a uni slăbiciunea noastră, neștiința și nevoia noastră cu puterea, înțelepciunea și neprihănirea Sa. El unește puterea Sa infinită cu efortul făpturilor limitate, pentru ca ele să poată fi mai mult decât biruitoare în lupta cu vrăjmașul sufletului lor.

Nimeni să nu fie descurajat, pentru că Isus trăiește spre a mijloci pentru noi. Avem de câștigat un cer și trebuie să scăpăm de iad, iar Hristos este interesat de bunăstarea noastră. Domnul îi va ajuta pe toți aceia care apelează la El. Toate rugăciunile noastre trebuie să fie făcute cu credință. Noi nu putem să-L aducem pe Hristos la noi, dar, prin credință, putem să ne înălțăm pe noi înșine, ajungând în unitate și armonie cu standardul desăvârșit al neprihănirii. Avem de înfruntat și de biruit un vrăjmaș viclean, dar putem să facem lucrul acesta în Numele celui Atotputernic. – *Review and Herald*, 30 octombrie 1888.

Nu lăsați ca sugestiile lui Satana să vă rețină de la rugăciune. – Nu trebuie să fim așa de coplesiiți de gândul păcatelor și greșelilor noastre, încât să încetăm să ne rugăm. Unii își dau seama de marea lor slăbiciune și de păcatul lor și se descurajează. Satana își așterne umbrele întunecate între ei și Domnul Isus, jertfa lor ispășitoare. Ei spun: „Este inutil să mă rog. Rugăciunile mele sunt așa de amestecate cu gânduri rele, încât Domnul nu le va asculta.”

Sugestiile acestea sunt de la Satana. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a înfruntat această ispită și i S-a împotrivit, iar El știe cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți astfel. El a înălțat pentru noi „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și lacrimi” (Evrei 5,7). [269]

Mulți nu înțeleg că îndoielile lor vin de la Satana și, de aceea, ajung să fie disperați și înfrânți în luptă. Nu încetați să vă rugați, din cauza faptului că gândurile voastre sunt rele. Dacă am fi în stare să ne rugăm corect prin propria putere și înțelepciune, atunci am fi în stare și să trăim corect și nu am mai avea nevoie de nicio jertfă ispășitoare. Totuși toți oamenii sunt nedesăvârșiți. Educați-vă și formați-vă mintea, așa încât să-I puteți spune cu simplitate Domnului ce aveți nevoie. Dacă înălțați către Dumnezeu cererile voastre, căutând iertarea pentru păcat, sufletul vostru va fi înconjurat de o atmosferă mai curată și mai sfântă. – *In Heavenly Places*, p. 78.

Rugăciunea zădărnicește eforturile cele mai puternice ale lui Satana. – Omul este robul lui Satana și, în mod natural, este înclinat

să urmeze sugestiile lui și să facă tot ce el îi poruncește. În el însuși, omul nu are nicio putere de a se împotrivi cu succes păcatului. El poate îndrăzni să înfrunte un vrăjmaș așa de teribil numai dacă Hristos locuiește în el printr-o credință vie, care să-i influențeze dorințele și să-l întărească oferindu-i putere de sus. Orice alte mijloace de apărare sunt zadarnice. Numai prin Hristos se poate limita puterea lui Satana. Acesta este un adevăr foarte important, pe care toți ar trebui să-l înțeleagă. Satana este ocupat în fiecare clipă, mergând încoace și încolo, în sus și în jos pe pământ, căutând pe cine să înghită. Totuși rugăciunea plină de zel a credinței va zădărnici cele mai puternice eforturi ale sale. Așadar, fraților, luați „scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”. – *Mărturii*, vol. 5, p. 294.

Rugăciunea înlătură atacurile lui Satana. – Rugăciunea ne unește unii cu alții și cu Dumnezeu. Rugăciunea Îl aduce pe Isus de partea noastră și îi dă sufletului slăbit și încurcat o putere nouă de a birui lumea, firea pământească și pe diavolul. Rugăciunea înlătură atacurile lui Satana. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 250.

Noi trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu și să fim gata în fiecare clipă pentru lupta cu puterile întunericului. Când ispitele și încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu și să ne rugăm stăruitor. El nu ne va lăsa să plecăm înapoi cu sufletul gol, ci ne va da [270] harul și puterea de a birui și va sfărâma puterea vrăjmașului. – *Experiențe și viziuni*, p. 46.

Satana tremură la sunetul rugăciunii. – Dacă vede că este în pericol de a pierde un suflet, Satana va depune toate eforturile posibile spre a-l păstra. Iar când omul își dă seama de pericolul în care se află și privește neputincios și arzător spre Isus pentru a primi putere, Satana se teme că va pierde un captiv și cere întăriri din partea îngerilor săi, ca să-l împresoare pe acel suflet sărman și să formeze un zid de întuneric împrejurul lui, astfel ca lumina cerului să nu poată ajunge la el. Însă, dacă cel aflat în pericol perseverează și, în starea lui de neajutorare, se bazează pe meritele sângelui Domnului Hristos, Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea stăruitoare a credinței și trimite în ajutor îngeri care excelează în putere, pentru a-l elibera. Satana nu poate suporta să vadă că se face apel la rivalul lui cel puternic, pentru că se teme și tremură în fața puterii și maiestății Sale. Întreaga oștire a lui Satana tremură la auzirea glasului rugăciunii

arzătoare. El continuă să cheme legiuni de îngeri răi pentru a aduce la îndeplinire acest obiectiv. Iar când îngerii atotputernici, îmbrăcați în armura cerului, vin în ajutorul sufletului istovit și urmărit, Satana și oștirea lui se dau înapoi, știind bine că bătălia lor este pierdută. Supușii de bunăvoie ai lui Satana sunt loiali, activi și uniți în același obiectiv. Deși se urăsc și se războiesc unul cu altul, totuși ei caută să folosească orice ocazie pentru a-și aduce la îndeplinire interesul lor comun. Însă marele Comandant din cer și de pe pământ a îngrădit puterea lui Satana. – *Mărturii*, vol. 1, p. 345, 346.

Satana este înspăimântat de rugăciunea celui mai umil sfânt. – În rugăciune se află o putere minunată. Marele nostru vrăjmaș caută fără încetare să țină sufletul tulburat departe de Dumnezeu. Satana este mai înspăimântat de un apel adresat Cerului de către sfântul cel mai umil, decât de hotărârile guvernelor, sau de poruncile împăraților. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 2, p. 1008.

Rugăciunea este o armă împotriva lui Satana. – Fiți atenți la felul în care neglijați rugăciunea tainică și studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea sunt [271] armele voastre împotriva aceluia care luptă să împiedice înaintarea voastră pe calea spre ceruri. Prima neglijare a rugăciunii și a studiului Bibliei face ca a doua neglijare să fie mai ușoară. Prima împotrivire față de îndemnurile Duhului pregătește calea pentru o a doua împotrivire. În felul acesta, inima este împietrită, [182] iar conștiința devine insensibilă. – *Solii pentru tineret*, p. 96.

Rugăciunea învinge capcana lui Satana. – Când ne simțim cel mai puțin înclinați de a intra în comuniune cu Isus, atunci să ne rugăm cel mai mult. Dacă vom face așa, vom distruge capcana lui Satana, norii întunericului vor dispărea și vom simți prezența plăcută a lui Isus. – *Lift Him Up*, p. 372.

Rugăciunea este biruitoare împotriva lui Satana. – Rugăciunea credinței constituie cea mai mare putere a creștinului, iar aceasta îl va învinge cu siguranță pe Satana. Acesta este motivul pentru care el insinuează că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Isus, Avocatul nostru, iar atunci când venim stăruitor înaintea Lui cerând ajutor, oștirea lui Satana intră în panică. Dacă neglijăm rugăciunea, o facem spre câștigul lui, căci atunci minunile lui minci-noase sunt mai ușor primite. – *Mărturii*, vol. 1, p. 296.

Rugăciunea este necesară îndeosebi în momentele critice ale luptei noastre cu Satana. – În lupta cu slujitorii satanici sunt mo-

mente decisive care hotărăsc dacă victoria va fi de partea lui Dumnezeu sau de partea prințului lumii acesteia. Dacă aceia care sunt angajați în conflict nu sunt foarte serioși și vigilenți, rugându-se pentru înțelepciune și veghind în rugăciune, Satana iese biruitor, în ciuda faptului că ar fi putut fi pus pe fugă de oștirile Domnului... Străjerii credincioși ai lui Dumnezeu nu trebuie să dea niciun avantaj puterilor răului. – *Comentariul Biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1094.

Satana este înfuriat de rugăciunea arzătoare. – Satana îi determină pe mulți să creadă că rugăciunea adresată lui Dumnezeu este inutilă și nu este altceva decât o formă. El știe cât de folositoare sunt meditația și rugăciunea pentru a-i ține treji pe urmașii lui Hristos spre a se împotrivi vicleniei și amăgirii lui. Prin amăgirile sale, el vrea să distragă mintea de la aceste lucruri importante, cu scopul ca sufletul [272] să nu se bazeze pe Cel Atotputernic pentru a primi ajutor și putere de sus, ca să reziste atacurilor sale. Mi-au fost arătate rugăciunile arzătoare, eficiente, ale poporului lui Dumnezeu din vechime. „Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință”. Daniel se ruga Dumnezeului său de trei ori pe zi. Satana este înfuriat la auzul rugăciunii arzătoare, pentru că știe că va pierde. – *Mărturii*, vol. 1, p. 295.

Satana se bucură când rugăciunile sunt rostite neclar. – Aceia care se roagă și aceia care vorbesc trebuie să pronunțe cuvintele așa cum se cuvine și să vorbească în tonuri clare, distincte și uniforme. Rugăciunea, dacă e făcută așa cum se cuvine, este o putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Domnul, pentru a transmite oamenilor comorile prețioase ale adevărului. Totuși rugăciunile nu sunt ce ar trebui să fie, din cauza vocilor defectuoase ale acelor care le rostesc. Satana se bucură când rugăciunile înălțate către Dumnezeu aproape nici nu se aud. Poporul lui Dumnezeu trebuie să învețe să vorbească și să se roage, așa încât să reprezinte bine marile adevăruri pe care le posedă. Mărturiile prezentate și rugăciunile înălțate să fie clare și distincte. În felul acesta, Dumnezeu va fi slăvit. – *Mărturii*, vol. 6, p. 382.

Satana încearcă să ne convingă de faptul că rugăciunea nu este necesară. – Ideea că rugăciunea nu este importantă constituie una dintre amăgirile cele mai pline de succes ale lui Satana, pentru a ruina sufletele. Rugăciunea este comuniunea cu Dumnezeu, Izvorul înțelepciunii, Sursa puterii, a păcii și a fericirii. – *Îndrumarea copilului*, p. 518.

Satana îi vede pe slujitorii lui Dumnezeu împovărați din cauza în-tunericului spiritual, care îi învăluie pe oameni. El aude rugăciunile lor stăruitoare, cerând har și putere divină, pentru a rupe vraja indiferenței, a neglijenței și a indolenței. Atunci își folosește iscusința cu un zel nou. El îi ispitește pe oameni în legătură cu îngăduirea poftei sau cu alte forme ale îngăduinței de sine și, în felul acesta, le amortește simțurile, ca să nu mai audă lucrurile pe care au o nevoie așa de mare să le învețe. [273]

Satana știe bine că toți aceia pe care îi poate duce la neglijarea rugăciunii și a cercetării Scripturilor vor fi învinși de atacurile lui. De aceea, născocoște orice plan posibil pentru a le preocupa mintea. Întotdeauna a existat o categorie de oameni care declară că sunt evlavioși, dar care, în loc să înainteze în cunoașterea adevărului, își fac o religie din căutarea greșelilor de caracter ale acelor pe care nu-i agreează. Aceștia sunt mâna dreaptă a lui Satana. Pârătorii fraților nu sunt puțini și sunt totdeauna activi atunci când Dumnezeu este la lucru și când slujitorii Lui Îi aduc o închinare adevărată. Ei vor da un sens fals cuvintelor și faptelor acelor care iubesc și ascultă adevărul. Îi vor înfățișa pe cei mai stăruidori, pe cei mai zeloși și mai smeriți slujitori ai lui Hristos ca fiind amăgiți sau amăgitori. Lucrarea lor este să reprezinte greșit motivele oricărei fapte nobile și cinstite, să răspândească insinuări și să stârnească îndoiala în mintea celor fără experiență. Pe orice cale posibilă, ei vor căuta să facă așa încât tot ce este curat și neprihănit să fie privit ca nebunie și amăgire. – *Tragedia veacurilor*, p. 519.

RUGĂCIUNEA ÎN ZILELE SFÂRȘITULUI

Aceia care trăiesc în zilele din urmă au o nevoie deosebită de rugăciune. – Dacă Mântuitorul oamenilor, cu puterea Lui divină, a simțit nevoia de rugăciune, cu cât mai mult ar trebui să simtă muritorii slabi și păcătoși nevoia de rugăciune fierbinte și constantă! Când a fost atacat de ispita cea mai nemiloasă, Hristos nu a mâncat nimic. El S-a predat lui Dumnezeu și, prin rugăciune stăruitoare și supunere desăvârșită față de voința Tatălui Său, a ieșit biruitor. Cei care mărturisesc adevărul în aceste zile de pe urmă, mai presus de oricare altă categorie de creștini, trebuie să-L imite pe Marele Model în rugăciune. – *Dietă și hrană*, p. 52, 53.

Poporul lui Dumnezeu are responsabilitatea de a se ruga pentru a mai primi câțiva ani de har înainte de venirea sfârșitului. – Trebuie să fie mai multă spiritualitate, o mai profundă consacrare față de Dumnezeu și un zel în lucrarea Sa, cum nu a fost încă atins până acum. Trebuie să fie petrecut mult timp în rugăciune, pentru ca hainele caracterului nostru să poată fi spălate și albite în sângele Mielului.

În mod deosebit, ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu cu o credință neșovăitoare, pentru ca poporul Său să primească har și putere acum. Noi nu credem că a sosit într-adevăr timpul ca El să îngăduie restrângerea libertății noastre. [275] Profetul a văzut „patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac”. Un alt înger, „care se suia dinspre răsărit, a strigat cu glas tare la ei: 'Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pece-tea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru'”. Acest fapt scoate în evidență lucrarea pe care o avem de făcut acum. O mare responsabilitate este pusă asupra bărbaților și femeilor din întreaga țară pentru a se ruga, cerându-I lui Dumnezeu să țină în frâu norul răului și să mai

îngăduie câțiva ani de har în care să lucreze pentru El. Să strigăm la Dumnezeu ca îngerii să țină încă cele patru vânturi până când vor fi trimiși misionari în toate părțile lumii, ca să rostească avertizări împotriva celor ce nu ascultă de Legea lui Iehova. – *Mărturii*, vol. 5, p. 717, 718.

Rugăciunea în timp de pace îi va pregăti pe cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu pentru vremurile de necaz de la sfârșit. – Slujitorii lui Hristos nu trebuiau să pregătească discursuri pe care să le rostească atunci când erau duși la judecată. Pregătirea lor trebuia să se facă în fiecare zi, adunând adevărurile prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu și întărindu-și credința prin rugăciune. Când erau aduși la judecată, Duhul Sfânt urma să le reamintească exact adevărurile de care aveau nevoie.

O stăruință zilnică, plină de râvnă, de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El, avea să aducă puterea și priceperea pentru suflet. Cunoștința câștigată prin cercetarea zeloasă a Scripturilor va veni ca un fulger în minte, la timpul potrivit. Totuși, dacă unii au neglijat să ia seama la cuvintele lui Hristos, dacă nu au pus la probă puterea harului Său în încercare, nu se pot aștepta ca Duhul Sfânt să le amintească de cuvintele Lui. Ei trebuie să-I slujească lui Dumnezeu în fiecare zi cu o iubire neîmpărțită și apoi să se încreadă în El. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 355.

Trăim în perioada cea mai solemnă a istoriei acestei lumi. Viitorul mulțimilor care suprapopulează pământul este gata să se hotărască. Bunăstarea noastră viitoare și chiar mântuirea altor suflete depind de ceea ce pe care o alegem acum. Avem nevoie [276] să fim călăuziți de Duhul adevărului. Orice urmaș al lui Hristos trebuie să întrebe cu sinceritate: „Doamne, ce vrei să faci?” Avem nevoie să ne umilim înaintea Domnului, cu post și cu rugăciune, și să cugetăm mult la Cuvântul Său, în mod deosebit la scenele judecății. Ar trebui să căutăm acum o experiență vie și profundă în lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nicio clipă de pierdut. Evenimente de importanță vitală au loc în jurul nostru; ne găsim pe terenul fermecat al lui Satana. – *Tragedia veacurilor*, p. 601.

Timpul de încercare și de groază din fața noastră va cere o credință care să suporte oboseala, amânarea și foamea – o credință care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har spre a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Biruința lui este o dovadă a puterii

rugăciunii stăruitoare. Toți aceia care se vor prinde de făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum a făcut el, și vor fi sinceri și stăruitori, așa cum a fost el, vor reuși asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să renunțe la ei înșiși, să lupte din răzputeri înaintea lui Dumnezeu și să se roage mult și stăruitor pentru binecuvântarea Sa nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu – cât de puțini știu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de puțini sunt aceia care și-au înălțat sufletul către Dumnezeu cu o dorință atât de intensă, până la limita oricărei puteri! Când valurile unei disperări pe care nicio limbă nu o poate exprima se revarsă peste cel care se roagă, cât de puțini se prind cu credință statornică de făgăduințele lui Dumnezeu! – *Tragedia veacurilor*, p. 621.

Rugăciunea pentru a fi păziți până la sfârșit. – Până la încheierea luptei, vor fi mereu unii care se vor depărta de Dumnezeu. Satana va pregăti împrejurările în așa fel încât, dacă nu suntem păziți de puterea divină, ele vor slăbi aproape imperceptibil întăriturile sufletului. Trebuie se ne întrebăm la fiecare pas: „Este aceasta calea Domnului? Atâta timp cât va dura viața, va fi nevoie de păzirea hotărâtă a afecțiunilor și pasiunilor. Nu putem fi în siguranță nici o clipă decât dacă ne bazăm pe Dumnezeu și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Vegherea și rugăciunea sunt paznicii curăției morale.

Toți aceia care vor intra în cetatea lui Dumnezeu vor intra pe poarta cea îngustă printr-un efort chinuitor, [277] căci „nimic întinat nu va intra în ea” (Apocalipsa 21,27). Totuși niciunul dintre aceia care au căzut nu trebuie să se lase pradă disperării. Bărbați în vârstă, care odinioară L-au onorat pe Dumnezeu, și-au întinat sufletul, jertfind virtutea pe altarul poftelor, dar dacă se pocăiesc, părăsesc păcatul și se întorc la Dumnezeu, încă este speranță pentru ei. Acela care declară: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” adresează invitația: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând” (Apocalipsa 2,10, Isaia 55, 7). Dumnezeu urăște păcatul, dar îl iubește pe cel păcătos. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor”, spune El, „îi voi iubi cu adevărat” (Osea 14,4). – *Profeți și regi*, p. 83, 84.

Un mic grup se va ruga pentru biserică în timpul celui mai mare pericol prin care trece. – Aluatul evlaviei nu și-a pierdut întru totul puterea. În timpul când pericolul și descurajarea bisericii sunt cele

mai mari, mica grupă care stă în lumină va geme și va suspina pentru nelegiuirile ce au loc în țară. Totuși rugăciunile lor se vor înălța îndeosebi pentru biserică, deoarece membrii ei se comportă așa cum se comportă lumea.

Rugăciunile stăruitoare ale acestui număr mic de credincioși nu vor fi în zadar. Când Domnul va veni ca un răzbunător, El va veni, de asemenea, ca un protector al acelor care au păstrat credința în toată curăția ei și s-au păstrat pe ei înșiși neîntinați față de lume. Într-un timp ca acesta, Dumnezeu, deși a avut multă răbdare cu ei, a făgăduit să-i răzbune pe aleșii Săi care strigă zi și nopte la El. – *Mărturii*, vol. 5, p. 209, 210.

Rugăciunea pentru Duhul Sfânt în timpul ploii târzii. – Noi nu putem să depindem de forme sau de cele exterioare. Avem nevoie de influența sensibilizatoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. Rugați-vă fără încetare și vegheați lucrând în conformitate cu rugăciunile voastre. Când vă rugați, încredeți-vă în Dumnezeu. Este timpul ploii târzii, când Domnul va da Duhul Său într-o mare măsură. Fiți zeloși în rugăciune și vegheați în Duhul. – *Review and Herald*, 2 martie 1897. [278]

Rugăciunea este singura cale a creștinului în timpul sfârșitului. – I-am văzut pe unii rugându-se lui Dumnezeu cu o credință puternică și cu strigăte pline de agonie. Fața lor era palidă și purta semnele unei neliniști profunde, care arătau lupta lor interioară. Fața lor exprima fermitate și o mare seriozitate. Picături mari de transpirație cădeau de pe fruntea lor. Din când în când, fața li se lumina datorită semnelor aprobării lui Dumnezeu, iar apoi aceeași expresie solemnă, serioasă și neliniștită se așternea pe chipul lor.

Îngerii cei răi se îngrămădeau în jurul lor, aducând întunericul asupra lor pentru a-i face să-L piardă din vedere pe Isus și ochii să le fie atrași spre întunericul care îi înconjură și astfel să fie determinați să nu se mai încreadă în Dumnezeu și să murmure împotriva Sa. Singura cale de a fi în siguranță era să-și păstreze privirile ațintite spre cer. Îngerii lui Dumnezeu primiseră sarcina de a avea grijă de cei din poporul Său și, când atmosfera otrăvitoare a îngerilor răi era adusă asupra acestor oameni cuprinși de neliniște, ei își fluturau continuu aripile asupra lor spre a împărștia întunericul dens.

Pe măsură ce aceia care se rugau continuau cu strigăte stăruitoare, din când în când, o rază de lumină de la Isus venea la ei pentru a le încuraja inima și pentru a le ilumina fața. Am văzut că unii nu au luat parte la această lucrare de agonie și rugăciune. Ei păreau indiferenți și nepăsători. Ei nu se împotriveau întunericii din jurul lor, iar acesta îi cuprindea ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceștia și au plecat în ajutorul celor care erau serioși și se rugau. Am văzut îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se în ajutorul aceluia care luptau cu toate puterile spre a se împotrivi îngerilor răi și care încercau să se ajute singuri, rugându-se lui Dumnezeu cu perseverență. Totuși îngerii i-au părăsit pe aceia care nu făceau niciun efort spre a se ajuta singuri și nu i-am mai văzut. – *Experiențe și viziuni*, p. 269, 270.

Poporul lui Dumnezeu se va ruga și va birui în timpul sfârșitului, așa cum a făcut Iacov. – Iacov și Esau reprezintă două categorii de oameni. Iacov îi reprezintă pe cei neprihăniți, iar Esau, pe cei nelegiuți. Tulburarea pe care a simțit-o Iacov, când a aflat că Esau venea în marș împotriva lui împreună cu patru sute de bărbați, reprezintă necazul prin care vor trece neprihăniții când se va da decretul de a fi omorâți, chiar înainte de venirea Domnului. Când cei nelegiuți se vor aduna în jurul lor, ei vor fi cuprinși de chinuri, deoarece, asemenea lui Iacov, ei nu vor vedea nicio scăpare pentru viața lor. [279] Îngerul a venit înaintea lui Iacov, iar Iacov s-a prins de el, l-a ținut și a luptat cu el toată noaptea. Tot așa, în timpul lor de necaz și de chin, cei neprihăniți vor lupta cu Dumnezeu în rugăciune, așa cum a luptat Iacov cu îngerul. În tulburarea lui, Iacov s-a rugat toată noaptea pentru a fi eliberat din mâna lui Esau. În chinul lor sufletec, cei neprihăniți vor striga către Dumnezeu zi și noapte, cerând să fie eliberați din mâna celor nelegiuți care îi înconjoară.

Iacov și-a mărturisit nevrednicia. „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău”. În tulburarea lor, cei neprihăniți vor avea un simțământ adânc al nevredniciei lor, își vor recunoaște cu multe lacrimi deplina lor nimicnicie și, asemenea lui Iacov, vor cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, prin Hristos, făcute tocmai pentru astfel de păcătoși neajutorați, dependenți cu totul de El și pocăiți.

În tulburarea lui, Iacov s-a prins cu putere de Înger și nu l-a lăsat să plece. În timp ce el implora cu lacrimi, Îngerul i-a amintit de gre-

șelile lui din trecut și a încercat să scape de Iacov pentru a-l pune la încercare. Tot așa, în ziua chinului lor, cei neprihăniți vor fi puși la încercare, ca să-și manifeste puterea credinței, perseverența și încrederea nezgduită în puterea lui Dumnezeu de a-i elibera.

Iacov nu a vrut să fie respins. El a știut că Dumnezeu este milos și a apelat la harul Său. El a arătat spre întristarea și pocăința pentru greșelile din trecut și a cerut insistent să fie eliberat din mâna lui Esau. În felul acesta, a continuat să se roage cu insistență toată noaptea. Când și-a revăzut greșelile din trecut, a ajuns aproape la disperare. Totuși el știa că, dacă nu va primi ajutor de la Dumnezeu, va pieri. S-a ținut cu putere de înger și s-a rugat cu strigăte stăruitoare și pline de chin până când a biruit. Tot așa va fi și cu cei neprihăniți. Când vor revedea evenimentele din trecut, speranța lor aproape că se va stinge. Totuși, când își vor da seama că sunt într-o luptă pe viață și pe moarte, vor striga stăruitor către Dumnezeu și vor face apel la El cu întristare și pocăință umilă pentru numeroasele lor păcate din trecut, iar apoi își vor aminti făgăduința Sa: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. Așa vor fi înălțate zi și noapte cererile lor stăruitoare către Dumnezeu. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 131-133.

PRIVILEGIUL RUGĂCIUNII^{1*}

Dumnezeu ne vorbește prin natură și revelație, prin providența Sa și prin influența Duhului Său Sfânt. Dar aceste mijloace prin care Se descoperă Dumnezeu nu ne sunt suficiente dacă nu ne deschidem inima față de El. Pentru a avea viață spirituală și putere morală, trebuie să avem o legătură continuă și personală cu Tatăl nostru ceresc. Inima noastră poate fi atrasă spre El; putem să medităm la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale, dar toate acestea nu înseamnă, în adevăratul sens, a avea comuniune cu Dumnezeu. Pentru a avea comuniune cu Dumnezeu, trebuie să avem ceva să-I spunem cu privire la viața noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Nu pentru că ar fi necesar să-I vorbim despre noi, ci pentru a ajunge noi în stare să Îl primim. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.

Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-și prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu și să așeze toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că rugăciunile lor vor fi ascultate, este valabilă și pentru noi.

Domnul Însuși S-a rugat des atunci când a trăit printre oameni. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunea noastră și, astfel, a devenit un rugător zelos, care căuta să primească de la Tatăl Său [281] rezerve noi de putere, pentru a-Și împlini datoria și pentru a rezista încercărilor. El este exemplul nostru în toate lucrurile. În ce privește neputințele noastre, El este un Frate „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”. Totuși, având în vedere că El era fără păcat, natura Lui se îndepărta cu repulsie de la săvârșirea răului. El a îndurat toate luptele și frământările omului care trăiește într-o lume a păcatului. Din cauza naturii Lui omenești, rugăciunea a fost

^{1*} Capitolul acesta apare în *Calea către Hristos*, paginile 93-104.

pentru Domnul o necesitate și un privilegiu. El a găsit mângâiere și bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult noi, ca ființe muritoare și slabe, ar trebui să simțim nevoia de a ne ruga zelos și consecvent!

Tatăl nostru ceresc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din fântâna Iubirii Nemărginite. Este de mirare că ne rugăm așa de puțin! Cu toate că Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, din partea noastră se manifestă o mare rețineră și lipsă de interes pentru a-I face cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului despre ființele omenești sărmăne, neajutate și supuse ispitei, care, în ciuda faptului că inima Iubirii Infinite se pleacă spre ele, gata să le dea mai mult decât cer sau gândesc, totuși se roagă așa de puțin și au atât de puțină credință? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu plăcere și simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor; totuși fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par a fi mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale.

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. Șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat și, toate acestea, pentru că ei nu folosesc privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu prin comuniunea divină a rugăciunii. De ce oare copiii lui Dumnezeu sunt așa reticenți și lipsiți de dispoziția de a se ruga, știind că rugăciunea este cheia cu care mâna credinței deschide tezaurul cerului, unde se află depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciune continuă și fără veghere atentă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii se străduiește fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obține, prin rugăciuni stăruitoare și credință, harul și puterea de a rezista ispitei. [282]

Noi ne putem aștepta ca Dumnezeu să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre, dar există anumite condiții. Prima dintre aceste condiții este să simțim nevoia după ajutorul Său. El a făgăduit: „voi turna ape peste pământul însetat și râuri, peste pământul uscat”

(Isaia 44,3). Cei care flămânzesc și însetează după neprihănire, care doresc fierbinte împăcarea cu Dumnezeu, pot fi siguri că vor fi săturați. Pentru ca binecuvântarea lui Dumnezeu să poată fi primită, inima trebuie să fie deschisă influenței Duhului Sfânt.

Marea noastră nevoie de ajutor constituie prin ea însăși un argument și pledează în modul mai elocvent în favoarea noastră. Totuși, ca să facă toate aceste lucruri pentru noi, Dumnezeu trebuie să fie căutat și rugat. El spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi”. Și „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Matei 7,7; Romani 8,32).

Dacă iubim nelegiuirea din inima noastră, dacă ne atașăm de vreun păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va asculta, dar rugăciunea inimii călute și zdrobite va fi ascultată întotdeauna. Când ne-am corectat toate greșelile cunoscute, putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Propriile merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinței lui Dumnezeu. Numai meritele lui Hristos ne vor mântui și numai sângele Său ne va curăți. Totuși noi avem de făcut o lucrare, și anume aceea de a împlini condițiile cerute pentru a fi acceptați de Dumnezeu.

Un alt element al rugăciunii cu succes este credința. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6). Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). Îl credem noi oare pe Dumnezeu pe cuvânt?

Făgăduința aceasta este cuprinzătoare și nelimitată și Cel care a dat-o este credincios în împlinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuși să credem că Dumnezeu aude și că va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem atât de supuși greșelii și avem o înțelegere atât de limitată, încât uneori cerem lucruri care nu ar fi o binecuvântare pentru noi. Totuși, pentru că ne iubește, Tatăl nostru cere să răspunde rugăciunilor noastre, dându-ne lucrurile care sunt cu adevărat spre binele nostru și pe care noi înșine am dori să le avem, dacă, iluminăți fiind de Duhul lui Dumnezeu, [283] le-am putea vedea așa cum sunt ele în realitate. Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc un răspuns, trebuie să rămânem încrezători în făgăduințele sfinte, căci

timpul răspunsului va veni în mod sigur și vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Totuși a pretinde ca rugăciunea să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi constituie o încumetare, o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înțelept ca să poată greși și prea bun ca să rețină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da”.

Dacă ne lăsăm călăuziți de îndoielile și de temerile noastre, sau dacă nu suntem dispuși să credem până când nu reușim să găsim răspuns la orice problemă pe care nu o înțelegem cu claritate, dificultățile noastre vor ajunge să fie tot mai multe și mai complicate. Dar, dacă venim la Dumnezeu, simțindu-ne dependenți și neajutorati, așa cum într-adevăr suntem, și dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilință și cu încredere, Cel a cărui cunoștință este fără margini, care vede toată creațiunea Sa și conduce totul prin voința și Cuvântul Său, poate să asculte și va asculta strigătele noastre și va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduși în legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că fața Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă și dragoste, și totuși este așa. Poate că nu simțim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă și înțelegere.

Când venim să cerem mila și binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un spirit iubitor și iertător. Oare cum ne putem ruga: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” și totuși să nutrim un spirit neiertător? (Matei 6,12). Dacă ne așteptăm ca rugăciunile noastre să fie ascultate, trebuie să-i iertăm pe alții, în același fel și în aceeași măsură în care sperăm să fim iertați noi.

O altă condiție a ascultării rugăciunii este perseverența. Dacă dorim să creștem în credința și experiența creștină, trebuie să ne rugăm neîncetat. Să fim „stăruitori în rugăciune”, să „stăruim în rugăciune, veghind în ea cu mulțumiri” (Romani 12,12; Coloseni 4,2). Apostolul Petru îi sfătuia pe credincioși să fie înțelepți și să vegheze în vederea rugăciunii (1 Petru 4,7). Pavel sfătuia: „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri” [284] (Filipeni 4,6). „Dar voi,

preaiubiților”, spunea apostolul Iuda, „rugați-vă prin Duhul Sfânt și țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20.21). Rugăciunea continuă este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, pentru ca viața care vine de la Dumnezeu să se reverse în viața noastră, iar, ca răspuns, din viața noastră să se înalțe spre Dumnezeu dovada sfintirii și a curăției morale.

În ce privește rugăciunea, este necesar să fim consecvenți; nimeni și nimic să nu ne împiedice de la rugăciune. Trebuie să depunem orice efort pentru a menține o comuniune permanentă între noi și Domnul Hristos. Caută să folosești orice ocazie de a merge acolo unde rugăciunea este dorită. Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, fiind plini de zel și dornici de a culege toate binecuvântările ce le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au pentru a se așeza în acel loc în care pot primi razele luminii cerești.

Trebuie să ne rugăm în cercul familiei și, mai presus de toate, nu trebuie să neglijăm rugăciunea în taină, pentru că aceasta este viața sufletului. Este imposibil să creștem în cele spirituale, dacă rugăciunea este neglijată. Rugăciunea înălțată doar în familie sau în public nu este suficientă. Deschide-ți inima înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu, în tăcerea singurătății. Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu. Nicio ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara unor astfel de cereri. În rugăciunea tainică, mintea este ferită de influențele înconjurătoare și este eliberată de agitație. Astfel, rugăciunea se va înălța la Dumnezeu în mod liniștit, dar fierbinte. De la Cel care vede în ascuns, a cărui ureche este deschisă ca să audă rugăciunea care pornește din inimă, va veni o încurajare durabilă și plăcută. Printr-o credință simplă și liniștită, sufletul păstrează comuniunea cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezeiască, pentru a fi întărit și susținut în conflictul cu Satana. Dumnezeu este cetățuia puterii noastre.

Roagă-te în cămăruța ta și, în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălțată spre Dumnezeu. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului, asemenea mirosului prețios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile spre Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația [285] străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem să aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea ca oaspete ceros.

Deși în jurul nostru ar putea fi o atmosferă coruptă, nu trebuie să respirăm miasele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Prin înălțarea inimii noastre în prezența lui Dumnezeu, în rugăciune sinceră, noi putem închide porțile minții, împiedicând intrarea oricărui gând imoral și nesfânt. Cei a căror inimă este deschisă pentru a primi sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu Cerul.

Trebuie să ajungem la convingeri mai clare despre Domnul Hristos și la o înțelegere mai amplă a valorii realităților veșnice. Frumusețea sfințeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu; iar, pentru ca acest lucru să se realizeze, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cerești.

Să îngăduim ca inima noastră să fie atrasă și înălțată spre Dumnezeu, pentru ca El să ne poată împărtăși atmosfera cerească. Noi putem menține o legătură atât de apropiată cu Dumnezeu, încât, în fiecare încercare neașteptată, gândul nostru să se întoarcă spre El tot atât de natural cum se întorc florile spre soare.

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale. Tu nu Îl vei putea face să Se simtă împovărat; nici nu Îl vei face să Se simtă obosit. Dacă El ține socoteală până și de perii capului tău, atunci nu va rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă și îndurare” (Iacov 5,11). Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și ne ascultă când Îi vorbim despre ele. Să aducem la El orice dificultate cu care ne confruntăm. Nimic nu este prea greu pentru El, deoarece El ține lumile și guvernează toate lucrările universului.

Nimic din ce are legătură, într-un fel oarecare, cu pacea noastră nu este atât de neînsemnat, încât să nu fie luat în considerare de El. În experiența noastră, nu există niciun capitol atât de întunecat, încât El să nu-L poată citi și nici încurcături așa de mari, încât El să nu le poată rezolva... Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt așa de intime și profunde, ca și când n-ar mai fi pe pământ niciun alt om de care să Se îngrijească și pentru care să-L fi dat pe Fiul Său mult iubit.

Domnul Hristos a spus: „În ziua aceea, veți cere în Numele Meu și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu”... „Eu v-am ales pe voi... pentru ca orice veți cere la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 16,26.27; 15,16). A ne ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă ceva mai mult decât simpla rostire a numelui Său la începutul [286] și la sfârșitul unei rugăciuni. A ne ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă a ne ruga în spiritul și puterea lui Hristos, ca unii care credem în făgăduințele Sale, ne încredem în harul Său și împlinim lucrările Sale.

Dumnezeu nu dorește ca vreunul dintre noi să se facă pustnic sau călugăr și să se retragă din lume pentru a face numai rugăciuni. Viața noastră trebuie să se asemene vieții Domnului Hristos atât când era pe munte în rugăciune, cât și după aceea, când era în mijlocul mulțimii. Cel care doar se roagă, nefăcând nimic altceva, în curând va înceta și să se roage sau rugăciunile lui vor ajunge să fie o simplă formalitate. Când oamenii se retrag din viața socială, departe de sfera îndatoririlor creștine și de purtarea crucii, când încetează să lucreze cu zel pentru Domnul, care a lucrat cu zel pentru ei, ajung să nu mai aibă pentru ce să se roage și pierd simțământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin individualiste și egoiste. Ei nu se pot ruga pentru nevoile omenirii sau pentru înălțarea și edificarea Împărăției lui Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare.

Dacă neglijăm privilegiul de a ne aduna pentru a ne întări și încuraja unul pe altul și pentru a-I sluji lui Dumnezeu, vom suferi pierderi. Adevărurile Cuvântului Său își vor pierde claritatea și importanța pentru noi. Inima noastră va înceta să fie iluminată și trezită prin influența lor sfântitoare și puterea noastră spirituală va scădea. În relațiile noastre, între creștini, pierdem foarte mult prin lipsa de simpatie unul față de altul. Cine se izolează de ceilalți, pen-

tru a trăi doar pentru sine, nu se află în poziția în care l-a chemat Dumnezeu. Cultivarea aptitudinilor noastre naturale de a stabili relații sociale ne face capabili să simțim [287] cu alții și constituie mijlocul prin care ne dezvoltăm în slujba lui Dumnezeu.

Când creștinii se adună, pentru a vorbi despre iubirea lui Dumnezeu și despre prețioasele adevăruri ale mântuirii, inima lor se înviorează și ei se încurajează unii pe alții. În fiecare zi, putem învăța tot mai mult despre Tatăl nostru ceresc, dobândind o nouă experiență a harului Său; ca urmare, vom dori să vorbim despre iubirea Lui, iar inima noastră va fi încălzită și încurajată. Dacă vom gândi și vom vorbi mai mult despre Domnul Hristos și mai puțin despre noi înșine, vom simți mai mult prezența Sa.

Dacă ne-am gândi la Dumnezeu ori de câte ori vedem dovezile grijii Sale pentru noi, atunci L-am păstra întotdeauna în gândurile noastre și am simți o plăcere deosebită să-I vorbim și să-I aducem laudă. Noi vorbim despre lucrurile trecătoare, pentru că ne interesează. Vorbim despre prietenii noștri, pentru că îi iubim și împărțim cu ei bucuriile și necazurile noastre. Totuși avem infinit mai multe și mai mari motive de a-L iubi pe Domnul Dumnezeu, decât acelea de a-i iubi pe prietenii noștri pământești. A-L așeza pe Dumnezeu în centrul gândurilor noastre, a vorbi despre bunătatea lui Dumnezeu și a le spune altora despre puterea Sa ar trebui să fie pentru noi lucrul cel mai natural din lume. Darurile bogate pe care le-a revărsat El asupra noastră nu ne-au fost date cu scopul de a ne absorbi atât de mult gândurile și iubirea, încât să nu mai rămână nimic pentru Dumnezeu; dimpotrivă, ele ar trebui să ne reamintească întotdeauna de El și să ne lege de Binefăcătorul nostru ceresc prin legăturile iubirii și ale recunoștinței. Noi ne ocupăm prea mult de cele de jos. Să ne ridicăm ochii spre ușa deschisă a Sanctuarului de sus, unde lumina slavei lui Dumnezeu strălucește pe fața Domnului Hristos, care „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu, prin El” (Evrei 7,25).

Trebuie să-L laudăm mai mult pentru „bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor” (Psalmi 107,8). Actele noastre de devoțiune nu ar trebui să constea numai în a cere și a primi. Să nu ne gândim în permanență la nevoile noastre și niciodată la binecuvântările pe care le primim. Noi nu spunem niciodată că am cerut prea mult, dar suntem prea zgârșiți atunci când trebuie

să mulțumim. Primim fără încetare harul lui Dumnezeu și, cu toate acestea, cât de puțină recunoștință Îi arătăm, cât de puțin Îl laudăm pentru ceea ce a făcut pentru noi. [288]

În vremurile de demult, Dumnezeu i-a poruncit poporului Israel atunci când se aduna pentru serviciul divin: „să mâncați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, și să vă bucurați cu familiile voastre de toate lucrurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul, Dumnezeul vostru” (Deuteronom 12,7). Tot ce este făcut pentru slava lui Dumnezeu trebuie făcut cu bucurie, cu cântece de laudă și mulțumire, nu cu tristețe și pesimism.

Dumnezeul nostru este un Tată bun și milostiv; serviciul adus lui Dumnezeu n-ar trebui să fie considerat o activitate împovărătoare și chinuitoare. Pentru noi, ar trebui să fie o plăcere să ne închinăm lui Dumnezeu și să luăm parte la lucrarea Sa. Dumnezeu nu dorește din partea copiilor Lui, pentru care a realizat o mântuire atât de mare, să se comporte ca și când El ar fi un supraveghetor aspru și neînduplecat. Dumnezeu este cel mai bun prieten al lor și, când se închină înaintea Lui, El dorește să fie cu ei, să-i binecuvânteze și să-i mângâie umplându-le inima cu bucurie și dragoste. El vrea ca aceia care sunt copiii Lui să găsească mângâiere în serviciul Său și să aibă, în lucrarea Sa, mai multe satisfacții decât greutate. Dumnezeu dorește ca aceia care vor veni să I se închine să plece înapoi, ducând cu ei gânduri prețioase despre iubirea și purtarea Sa de grijă, ca să fie astfel întăriți în toate problemele vieții de fiecare zi, să primească har și să îndeplinească, în mod cinstit și cu credincioșie, toate lucrurile.

Să ne îndreptăm atenția spre crucea de pe Golgota. Hristos, și El răstignit, să fie subiectul meditației, al conversației și al celor mai alese sentimente ale noastre. Să păstrăm în memorie amintirea fiecărei binecuvântări pe care o primim de la Dumnezeu și, când înțelegem marea Lui iubire față de noi, suntem dispuși să încredințăm totul în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi.

Pe aripile rugăciunii mulțumitoare, inima noastră se poate înălța mai aproape de cer. În curțile cerești, Dumnezeu este adorat cu cântări de laudă; și când Îi aducem mulțumirile noastre, serviciul nostru divin se aseamănă cu adorarea oștilor cerești – „cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește” (Psalmi 50,23). Să venim deci înaintea Creatorului nostru cu bucurie și adâncă închinare, cu „mulțumiri și cântări de laudă” (Isaia 51,3).

RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ^{2*}

„IATĂ DAR CUM TREBUIE SĂ VĂ RUGAȚI” (MATEI 6,9)

Rugăciunea domnească a fost prezentată de Mântuitorul nostru de două ori: mai întâi pentru mulțimea care asculta Predica de pe Munte și a doua oară, câteva luni mai târziu, doar pentru ucenici. După ce fuseseră plecați puțin timp departe de Domnul lor, la întoarcere, L-au găsit în comuniune cu Dumnezeu. El a continuat să Se roage cu glas tare, părănd că nu observă prezența lor. Chipul Mântuitorului era luminat de o strălucire cerească. Părea că Se află chiar în prezența Celui Nevăzut, iar în cuvintele Sale era o putere vie, ca și când vorbea față în față cu Dumnezeu.

Inima ucenicilor care ascultau a fost profund mișcată. Ei observaseră cât de adesea petrecea Domnul ore lungi în singurătate, în comuniune cu Tatăl Său. Ziua era foarte ocupat cu slujirea nenumăraților oameni care Îi cereau în mod insistent ajutorul și cu demascarea teoriilor false și periculoase ale rabinilor, iar munca aceasta neconținută Îl istovea adesea într-o asemenea măsură, încât mama și frații Lui, și chiar ucenicii, se temeau că Își va pune în pericol viața. Totuși, când Se [290] întorcea de la orele de rugăciune prin care Își încheia ziua de muncă obositoare, ei observau că expresia chipului Său era plină de pace și prezența Lui părea că aduce înviore. După acele ore pe care le petrecea în fiecare dimineață în comuniune cu Dumnezeu, El le aducea oamenilor lumina cerului. Ucenicii începuseră să facă o legătură între orele Sale de rugăciune și puterea cuvintelor și lucrărilor Lui. Acum, în timp ce ascultau rugăciunea Lui stăruitoare, se simțeau smeriți și plini de respect și uimire. Când El a încetat să se roage, convingși de nevoia lor profundă, ucenicii au exclamat: „Doamne, învață-ne să ne rugăm!” (Luca 11,1).

^{2*} Capitolul acesta apare în *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, paginile 102-122.

Domnul nu le-a prezentat ucenicilor un nou model de rugăciune. El a repetat ceea ce îi învățase deja, ca și când le-ar fi zis: Trebuie să înțelegeți ce v-am spus mai înainte. Pentru că ceea ce v-am învățat are o semnificație profundă, pe care voi încă nu ați descoperit-o.

Cu toate acestea, Mântuitorul nu ne limitează obligându-ne să folosim exact cuvintele Lui. Deoarece S-a identificat cu nevoile oamenilor, El a prezentat idealul Său cu privire la rugăciune în cuvinte atât de simple, încât să poată fi folosite chiar și de copilași, și totuși atât de cuprinzătoare încât nici cele mai luminate minți nu vor putea înțelege vreodată pe deplin semnificația lor. Noi suntem învățați să venim înaintea lui Dumnezeu, să-I aducem tributul recunoștinței noastre, să-I facem cunoscute dorințele și nevoile noastre, să ne mărturisim păcatele și să cerem harul Său, potrivit cu făgăduința Sa.

„CÂND VĂ RUGAȚI, SĂ ZICEȚI: 'TATĂL NOSTRU'” (LUCA 11,2)

Domnul Isus ne învață să-L numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. Lui nu-I este rușine să ne considere frații Săi (Evrei 2,11). Atât de binevoitoare și de doritoare este inima Mântuitorului să ne spună bun-venit, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încât așază, chiar în primele cuvinte pe care trebuie să le folosim când ne adresăm lui Dumnezeu, un apelativ ce exprimă siguranța înrudirii noastre cu El: „Tatăl nostru”.

Aici este făcut cunoscut acel adevăr minunat, atât de plin de încurajare și mângâiere, că Dumnezeu ne iubește, așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Aceasta spunea Domnul Isus în ultima Sa rugăciune pentru ucenici, prin cuvintele: „Tu i-ai iubit... cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,23).

Prin lucrarea Sa mare și uimitoare, Domnul Isus a învăluit cu dragostea Lui lumea aceasta pe care Satana o revendicase ca fiind proprietatea [291] lui și pe care o stăpânea cu o tiranie nemiloasă și a refăcut legătura cu tronul lui Dumnezeu. Când biruința aceasta a fost câștigată, heruvimii, serafimii și oștirile nenumărate ale lumilor necăzute au cântat imnuri de laudă în cinstea lui Dumnezeu și a Mielului. Ei s-au bucurat pentru că fusese deschisă o cale de salvare a neamului omenesc decăzut și pământul urma să fie răscumpărat și eliberat de blestemul păcatului. Cu cât mai mult ar trebui să se

bucure cei care sunt obiectul unei iubiri atât de impresionante și uimitoare!

Cum am putea să ne îndoim vreodată, să fim nesiguri și să ne simțim orfani? Domnul Isus a luat asupra Sa natura omenească, tocmai pentru aceia care călcaseză Legea Sa; El a devenit asemenea nouă, pentru ca noi să putem avea pace și siguranță pentru veșnicie. Avem în cer un Mijlocitor și oricine Îl primește ca Mântuitor personal nu este părăsit ca un orfan, lăsat să-și poarte singur povara păcatelor.

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu”. „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El ca să fim proslăviți împreună cu El”. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3,2; Romani 8,17).

Chiar primul pas al apropierii noastre de Dumnezeu constă în a cunoaște și a crede în iubirea Lui față de noi (1 Ioan 4,16), deoarece tocmai puterea de atracție a iubirii Sale este cea care ne determină să venim la El.

Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu ne determină să renunțăm la egoism. Prin faptul că Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, noi îi considerăm pe toți copiii Lui ca fiind frații noștri. Fiecare dintre noi este un fir în marea țesătură a omenirii și toți suntem membri ai unei singure familii. Când ne rugăm, trebuie să-i amintim și pe semenii noștri. Niciun credincios care caută binecuvântări numai pentru sine nu se roagă așa cum trebuie.

Dumnezeul cel infinit, a spus Isus, vă acordă privilegiul de a vă adresa Lui cu numele de Tată. Trebuie să înțelegeți toate implicațiile acestui fapt. Niciun părinte pământesc nu și-a chemat înapoi copilul rătăcit, așa cum Îl cheamă Tatăl ceresc pe cel păcătos. Niciodată, grija omenească iubitoare nu i-a adresat unui păcătos îndărătnic invitații atât de duioase și insistente. Dumnezeu locuiește în fiecare casă; El aude fiecare cuvânt rostit, ascultă fiecare rugăciune, [292] ia parte la întristările și dezamăgirile fiecărui suflet și vede modul în care ne comportăm cu tatăl, mama, sora, prietenul și aproapele nostru. El Se îngrijește de trebuințele noastre, iar dragostea, mila și harul Lui se revarsă neconținut pentru a împlini nevoile noastre.

Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tatăl vostru, voi recunoașteți că sunteți copiii Lui, ca să fiți călăuziți de înțelepciunea Lui și să vă

supuneți voinței Lui în toate lucrurile, știind că iubirea Lui este neschimbătoare. Prin urmare, veți accepta planul Său pentru viața voastră. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, susținerea onoarei Sale, a caracterului Său, a familiei și lucrării Sale va constitui cea mai importantă preocupare a voastră. Veți recunoaște cu bucurie și veți trata cu respect relația voastră cu Tatăl ceresc și cu fiecare membru al familiei Sale. Veți îndeplini cu voieșie orice faptă, oricât de umilă ar fi ea, dacă este menită să contribuie la proslăvirea Lui sau la bunăstarea semenilor voștri.

„Tatăl nostru care ești în ceruri”. Acela pe care Domnul Hristos ne îndeamnă să-L numim „Tatăl nostru” „este în cer, El face tot ce vrea” (Psalmi 115,3). Putem să ne încredințăm fără nicio rezervă grijii Sale, spunând: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine” (Psalmi 56,3).

„SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU” (MATEI 6,9)

Pentru a sfinți Numele lui Dumnezeu, cuvintele pe care le rostim la adresa Lui trebuie să fie caracterizate de respect și supunere. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmi 111,9). Niciodată și în niciun fel, să nu tratăm titlurile și numele Divinității cu lipsă de considerație. Când ne rugăm, noi intrăm în camera de audiență a Celui Preaînalt și trebuie să ne înfățișăm înaintea Lui cu un respect sfânt. În prezența Lui, îngerii își acoperă fața. Heruvimii și serafimii se apropie de tronul Său cu o venerație solemnă. Cu cât mai mult noi, niște ființe păcătoase și mărginite, ar trebui să venim înaintea Domnului, Creatorul nostru, plini de umilință și de respect!

Dar a sfinți numele Domnului înseamnă mult mai mult decât aceasta. Asemenea iudeilor din zilele lui Hristos, putem să manifestăm cel mai mare respect exterior, și totuși să profanăm fără încetare Numele lui Dumnezeu. „Numele Domnului” este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătațe și credincioșie”, „care iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exod 34,5-7). Despre biserica lui Hristos este scris: „Și iată cum [293] Îl vor numi: 'Domnul, Neprihănirea noastră'” (Ieremia 33,16). Acest nume îi este atribuit fiecărui urmaș al lui Hristos. El este moștenirea copiilor lui

Dumnezeu. Membrii familiei Sale poartă numele Tatălui. În timpul suferințelor apăsătoare și al necazului poporului Israel, profetul Ieremia s-a rugat astfel: „Numele Tău este chemat peste noi. De aceea, nu ne părăsi” (Ieremia 14,9).

Îngerii cerului și locuitorii lumilor fără păcat sfințesc acest Nume. Când te rogi: „Sfințească-se Numele Tău”, ceri ca Dumnezeu să fie sfințit în lumea aceasta și în viața ta. El te-a recunoscut, înaintea oamenilor și a îngerilor, ca fiind copilul Său. Roagă-te să nu dezonozezi „frumosul nume pe care îl porți” (Iacov 2,7). Dumnezeu te face reprezentantul Său în lume. Fiecare faptă a vieții tale trebuie să fie demnă de Numele lui Dumnezeu. Această rugăciune îți impune să ai un caracter asemenea Lui. Nu poți sfinți Numele Lui, nu poți să-L reprezinți înaintea lumii, dacă viața și caracterul tău nu reprezintă însăși viața și caracterul lui Dumnezeu. Dar, numai dacă accepți harul și neprihănirea Domnului Hristos, vei putea realiza lucrul acesta.

„VIE ÎMPĂRĂȚIA TA” (MATEI 6,16)

Dumnezeu este Tatăl nostru care ne iubește și Se îngrijește de noi, ca de copiii Lui. În același timp, El este marele Împărat al Universului. Interesele Împărăției Lui sunt interesele noastre și, prin urmare, trebuie să lucrăm pentru consolidarea și extinderea ei.

Ucenicii lui Hristos așteptau venirea imediată a Împărăției slavei Sale, dar, prezentându-le această rugăciune, Isus le-a arătat că Împărăția nu urma să fie instaurată atunci. Ucenicii trebuiau să se roage pentru venirea ei, ca pentru un eveniment care încă aparținea viitorului. Dar această rugăciune era pentru ei și o asigurare. Deși nu trebuiau să aștepte venirea Împărăției în timpul vieții lor, faptul că Isus i-a îndemnat să se roage pentru ea constituie o dovadă că Împărăția Lui va veni în mod sigur, la timpul stabilit de Dumnezeu.

Împărăția harului lui Dumnezeu se instaurează chiar acum, prin faptul că, zi de zi, inimile care au fost pline de păcat și de răzvrătire se supun suveranității iubirii Sale. Totuși instaurarea deplină a Împărăției slavei Sale nu va avea loc, până la cea de a doua venire a lui Hristos. „Domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor [294] care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7,27). Ei vor moșteni împărăția care le-a

fost pregătită „de la întemeierea lumii” (Matei 25,34). Iar Domnul Hristos Își va manifesta marea Sa putere și va domni.

Porțile cerești se vor deschide din nou și Mântuitorul va veni cu de zece mii de ori zece mii și mii de mii de sfinți, ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor. Iehova, Emanuel, „va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume” (Zaharia 14,9). „Cortul lui Dumnezeu” va fi cu oamenii, „și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21,3).

Totuși Domnul Isus a spus că, înainte de venirea Sa, „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24,14). Împărăția Sa nu va veni până când veștile bune ale harului și iubirii Sale nu vor fi răspândite pe întregul pământ. Prin urmare, dacă ne consacram lui Dumnezeu și câștigăm suflete pentru El, noi grăbim venirea Împărăției Sale. Numai aceia care se dedică slujirii Sale spunând: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6,8), pentru a deschide ochii orbilor și pentru a-i întoarce pe oameni de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu, ca „să primească... iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26,18) – numai aceia se roagă cu sinceritate: „Vie Împărăția Ta!”.

„FACĂ-SE VOIA TA PRECUM ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT” (MATEI 6,10)

Voia lui Dumnezeu este exprimată în preceptele Legii Sale sfinte, iar principiile acestei Legi sunt principiile cerului. Cea mai înaltă cunoaștere la care pot ajunge îngerii este cunoașterea voinței lui Dumnezeu, iar îndeplinirea voinței Sale constituie slujirea cea mai înaltă în care se pot angaja cu toate puterile lor.

Cu toate acestea, în ceruri, nimeni nu slujește într-un spirit al legalismului. Când Satana s-a răzvrătit împotriva Legii lui Iehova, ideea că ar [295] exista o Lege era pentru îngeri ceva cu totul uimitor, la care nici nu se gândiseră. Îngerii nu slujesc asemenea unor robi, ci asemenea unor fii. Între ei și Creatorul lor există o unitate desăvârșită. Pentru îngeri, ascultarea nu este o corvoadă. Dragostea de Dumnezeu face ca slujirea lor să fie o bucurie. Tot așa, fiecare

suflet în care locuiește Hristos, Nădejdea slavei, repetă neîncetat cuvintele Sale: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeu, și Legea Ta este în adâncul inimii mele” (Psalmi 40,8).

Cererea „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ” exprimă rugămintea ca domnia răului de pe acest pământ să înceteze, păcatul să fie nimicuit pentru totdeauna și să fie instaurată Împărăția păcii. Atunci, pământul și cerul vor fi pline cu toată buna plăcere a bunătății Sale (Vezi 2 Tesaloniceni 1,11).

„PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE, DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI” (MATEI 6,11)

Prima jumătate a rugăciunii domnești se referă la Numele, Împărăția și voia lui Dumnezeu – pentru ca Numele Lui să fie onorat, Împărăția Lui să fie instaurată și voia Lui să fie împlinită. Astfel, după ce ai acordat slujirii aduse lui Dumnezeu locul principal între toate preocupările tale, poți să-I adresezi cererile proprii, cu încrederea că nevoile tale vor fi împlinite. Dacă ai renunțat la tine însuși și te-ai consacrat lui Hristos, ai devenit un membru al familiei lui Dumnezeu și tot ce este în casa Tatălui îți aparține. Toate bogățiile lui Dumnezeu îți sunt puse la dispoziție atât în lumea prezentă, cât și în cea viitoare. Lucrarea îngerilor, darul Duhului Său, eforturile slujitorilor Lui – toate sunt pentru tine. Lumea, cu tot ce este în ea, este a ta în măsura în care poate să-ți facă bine. Până și dușmănia celor nelegiuți se va dovedi a fi o binecuvântare pentru tine, prin faptul că te educă, te disciplinează și te pregătește pentru cer. Dacă „sunteți ai lui Hristos”, „toate lucrurile sunt ale voastre” (1 Corinteni 3,23.21).

Tu ești asemenea unui copil care nu a ajuns încă în posesia moștenirii ce i se cuvine. Dumnezeu nu îți încredințează încă stăpânirea proprietății tale valoroase, pentru ca nu cumva Satana, prin ispitele lui iscusite, să te amăgească, așa cum a făcut cu prima pereche de oameni din Eden. Domnul Hristos o păstrează pentru tine în siguranță, departe de posibilitatea de a fi furată sau degradată. Asemenea unui copil, zi de zi, vei primi cele necesare pentru împlinirea nevoilor tale. În fiecare zi, trebuie să te rogi: „Pâinea noastră cea de toate zilele, [296] dă-ne-o nouă astăzi”. Să nu te întristezi,

dacă nu îți rămâne suficient pentru ziua de mâine. Făgăduința Lui te asigură: „El îți va da tot ce-ți dorește inima”; „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psalmi 37,4,25). Dumnezeu, care a trimis corbii să îl hrănească pe Ilie pe malurile pârâului Cherit, nu va fi nepăsător față de niciunul dintre copiii Lui umili și credincioși. Despre cel neprihănit este scris: „I se va da pâine și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33,16). „Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete” (Psalmi 37,19). „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,32). Acela care a ușurat poverile și necazurile mamei Sale văduve, ajutând-o să îngrijească gospodăria din Nazaret, tratează cu simpatie și înțelegere fiecare mamă care se luptă să asigure hrana pentru copiii ei. Cel căruia I-a fost milă de gloate pentru că erau „necăjite și risipite, ca niște oi fără păstor” (Matei 9,36), încă mai are milă de sărmanii suferinzi. Brațul Său este întins spre ei în semn de binecuvântare. Și, chiar în rugăciunea pe care le-a prezentat-o ucenicilor Săi, El ne învață să ne aducem aminte de cei săraci.

Când ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”, cerem nu numai pentru noi, ci și pentru alții. Noi înțelegem și suntem de acord că lucrurile pe care le primim de la Dumnezeu nu ne sunt destinate doar nouă. Dumnezeu ni le încredințează, ca să putem avea grijă de cei flămânzi. În bunătatea Sa, El a pregătit cele necesare pentru oamenii sărmani (Psalmi 68,10). Dumnezeu spune: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați... Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14,12-14).

„Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună”. „Să știți: cine seamănă puțin, puțin, va secera; iar cine seamănă mult, mult, va secera” (2 Corinteni 9,8.6). [297]

Rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele nu se referă doar la hrana pentru susținerea trupului, ci și la hrana spirituală care împlinește nevoile sufletului în vederea vieții veșnice. Domnul Isus ne îndeamnă: „Lucați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru

mâncarea care rămâne pentru viața veșnică” (Ioan 6,27). El spune: „Eu sunt Pâinea vie care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6,51). Mântuitorul nostru este Pâinea vieții și, când contemplăm iubirea Lui și o primim în suflet, ne hrănim cu Pâinea care S-a coborât din cer.

Noi Îl primim pe Hristos prin intermediul Cuvântului Său, iar Duhul Sfânt ne este dat, pentru a ne ajuta să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a sădi adevărurile Lui în inima noastră. În fiecare zi, trebuie să ne rugăm ca, atunci când citim Cuvântul Său, Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt, ca să ne descopere acele adevăruri care vor întări sufletul nostru pentru a face față nevoilor zilei.

Prin faptul că ne învață să cerem în fiecare zi binecuvântările necesare atât în domeniul material, trecător, cât și în cel spiritual, Dumnezeu intenționează să ne facă un bine. Dumnezeu dorește să conștientizăm dependența noastră de grija Sa neîncetată, deoarece Se străduiește să ne aducă într-o relație de comuniune permanentă cu El. Prin comuniunea cu Hristos, prin rugăciune și prin studiul adevărurilor mari și prețioase ale Cuvântului Său, cel flămând spiritual este hrănit, iar cel însetat este înviorat de apa Izvorului vieții.

„ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE NOASTRE, PRECUM ȘI NOI IERTĂM GREȘIȚILOR NOȘTRI” (LUCA 11,4)

Domnul Isus ne învață că putem fi iertați de Dumnezeu, numai dacă îi iertăm și noi pe alții. Iubirea lui Dumnezeu este cea care ne atrage la Sine, iar această iubire nu ne poate atinge inima, fără a face să se nască în ea iubirea față de frații noștri.

După ce a încheiat rugăciunea domnească, Domnul Isus a adăugat: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6,14). Cel care are un spirit neiertător distruge [298] tocmai acel unic mijloc prin care poate primi harul lui Dumnezeu. Nu ar trebui să considerăm că, dacă cei care ne-au prejudiciat sau ne-au făcut rău nu își mărturisesc greșeala, suntem îndreptățiți să nu le acordăm iertarea. Desigur, este datoria lor să-și umilească inima prin pocăință și mărturisire; dar noi trebuie să manifestăm un spirit de înțelegere

și compasiune față de cei care au greșit împotriva noastră, indiferent dacă își mărturisesc sau nu greșelile. Oricât de dureroase ar fi rănila pe care ni le-au produs, nu trebuie să cultivăm resentimente față de ei, complăcându-ne într-o stare de auto-compătimire; ci, așa cum sperăm ca Dumnezeu să ne ierte pentru ofensele aduse împotriva Lui, și noi trebuie să îi iertăm pe toți aceia care ne-au făcut rău.

Totuși iertarea are o semnificație mai cuprinzătoare decât presupun mulți. Când Dumnezeu spune că „nu obosește iertând”, El arată că înțelesul acestei făgăduințe depășește limitele înțelegerii oricărui om, adăugând: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele”, zice Domnul. 'Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre' (Isaia 55,7-9). Iertarea acordată de Dumnezeu nu este doar un simplu act juridic, prin care suntem scutiți de pedeapsă. El nu ne oferă doar iertarea de păcat, ci și eliberarea din păcat. Acesta este rezultatul iubirii răscumpărătoare, care transformă inima. David a înțeles corect ce înseamnă iertarea și s-a rugat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Psalmi 51,10). De asemenea, el spunea: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult îndepărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Psalmi 103,12).

În Hristos, Dumnezeu S-a jertfit pe Sine pentru păcatele noastre. El a suferit moartea nemiloasă pe cruce, a purtat pentru noi povara vinovăției, „Cel drept, pentru cei nedreți”, ca să ne poată dezvălui iubirea Sa și să ne atragă la Sine. Iar Domnul spune: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi, în Hristos” (Efeseni 4,32). Fie ca Domnul Hristos, viața cea divină, să locuiască în voi și să descopere, prin voi, acea iubire divină, ce inspiră speranță în sufletul celor disperați și aduce pacea cerului în inima celor tulburați de păcat. Când venim la Dumnezeu, condiția care ni se impune încă de la început este ca, după ce primim harul Lui, să ne dedicăm lucrării de a le descoperi și altora mila și dragostea Lui.

Singurul element esențial pentru noi, ca să putem primi și [299] să putem oferi mai departe iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, este să cunoaștem dragostea Sa față de noi și să credem în ea (1 Ioan 4,16). Satana lucrează folosind toate mijloacele de amăgire de care

dispune, pentru a ne împiedica să înțelegem această iubire. El ne va îndemna să considerăm că greșelile și nelegiuirile noastre sunt atât de grave, încât Domnul nu va acorda nicio atenție rugăciunilor noastre, nu ne va binecuvânta și nu ne va mântui. Tot ce putem vedea în noi înșine este doar slăbiciune, nu există nimic care să ne recomande înaintea lui Dumnezeu, iar Satana ne spune că nu avem nicio șansă; că nu ne putem corecta defectele de caracter. Când încercăm să venim la Dumnezeu, vrăjmașul ne va șopti: „Nu are niciun sens să te rogi; nu știi că ai făcut acea faptă rea? Nu știi că ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu și ți-ai călcat conștiința?” Dar noi îi putem răspunde vrăjmașului: „Sângele lui Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1,7). Când simțim că nu ne putem ruga, pentru că am păcătuit, tocmai atunci este momentul să ne rugăm. Oricât de rușine ne-ar fi și oricât de adânc umiliți am fi, trebuie să ne rugăm și să credem. „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu”” (1 Timotei 1,15). Iertarea și împăcarea cu Dumnezeu nu ne sunt acordate ca o răsplată pentru faptele noastre. Ele nu îi sunt date celui păcătos datorită meritelor lui, ci reprezintă un dar oferit pe temeiul neprihănirii desăvârșite a lui Hristos.

Nu trebuie să ne scuzăm păcatul, încercând să micșorăm vinovăția noastră, ci să acceptăm gravitatea lui, așa cum îl consideră Dumnezeu, oricât de teribil ar fi. Numai Golgota poate descoperi cât de îngrozitor este păcatul. Dacă ar fi trebuit să purtăm povara vinovăției noastre, aceasta ne-ar fi strivit. Dar Cel fără păcat a luat locul nostru, deși nu meritam, El a purtat nelegiuirile noastre. „Dacă ne mărturisim păcatele”, Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Ce adevăr măreț! El rămâne drept față de propria Lege, și totuși îi îndreptățește pe toți cei ce cred în Isus. „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea” (Mica 7,18).

„ȘI NU NE DUCE ÎN ISPITĂ, CI IZBĂVEȘTE-NE DE CEL RĂU” (MATEI 6,13) [300]

Ispita este ademenirea la păcat, iar aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la Satana și din răul care există în inima noastră. „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1,13).

Satana caută să ne ispitească, așa încât răul din caracterul nostru să fie descoperit înaintea oamenilor și a îngerilor, iar el să poată pretinde că suntem ai lui. În profeția simbolică a lui Zaharia, Satana este văzut stând la dreapta Îngerului Domnului și acuzându-l pe Iosua, marele preot, care este îmbrăcat în veșminte murdare. Satana se împotrivesc lucrării pe care Îngerul dorește să o îndeplinească pentru Iosua. Această scenă reprezintă atitudinea lui Satana față de fiecare om pe care Hristos caută să-l atragă la Sine. Vrăjmașul ne conduce la păcat, iar apoi, tot el ne acuză înaintea universului, ca fiind nevrednici de dragostea lui Dumnezeu. Dar „Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?”” Și lui Iosua i-a zis: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare” (Zaharia 3,1-4).

În marea Sa iubire, Dumnezeu caută să dezvolte în noi darurile prețioase ale Duhului Său. El îngăduie să ne confruntăm cu dificultăți, persecuție și greutăți, dar acestea nu sunt un blestem, ci constituie cea mai mare binecuvântare a vieții noastre. Fiecare ispită învinsă, fiecare încercare suportată în mod curajos ne oferă o nouă experiență și constituie un progres în lucrarea de formare a caracterului. Cel care învinge ispita, prin puterea lui Dumnezeu, îi descoperă atât lumii, cât și întregului univers, eficiența harului lui Hristos.

Chiar dacă nu trebuie să ne descurajăm datorită încercărilor, oricât de amare ar fi, totuși trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne îngăduie să ajungem în situații în care dorințele rele ale inimii noastre să ne îndepărteze de El. Când rostim rugăciunea pe care am învățat-o de la Domnul Hristos, noi ne încredințăm pe deplin călăuzirii lui Dumnezeu, cerându-I să ne conducă pe căi sigure. Nu putem adresa această rugăciune în mod sincer și în același timp să luăm hotărârea de a merge pe orice cale aleasă de noi. Ci vom aștepta să fim conduși

de brațul Său și vom asculta glasul Său care spune: „Iată drumul, mergeți pe el!” (Isaia 30,21).

Dacă ne permitem să contemplăm avantajele care ar putea fi obținute prin acceptarea sugestiilor lui Satana, vom fi în pericol. Păcatul înseamnă [301] dezastru și dezonoare pentru orice suflet care se complăce în păcat. Prin natura lui, păcatul orbește și amăgește și ne va ademeni prezentându-ne perspective încântătoare. Dacă ne aventurăm pe terenul lui Satana, nu avem nicio asigurare a protecției față de puterea lui. În măsura în care depinde de noi, trebuie să închidem orice cale prin care ar putea să pătrundă ispititorul.

Rugăciunea „nu ne duce în ispită” constituie în ea însăși o făgăduință. Dacă ne supunem lui Dumnezeu, avem asigurarea: „El, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10,13).

Singura posibilitate de a fi în siguranță împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Lui. Ispita are putere asupra noastră datorită egoismului care există în inimă. Dar, când contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfățișează în caracterul lui hidos și respingător și dorim să fie alungat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inima noastră este sensibilizată și cucerită, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul.

Domnul Hristos nu îi va abandona niciodată pe aceia pentru care a murit. Chiar dacă omul este copleșit de ispită și Îl părăsește pe Hristos, El nu se va îndepărta niciodată de cel pe care l-a răscumpărat cu prețul vieții Sale. Dacă ochii noștri spirituali s-ar deschide, am vedea sufletele împovărate asemenea unui car încărcat sub greutatea snopilor și aproape să moară din cauza descurajării. Am vedea îngerii care zboară repede pentru a veni în ajutorul celor ispitiți, care sunt pe marginea prăpastiei. Îngerii cerului resping cu putere oștirile răului care împresoară aceste suflete și tot ei le călăuzesc pașii spre temelie cea sigură. Luptele care au loc între cele două oștiri sunt tot atât de reale ca bătăliile dintre armatele de pe pământul aceasta, iar destinul veșnic al tuturor depinde de deznodământul acestui conflict spiritual.

Cuvintele adresate lui Petru ne sunt adresate și nouă: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat să nu se piardă

credința ta” (Luca 22,31-32). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că nu suntem lăsați singuri. Acela care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, [302] ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16), nu ne va lăsa singuri în lupta cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. „Iată”, zice El, „v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma” (Luca 10,19).

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu, iar El vă va ține de mână cu putere și nu vă va lăsa să cădeți niciodată. Dacă veți căuta să cunoașteți și să credeți în iubirea lui Dumnezeu față de voi, veți fi în siguranță; această iubire este o fortăreață de neînving pentru toate atacurile și amăgirile lui Satana. „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost” (Proverbe 18,10).

„CĂCI A TA ESTE ÎMPĂRĂȚIA ȘI PUTEREA ȘI SLAVA” (MATEI 6,13)

Ultima propoziție a rugăciunii domnești, ca și prima, ne îndreaptă atenția spre Tatăl nostru, ca fiind mai presus de orice stăpânire, orice autoritate și orice nume care ar putea fi rostit. Mântuitorul vedea viitorul ucenicilor Săi și știa că anii care urmau nu erau așa cum visau ei, plini de strălucirea prosperității și onoarei lumești, ci întunecați de furtunile urii omenești și ale furiei satanice. În mijlocul conflictelor și al decăderii naționale, pașii ucenicilor aveau să fie pândiți de pericole și inima lor urma să fie adesea cuprinsă de teamă. Ei aveau să vadă Ierusalimul pustiit, templul distrus, serviciile lui religioase încheiate pentru totdeauna, iar poporul Israel împrăștiat în toate țările lumii, ca rămășițele unui vas naufragiat pe un țărm pustiu. Isus a zis: „Veți auzi de războaie și vești de războaie”. „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24,6-8). Totuși urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă că vor rămâne fără speranță sau că Dumnezeu a părăsit pământul. Puterea și slava Îi aparțin Aceluia ale cărui planuri mari merg înainte nestingerherite până la împlinirea lor. În rugăciunea care exprimă nevoile lor zilnice, ucenicii Domnului Hristos erau îndrumați să privească mai presus de orice putere și stăpânire a răului, spre Domnul Dumnezeu lor,

a Căruia împărăție guvernează totul și care este Tatăl și Prietenul lor veșnic. [303]

Dărâmarea Ierusalimului este un simbol al distrugerii finale a pământului. Profețiile care s-au împlinit parțial cu ocazia căderii Ierusalimului se vor împlini pe deplin în ultimele zile ale istoriei. Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. În fața noastră se află o criză cum nu s-a mai văzut niciodată în lume. Dar, așa cum a fost și pentru primii ucenici, cât de plăcută este pentru noi asigurarea că Împărăția lui Dumnezeu domnește mai presus de toate. Planul evenimentelor viitoare se află în mâinile Creatorului. Maiestatea Cerului Se ocupă, în mod personal, atât de soarta popoarelor, cât și de interesele bisericii Sale. Învățătorul divin îi spune fiecărei persoane implicate în împlinirea planurilor Sale, așa cum i-a spus lui Cir: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști” (Isaia 45,5).

În viziunea profetului Ezechiel, sub aripile heruvimului se afla înfățișarea unor mâini. Această viziune este menită să-i învețe pe slujitorii lui Dumnezeu că puterea Sa divină este cea care le acordă succesul. Cei pe care Dumnezeu îi folosește ca soli ai Săi nu trebuie să considere că lucrarea Sa depinde de ei. Ființele limitate nu sunt lăsate să poarte singure povara acestei răspunderi. Acela care nu doarme, care lucrează fără încetare pentru îndeplinirea planurilor Lui, Își va duce lucrarea înainte. El va împiedica realizarea intențiilor celor nelegiuți și va încurca planurile celor ce uneltesc împotriva poporului Său. Cel care este Împăratul, Domnul oștirilor, Își are scaunul de domnie în mijlocul heruvimilor și continuă încă să-Și protejeze copiii, în mijlocul conflictelor și al frământărilor dintre națiuni. Acela care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El cântărește greutatea fiecărei încercări. El veghează cuptorul aprins în care trebuie să fie verificat fiecare credincios. Când fortărețele regilor vor fi doborâte, când săgețile mâinei vor străpunge inima vrăjmașilor lui Dumnezeu, poporul Lui se va afla în siguranță în mâinile Sale.

„Ale Tale sunt, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău... În mâna Ta sunt tăria și puterea și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile” (1 Cronici 29,11.12).

CERÂND PENTRU A DA*

Domnul Hristos primea continuu de la Tatăl soliile pe care urma să ni le transmită nouă. „Cuvântul pe care îl auziți”, spunea El, „este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis” (Ioan 14,24). „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20,28). El a trăit, a gândit și S-a rugat, dar nu pentru Sine, ci pentru alții. În fiecare dimineață, Domnul Se întorcea de la orele petrecute în comuniune cu Dumnezeu, pentru a le aduce oamenilor lumina cerului. Zi de zi, El primea un nou botez cu Duhul Sfânt. În primele ceasuri ale fiecărei noi zile, Dumnezeu Îl trezea din somnul Său, iar sufletul și buzele Sale erau binecuvântate cu harul pe care urma să-L ofere altora. Cuvintele pe care le rostea Îi erau date chiar atunci din curțile cerului, ca să le poată spune la timpul potrivit celor trudiți și împovărați. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat”, spunea El, „o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici” (Isaia 50,4).

Ucenicii erau foarte impresionați de rugăciunile Sale, precum și de obiceiul Său de a intra în comuniune cu Dumnezeu. Într-o zi, după ce fuseseră puțină vreme departe de Domnul lor, când s-au întors, L-au găsit absorbit în rugăciune. [305] Părând că nu observă prezența lor, El a continuat să Se roage cu voce tare. Inimile ucenicilor au fost profund mișcate. Când a încetat să Se roage, ei au exclamat: „Doamne, învață-ne să ne rugăm!”

Ca răspuns, Domnul Hristos le-a repetat rugăciunea domnească, așa cum o prezentase în Predica de pe Muntele Fericirilor. Apoi, a ilustrat învățătura pe care dorea să le-o dea, prezentându-le o parabolă.

* Capitolul acesta apare în *Parabolele Domnului Hristos*, paginile 139-149.

„Care dintre voi”, le-a spus El, „dacă are un prieten și se duce la el în miezul nopții și-i zice: 'Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit de pe drum un prieten al meu și n-am ce-i pune înaintea' și, dacă dinăuntru al casei lui, prietenul acesta îi răspunde: 'Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini', vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie”.

Aici, Domnul Hristos vorbește despre un om care se roagă cerând, pentru ca, la rândul lui, să poată da mai departe, altuia. El trebuie să obțină pâine, deoarece altfel nu poate împlini nevoia călătorului flămând și obosit care a venit noaptea târziu. Deși vecinul lui nu este dispus să se deranjeze, el continuă să-l roage, pentru că foamea prietenului său trebuie potolită. În cele din urmă, insistența lui este răsplătită, iar cererea îi este împlinită.

În același fel trebuiau să caute și ucenicii binecuvântările lui Dumnezeu. Atât în hrănirea mulțimii, cât și în predica despre Pâinea venită din cer, Domnul Hristos le-a descoperit ucenicilor lucrarea pe care trebuiau să o îndeplinească în calitate de reprezentanți ai Săi. Ei trebuiau să le dea oamenilor Pâinea vieții. Acela care le încredințase această lucrare a văzut cât de adesea urma să le fie încercată credința. Deseori, aveau să ajungă în situații neprevăzute și să-și dea seama de neputința lor omenească. Suflete care flămânez după pâinea vieții urmau să vină la ei, iar ei aveau să se simtă lipsiți și neajutorați. Ei trebuiau să primească hrana spirituală, deoarece altfel nu ar fi avut ce să le ofere altora. Cu toate acestea, ucenicii nu trebuiau să trimită înapoi niciun suflet, fără să-l hrănească. Domnul Hristos i-a îndrumat spre sursa din care puteau primi cele necesare. Omul din pildă nu și-a respins prietenul care a venit la el pentru a fi găzduit, în ciuda faptului că era miezul nopții. El nu avea nimic de mâncare pentru a-i pune pe masă, dar s-a dus la un [306] vecin care avea suficientă hrană și a insistat cu rugămințile lui, până când acesta i-a dat cele necesare. Oare Dumnezeu, care i-a trimis pe slujitorii Lui să-i hrănească pe cei flămânzi, nu le va împlini nevoile lor, oferindu-le cele necesare chiar pentru lucrarea Sa?

Vecinul egoist din parabolă nu reprezintă caracterul lui Dumnezeu. Lecția parabolei nu este expusă prin comparație, ci prin contrast. Chiar și un om egoist va răspunde unei cereri urgente pentru

a scăpa de cineva care îi tulbură odihna. Dar lui Dumnezeu Îi place să dea. El este plin de milă și dorește din toată inima să răspundă la rugăciunile celor ce vin la El cu credință. El ne dă, ca să le putem sluji altora și prin această lucrare să devenim asemenea Lui.

Domnul Hristos declară: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găsește și celui ce bate i se va deschide” (Luca 11,9.10).

Mântuitorul continuă: „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

Pentru a întări încrederea noastră în Dumnezeu, Domnul Hristos ne învață să ne adresăm cu un nume nou, un nume împletit cu relația cea mai dragă a inimii omenești. El ne acordă privilegiul de a-L numi pe Dumnezeul cel infinit Tatăl nostru. Acest nume este un semn al iubirii și încrederii noastre în El și o garanție a considerației Sale și a relației cu noi. Când ne adresăm lui Dumnezeu în acest fel, cerându-I o favoare sau o binecuvântare, numele de Tată este foarte plăcut în auzul lui Dumnezeu. Iar pentru ca noi să nu credem că este o încumetare să ne adresăm Lui cu acest nume, Domnul l-a repetat mereu și mereu. El dorește ca noi să ne familiarizăm cu apelativul „Tatăl nostru”.

Dumnezeu ne consideră copiii Lui. El ne-a răscumpărat din această lume nepăsătoare și ne-a ales să fim membri ai familiei Sale împărătești, fii și fiice ale Împăratului ceresc. Dumnezeu ne invită să ne încredem în El cu o încredere mai profundă și mai puternică decât aceea a unui copil față de tatăl lui. Părinții își iubesc copiii, dar iubirea lui [307] Dumnezeu este mai profundă și mai vastă decât ar putea fi vreodată iubirea omenească. Ea nu poate fi măsurată. Prin urmare, dacă părinții de pe pământ știu cum să le dea daruri bune copiilor lor, cu cât mai mult va ști Tatăl nostru ceresc să le dea Duhul Sfânt celor care Îl cer de la El?

Învățăturile Domnului Hristos cu privire la rugăciune ar trebui luate în considerare și studiate cu multă atenție. În rugăciune există o știință divină, iar ilustrația prezentată de El aduce în atenție principii pe care trebuie să le înțeleagă toți oamenii. Domnul ne arată care

este adevăratul spirit al rugăciunii. El ne învață despre necesitatea perseverenței în rugăciunile adresate lui Dumnezeu și ne asigură de bunăvoința și dispoziția Sa de a ne asculta și de a ne răspunde.

Rugăciunile noastre nu trebuie să fie niște cereri egoiste, doar pentru beneficiul nostru. Noi trebuie să cerem, ca să putem oferi. Principiile vieții Domnului Hristos trebuie să fie principiile noastre: „Eu Însuși”, spunea El vorbindu-le ucenicilor, „Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17,19). Aceeași devoțiune, același sacrificiu de sine și aceeași supunere față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost evidențiate în viața lui Hristos, trebuie să se vadă și în viața slujitorilor Săi. Misiunea noastră pentru lume nu este aceea de a ne sluji sau de a ne plăcea nouă înșine. Noi trebuie să-I aducem slavă lui Dumnezeu, cooperând cu El pentru salvarea celor păcătoși. Trebuie să cerem binecuvântări din partea lui Dumnezeu, ca să le putem transmite altora. Capacitatea de a primi se menține doar prin dăruire. Noi nu putem continua să primim comoara cerească, fără a o împărtăși celor aflați în jurul nostru.

În parabolă, cel care cerea a fost respins de repetate ori, dar nu a renunțat la cererea sa. Tot astfel, rugăciunile noastre par să nu primească întotdeauna un răspuns imediat, dar Domnul Hristos ne învață că trebuie să nu încetăm a ne ruga. Rugăciunea nu are scopul de a schimba planul lui Dumnezeu, ci de a ne aduce pe noi în armonie cu El. Când Îi adresăm o cerere, El poate vedea că este necesar să ne cercetăm inima și să ne pocăim de păcat. Prin urmare, El ne trece prin încercări, ne conduce la umilință, pentru ca noi să putem vedea ce anume împiedică lucrarea Duhului Său Sfânt prin noi.

Pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu există anumite condiții, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul îndeplinirii datoriei. „Dacă Mă iubiți”, spune Domnul Hristos, „veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile [308] Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,15.21). Cei care aduc cererile lor înaintea lui Dumnezeu, solicitând împlinirea făgăduinței Sale, dar nu se conformează condițiilor, Îl insultă pe Iehova. Ei folosesc Numele lui Hristos ca o garanție a împlinirii făgăduinței, dar nu îndeplinesc acele lucruri care evidențiază credința lor în Hristos și dragostea față de El.

Mulți ignoră condiția acceptării de către Tatăl ceresc. Trebuie să examinăm mai atent faptele credinței prin care ne apropiem de

Dumnezeu. Dacă suntem neascultători, Îi aducem Domnului un ordin de plată pe care Îi cerem să îl onoreze, în timp ce noi nu am îndeplinit condițiile care îl fac să fie plătit. Noi Îi prezentăm lui Dumnezeu făgăduințele Sale și Îl rugăm să le îndeplinească, dar dacă le-ar îndeplini, El Și-ar dezonora propriul Nume.

Făgăduința este: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereți orice vreți vrea și vi se va da” (Ioan 15,7). Iar apostolul Ioan declară: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: 'Îl cunosc' și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el, dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem ai Lui” (1 Ioan 2,3-5).

Una dintre ultimele porunci pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi a fost: „Să vă iubii unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 13,34). Respectăm noi această poruncă sau îngăduim ca în caracterul nostru să existe trăsături aspre și necreștinești? Dacă i-am întristat sau rănit pe alții în vreun fel, datoria noastră este să ne mărturisim greșeala și să căutăm împăcarea. Aceasta constituie o pregătire esențială ca să putem veni înaintea lui Dumnezeu cu credință, pentru a cere binecuvântarea Sa.

Mai există un aspect, prea adesea neglijat de cei care Îl caută pe Domnul în rugăciune. Ați fost cinstiți cu Dumnezeu? Prin profetul Maleahi, Domnul declară: „Din vremea părinților voștri, voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: 'În ce trebuie să ne întoarcem?' Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, [309] cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zeciuielile și darurile de mâncare”. (Maleahi 3,7,8).

Ca Dătător al tuturor binecuvântărilor, Dumnezeu pretinde o parte din tot ce avem. Acesta este planul Său pentru susținerea predicării Evangheliei. Noi trebuie să arătăm faptul că apreciem darurile Sale, înapoiindu-I lui Dumnezeu partea Sa. Dar, dacă reținem pentru noi ceea ce Îi aparține Lui, cum putem cere binecuvântarea Sa? Dacă suntem niște ispravnici necredincioși ai lucrurilor pământești, cum ne putem aștepta ca El să ne înzestreze cu lucrurile cerești? Probabil că aici se află taina rugăciunilor la care nu s-a primit răspuns.

Dar, în mila Sa cea mare, Domnul este gata să ierte și spune: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în

Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre. ... Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 3,10-12).

Tot așa este și cu orice altă cerință a lui Dumnezeu. Toate darurile Sale sunt făgăduite cu condiția ascultării. Dumnezeu deține un cer plin de binecuvântări pentru cei care vor colabora cu El. Toți cei care Îl ascultă pot cere cu încredere împlinirea făgăduințelor Sale.

Dar noi trebuie să manifestăm o încredere fermă și neabătută în Dumnezeu. Adesea, El întârzie să ne răspundă pentru a pune la încercare încrederea noastră sau pentru a verifica sinceritatea dorinței noastre. Dacă am cerut după Cuvântul Său, trebuie să credem în făgăduința Sa și să continuăm cu insistență să-I adresăm cererile noastre, având convingerea că nu vor fi respinse.

Dumnezeu nu spune: Cereți o singură dată și veți primi. El ne îndeamnă să continuăm să cerem. Perseveranți în rugăciune fără șovăire. Perseverența în rugăciune îl aduce pe cel care se roagă la o atitudine mai serioasă și îi dă o dorință tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere. La mormântul lui Lazăr, Domnul Hristos i-a spus Martei: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40). [310]

Dar mulți nu au o credință vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinței. Ei au mai multă încredere în acțiunile lor decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Acești oameni își asumă răspunderea de a-și purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri și proiecte, dar se roagă puțin și au doar o mică încredere reală în Dumnezeu. Ei consideră că au credință, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reușesc să-și înțeleagă propria nevoie și nici dispoziția lui Dumnezeu de a dărui, ei nu continuă să-și mențină cererile înaintea Domnului cu perseverență.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot așa de insistente și de perseverente ca rugăciunea aceluia prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor și mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă.

Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credință tot mai mare.

Partea noastră este să ne rugăm și să credem. Vegheați în rugăciune! Vegheați și cooperați cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile! Păstrați mereu în minte faptul că „noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9). Vorbiți și lucrați în armonie cu rugăciunile voastre. Aceasta va constitui diferența infinită între încercarea care dovedește autenticitatea credinței voastre sau aceea care arată că rugăciunile voastre sunt doar o formă.

Când se ivesc necazuri și sunteți confrunțați cu dificultăți, nu căutați ajutorul oamenilor. Încredințați totul lui Dumnezeu. Obiceiul de a le spune altora greutățile noastre ne face doar mai slabi, dar nu ne aduce nicio putere de a le rezolva. Prin aceasta, așezăm asupra lor o povară a neputințelor noastre spirituale, pe care ei nu o pot ușura. Noi căutăm putere la niște oameni greșiți și limitați, când putem să o primim de la Dumnezeul infinit care nu greșeste.

Nu trebuie să mergeți până la marginile pământului în căutarea înțelepciunii, căci Dumnezeu este aproape. Nu capacitățile pe care le aveți acum sau pe care le veți avea vreodată sunt cele care vă vor da succesul, ci lucrurile pe care le poate face Domnul pentru voi. Trebuie să avem mult mai puțină încredere în ce poate face omul și mult mai multă încredere în ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet care crede. El dorește cu ardoare ca voi să-L căutați prin credință. Dumnezeu vrea să așteptați lucruri mari de la El. El dorește cu nerăbdare să vă ofere atât înțelegerea lucrurilor pământești, trecătoare, cât și a lucrurilor spirituale. Domnul poate ascuți [311] intelectul vostru. El vă poate da tact și îndemânare. Puneți la lucru talentele voastre, cereți-I lui Dumnezeu înțelepciune și vă va fi dată.

Luați Cuvântul lui Hristos ca garanție pentru voi. Oare nu v-a invitat Domnul să veniți la El? Să nu vă permiteți niciodată să vorbiți într-o manieră descurajatoare și lipsită de speranță. Dacă veți face așa, veți pierde mult. Privind la aparențe și lamentându-vă când vin dificultăți și sunteți apăsați de necazuri, voi dovediți o credință slabă și bolnavă. Trebuie să vorbiți și să acționați ca și când credința voastră ar fi invincibilă. Domnul este bogat în resurse, deoarece lumea este a Lui. Priviți spre cer prin credință! Priviți la Acela care are lumina, puterea și eficiența!

În credința adevărată există o voieșie, o statornicie în principii și o fermitate în atingerea scopului propus, pe care nici timpul, nici oboseala nu le pot slăbi. „Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc” (Isaia 40,30.31).

Mulți doresc din toată inima să-i ajute pe alții, dar simt că nu au nicio putere spirituală și nicio lumină de împărtășit. Acești oameni trebuie să-și prezinte cererile înaintea tronului harului. Să se roage pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu susține fiecare făgăduință pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână, spuneți: Am făcut așa cum mi-ai spus. Îți prezint făgăduința pe care ai rostit-o: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide!”.

Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele Domnului Hristos, ci și prin inspirația Duhului Sfânt. Aceasta este explicația afirmației că Duhul „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8,26). Lui Dumnezeu Îi face plăcere să răspundă la astfel de rugăciuni. Când rostim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate și căldură, chiar în insistența aceasta se află o garanție din partea lui Dumnezeu că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3,20).

Domnul Hristos a zis: „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru [312] ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14,13). Iar ucenicul iubit, Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, declară cu claritate și siguranță deplină: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (1 Ioan 5,14.15). Prin urmare, adresați-I Tatălui cererile voastre, cu insistență, în Numele Domnului Isus. Dumnezeu va onora acest Nume.

Curcubeul care înconjoară tronul divin este o asigurare că Dumnezeu este consecvent, că „la El nu există schimbare, nici umbră de mutare”. Noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și nu merităm favoarea Sa, totuși El Însuși a așezat pe buzele noastre cea mai frumoasă dintre rugăciuni: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi” (Ieremia 14,21). Domnul ne garantează că, atunci când

venim la El mărturisindu-ne păcatul și nevrednicia, ne va asculta strigătul. Însăși onoarea tronului Său este în joc în împlinirea Cuvântul Său față de noi.

Asemenea lui Aaron, care Îl simboliza pe Domnul Hristos, Mântuitorul nostru duce în inima Sa, în Locul Preasfânt, numele tuturor celor din poporul Său. Marele nostru Preot își aduce aminte de toate cuvintele prin care ne-a încurajat să ne încredem în El. Domnul nu uită niciodată legământul Său.

Toți cei care Îl vor căuta Îl vor găsi. Tuturor celor care vor bate, li se va deschide. Nimănui nu i se va răspunde cu scuza: „Nu Mă deranja, poarta este încuiată, nu vreau să o deschid”. Niciodată nu i se va spune cuiva: „Nu pot să te ajut. Cei care cer pâine în miez de noapte, ca să hrănească sufletele flămânde, vor avea succes.

În parabolă, omul care cere pâine pentru vizitatorul său primește „tot ce-i trebuie”. Așadar, în ce măsură ne va dăruia Dumnezeu lucrurile pe care urmează să le împărtășim altora? „După măsura darului lui Hristos” (Efeseni 4,7). Îngerii veghează cu un interes profund pentru a vedea cum se comportă oamenii cu semenii lor. Când văd pe cineva manifestând simpatie față de cel greșit, asemenea Domnului Hristos, îngerii vin alături de el și îi aduc în minte cuvintele pe care trebuie să le rostească, iar aceste cuvinte vor fi ca pâinea vieții pentru acel suflet. Prin urmare, Dumnezeu Se îngrijește „de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4,19). Mărturisirea voastră sinceră și adevărată va fi făcută de El plină de puterea **[313]** vieții veșnice. Cuvântul Domnului va fi pe buzele voastre adevăr și neprihănire.

Efortul personal pentru binele altora trebuie să fie precedat de multă rugăciune în taină, deoarece, pentru a înțelege știința salvării de suflete, este necesară o mare înțelepciune. Înainte de a vorbi cu oamenii, vorbiți cu Domnul Hristos. Obțineți de la tronul ceresc pregătirea necesară pentru a sluji nevoilor oamenilor.

Inima voastră trebuie să se frângă de dorința arzătoare după Dumnezeu cel viu. Viața Domnului Hristos a arătat ce poate face natura umană, dacă este părtașă naturii divine. Noi putem avea tot ce a primit și Domnul Hristos de la Dumnezeu. Așadar, cereți și veți primi. Cu o credință perseverentă ca a lui Iacov, cu o stăruință fermă ca a lui Ilie, cereți-I lui Dumnezeu să împlinească pentru voi tot ce a făgăduit.

Lăsați ca gânduri pline de slavă despre Dumnezeu să stăpânească mintea voastră. Viața voastră să fie unită prin legături tainice cu viața lui Isus. Cel care i-a poruncit luminii să strălucească în întuneric dorește să strălucească în inima voastră, să vă dea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Isus Hristos. Duhul Sfânt va lua lucrurile lui Dumnezeu și vi le va descoperi, aducându-le ca pe o putere vie în inima celui ascultător. Domnul Hristos vă va conduce până la hotarul veșniciei. Veți putea contempla slava care se află dincolo de perdeaua despărțitoare a Templului ceresc și le veți descoperi oamenilor atotputernicia Celui care trăiește veșnic, ca să mijlocească pentru noi.

RUGĂCIUNEA ȘI CREDINȚA^{3*}

Credința înseamnă să nu ne îndoim de Dumnezeu – să credem că El ne iubește și știe precis ce este spre binele nostru. Astfel, ea ne conduce să alegem calea Sa, în loc să o alegem pe a noastră. În locul neștiinței noastre, ea primește înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, puterea Sa; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Sa. Viața noastră, noi înșine suntem deja ai Lui. Credința recunoaște faptul că Îi aparținem și primește binecuvântarea Sa. Adevărul, curăția, integritatea caracterului au fost indicate ca fiind secrete ale succesului în viață. Credința ne pune în posesia acestor principii.

Fiecare impuls sau aspirație bună reprezintă un dar de la Dumnezeu. Credința primește de la Dumnezeu singurul fel de viață care poate produce o adevărată creștere și eficiență.

Modalitatea de exercitare a credinței ar trebui să fie făcută foarte clară. Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu are condiții. Dacă suntem dispuși să împlinim voia Sa, toată puterea Lui este a noastră. Orice dar promite, se află în promisiunea însăși. „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu” (Luca 8,11). La fel de sigur cum se află stejarul în ghindă, tot așa, darul lui Dumnezeu se află în făgăduința Sa. Dacă primim făgăduința, avem darul.

Credința care ne face în stare să primim darurile lui Dumnezeu este ea însăși un dar oferit fiecărei făpturi omenești într-o măsură mai mică sau mai mare. Ea crește [315] pe măsură ce este exercitată, în timp ce ne însușim Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru a ne întări credința, trebuie să o aducem adesea în legătură cu Scriptura.

În studiul Bibliei, cercetătorul ar trebui să fie îndrumat să vadă puterea Cuvântului lui Dumnezeu. La Creațiune, „El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă”. El „cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi” (Psalmi 33,9; Romani 4,17), pentru că, atunci când le cheamă, ele sunt.

^{3*} Capitolul acesta apare în *Educație*, paginile 253-261.

Cât de adesea, cei care s-au încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu, deși total lipsiți de putere prin ei înșiși, au făcut față puterii lumii întregi – Enoh, cu o inimă curată, cu o viață sfântă, ținându-și strâns credința în triumful neprihănirii împotriva unei generații stricate și batjocoritoare; Noe și familia sa, împotriva oamenilor din vremea lui, oameni care aveau cea mai mare putere fizică și intelectuală, dar erau complet imorali; copiii lui Israel la Marea Roșie, o mulțime de robi neajutorați, îngroziți, împotriva celei mai puternice armate a celei mai tari națiuni de pe glob; David, un tânăr păstor care avea făgăduința lui Dumnezeu că va urca pe tron, împotriva lui Saul, monarhul ales care era hotărât să nu dea drumul din mână puterii; Șadrac și tovarășii lui în foc și Nebucadnetar pe tron; Daniel printre lei, iar vrăjmașii lui în locurile înalte ale împărăției; Isus pe cruce, iar preoții și conducătorii iudei forțându-l chiar și pe guvernatorul roman să le împlinească voia; Pavel în lanțuri, împins către o moarte ce se cuvenea unui criminal, iar Nero ca despot al unui imperiu mondial.

Asemenea exemple nu se găsesc numai în Biblie. Ele abundă în orice raport al istoriei umanității. Valdenzii și hughenoții, Wycliffe și Hus, Ieronim și Luther, Tyndale și Knox, Zinzendorf și Wesley, alături de mulți, mulți alții au dat mărturie despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu împotriva puterii și politicii omenești care sprijină răul. Aceasta este adevărata nobilime a lumii. Aceasta este linia sa princiară. În această linie sunt chemați să-și ocupe locurile tinerii de astăzi.

În problemele mărunte ale vieții este nevoie de credință tot atât de mult ca și în cele mari. În interesele și activitățile noastre de fiecare zi, puterea lui Dumnezeu care ne susține devine un lucru real pentru noi, printr-o încredere neabătută.

Privită din perspectiva ei umană, viața este pentru toți o cărare neîncercată, o cărare pe care, în ce privește experiența noastră profundă, fiecare merge [316] singur. Nicio altă ființă omenească nu poate intra pe deplin în viața noastră interioară. Când copilașul pornește în acea călătorie în care, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-și aleagă propriul drum, hotărând singur pentru veșnicie care va fi destinul vieții sale, cât de serios ar trebui să fie efortul de a-i îndrepta încrederea către Ajutorul și Călăuză cea sigură!

Ca scut împotriva ispitei și inspirație către puritate și adevăr, nicio altă influență nu poate egala sentimentul prezenței lui Dumnezeu.

„Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face”. „Ochii Tăi sunt așa de curați, că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!” (Evrei 4,13; Habacuc 1,13). Acest gând a fost scutul lui Iosif când se afla în mijlocul stricăciunii din Egipt. În fața ispitelor, răspunsul său a fost ferm: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39,9). Dacă este cultivată, credința va aduce un astfel de scut fiecărui suflet.

Numai simțământul prezenței lui Dumnezeu poate alunga teama care i-ar face viața o povară copilului timid. El să-și fixeze în memorie făgăduința: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34,7). Să citească acea povestire minunată a lui Elisei, aflat în cetatea de pe munte, când între el și oștirile de vrăjmași înarmați se afla un cordon puternic de îngeri cerești. Să citească despre felul cum îngerul i s-a arătat lui Petru, care era întemnițat și condamnat la moarte; cum l-a condus în siguranță îngerul pe slujitorul lui Dumnezeu, trecând de gărzile înarmate, de ușile masive și de marea poartă de fier, cu toți drugii și zăvoarele lor. Să citească despre acea scenă de pe mare, când Pavel, obosit de muncă, veghere și post îndelungat, a rostit aceste mărețe cuvinte de încurajare și nădejde pentru soldații și marinarii aruncați încoace și încolo de furtună: „Acum, vă sfătuiesc să fiți cu voie bună pentru că niciunul din voi nu va pieri ... Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia Îi slujesc mi s-a arătat azi noapte și mi-a zis: 'Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine'”. Încrezător în această făgăduință, Pavel și-a asigurat tovarășii de drum: „Nu vi se va pierde niciun păr din cap”. Așa s-a și întâmplat. Pentru că în corabia aceea exista un om prin care Dumnezeu putea lucra, toți cei de la bord, [317] soldați păgâni și marinari, au fost cruțați. „Au ajuns toți teferi la uscat” (Fapte 27,22-24.34.44).

Aceste lucruri nu au fost scrise doar ca să le citim și să ne minunăm, ci pentru ca aceeași credință care a lucrat în slujitorii din vechime ai lui Dumnezeu să poată lucra și în noi. El va lucra astăzi într-un mod special, ca și atunci, oriunde se vor afla inimi pline de credință care să fie mijloace de răspândire a puterii Sale.

Cei care nu au încredere în ei înșiși, a căror lipsă de încredere în forțele proprii îi face să evite grijile și responsabilitățile, să fie

învățați să se încreadă în Dumnezeu. Astfel, mulți care altminteri nu ar fi decât un nimeni în lume, poate doar o povară neajutorată, vor putea spune alături de apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4,13).

De asemenea, credința are lecții prețioase pentru copilul care nu poate suferi nedreptățile. Înclinația de a se împotrivi răului sau de a se răzbuna pentru ce este rău este adesea determinată de un simțământ ascuțit al dreptății și un spirit activ, plin de energie. Un asemenea copil să fie învățat că Dumnezeu este Garantul etern al dreptății. El poartă de grijă cu gingășie făpturilor pe care le-a iubit atât de mult, încât să-L dea pe iubitul Său Fiu pentru a le salva. El Se va ocupa de fiecare nelegiuit.

„Căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui” (Zaharia 2,8).

„Încredințea-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra... Va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău, ca soarele la amiază” (Psalmi 36,5.6).

„Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalmi 9,9.10).

Dumnezeu ne îndeamnă să arătăm și noi altora compasiunea pe care o manifestă El față noi. Cei impulsivi, cei mândri, cei răzbunători să privească la Cel care este blând și smerit cu inima, asemenea unui miel dus la tăiere, lipsit de gândul răzbunării, precum o oaie care nu scoate niciun sunet înaintea celor ce o tund. Să privească la Acela care a fost străpuns pentru păcatele noastre și a purtat durerile noastre și vor învăța să rabde, să suporte îndelung și să ierte.

[318]

Prin credința în Hristos, orice deficiență a caracterului poate fi reparată, fiecare întinare poate fi curățită, fiecare greșeală poate fi corectată, fiecare lucru în care excelăm poate fi dezvoltat.

„Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2,10).

Rugăciunea și credința sunt strâns legate și trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinței există știință divină, o știință pe care trebuie s-o înțeleagă orice om care vrea să facă din viața sa un succes. Hristos spune: „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11,24). El face clar faptul că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie

conform voinței lui Dumnezeu. Trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit și orice primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Nu trebuie să ne îndoim de făgăduință atunci când sunt împlinite condițiile.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creștin, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe care l-a făgăduit; urmează apoi să credem că vom primi ceea ce am cerut și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru primirea aceluia lucru.

Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduință și putem merge la lucrarea noastră asigurați că Dumnezeu poate împlini ce a promis și că darul care se află deja în posesia noastră îl vom primi când vom avea cel mai mult nevoie de el.

A trăi în acest fel după Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să-I predăm Lui toată viața noastră. Vom simți continuu un sentiment de nevoie și dependență, o atracție a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate, pentru că ea este viața sufletului. Rugăciunea în familie, rugăciunea publică, amândouă își au locul lor, însă comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susține viața sufletului.

Pe munte cu Dumnezeu, a văzut Moise modelul acelei construcții minunate, care urma să fie locul slavei Sale. Pe munte cu Dumnezeu – într-un loc tainic de comuniune – urmează să contemplăm idealul Său glorios pentru neamul omenesc. Vom ajunge în stare să ne ducem la bun sfârșit zidirea caracterului, astfel încât să se poată împlini pentru noi făgăduința: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6,16). [319]

În orele de rugăciune tainică, Isus a primit în timpul vieții Sale pământești înțelepciune și putere. Tinerii să urmeze exemplul Său și să găsească dimineața și la apus un timp liniștit pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Iar în cursul întregii zile, să-și înalțe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mână dreaptă și-ți zic: 'Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!'” (Isaia 41,13). Dacă ar putea învăța copiii noștri aceste lecții în zorii anilor lor, ce prosepțime și putere, ce bucurie și gingășie ar fi aduse în viețile lor!

Acestea sunt lecții pe care nu le poate preda decât cel care le-a învățat el însuși. Învățătura Scripturii nu are un efect mai mare asupra tinerilor tocmai pentru că atât de mulți părinți și învățători mărturisesc credința în Cuvântul lui Dumnezeu, în vreme ce viețile lor îi tăgăduiesc puterea. Din când în când, tinerii sunt aduși în situații în care simt puterea Cuvântului. Ei văd cât de prețioasă este dragostea lui Hristos. Văd frumusețea caracterului Său, posibilitățile unei vieți în slujba Sa. Ei văd în schimb viața celor care mărturisesc că au respect pentru preceptele lui Dumnezeu. În dreptul multora, sunt adevărate cuvintele rostite către prorocul Ezechiel:

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor și zic unul altuia, fiecare fratelui său: 'Veniți dar și ascultați care este cuvântul ieșit de la Domnul!' Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc” (Ezechiel 33,30-32).

Una este să tratăm Biblia ca fiind o carte de învățături morale, pe care să le ascultăm atâta vreme cât se potrivesc cu spiritul timpurilor pe care le trăim și cu poziția pe care o avem în lume, și cu totul altceva e să o privim ca fiind exact ceea ce este de fapt – Cuvântul Dumnezeului celui viu, Cuvântul care este viața noastră, Cuvântul care trebuie să ne modeleze acțiunile, vorbele și gândurile. A aborda Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind orice mai puțin decât atât înseamnă a-l respinge. Această respingere din partea celor ce mărturisesc credința în el este cauza principală a scepticismului și a necredinței tinerilor. [320]

O agitație cum n-a mai fost văzută vreodată până acum pune stăpânire pe lume. În distracții, câștigul de bani, întrecerea pentru putere, chiar în lupta pentru existență, există o forță teribilă, care absoarbe și trupul, și mintea, și sufletul. În mijlocul acestei goane înnebunitoare, Dumnezeu vorbește: „Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmi 46,10).

Mulți, chiar în clipele lor de închinare, nu reușesc să primească binecuvântarea unei adevărate comuniuni cu Dumnezeu. Sunt într-o grabă prea mare. Cu pași grăbiți, încearcă să intre în cercul prezenței iubitoare a lui Hristos, zăbovind poate o clipă în atmosfera sacră,

neașteptând însă să primească sfat. Nu pot rămâne cu Învățătorul divin, din lipsă de timp. Cu poverile lor, se întorc la muncă.

Acești oameni muncitori nu vor putea dobândi niciodată cel mai înalt succes, până când nu învață care este secretul puterii. Trebuie să-și facă timp pentru a gândi, a se ruga, a aștepta ca Dumnezeu să le reînnoiască puterea fizică, mintală și spirituală. Ei au nevoie de influența înălțătoare a Duhului Său. Primind acestea, ei vor fi înviorați printr-o viață înnoită. Constituția ostenită și creierul obosit vor fi îmborsăzite, și inima împovărată va fi ușurată.

Nevoia noastră nu este aceea de a ne opri o clipă în prezența Sa, ci de a avea un contact personal cu Hristos, de a ne așeza și a fi în tovărășia Sa. O mare fericire se va revărsa peste copiii din casele noastre și peste studenții din școlile noastre când părinții și profesorii vor învăța în propriile lor vieți experiența prețioasă, zăgrăvită în aceste cuvinte din Cântarea Cântărilor:

„Ca un măr între copacii pădurii, așa este preaiubitul meu între tineri. Cu așa drag stau la umbra lui și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele. El m-a dus în casa de ospăț și dragostea era steagul fluturat peste mine” (Cântarea Cântărilor 2,3.4).

